

Stjórnartíðindi

1935 - A-deild

Útgáfa 1.1 af rafræna skjalinu

Þetta PDF skjal er hluti afraksturs skönnunar á prentuðum eintökum af Stjórnartíðindum. Markmið þessarar útgáfu er að veita almenningi færi á að eignast sitt eigið eintak af prentuðum Stjórnartíðindum án endurgjalds. Hvorki dómsmálaráðuneytið né önnur stjórnvöld standa að gerð skjals þessa umfram það að hafa útvegað höfundu skjalsins prentteintök af ritinu.

Skjalið er upprunalega birt á vefnum <https://urlausnir.is>. Þar má finna rafrænar útgáfur hinna bindanna og verða nýrri útgáfur af skjölunum í boði þar.

Takmörkun ábyrgðar

Höfundur skjals þessa afsalar sér allri ábyrgð, að því marki sem lög heimila, vegna beinnar og/eða óbeinnar notkunar skjalsins sjálfs eða afurða sem af því leiðir. Þó stefnt hafi verið að því markmiði að skjalið endurspegli sem best innihald upprunalegu bindanna er hvorki hægt að tryggja né ábyrgjast að það hafi tekist. Framangreint á einnig við um efnislegt innihald prentuðu eintakanna sem skönnuð voru.

Höfundaréttur

Samkvæmt 9. gr. núverandi höfundalaga, nr. 73/1972, njóta landslög og önnur áþekk gögn gerð af opinberri hálfu, ekki verndar höfundalaga.

Hvers kyns höfundarréttur sem höfundur skjalsins gæti hafa skapað sér til handa með skönnuninni sjálfri eða öðru framlagi sínu til sköpunar þess, skal vera meðhöndlaður í samræmi við Creative Commons Zero höfundaleyfið (CC0 1.0 Universal eða síðari útgáfa þess).

Ábendingar

Séu ábendingar um mögulegar úrbætur á skjalinu er hægt að koma þeim á framfæri við höfund þess.

Athugasemdir um þessa útgáfu

Gallar á bls. 97, 105, 190, og 329.

Höfundur skjalsins: Svavar Kjarrval (svavar@kjarrval.is)

STJÓRNARTÍÐINDI

FYRIR

ÍSLAND

ÁRIÐ 1935

A - DEILD

REYKJAVÍK 1935
RÍKISPRENTSMÍÐJAN GUTENBERG

Efnisyfirlit

við

Stjórnartíðindi fyrir Ísland árið 1935.

A.

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
1	7. jan.	Lög um meðferð og sölu mjólkur og rjóma o. fl. . .	1—5
2	9. jan.	Lög um ráðstafanir til þess að greiða fyrir viðskiptum með sláturfjárafurðir og ákveða verðlag á þeim	6—8
3	S. d.	Lög um verkamannabústaði	9—13
4	S. d.	Lög um vinnumiðlun	13—15
5	S. d.	Lög um tollundanþágu fyrir tunnuefni og hamp . .	15
6	S. d.	Lög um tekjuskatt og eignarskatt	16—35
7	S. d.	Lög um fiskimatsstjóra	36—37
8	S. d.	Lög um stjórn og starfrækslu póst- og símamála . .	37—39
9	S. d.	Lög um mat á fiskúrgangi	39—40
10	S. d.	Lög um breyting á lögum um útsvör nr. 46 frá 15. júní 1926	41
11	S. d.	Lög um gjaldeyrisverzlun o. fl.	41—43
12	S. d.	Lög um iðnlánasjóð	43—45
13	S. d.	Lög um hlutafjárframlag og ábyrgð ríkisins fyrir h/f Skallagrím í Borgarnesi	46
14	S. d.	Lög um sildarverksmiðjur ríkisins	47—49
15	S. d.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 52 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 55 7. maí 1928, um bann gegn dragnotaveiðum í landhelgi	50
16	S. d.	Fjárukalög fyrir árið 1932	51—57
17	S. d.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 33 7. maí 1928, um skattgreiðslu h/f Eimskipafélags Íslands . . .	57
18	S. d.	Fjárukalög fyrir árið 1933	58—59
19	S. d.	Lög um lántöku fyrir ríkissjóð	60
20	S. d.	Lög um váttryggingar opinna vélbáta	60—61
21	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 70 27. júní 1921, um útflutningsgjald	62—63

IV

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
22	9. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 78 19. júní 1933, um Kreppulánasjóð	64
23	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 50 4. júní 1924, um atvinnu við vélgæzlu á íslenskum mótorskipum. .	65
24	S. d.	Lög um heimild handa skipulagsnefnd atvinnumála til þess að krefjast skýrslna o. fl.	66
25	S. d.	Lög um viðauka við lög nr. 75 27. júní 1921, um stimpilgjald	67—70
26	S. d.	Lög um samþykkt á landsreikningnum 1932	70—71
27	S. d.	Lög um aldurshámark opinberra embættis- og starfsmanna	72—73
28	S. d.	Lög um bráðabirgðabreyting nokkurra laga	73—74
29	S. d.	Lög um eftirlit með sjóðum, er fengið hafa konungsstaðfestingu á skipulagsskrá	74—75
30	S. d.	Lög um heimild handa ríkisstjórninni til einkasölu á bifreiðum, rafvélum, rafáhöldum o. fl.	76—77
31	S. d.	Lög um eftirlit með opinberum rekstri	77—79
32	S. d.	Lög um varðskip landsins og skipverja á þeim. . .	79—81
33	S. d.	Áfengislög	81—90
34	25. jan.	Opíð bréf, er stefnir saman Alþingi til reglulegs fundar föstudaginn 15. febrúar 1935.	91
65	S. d.	Konungsbréf um setning Alþingis	131
35	26. jan.	Bráðabirgðalög um viðauka við lög 29. desember 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.	91—92
36	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 52 28. nóv. 1919 og á lögum nr. 38 14. júní 1929 (Ritsíma- og talsímakerfi)	92—93
37	S. d.	Lög um heimild rannsóknarstofnana ríkisins til lyfjasölu í sambandi við rannsóknir sínar	94
38	S. d.	Lög um leiðbeiningar fyrir konur gegn því að verða barnshafandi og um föstureyðingar	95—98
39	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 46 27. júní 1921, um afstöðu foreldra til óskilgetinna barna	98—99
40	S. d.	Lög um lögreglustjóra í Ólafsfirði	100
41	S. d.	Lög um prestssetur í Grundarþingaprestakalli í Eyjafirði	101
42	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 33 15. júní 1926, um breyting á lögum nr. 21 6. okt. 1919, um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa . . .	101—102
43	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 15 25. jan. 1934, um stofnun sildarbræðsluverksmiðju á Norðurlandi o. fl.	103
44	S. d.	Lög um löggilding verzlunarstaða	103—104
45	S. d.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 90 19. júní 1933, um útflutning á kjöti	104
46	S. d.	Lög um löggilding verzlunarstaðar á Hvalskerri við Patreksfjörð	105
47	S. d.	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til að kaupa og starfrækja sildarverksmiðjuna á Raufarhöfn . . .	105—106

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
48	28. jan.	Lög um verzlunarlóð Ísafjarðar	106
49	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 21 frá 14. júní 1929, um hafnargerð á Skagaströnd	107
50	S. d.	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til að taka sildarbræðslustöð á leigu	107—108
51	S. d.	Lög um verzlun með tilbúinn áburð	108—109
52	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 21 22. okt. 1912, um sölu á eggjum eftir þyngd	109
53	S. d.	Lög um bráðabirgðautflutningsskýrslur	110—112
54	S. d.	Lög um breyting á tilskipun fyrir Ísland um sildar- og ufsaveiði með nót, frá 12. febrúar 1872	112
55	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 60 28. nóv. 1919, um hafnargerð í Ólafsvík	113
56	S. d.	Lög um útflutning á sildarmjöli	113—114
57	S. d.	Lög um hlunnindi fyrir ný iðn- og iðjufyrirtæki	114—115
58	S. d.	Lög um hafnargerð á Hornafirði	116—119
59	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 78 19. júní 1933, um Kreppulánasjóð	119—120
60	S. d.	Lög um lán úr byggingarsjóði handa Byggingarfélagi Reykjavíkur, samvinnuflutafélagi í liquidation	120—121
61	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 32 19. júní 1933, um tilbúning og verzlun með smjörlíki o. fl.	121—122
62	S. d.	Lög um skipulag á fólksflutningum með bifreiðum	122—124
63	S. d.	Lög um útflutningsgjald	124—127
64	S. d.	Lög um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa	127—131
67	5. febr.	Konungleg auglýsing um að ríkisstjórn sé falin á hendur ríkisarfa í fjarvist konungs	132
68	6. febr.	Bráðabirgðalög um breyting á 22. gr. laga nr. 6, 9. jan. 1935, um tekjuskatt og eignarskatt	132—133
66	18. febr.	Lög um lántöku fyrir ríkissjóð	131
69	23. febr.	Auglýsing um samning um pósthviðskipti milli Danmerkur, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar	133—141
70	23. febr.	Auglýsing um starfsreglugerð við samninginn um pósthviðskiptin milli Danmerkur, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar	142—144
71	7. marz	Konungleg auglýsing um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn	145
72	16. marz	Opið bréf um að hans konunglega tign Haraldur, prins af Danmörku, sé settur ríkisstjóri	145
73	25. marz	Lög um breyting á lögum nr. 25 9. jan. 1935, um breyting á lögum nr. 75 27. júní 1921, um stimpilgjald	146
74	29. marz	Konungleg auglýsing um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn	146—147
75	3. apr.	Auglýsing um að Ísland hafi fullgilt alþjóðasamninga, sem gerðir voru á pósthvíninu í Kairo þann 20. marz 1934	147

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
76	4. apr.	Konungsbréf um frestun á fundum Alþingis	147—148
77	8. apr.	Lög um breyting á jarðræktarlögum, nr. 43 20. júní 1923	148
78	15. apr.	Lög um einkarétt ríkisstjórnarinnar til þess að flytja trjáplöntur til landsins, og um eftirlit með innflutningi trjáfræs	149—150
79	16. apr.	Lög um breyting nokkurra laga, sem varða sölu og meðferð íslenskra afurða	150—151
80	S. d.	Lög um breyting á 22. gr. laga nr. 6, 9. jan. 1935 [Tekjuskattur og eignarskattur]	151—152
81	26. apr.	Tilskipun um lyf og læknisáhöld í íslenskum skipum	152—157
82	S. d.	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til að innheimta ýms gjöld 1936 með viðauka	157—158
83	S. d.	Lög um viðauka við og breyting á lögum nr. 44 3. nóv. 1915, um sparisjóði	159—160
84	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 2 10. febr. 1888, um Söfnunarsjóð Íslands	161
85	S. d.	Lög um bráðabirgðabreyting nokkurra laga	161—162
86	3. maí	Lög um breyting á póslögum nr. 5 7. maí 1921, sbr. lög nr. 3 27. marz 1925	162
87	S. d.	Lög um löggilding verzlunarstaðar í Hraunhöfn á Melrakkaslétu	163
88	S. d.	Lög um hafnsögu í Ísafjarðarkaupstað	163—164
89	S. d.	Lög um almenn gæðamerki	165—167
90	S. d.	Lög um útrýmingu fjárkláðans	167—169
91	S. d.	Lög um breyting á ýmsum lagaákvæðum, er varða fasteignaveðslán landbúnaðarins	169—172
92	S. d.	Lög um meðferð, verkun og útflutning á sjávarafurðum	172—173
93	S. d.	Lög um eftirlit með skipum	173—181
94	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 79 14. nóv. 1917, um samþykktir um lokunartíma sölubúða í kaupstöðum	181—182
95	S. d.	Lög um einkaleyfi til að flytja út vikur og vörur unnar úr vikri og selja á erlendum markaði	182—183
96	S. d.	Lög um löggilding verzlunarstaðar í Buðlungahöfn	183
97	S. d.	Lög um rannsóknarstofnun í þarfir atvinnuveganna við Háskóla Íslands	184—187
98	S. d.	Lög um virkjun Fljótaár	187—188
99	S. d.	Lög um Skuldaskilasjóð vélbátaeigenda	189—196
100	S. d.	Lög um sölu og flutning á kartöflum	196—197
101	S. d.	Lög um verzlunarlóðina í Hnífsdal í Norður-Ísafjarðarsýslu	198
102	S. d.	Lög um viðauka við lög nr. 24 frá 7. maí 1928, um eftirlit með verksmiðjum og vélum	198—199
103	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 72 7. maí 1928, um hvalveiðar	199—200
104	S. d.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 90 10. júní 1933, um útflutning á kjöti	200

VII

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
105	3. maí	Lög um Ræktunarsjóð Íslands	201—208
106	8. maí	Bráðabirgðalög um heimild fyrir ríkisstjórnina til ihlutunar um sölu og útflutning á ýmsum íslenzk- um afurðum	209
107	S. d.	Lög um lögreglusamþykktir utan kaupstaðanna . . .	210
108	S. d.	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands og Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum	211—219
109	18. maí	Lög um framlenging á gildi laga um verðtoll og bráðabirgðaverðtoll	219
110	S. d.	Lög um afnám laga nr. 19 9. jan. 1935, um lántöku fyrir ríkissjóð	220
111	S. d.	Lög um breytingar á lögum nr. 22 6. okt. 1919, um hæstarétt, og lögum nr. 37 4. júní 1924, um breyt- ing á þeim lögum	220—224
112	S. d.	Lög um hæstarétt	225—236
113	19. maí	Opið bréf um að hans konunglega tign Knud, prins af Danmörku, sé settur ríkisstjóri	237
114	25. maí	Konungleg auglýsing um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn	237—238
115	28. maí	Bráðabirgðalög um breyting á lögum nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýt- ingu markaða o. fl.	238—239
116	25. júní	Auglýsing um að Ísland hafi gengið að alþjóðasam- ningi um bættu aðstöðu sjómanna á verzlunarskip- um til þess að fá læknishjálp við kynsjúkdómum	240—245
117	1. júlí	Auglýsing um að samningurinn, sem prentaður er sem fylgiskjal með lögum nr. 108 8. maí 1935, um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum, skuli koma í gildi	246
118	25. sept.	Konungsbréf um að Alþingi skuli koma saman til framhaldsfunda fimmtudaginn 10. okt. 1935 . . .	246
119	12. des.	Lög um breyting á lögum nr. 40 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 23 15. júní 1926, um bæjar- gjöld í Vestmannaeyjum	247
120	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu mark- aða o. fl.	247—250
121	S. d.	Lög um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýt- ingu markaða o. fl.	250—255
136	14. des.	Auglýsing um gerðardómssamkomulag milli Íslands og sameinaða konungsríkisins Stóra-Bretlands og Norður-Írlands	354—357
122	27. des.	Lög um heimild fyrir veðdeild Landsbanka Íslands til að gefa út nýja flokka bankavaxtabréfa	256—261

VIII

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðatal
123	27. des.	Lög um gelding húsdýra	261—262
124	31. des.	Lög um bæjargjöld á Ísafirði	262—263
125	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 52 8. sept. 1931 [Út- flutningsgjald af síld o. fl.]	264
126	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 73 29. des. 1934, um breyting á 1. gr. tolllaga	264—265
127	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 50 31. maí 1927, um gjald af innlendum tollvörutegundum	265
128	S. d.	Lög um bráðabirgðatekjuöflun ríkissjóðs	266—269
129	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 75 27. júní 1921, um stimpilgjald	270
130	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 54 15. júní 1926, um vörutoll	270—272
131	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 6 9. jan. 1935, um tekjuskatt og eignarskatt	272—273
132	S. d.	Lög um viðauka við og breyting á lögum nr. 11 2. júní 1933, um bráðabirgðaverðtoll	273—275
133	S. d.	Lög um viðauka við lög nr. 85 26. apríl 1935, um bráðabirgðabreyting nokkurra laga	275—276
134	S. d.	Fjárlög fyrir árið 1936	277—336
135	S. d.	Framfærslulög	337—353

Yfirlit

eftir stafrófsröð.

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
Áburður.			
51	28. jan.	Lög um verzlun með tilbúinn áburð	108
33	9. jan.	Áfengislög	81—90
Afurðasala.			
79	16. apr.	Lög um breyting nokkurra laga, sem varða sölu og meðferð íslenzkra afurða	150—151
106	8. maí	Bráðabirgðalög um heimild fyrir ríkisstjórnina til íhlutunar um sölu og útflutning á ýmsum íslenzkum afurðum	209
Aldurshámark.			
27	9. jan.	Lög um aldurshámark opinberra embættis- og starfsmanna	72—73
Alþingi.			
34	25. jan.	Opið bréf, er stefnir saman Alþingi til reglulegs fundar föstudaginn 15. febrúar 1935	91
65	S. d.	Konungsbréf um setning Alþingis	131
76	4. apr.	Konungsbréf um frestun á fundum Alþingis	147—148
118	25. sept.	Konungsbréf um að Alþingi skuli koma saman til framhaldsfunda fimmtudaginn 10. okt. 1935 . . .	246
Atvinnumál.			
4	9. jan.	Lög um vinnumiðlun	13—15
24	S. d.	Lög um heimild handa skipulagsnefnd atvinnumála til þess að krefjast skýrslna o. fl.	66
Bankamál.			
122	27. des.	Lög um heimild fyrir veðdeild Landsbanka Íslands til að gefa út nýja flokka bankavaxtabréfa	256—261

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
Bifreiðar.			
30	9. jan.	Lög um heimild handa ríkisstjórninni til einkasölu á bifreiðum, rafvélum, rafáhöldum o. fl.	76—77
62	28. jan.	Lög um skipulag á fólksflutningum með bifreiðum .	112—124
Bráðabirgðaákvæði.			
28	9. jan.	Lög um bráðabirgðabreyting nokkurra laga	73—74
53	28. jan.	Lög um bráðabirgðaúttflutningsskýrslur	110—112
85	26. apr.	Lög um bráðabirgðabreyting nokkurra laga	161—162
Byggingarfélag Reykjavíkur.			
60	28. jan.	Lög um lán úr byggingarsjóði handa Byggingarfélagi Reykjavíkur, samvinnuhlutafélagi í liquidation . .	120—121
Bæjarmálefni.			
40	S. d.	Lög um lögreglustjóra í Ólafsfirði	100
94	3. maí	Lög um breyting á lögum nr. 79 14. nóv. 1917, um samþykktir um lokunartíma sölubúða í kaupstöðum	181—182
119	12. des.	Lög um breyting á lögum nr. 40 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 23 15. júní 1926, um bæjargjöld í Vestmannaeyjum	247
124	31. des.	Lög um bæjargjöld á Ísafirði	261—262
Börn.			
39	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 46 27. júní 1921, um afstöðu foreldra til óskilgetinna barna	98—99
Dragnótaveiðar, sjá fiskveiðar.			
Egg.			
52	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 21 22. okt. 1912, um sölu á eggjum eftir þyngd	109
Eimskipafél. Íslands, sjá skattar, tollar.			
Einkaleyfi.			
95	3. maí	Lög um einkaleyfi til að flytja út vikur og vörur unnar úr vikri og selja á erlendum markaði . . .	182—183
Einkasala.			
30	9. jan.	Lög um heimild handa ríkisstjórninni til einkasölu á bifreiðum, rafvélum, rafáhöldum o. fl.	76—77
Embættismenn.			
27	S. d.	Lög um aldurshámark opinberra embættis- og starfsmanna	72—73

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
Erfðamálefni.			
108	8. maí	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands og Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum	211—219
117	1. júlí	Auglýsing um að samningurinn, sem prentaður er sem fylgiskjal með lögum nr. 108 8. maí 1935, um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum, skuli koma í gildi	246
Fasteignaveðlán.			
91	3. maí	Lög um breyting á ýmsum lagaákvæðum, er varða fasteignaveðslán landbúnaðarins	169—172
Fátækramál.			
135	31. des.	Framfærslulög	337—353
Fiskimálanefnd, fiskveiðar m. m.			
9	9. jan.	Lög um mat á fiskúrgangi	39—40
15	S. d.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 52 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 55 7. maí 1928, um bann gegn dragnótaveiðum í landhelgi	50
35	26. jan.	Bráðabirgðalög um viðauka við lög 29. desember 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.	91—92
54	28. jan.	Lög um breyting á tilskipun fyrir Ísland um síldar- og ufsaveiði með nót, frá 12. febrúar 1872	112
92	3. maí	Lög um meðferð, verkun og útflutning á sjávar- afurðum	172—173
99	S. d.	Lög um Skuldaskilasjóð vélbátaeigenda	189—196
115	28. maí	Bráðabirgðalög um breyting á lögum nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.	238—239
120	12. des.	Lög um breyting á lögum nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.	247—250
121	S. d.	Lög um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.	250—255
Fjárkláði.			
90	3. maí	Lög um útrýmingu fjárkláðans	167—169
Fjárlög, fjáráukalög m. m.			
16	9. jan.	Fjáráukalög fyrir árið 1932	51—57
18	S. d.	Fjáráukalög fyrir árið 1933	58—59

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
133	31. des.	Lög um viðauka við lög nr. 85 26. apríl 1935, um bráðabirgðabreyting nokkurra laga	275—276
134	S. d.	Fjárlög fyrir árið 1936	277—336
Fljótaá.			
98	3. maí	Lög um virkjun Fljótaár	187—188
Fólksflutningar, sjá bifreiðar.			
Fóstureyðingar.			
38	28. jan.	Lög um leiðbeiningar fyrir konur gegn því að verða barnshafandi og um fóstureyðingar	95—98
Framfærslulög.			
135	31. des.	Framfærslulög	337—353
Gelding, sjá landbúnaður.			
Gjaldeyrisverzlun.			
11	9. jan.	Lög um gjaldeyrisverzlun o. fl.	41—43
Grundarþing.			
41	28. jan.	Lög um prestssetur í Grundarþingaprestakalli í Eyja- firði	101
Gæðamerki.			
89	3. maí	Lög um almenn gæðamerki	165—164
Hafnargerð, hafnsaga.			
49	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 21 frá 14. júní 1929, um hafnargerð á Skagaströnd	107
55	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 60 28. nóv. 1919, um hafnargerð í Ólafsvík	113
58	S. d.	Lög um hafnargerð á Hornafirði	116—119
88	3. maí	Lög um hafnsögu í Ísafjarðarkaupstað	163—164
Háskólinn.			
97	S. d.	Lög um rannsóknarstofnun í þarfir atvinnuveganna við Háskóla Íslands	184—187
Heilbrigðismál.			
38	28. jan.	Lög um leiðbeiningar fyrir konur gegn því að verða barnshafandi og um fóstureyðingar	98—99
116	25. júní	Auglýsing um að Ísland hafi gengið að alþjóðasamningi um bætta aðstöðu sjómanna á verzlunarskipum til þess að fá læknishjálp við kynsjúkdómum	240—245
Hornafjörður, sjá hafngerðir.			

XIII

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
Hvalsker.			
46	28. jan.	Lög um löggilding verzlunarstaðar á Hvalskeri við Patreksfjörð	105
Hvalveiðar.			
103	3. maí	Lög um breyting á lögum nr. 72 7. maí 1928, um hvalveiðar	199—200
Hæstiréttur.			
111	18. maí	Lög um breytingar á lögum nr. 22 6. okt. 1919, um hæstarétt, og lögum nr. 37 4. júní 1924, um breyting á þeim lögum	220—224
112	S. d.	Lög um hæstarétt	225—236
Iðnaður.			
12	9. jan.	Lög um iðnlánasjóð	43—45
58	28. jan.	Lög um hlunnindi fyrir ný iðn- og iðjufyrirtæki . .	114—115
Ísafjörður.			
48	S. d.	Lög um verzlunarlóð Ísafjarðar	106
88	3. maí	Lög um hafnsögu í Ísafjarðarkaupstað	163—164
Jarðræktarlög.			
77	8. apr.	Lög um breyting á jarðræktarlögum, nr. 43, 20. júní 1923	148
Kartöflur, sjá landbúnaður.			
Kjöt, sjá landbúnaður.			
Kreppulánasjóður.			
22	9. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 78 19. júní 1933, um Kreppulánasjóð	64
59	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 78 19. júní 1933, um Kreppulánasjóð	119—120
Kynsjúkdómar.			
116	25. júní	Auglýsing um að Ísland hafi gengið að alþjóðasamningi um bættu aðstöðu sjómanna á verzlunarskipun til þess að fá læknishjálp við kynsjúkdómum . . .	240—245
Landbúnaður.			
1	7. jan.	Lög um meðferð og sölu mjólkur og rjóma o. fl. . .	1—5
2	9. jan.	Lög um ráðstafanir til þess að greiða fyrir viðskiptum með sláturfjárafurðir og ákveða verðlag á þeim	
22	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 78 19. júní	6—8
		1933, um Kreppulánasjóð	64

XIV

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
45	28. jan.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 90 19. júní 1933, um útflutning á kjöti	104
52	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 21 22. okt. 1912, um sölu á eggjum eftir þyngd	109
77	16. apr.	Lög um breyting á jarðræktarlögum nr. 43 20. júní 1923	148
78	15. apr.	Lög um einkarétt ríkisstjórnarinnar til þess að flytja trjáplöntur til landsins, og um eftirlit með innflutningi trjáfræs	149—150
79	16. apr.	Lög um breyting nokkurra laga, sem varða sölu og meðferð íslenzkra afurða	150—151
90	3. maí	Lög um útrýmingu fjárkláðans	167—169
91	S. d.	Lög um breyting á ýmsum lagaákvæðum, er varða fasteignaveðslán landbúnaðarins	169—172
100	3. maí	Lög um sölu og flutning á kartöflum	196—197
104	S. d.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 90 10. júní 1933, um útflutning á kjöti	200
105	S. d.	Lög um Ræktunarsjóð Íslands	201—208
106	8. maí	Bráðabirgðalög um heimild fyrir ríkisstjórnina til íhlutunar um sölu og útflutning á ýmsum íslenskum afurðum	209
123	27. des.	Lög um gelding húsdýra	261—262
Landhelgi.			
15	9. jan.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 52 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 55 7. maí 1928, um bann gegn dragnótaveiðum í landhelgi	50
Landsreikningur.			
26	S. d.	Lög um samþykkt á landsreikningnum 1932	70—71
Lántaka.			
19	S. d.	Lög um lántöku fyrir rikissjóð	60
66	18. febr.	Lög um lántöku fyrir rikissjóð	131
110	18. maí	Lög um afnám laga nr. 19 9. jan. 1935, um lántöku fyrir rikissjóð	220
Lyf.			
37	28. jan.	Lög um heimild rannsóknarstofnana ríkisins til lyfja-sölu í sambandi við rannsóknir sínar	94
81	26. apr.	Tilskipun um lyf og læknisáhöld í íslenskum skipum	152—157
Lögreglusamþykktir.			
107	8. maí	Lög um lögreglusamþykktir utan kaupstaðanna. . .	210
Milliríkjasamningur.			
108	S. d.	Lög um heimild fyrir rikissjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands og	

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
116	25. júní	Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum	211—219
117	1. júlí	Auglýsing um að Ísland hafi gengið að alþjóðasamningi um bættu aðstöðu sjómanna á verzlunarskipum til þess að fá læknishjálp við kynsjúkdómum fylgiskjal með lögum nr. 108 8. maí 1935, um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum, skuli koma í gildi	240—245 246
Mjólkurlög, sjá landbúnaður.			
Ólafsfjörður.			
40	28. jan.	Lög um lögreglustjóra í Ólafsfirði	100
Opinber rekstur.			
31	9. jan.	Lög um eftirlit með opinberum rekstri	77—79
Póstmál.			
69	23. febr.	Auglýsing um samning um póstháskipti milli Danmerkur, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar	133—141
70	S. d.	Auglýsing um starfsreglugerð við samninginn um póstháskiptin milli Danmerkur, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar	142—144
75	3. apr.	Auglýsing um að Ísland hafi fullgilt alþjóðasamninga, sem gerðir voru á póstháskiptinu í Kaíro þann 20. marz 1934	147
86	3. maí	Lög um breyting á pósthögum nr. 5 7. maí 1921, sbr. lög nr. 3 27. marz 1925	162
Prestssetur.			
41	28. jan.	Lög um prestssetur í Grundarþingaprestakalli í Eyjafirði	101
Rafvélar.			
30	9. jan.	Lög um heimild handa ríkisstjórninni til einkasölu á bifreiðum, rafvélum, rafáhöldum o. fl.	76—77
Rannsóknarstofnun ríkisins.			
37	28. jan.	Lög um heimild rannsóknarstofnana ríkisins til lyfjasölu í sambandi við rannsóknir sínar	94
97	3. maí	Lög um rannsóknarstofnun í þarfir atvinnuveganna við Háskóla Íslands	184—187

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
Ríkisábyrgð, ríkislán.			
13	9. jan.	Lög um hlutafjárframlag og ábyrgð ríkisins fyrir h/f Skallagrim í Borgarnesi	46
19	S. d.	Lög um lántöku fyrir ríkissjóð	60
66	18. febr.	Lög um lántöku fyrir ríkissjóð	131
110	18. maí	Lög um afnám laga nr. 19 9. jan. 1935, um lántöku fyrir ríkissjóð	220
Ríkisborgararéttur.			
42	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 33 15. júní 1926, um breyting á lögum nr. 21 6. okt. 1919, um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa . . .	101—102
64	S. d.	Lög um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa	127—131
Ríkisstjórn.			
67	5. febr.	Konungleg auglýsing um að ríkisstjórn sé falin á hendur ríkisarfa í fjarvist konungs	132
71	7. marz	Konungleg auglýsing um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn	145
72	16. marz	Opið bréf um að hans konunglega tign Haraldur, prins af Danmörku, sé settur ríkisstjóri	145
74	29. marz	Konungleg auglýsing um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn	146—147
113	19. maí	Opið bréf um að hans konunglega tign Knud prins af Danmörku, sé settur ríkisstjóri	237
114	25. maí	Konungleg auglýsing um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn	237—238
Ritsíma- og talsímakerfi.			
36	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 52 28. nóv. 1919 og á lögum nr. 38 14. júní 1929 (Ritsíma- og talsímakerfi)	92—93
Ræktunarsjóður.			
105	3. maí	Lög um Ræktunarsjóð Íslands	201—208
Sifjamál.			
39	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 46 27. júní 1921, um afstöðu foreldra til óskilgetinna barna	98—99
Siglingar, skip.			
20	9. jan.	Lög um vátryggingar opinna vélbáta.	60—61
23	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 50 4. júní 1924, um atvinnu við vélgæzlu á íslenskum mótorskipum. .	65
81	26. apr.	Tilskipun um lyf og læknisáhöld í íslenskum skipum	157—158
93	3. maí	Lög um eftirlit með skipum	173—181
116	25. júní	Auglýsing um að Ísland hafi gengið að alþjóðasamningi um bætta aðstöðu sjómanna á verzlunarskipum til þess að fá læknishjálp við kynsjúkdómum.	240—245

XVII

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
Síld, síldarverksmiðjur.			
14	9. jan.	Lög um síldarverksmiðjur ríkisins	47—49
43	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 15 25. jan. 1934, um stofnun síldarbræðsluverksmiðju á Norðurlandi o. fl.	103
47	S. d.	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til að kaupa og starfrækja síldarverksmiðjuna á Raufarhöfn	105—106
50	S. d.	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til að taka síldarbræðslustöð á leigu	107—108
54	S. d.	Lög um breyting á tilskipun fyrir Ísland um síldar- og ufsaveiði með nót, frá 12. febrúar 1872. . . .	112
56	S. d.	Lög um útflutning á síldarmjöli.	113—114
125	31. des.	Lög um breyting á lögum nr. 52 8. sept. 1931 [Útflutningsgjald af síld o. fl.]	264
Sjávarafurðir, sjá fiskveiðar.			
Sjóðæftirlit.			
29	9. jan.	Lög um eftirlit með sjóðum, er fengið hafa konungsstaðfestingu á skipulagsskrá.	74—75
Skallagrímur h.f., sjá ríkisábyrgð.			
Skattar, tollar.			
5	9. jan.	Lög um tollundanþágu fyrir tunnuefni og hamp . .	15
6	S. d.	Lög um tekjuskatt og eignarskatt	16—35
17	S. d.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 33 7. maí 1928, um skattgreiðslu h/f Eimskipafélags Íslands . . .	57
21	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 70 27. júní 1921, um útflutningsgjald	62—63
25	S. d.	Lög um viðauka við lög nr. 75 27. júní 1921, um stimpilgjald	67—70
63	28. jan.	Lög um útflutningsgjald	124—127
68	6. febr.	Bráðabirgðalög um breyting á 22. gr. laga nr. 6, 9. jan. 1935, um tekjuskatt og eignarskatt	132—133
73	25. marz	Lög um breyting á lögum nr. 25 9. jan. 1935, um breyting á lögum nr. 75 27. júní 1921, um stimpilgjald	146
80	16. apríl	Lög um breyting á 22. gr. laga nr. 6 9. jan. 1935, Tekjuskattur og eignarskattur	151—152
82	26. apríl	Lög um heimild fyrir ríkisstjórnina til að innheimta ýms gjöld 1936 með viðauka	157—158
109	18. maí	Lög um framlenging á gildi laga um verðtoll og bráðabirgðaverðtoll	219
125	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 52 8. sept. 1931 [Útflutningsgjald af síld o. fl.]	264
126	31. des.	Lög um breyting á lögum nr. 73 29. des. 1934, um breyting á 1. gr. tolllaga	264—265

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
127	31. des.	Lög um breyting á lögum nr. 50 31. maí 1927, um gjald af innlendum tollvörutegundum	265
128	S. d.	Lög um bráðabirgðatekjuöflun ríkissjóðs	266—269
130	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 54 15. júní 1926, um vörutoll	270—272
131	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 6 9. jan. 1935, um tekjuskatt og eignarskatt	272—273
132	S. d.	Lög um viðauka við og breyting á lögum nr. 11 2. júní 1933, um bráðabirgðaverðtoll	273—275
Skipulagsnefnd.			
24	9. jan.	Lög um heimild handa skipulagsnefnd atvinnumála til þess að krefjast skýrslna o. fl.	66
Skógrækt.			
78	15. apríl	Lög um einkarétt ríkisstjórnarinnar til þess að flytja trjáplöntur til landsins, og um eftirlit með innflutningi trjáfræs.	149—150
Skuldaskilasjóður.			
99	3. maí	Lög skuldaskilasjóð vélbátaeigenda	189—196
Sláturfjárafurðir, sjá landbúnaður.			
Smjörlíki.			
61	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 32 19. júní 1933, um tilbúning og verzlun með smjörlíki o. fl.	121—122
Sparisjóðir.			
83	26. apríl	Lög um viðauka við og breyting á lögum nr. 44 3. nóv. 1935, um sparisjóði	159—160
Stimpilgjald, sjá skattar, tollar.			
Sveitarstjórnarmál.			
10	9. jan.	Lög um breyting á lögum um útsvör nr. 46 frá 15. júní 1926	41
Söfnunarsjóður Íslands.			
84	26. apríl	Lög um breyting á lögum nr. 2 10. febr. 1888, um Söfnunarsjóð Íslands	161
Sölubúðir, sjá bæjarmálefni.			
Trjáplöntur, sjá skógrækt.			
Ufsaveiði, sjá fiskveiðar.			

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
Útflutningur, útflutningsgjald.			
21	9. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 70 27. júní 1921, um útflutningsgjald	62—63
45	28. jan.	Lög um framlenging á gildi laga nr. 90 19. júní 1933, um útflutning á kjöti	104
53	S. d.	Lög um bráðabirgðautflutningsskýrslur	110—112
56	S. d.	Lög um útflutning á sildarmjöli	113—114
63	S. d.	Lög um útflutningsgjald	124—127
92	3. maí	Lög um meðferð, verkun og útflutning á sjávarafurðum	172—173
106	8. maí	Bráðabirgðalög um heimild fyrir ríkisstjórnina til i-hlutunar um sölu og útflutning á ýmsum íslenskum afurðum	209
125	31. des.	Lög um breyting á lögum nr. 52 8. sept. 1931 [Útflutningsgjald af sild o. fl.]	264
Útsvör.			
10	9. jan.	Lög um breyting á lögum um útsvör nr. 46 frá 15. júní 1926	41
Varðskip.			
32	S. d.	Lög um varðskip landsins og skipverja á þeim . . .	79—81
Vátrygging.			
20	S. d.	Lög um vátryggingar opinna vélbáta	60—61
Vélbátar.			
20	S. d.	Lög um vátryggingar opinna vélbáta	60—61
Vélgæzla.			
23	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 50 4. júní 1924, um atvinnu við vélgæzlu á íslenskum mótorskipum . .	65
Verkamannabústaðir.			
3	S. d.	Lög um verkamannabústaði	9—13
Verksmiðjur og vélar.			
102	3. maí	Lög um viðauka við lög nr. 24 frá 7. maí 1928, um eftirlit með verksmiðjum og vélum	198—199
Verzlun, verzlunarstaðir.			
44	28. jan.	Lög um löggilding verzlunarstaða	103—104
46	S. d.	Lög um löggilding verzlunarstaða á Hvalskeri við Patreksfjörð	105
48	S. d.	Lög um verzlunarlód Ísafjarðar	106
51	S. d.	Lög um verzlun með tilbúinn áburð	108—109
52	S. d.	Lög um breyting á lögum nr. 21 22. okt. 1912, um sölu á eggjum eftir þýngd	109

Nr.	Dagsetning	Fyrirsögn	Blaðsíðutal
61	28. jan.	Lög um breyting á lögum nr. 32 19. júní 1933, um tilbúning og verzlun með smjörliki o. fl.	121—122
79	16. apr.	Lög um breyting nokkurra laga, sem varða sölu og meðferð islenzkra afurða	150—151
87	3. maí	Lög um löggilding á verzlunarstaðar í Hraunhöfn á Melrakkaslétu.	163
95	S. d.	Lög um einkaleyfi til að flytja út vikur og vörur unnar úr vikri og selja á erlendum markaði.	182—193
96	S. d.	Lög um löggilding verzlunarstaðar í Buðlungahöfn	183
100	S. d.	Lög um sölu og flutning á kartöflum	196—197
101	S. d.	Lög um verzlunarlóðina í Hnífsdal í Norður-Ísafjarðarsýslu	198
Vestmannaeyjar.			
119	12. des.	Lög um breyting á lögum nr. 40 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 23 15. júní 1926, um bæjargjöld í Vestmannaeyjum	247
Vikur, sjá einkaleyfi.			
Vinnumiðlun.			
4	9. jan.	Lög um vinnumiðlun	13—15
Virkjun.			
	3. maí	Lög um virkjun Fljótaár	187—188

L Ö G

1

7. jan.

um meðferð og sölu mjólkur og rjóma o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Við sölu mjólkur og rjóma skal landinu skipt í svæði, er nefnist verðjöfnunarsvæði. Að jafnaði markar sú aðstaða verðjöfnunarsvæði, að hægt sé þar að selja daglega góða og óskemmda mjólk og rjóma frá mjólkurbúum, einu eða fleirum, sem viðurkennd eru til þess af landbúnaðarráðherra, enda sé kaupstaður eða kauptún innan þeirra takmarka. Jafnframt skal mjólkursölu-nefndinni skylt, er verðjöfnunarsvæðin eru ákveðin, að taka tillit til þess, hvaða mjólkurbú hafa notið markaðar í hlutaðeigandi kaupstöðum eða kauptúnum.

Er öllum mjólkurframleiðendum óheimilt að selja mjólk eða mjólkur-afurðir utan þess verðjöfnunarsvæðis, sem þeir eru á, sbr. þó 10. gr. Hér er þó undanskilin sala á osti, fullverkuðu súru skyri, smjöri, niðursoðinni mjólk og þurrmjólk.

2. gr.

Í öllum þeim kaupstöðum og kauptúnum, þar sem fram getur farið dagleg sala á mjólk og rjóma frá mjólkurbúum, sem viðurkennd verða til þess af landbúnaðarráðherra, skal gjald, er nefnist verðjöfnunargjald, lagt á alla neytlumjólk og rjóma, sem selt er, hvort heldur frá mjólkurbúum, félögum eða einstökum mönnum. Gjald þetta má nema allt að 5% af útsöluverði mjólkur og rjóma, en heimilt er þó að hækka gjaldið, ef sérstök þörf krefur, þó aldrei meira en allt að 8%, enda komi samþykki landbúnaðarráðherra til.

Undanþegin verðjöfnunargjaldi er mjólk, sem framleidd er á ræktuðu landi innan sama kaupstaðar og kauptúns, sem hún er seld í. Undanþágan gildir fyrir eina kú fyrir hvern fullræktaðan hektara af túni og hlutfallslega fyrir brot úr hektara, sem framleiðandi notar til fóðurframleiðslu innan kaupstaðarins eða kauptúnsins.

3. gr.

Verðjöfnunargjaldið skal lagt í sérstakan sjóð fyrir hvert verðjöfnunarsvæði. Nefnast sjóðir þessir verðjöfnunarsjóðir. Verðjöfnunargjaldið skal greitt eftir á í byrjun hvers mánaðar, og má innheimta það með lögtaki hjá seljendum mjólkurinnar. Verðjöfnunargjaldið skal vera til verðuppbótar á

- 1 þá mjólk, sem notuð er til vinnslu í viðurkenndum mjólkurbúum, sem starfa 7. jan. á verðjöfnunarsvæðinu. Stjórn eða stjórnir mjólkurbúanna ákveða verðuppbætur, sbr. þó 9. gr. c-lið, og geta þær verið misháar, eftir því hverjar afurðir hafa verið unnar úr mjólkinni.

4. gr.

Útsöluverð á mjólk og mjólkurafurðum á hverjum sölustað innan verðjöfnunarsvæðis skal ákveðið af 5 mönnum. Tveir þeirra skulu vera úr stjórn hlutaðeigandi mjólkurbús eða sölusamlags, tveir tilnefndir með hlutfallskosningu af hlutaðeigandi bæjarstjórn eða hreppsnefnd, en oddamann skipar landbúnaðarmálaráðherra.

Útsöluverð skal á hverjum tíma reiknað út, eftir því sem við verður komið, eftir visitölum. Nánari ákvæði um þetta skulu sett með reglugerð.

5. gr.

Þar, sem aðeins eitt viðurkennt mjólkurbú er starfandi á sama verðjöfnunarsvæði, skal það annast alla sölu og dreifingu á neyzlumjólk, rjóma og nýju skyri í kaupstað eða kaupstöðum verðjöfnunarsvæðisins. Tekur þetta einnig til þeirrar mjólkur, sem undanþegin er verðjöfnunargjaldi samkv. 2. gr. 2. málsg. Þar, sem fleiri en eitt mjólkurbú eru starfandi á sama verðjöfnunarsvæði, skal öll sala og dreifing á þessum vörum fara fram frá einni sölumiðstöð. Heimilt skal þó mjólkursölunefnd að leyfa þeim, er framleiða mjólk innan lögsagnarumdæma kaupstaða, að velja um, hvort þeir afhenda sölumjólk sína til samsölnunnar og njóta undanþágu verðjöfnunargjalds samkvæmt 2. gr., eða selja mjólk sína beint til neytenda innan lögsagnarumdæmisins og greiða af henni fullt verðjöfnunargjald. Skal þá verðjöfnunargjaldið miðað við 3000 lítra ársnyt úr hverri kú. Þeim, sem leyft verður að selja mjólk sína beint til neytenda, er skylt að hlíta þeim fyrir-mælum um hreinlæti og hollustuhætti við framleiðslu og afhendingu mjólkurinnar, sem sett verða í reglugerð, er mjólkursölunefnd semur og landbúnaðarráðherra staðfestir. Heimilt er stjórn samsölnunnar að taka í sínar hendur sölu og dreifingu annara mjólkurafurða, sem mjólkurbúin framleiða. Skulu öll mjólkurbú og félag mjólkurframleiðenda innan lögsagnarumdæmis sölustaðar, sem samkvæmt lögum þessum taka þátt í sölusamtökum á svæðinu, skipa stjórn, sem annast alla sölu og dreifingu og aðrar framkvæmdir sölusamlagsins.

6. gr.

Nú er svo háttað sem segir í upphafi 5. greinar, og er þá öðrum en hlutaðeigandi mjólkurbúum eða samsölu þeirra óheimilt að selja mjólk, rjóma eða nýtt skyr í þeim kaupstað eða kaupstöðum. Sölustjórn getur þó veitt leyfi til þess að dreifa þar mjólk sem gjöfum eða heimilað framleiðanda að taka hana til eigin neyzlu utan heimilis síns, þyki henni sérstök ástæða til. Sömuleiðis er framleiðanda ætíð heimilt að taka í þarfir heimilis síns til neyzlu þar mjólk þá, er hann framleiðir á heimilinu, og er sú mjólk undanþegin gerilsneyðingarskyldu.

Ef mjólkursölunefnd þykir ástæða til, getur hún, að fengnu leyfi landbún-

aðarráðherra, ákveðið, að vissar sveitir, hluti úr sveitum eða kauptún skuli tekið undir sölu- og dreifingarrétt mjólkurbúa eða sölubúða þeirra. 1

7. jan.

7. gr.

Skýlt er mjólkurbúum, sem fengið hafa einkaleyfi til að starfrækja mjólkurbúðir, að sjá um, að ætíð sé nóg neytlumjólk til sölu á þeim stöðum. Öll mjólk og rjómi, sem selt er frá sölumiðstöð samkvæmt lögum þessum, skal vera gerilsneytt af viðurkenndum mjólkurbúum.

Um framleiðslu og meðferð á mjólk handa ungbörnum og sjúklingum skulu sett ákvæði í reglugerð, í samráði við yfirstjórn heilbrigðismálanna. Sala á þeirri mjólk skal fara fram á sama hátt og sala á annari neytlumjólk.

Nafnið barnamjólk má ekki viðhafa um aðra mjólk en þá, sem framleidd er samkvæmt þeim reglum og undir því eftirliti, sem ákveðið verður af mjólkursölunefnd, í samráði við stjórn heilbrigðismálanna, um framleiðslu barnamjólkur.

Heimilt er landbúnaðarráðherra að gera það að skilyrði fyrir löggildingu og starfsemi mjólkurbúa, að þau taki til gerilsneyðingar mjólk fyrir utanfélagsmenn gegn sanngjörnu gjaldi, og getur ráðherra ákveðið hámark þess.

8. gr.

Ríkisstjórnin skipar 7 manna nefnd, til eins árs í senn, í fyrsta sinn til 1. maí 1935, til að hafa á hendi stjórn mjólkursölumála samkvæmt lögum þessum, og nefnist hún mjólkursölunefnd. Nefndin skal skipuð þannig: Stjórn Mjólkurbandalags Suðurlands tilnefnir 2 menn, skal annar tilnefndur af stjórnendum bandalagsins austan Hellisheiðar, en hinn af stjórnendum þess vestan heiðar. Samband ísl. samvinnufélaga tilnefnir 1 mann, bæjarstjórn Reykjavíkur tilnefnir 1 mann, Alþýðusamband Íslands tilnefnir 1 mann og landbúnaðarráðherra skipar án tilnefningar 2 menn í nefndina, og skal hann skipa annan þeirra formann nefndarinnar. Fulltrúi bæjarstjórnar Reykjavíkur vikur sæti úr nefndinni, þegar hún hefir til meðferðar málefni annara kaupstaða eða kauptúna, og tekur þá sæti hans fulltrúi tilnefndur á sama hátt af hlutaðeigandi bæjarstjórn eða hreppsnefnd. Nú vanrækir einhver aðili að tilnefna í nefndina, og tilnefnir þá landbúnaðarráðherra mann eða menn í hans stað.

Fastir nefndarmenn séu búsettir í Reykjavík, eða svo nærri Reykjavík, að þeir geti sótt fundi þar, þegar þörf krefur.

Þóknun til mjólkursölunefndar skal að $\frac{3}{4}$ hlutum greidd úr verðjöfnunarsjóðum og að $\frac{1}{4}$ hlutum úr ríkissjóði, og sé þóknunin ekki hærri en kr. 10,00 til hvers nefndarmanns fyrir hvern dag, sem hann er á nefndarfundi. Annar óhákvæmilegur kostnaður við störf nefndarinnar greiðist af sömu aðilum og í sömu hlutföllum.

9. gr.

Störf mjólkursölunefndar eru aðallega þessi:

- a. Að ákveða verðjöfnunarsvæðin.

- 1
7. jan.
- b. Ákvörðun verðjöfnunargjalds og yfirumsjón með innheimtu þess, en falið getur hún innheimtuna stjórnnum mjólkurbúa eða hverjum öðrum, er hún telur bezt henta.
 - c. Að hafa yfirumsjón með verðjöfnunarsjóðum og ákveða uppbætur úr þeim, ef stjórnir viðurkenndra mjólkurbúa á verðjöfnunarsvæði koma sér ekki saman um verðjöfnunina.
 - d. Að hafa eftirlit með því, að gætt sé fyllstu hagsýni og sparnaðar í rekstri mjólkurbúanna, og getur nefndin takmarkað verðuppbótina til þeirra búna, sem hún telur hafa óhæfilega háan rekstrarkostnað.
 - e. Að hafa yfirumsjón með samsölu mjólkur, sbr. 5. gr. Nú verður ágreiningur milli mjólkurbúa um skipun samsölustjórnar eða um annað, er lýtur að skipulagningu á verðlagssvæði, og sker þá mjólkursölunefndin úr.
 - f. Að hafa eftirlit með því, að mjólkurafurðir verði ekki fluttar til landsins, nema brýn nauðsyn beri til, enda sé innflutningurinn í höndum mjólkursölunefndar.
 - g. Að hafa eftirlit með gæðum og meðferð mjólkur og ákveða um allt, er að því lýtur.

10. gr.

Skyllt er mjólkurbúum og öðrum, sem verzla með mjólk og mjólkurafurðir, að láta mjólkursölunefnd í té og hverjum einstökum nefndarmanni, er kröfu kann að gera um það, allar upplýsingar og skýrslur, sem hún óskar eftir um sölu mjólkur, kostnað við sölu, flutninga og meðferð mjólkur og annað, sem nefndinni þykir máli skipta.

11. gr.

Ef mjólk eða rjóma þarf að flytja til sölu milli verðjöfnunarsvæða, skal ekki greiða verðjöfnunargjald af þeim vörum á útsölastaðnum, ef sannað er, að það sé greitt á framleiðslusvæðinu.

Verði ágreiningur um heildsöluverð á þessum vörum, sker mjólkursölunefnd úr.

12. gr.

Mjólkursölunefnd getur leyft, að niður falli greiðsla verðjöfnunargjalds á einhverju verðlagssvæði, ef mjólkurframleiðendur á því svæði koma sér saman um ákveðið verð til framleiðenda á svæðinu með eða án ákveðinna hlutfalla í sölu mjólkur, rjóma og annara mjólkurafurða á aðalmarkaðsstöðum svæðisins eftir fjarlægð frá markaðsstöðunum og öðrum staðháttum.

13. gr.

Öll mjólk, sem viðurkennd mjólkurbú taka á móti til sölu eða vinnslu, skal metin eftir gæðum við móttöku og flokkuð til verðs. Við flokkunina skal meðal annars taka tillit til fitumagns mjólkurinnar og gerlagróðurs í henni. Nánari ákvæði um þetta skal setja í reglugerð.

14. gr.

1

Landbúnaðarráðherra setur reglugerð um framkvæmd laga þessara og starfsemi mjólkursölunefndar. Jafnframt er honum heimilt að ákveða í reglugerð sérstöðu kúabúa, sem rekin eru af bæjarfélögum eða ríki. 7. jan.

15. gr.

Brot gegn lögum þessum, reglugerðum og öðrum fyrirbætur, er sett verða samkvæmt þeim, verða sektum frá kr. 10.00 og allt að kr. 10000.00, nema þyngri refsing liggi við samkvæmt lögum. Sektir renna í verðjöfnunarsjóð.

Mjólk eða mjólkurvara, sem ráðstafað er gagnstætt ákvæðum laga þessara, skal upptæk gerð og andvirði hennar renna í verðjöfnunarsjóð þess verðjöfnunarsvæðis, sem brotið er framið á.

Stjórnendur flutningatækja, sem flytja visvitandi óleyfilega mjólk eða mjólkurvöru inn á sölusvæði, skulu sæta sektum fyrir brotið.

Mjólkursölunefnd getur svipt mjólkurframleiðanda leyfi til beinnar sölu til neytenda (sbr. 5. gr.), ef henni þykir hann misbeita þeirri heimild sinni eða nota hana gagnstætt tilgangi laga þessara.

16. gr.

Mál út af brotum gegn lögum þessum, reglugerðum og öðrum fyrirbætur, er sett verða samkvæmt þeim, skulu sæta meðferð almennra lögreglumála.

17. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1935, en til þess tíma skulu vera í gildi bráðabirgðalög um sama efni, frá 10. sept. 1934. Jafnframt eru úr gildi felld lög nr. 47 26. október 1917, um mjólkursölu í Reykjavík, og lög nr. 97 19. júní 1933, um heilbrigðisráðstafanir um sölu mjólkur og rjóma, svo og öll önnur ákvæði, sem fara í bág við lög þessi. Lög þessi skulu endurskoðuð ekki síðar en á reglulegu Alþingi 1936.

Ákvæði um stundarsakir.

Fyrst um sinn, til 1. maí 1935, skal stjórn samsölunnar á verðlagssvæði Reykjavíkur og Hafnarfjarðar vera í höndum mjólkursölunefndar. Nú kemst á samkomulag milli mjólkurbúanna og félaga framleiðenda á þessu svæði um að taka stjórn samsölunnar í sínar hendur, og skal þeim það heimilt, ef samþykki landbúnaðarráðherra kemur til. Að öðrum kosti fer mjólkursölunefnd með þessi mál þangað til samkomulag þetta hefir komizt á, að dómi landbúnaðarráðherra.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 7. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

um ráðstafanir til þess að greiða fyrir viðskiptum með sláturfjárafurðir og ákveða verðlag á þeim.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Til þess að greiða fyrir innanlandsverzlun með sláturfjárafurðir skipar ríkisstjórnin 5 manna kjötverðlagsnefnd til eins árs. Samband íslenzkra samvinnufélaga tilnefnir einn mann, Sláturfélag Suðurlands og Kaupfélag Borgfirðinga tilnefna í sameiningu einn, Landssamband iðnaðarmanna einn, Alþýðusamband Íslands einn og landbúnaðarráðherra einn mann í nefndina, sem jafnframt er formaður hennar.

Nefndin ræður fulltrúa, sem annast dagleg störf. Hún getur valið sér trúnaðarmenn eða skipað eftirlitsnefndir, eftir því sem þörf krefur.

Kostnaður við störf nefndarinnar greiðist úr ríkissjóði.

2. gr.

Kjötverðlagsnefndin ákveður verðlag á kjöti á innlendum markaði í heildsölu og smásölu.

Enginn má selja eða kaupa kjöt við öðru verði en því, sem nefndin ákveður á hverjum stað á hverjum tíma.

3. gr.

Enginn má slátra sauðfé til sölu, né kaupa fé til slátrunar eða verzla með kjöt af því í heildsölu án leyfis kjötverðlagsnefndar. Heimilt skal þó sauðfjáreigendum, er reykja kjöt á heimilum sínum, að selja það beint til neytenda, enda greiði þeir af því verðjöfnunargjald um leið og afhending fer fram. Leyfi til slátrunar skal veitt fyrir eitt ár í senn. Leyfi skal veita lögskráðum samvinnufélögum, sem nú eru starfandi, svo og þeim samvinnufélögum, sem stofnuð kunna að verða á viðskiptasvæðum félaga, sem hætta störfum án þess að bændur á viðskiptasvæðinu gerist meðlimir annara félaga. Heimilt er að veita slátrunaleyfi félögum neytenda á þeim stöðum, þar sem ekki eru sláturhús, en aðeins fyrir það fé, sem þau kynnu að kaupa til neyzlu meðal meðlima sinna. Ennfremur getur nefndin veitt leyfi samvinnufélögum bænda, er stofnuð kunna að verða eftir að lög þessi öðlast gildi á svæði, þar sem ekki eru starfandi samvinnu-

félög fyrir, og ekki falla undir ákvæði 3. málsl. þessarar greinar, sömuleiðis þeim 2
verzlunum öðrum, sem árið 1933 áttu eða starfræktu sláturhús, sem fullnægðu 9. jan.
ákvæðum laga um kjötmat o. fl. frá 19. júní 1933. Einnig er heimilt að veita
slátrunarleyfi þeim einstaklingum, er vegna sérstakra staðhátta eiga svo örðugt
um rekstur eða flutning fjáris til sláturhúss, að illfært sé að dómi nefndarinnar.

Í leyfi getur nefndin ákveðið fjártölu þá að hámarki, sem leyfishafi má
slátra til sölu innanlands.

4. gr.

Greiða skal verðjöfnunartillag af öllu slátruðu sauðfé, nema því, sem fram-
leiðendur nota til heimilisparfa. Upphæð tillagsins má nema allt að 10 aukum
á hvert kg. af kjöti, eftir nánari ákvörðun kjötverðlagsnefndar. Heimilt er
nefndinni að ákveða mismunandi verðjöfnunartillag eftir kjöttegundum.

Ennfremur er nefndinni heimilt að veita undanþágu frá verðjöfnunargjaldi
af kjöti af mylkum ám.

Verðjöfnunartillagið hefir lögtaksrétt til loka næsta árs eftir að slátrun
fór fram.

5. gr.

Þeir, sem slátra fé til sölu, skulu gefa kjötverðlagsnefnd skýrslur um dag-
lega slátrun, staðfestar af kjötmatsmönnum, og standa skil á verðjöfnunartil-
laginu til nefndarinnar. Stjórn neytendafélags, sem fengið hefir slátrunarleyfi,
skal og senda slíka skýrslu og standa skil á verðjöfnunartillaginu. Gjaldldagi er
þegar slátrun fer fram.

Nefndin geymir verðjöfnunarsjóð á tryggum stað, þann tíma sem hún
hefir hann undir höndum.

6. gr.

Verðjöfnunarsjóði skal varið þannig:

- a. Til endurgreiðslu verðjöfnunartillagsins af því kjöti, sem út er flutt.
- b. Til að greiða fyrir sölu sláturfjárafurða innanlands.
- c. Til verðuppbótar á útflutt dilkakjöt. Verðuppbótin má þó ekki verða svo
há, að nettóverð útflutta kjötsins verði hennar vegna fyllilega eins hátt
og nettóverð sömu tegunda af kjöti, sem selt er á verðhæsta innlendum
markaði. Það verð, sem Samband ísl. samvinnufélaga greiðir deildum
sínunum fyrir útflutt kjöt af framleiðslu hvers árs, telst útflutningsverð á
því ári.

Verði afgangur í verðjöfnunarsjóði, þegar greitt hefir verið samkvæmt
framansögðu, skal honum varið til uppbótar á öllu seldu kjöti, þannig, að
sá verðmismunur, sem nefndin hefir ákveðið, raskist ekki.

7. gr.

Greiða skal jafnháa verðuppbót samkvæmt ákvæðum 6. gr. á hvert kg.
sömu tegundar af útfluttu dilkakjöti, hvaðan sem það er af landinu.

2

9. jan.

8. gr.

Skýlt er öllum, sem verzla með sláturfjárafurðir, að láta kjötverðlagsnefnd í té allar upplýsingar og skýrslur, er hún óskar eftir, viðvikjandi sölu og söluhorfum á sláturfjárafurðum, bæði innanlands og utan.

9. gr.

Landinu skal skipta í verðlagssvæði eftir aðstöðu til markaðs og flutninga. Nefndin skal ákveða verðlag á hverju verðlagssvæði fyrir sig.

10. gr.

Kjötverðlagsnefnd gerir þær ráðstafanir, er hún telur þurfa til þess, að innlendi markaðurinn notist sem bezt. Hún hefir eftirlit með því, að gætt sé hagsýni og sparnaðar við slátrun og í allri meðferð sláturfjárafurða og verzlun með þær. Í því skyni getur nefndin takmarkað fjölda útsölustaða, þar sem henni virðist þurfa, svo og takmarkað flutninga milli verðlagssvæða, ef hún telur hættu á, að markaður verði á einhverjum stað ofhlaðinn.

11. gr.

Kjötverðlagsnefnd er heimilt, ef hún telur þess þörf, að láta ákvæði þessara laga um sölu og verðjöfnunartillag gilda um nautakjöt og fleiri sláturfjárafurðir.

12. gr.

Landbúnaðarráðherra setur með reglugerð nánari ákvæði um framkvæmd laga þessara. Í reglugerð má ákveða sektir við brotum gegn henni.

13. gr.

Brot gegn 3. gr. varða sektum, allt að 10000 krónum. Brot gegn öðrum ákvæðum laga þessara varða sektum allt að 1000 krónum, nema þyngri refsing liggi við samkvæmt lögum. Sektir renna í verðjöfnunarsjóð.

14. gr.

Með mál út af brotum á lögum þessum skal farið sem almenn lögreglumál.

15. gr.

Lög þessi öðlast gildi þegar í stað.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

um verkamannabústaði.

3

9. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Stofna skal byggingarsjóð til þess að bæta úr húsnæðisþörf verkamanna í
kaupstöðum og kauptúnum landsins.

2. gr.

Byggingarsjóður lánar til íbúðarhúsbygginga samkvæmt skilyrðum þeim,
sem lög þessi setja, í kaupstöðum og kauptúnum, enda hafi 5 manna nefnd í
kaupstöðum og 3 manna nefnd í kauptúnum fært atvinnumálaráðherra rök
fyrir, að þörf sé slíkrar opinberrar aðstoðar. Nefndir þessar skulu kosnar hlut-
bundnum kosningum af hlutaðeigandi bæjar- eða sveitarstjórn.

3. gr.

Byggingarsjóður skiptist í deildir, eina fyrir hvern kaupstað eða kauptún,
þar sem viðurkennd hefir verið þörf fyrir opinbera aðstoð til byggingar verka-
mannabústaða, og aflast fé til hverrar deildar sem hér segir:

1. Ríkissjóður leggur í sjóðinn árlega upphæð, sem svarar til tveggja króna
fyrir hvern íbúa kaupstaðar eða kauptúns, þar sem ákveðið hefir verið, að
þörf sé fyrir starfsemi byggingarsjóðsins, sbr. 2. gr.
2. Tekjur samkv. 14. gr. laga nr. 58 8. sept. 1931, um einkasölu ríkisins á
tóbaki.
3. Bæjarsjóðir og sveitarsjóðir, sem um ræðir í 2. gr., leggja í sjóðinn árlega
upphæð, sem svarar til tveggja króna fyrir hvern íbúa kaupstaðarins eða
kauptúnsins.
4. Ennfremur getur sjóðurinn tekið lán til útlánsstarfsemi sinnar. Lánin ábyrg-
ist ríkissjóður. En hlutaðeigandi bæjarsjóður og sveitarsjóður, sbr. 2. gr.,
stendur í bakábyrgð fyrir þeim lánum, sem veitt eru byggingarfélagi í kaup-
staðnum eða kauptúninu. Lánin má taka í erlendri mynt og gefa út skulda-
bréf fyrir þeim, er hljóði á upphæðir, er ríkisstjórnin samþykkir.

Nú er kauptún aðeins hluti úr hreppi, og skal þá tillagi sveitarsjóðs til bygg-
ingarsjóðs jafnað niður á íbúa kauptúnsins, þá, sem gjaldskyldir eru til sveitar-
sjóðs, eftir sömu reglum og útsvörum.

3

9. jan.

Byggingarsjóður veitir lán aðeins til eins byggingarfélags í hverjum kaupstað eða kauptúni, og skal félagið reist á samvinnugrundvelli og að öðru leyti fullnægja skilyrðum 6. gr. þessara laga.

Heimilt er að stofna deildir, sem hafi sérsamþykktir, innan byggingarfélags, þegar 50 félagsmenn eða fleiri óska þess, enda séu þær staðfestar af stjórn félagsins.

Nú er fleira en eitt byggingarfélag stofnað í kaupstað eða kauptúni, og veitir byggingarsjóður þá því félagi lán, sem fyrst hefir hafið byggingarstarfsemi, en ef hvorugt eða ekkert félaganna hefir byrjað slíka starfsemi, þá því félagi, er fyrr eða fyrst er stofnað.

Lán þessi skulu tryggð með fyrsta veðrétti í húsum og lóðarréttindum, allt að 60% af virðingarverði eignarinnar. Ennfremur veitir byggingarsjóður lán gegn 2. veðrétti í eignunum, þó þannig, að samanlagður fyrsti og annar veðréttur nemi ekki meiri fjárhæð en 85% af kostnaðarverði eignarinnar. Byggingarsjóður veitir lánin affallalaus, og ávaxtist og endurborgist þau með jöfnum greiðslum, þannig að árlegt gjald sé 5% af allri lánsupphæðinni í 42 ár. Byggingarsjóði er þó heimilt að veita aðeins eitt lán, allt að 85% af kostnaðarverði eignarinnar, með fyrsta veðrétti.

5. gr.

Byggingarsjóðurinn skal jafnan vera í handbæru fé í peningastofnun með rikissjóðsábyrgð, að svo miklu leyti sem honum er ekki varið til útlána.

6. gr.

Byggingarfélög hafa rétt til að fá lán úr byggingarsjóði samkv. 4. gr., ef þau fullnægja eftirfarandi skilyrðum:

1. að byggingarfélagið komi upp byggingum fyrir félagsmenn sína.
2. að húsin séu gerð úr varanlegu efni, með tveggja og þriggja herbergja íbúðum auk eldhúss og geymslu, með venjulegum nútímaþægindum og sérstökum bletti handa hverri íbúð, eða sameiginlegum velli handa sambyggingum, en að öðru leyti sé fyrirkomulag bygginganna samþykkt af atvinnu-málaráðuneytinu.
3. að félagsmenn séu fjárráða, heimilisfastir innan kaupstaðarins eða kauptúnsins og hafi eigi haft yfir 4000 króna árstekjur, miðað við meðaltal 3 síðustu ára, að viðbættum 300 krónum fyrir hvern ómaga, þó ekki samtals yfir 5500 króna árstekjur, né yfir 5000 króna eignir.
4. að byggingarkostnaður á hverja íbúð fari ekki fram úr því, sem stjórn byggingarsjóðsins ákveður.
5. að íbúðirnar séu seldar félagsmönnum fyrir það verð, sem þær kosta byggingarfélagið, gegn a. m. k. 15% útborgun, og með sömu lánskjörum á eftirstöðvum kaupverðsins sem félagið nýtur hjá byggingarsjóði.
6. að byggingarnar séu reistar á lóðum, sem kaupstaðirnar, sveitarfélögin eða ríkið eiga eða leigja, og sé ársleigan metin reglulega á 5—10 ára fresti. Þeg-

- ar um sambyggingu er að ræða, skal lóðarleigunni jafnað niður eftir eignarhlutföllum í byggingunni. Eigi kaupstaður, sveitarfélag eða ríkið ekki hentu- 3
 ugar lóðir í þessu skyni, skal kaupstað eða sveitarfélagi skylt, ef ekki fæst 9. jan.
 nægilegt og hentugt land með öðrum hætti, að taka það eignarnámi, og fer um eignarnámið samkv. l. nr. 61 frá 14. nóv. 1917.
7. að ákveðið sé í samþykktum félagsins, að enginn, sem keypt hefir íbúð af félaginu, megi selja hana, nema stjórn byggingarfélagsins hafi áður hafnað forkaupsrétti félagsins vegna, og ekki framleigja nema með leyfi stjórnar félagsins. Söluverð slíkrar íbúðar má ekki vera hærra en síðasta kaupverð hennar, að viðbættu virðingarverði þeirra endurbóta, sem á hafa verið gerðar eftir að síðasta sala fór fram, en að fráðreginni hæfilegri fyrningu, hvorttveggja samkvæmt mati dómkvaddra manna. Sé um framleigu að ræða, ákveður stjórn félagsins, hve há leigan megi vera, og miðast hún við raunverulegan kostnað eiganda, samkv. mati, af íbúðinni eða hluta hennar, sem leigður er.
 8. að settar séu reglur í reglugerð, sem staðfest sé af atvinnu- og samgöngumálaráðuneytinu, um viðhald húsanna, og skal stjórn félagsins hafa eftirlit með því. Þegar um sambyggingu er að ræða, skal kostnaður við viðhald húsanna hið ytra lagður á bygginguna í heild, en síðan jafnað niður á eigendur eftir eignarhlutföllum þeirra í byggingunni, en viðhald hið innra á hverri íbúð skal hún bera. Um sameiginleg tæki innanhúss í sambyggingu, svo sem leiðslur allar og hitunartæki, fer eftir því, sem segir í reglugerðinni.
 9. að stjórn byggingarsjóðsins hafi fallizt á samþykktir félagsins og það fullnægi að öðru leyti skilyrðum þeim, sem atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið setur fyrir viðurkenningu slíkra félaga.

7. gr.

Byggingarfélagi, sem kemur upp sambyggingum eða sérstæðum húsum, er heimilt að eiga til frambúðar sameiginlegt miðstöðvarhús og þvottahús fyrir margar íbúðir, húsnæði fyrir fasta starfsmenn félagsins, fyrir skrifstofu félagsins, lesstofu og verðanir. Ákvæði skulu sett í reglugerð, er um getur í 6. gr. 8. lið, um þátttöku eigenda íbúðanna í kostnaði, sem af þessu hlýzt.

8. gr.

Í stjórn byggingarsjóðs skulu vera 5 menn, valdir til 4 ára í senn. Kís Alþingi 4 þeirra með hlutfallskosningu, en atvinnumálaráðherra skipar einn, og er hann formaður sjóðsstjórnarinnar, en að öðru leyti skiptir stjórnin störfum milli sín. Stjórnin hefir á hendi allar fjárreiður sjóðsins, lántökur og lánveitingar úr honum samkvæmt reglugerð, sem atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið setur. Skal hver deild, sbr. 3. gr., hafa sérstakt reikningshald fyrir sig, enda er einni deild sjóðsins óheimilt að lána annari.

Stjórnin skal vera búsett í Reykjavík, en sér til aðstoðar, meðal annars við eftirlit með að byggingarfélag í hverjum kaupstað eða kaupþúni gæti skyldna sinna

3 samkv. 6. gr., má stjórnin setja trúnaðarmenn, einn eða fleiri í hverjum kaup-
9. jan. stað eða kauptúni.

Laun stjórnarinnar og trúnaðarmanna hennar greiðist úr ríkissjóði, og ákveður atvinnumálaráðherra þau, en annan kostnað greiðir hlutaðeigandi deild byggingarsjóðs.

Hlutaðeigandi bæjar- og sveitarfélag hefir rétt til að skipa eftirlitsmann með fjárreiðum hlutaðeigandi sjóðsdeildar og allri starfsemi byggingarfélags og hefir rétt til að stöðva lántökur og lánveitingar til byggingarfélagsins, ef það álitur, að byggingarfélagið geti ekki staðið í skilum með skuldbindingar sínar. Slikri ákvörðun sveitarstjórnar má skjóta til atvinnumálaráðherra.

9. gr.

Ársreikningar byggingarfélags skulu ætíð lagðir fyrir stjórn byggingarsjóðs til athugunar, og getur hún krafizt allra skýrslna um hag og rekstur félagsins, meðan nokkuð stendur eftir af láni því, er veitt hefir verið til bygginganna.

Ríkisstjórnin úrskurðar reikninga byggingarsjóðs, en Alþingi kys með hlutfallskosningu tvo endurskoðendur þeirra til 4 ára í senn.

10. gr.

Nú er ekkert byggingarfélag til í kaupstaðnum eða kauptúninu, sem lán fær úr byggingarsjóði, og er þá bæjarstjórn eða sveitarstjórn heimilt að ákveða, að bæjarfélagið eða sveitarfélagið komi upp byggingunum, og hefir það þá sömu réttindi og skyldur sem byggingarfélag samkvæmt lögum þessum.

11. gr.

Ríkisstjórnin lætur gera fyrirmyndaruppdrætti að húsum félagsmanna, bæði sérbyggingum og sambyggingum, til afnota fyrir byggingarfélag. Sömu-leiðis setur hún, í samráði við stjórn byggingarsjóðs og hlutaðeigandi bæjar-eða sveitarstjórnir, öruggt eftirlit með framkvæmdum byggingarfélaga, sem starfa samkvæmt lögum þessum.

Byggingarfélagum er þó heimilt að fela sérfróðum mönnum að gera uppdrætti af húsum félagsmanna, og úrskurðar atvinnumálaráðherra þá um uppdrættina og greiðslur úr ríkissjóði fyrir þá.

12. gr.

Byggingarsjóðir þeir, sem eru starfandi, þegar lög þessi öðlast gildi, renna sem deildir inn í byggingarsjóð landsins.

13. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1935 og falla úr gildi frá sama tíma lög nr. 55 og 71 8. september 1931, svo og lög nr. 118 29. desember 1933.

ÁKVÆÐI TIL BRÁÐABIRGÐA.

3

Stjórn byggingarsjóðs og endurskoðendur skulu í fyrsta sinn kosnir á Alþingi 1934. 9. jan.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

4

um vinnumiðlun.

9. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Í hverjum kaupstað landsins skal stofnuð vinnumiðlunarskrifstofa, ef bæjarstjórn hlutaðeigandi kaupstaðar ákveður, eða atvinnumálaráðherra mælir svo fyrir.

2. gr.

Hlutverk vinnumiðlunarskrifstofu er:

1. að veita endurgjaldslausu milligöngu, verkamönnum jafnt sem atvinnurekendum, um vinnusölu og vinnukaup,
2. að miðla vinnu á milli bæjarbúa, eftir því sem unnt er,
3. að úthluta vinnu þeirri, sem kostuð er af bæjum og ríki til atvinnubóta, svo og annari vinnu, er ríki, bærir eða opinberar stofnanir fela skrifstofunni að úthluta,
4. að fylgjast með atvinnuháttum, eftir því sem auðið er, og safna skýrslum og gögnum í því augnamiði,

- 4 5. að aðstoða við atvinnuleysisskráningar eftir lögum nr. 57 frá 7. maí 1928,
9. jan. og láta fram fara atvinnuleysisskráningar, eftir fyrirmælum bæjarstjórnar
eða atvinnumálaráðherra,
6. að veita opinberum stofnunum, svo og verklýðsfélögum innan Alþýðusambands Íslands og félögum atvinnurekenda, upplýsingar um tölu atvinnulausra og hagi þeirra, eftir því sem unnt er,
7. að halda uppi innbyrðis sambandi á milli vinnumiðlunar í kaupstöðum og milli kaupstaða og sveita, eftir því sem við verður komið,
8. að inna af höndum þau störf, er skrifstofum þessum kann að vera falið með lögum eða reglugerðum.

3. gr.

Stjórn hverrar vinnumiðlunarskrifstofu skal skipuð fimm mönnum. Er einn þeirra tilnefndur af atvinnumálaráðherra, og er hann formaður stjórnarinnar, tveir þeirra skulu kosnir af hlutaðeigandi bæjarstjórn með hlutfallskosningu, einn útnefndur af verklýðsfélagi eða fulltrúaráði verklýðsfélaga innan Alþýðusambands Íslands, ef til er í kaupstaðnum, og einn af félagi atvinnurekenda þar á staðnum. Nú er vinnumiðlunarskrifstofa stofnuð í kaupstað, þar sem ekki starfar verklýðsfélag innan Alþýðusambands Íslands, eða félag atvinnurekenda, og skipar atvinnumálaráðherra þá menn í þeirra stað í stjórnina. Sama gildir og, ef einhver þeirra aðila, sem nefndir eru í grein þessari, tilnefnir ekki fulltrúa af sinni hálfu í stjórn vinnumiðlunarskrifstofu.

Kosning og skipun stjórnarmanna er til fjögurra ára í senn. Jafnmargir varamenn skulu kosnir og skipaðir af sömu aðilum til sama tíma. Laun stjórnarmanna skulu ákveðin af hlutaðeigandi bæjarstjórn með samþykki atvinnumálaráðherra.

4. gr.

Stjórn vinnumiðlunarskrifstofu ræður forstöðumann skrifstofunnar, svo og aðstoðarmenn, ef þurfa þykir. Hún ákveður og laun starfsmanna, setur þeim starfsreglur og hefir yfirumsjón með störfum þeirra og rekstri skrifstofunnar yfirleitt.

5. gr.

Allur kostnaður við vinnumiðlunarskrifstofur greiðist að tveim þriðju hlutum úr hlutaðeigandi bæjarsjóði, og að einum þriðja hluta úr ríkissjóði. Kostnaður af simtölum, símskeytum og póstsendingum greiðist þó allur úr ríkissjóði.

6. gr.

Með reglugerð, sem atvinnumálaráðuneytið setur, að fengnum tillögum bæjarstjórna, má ákveða nánar um störf og fyrirkomulag vinnumiðlunarskrifstofanna. Atvinnumálaráðherra setur og reglur um samband og samvinnu

vinnumiðlunarskrifstofa. Heimilt er að fela sérstökum fulltrúa í atvinnumála- **4**
ráðuneytinu öll störf, er lúta að vinnumiðlun milli kaupstaða og héraða. 9. jan.

7. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

5

um tollundanþágu fyrir tunnuefni og hamp.

9. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Til loka ársins 1937 skal undanþegið hverskonar innflutningstollum efni í
tunnur, sem ætlaðar eru til umbúða um innlendar framleiðsluvörur, svo og
óunninn hampur og hampgarn til veiðarfæragerðar.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

um tekjuskatt og eignarskatt.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

I. KAFLI

Um tekjuskatt.

1. gr.

Hver maður heimilisfastur hér á landi er skyldur til, með þeim takmörkunum, sem settar eru í lögum þessum, að greiða skatt í rikissjóð af tekjum sínum, enda hafi hann verið heimilisfastur hér a. m. k. 6 mánuði af skattárinu.

Nú dvelur maður erlendis um stundarsakir, en bregður eigi heimilisfangi sínu hér á landi, og skal hann þá gjalda skatt eins og hann dveldi að staðaldri í landinu.

2. gr.

Nú er maður eigi heimilisfastur hér á landi, en á hér fasteignir og hefir tekjur af þeim, eða af atvinnu, eða af sýslan, sem hér eða héðan er rekin, svo sem sjómenn á íslenskum skipum, sem eigi greiða skatt í öðru ríki, og skal hann þá gjalda skatt af tekjum þessum og tilnefna fyrir hlutaðeigandi skattheimtumanni, hver greiði skattgjald hans, enda sé sá maður búsettur á skattsvæði skattheimtumanns.

Sömu leiðis skal sá, er eigi hefir aðsetur hér á landi, en hefir laun, biðlaun eða styrk úr rikissjóði, eða tekjur frá alþjóðlegri stofnun innlendri, eða arð af hlutafé í innlendu hlutafélagi eða innborguðu stofnfé í öðrum atvinnufélögum eða fyrirtækjum, gjalda skatt af þessum tekjum, og skal tekjuskattinum haldið eftir við greiðslu fjárins.

Þeir menn, er starfa erlendis í þjónustu hins íslenska ríkis, skulu undanþegnir tekjuskatti af þeim launum, er þeir fá fyrir slík störf.

Ríkisstjórninni er heimilt að gera samninga við stjórnir annara ríkja um gagnkvæmar ívilnanir á tekju- og eignarskatti þeirra erlendra og íslenskra ríkisborgara, sem eftir gildandi skattalöggjöf ríkjanna eiga að greiða skatt af sömu tekjum eða eignum bæði á Íslandi og í einhverju öðru ríki.

3. gr.

6

9. jan.

Tekjuskatt greiða ennfremur:

- a. Hlutafélög, samlagshlutafélög og önnur félög með takmarkaðri ábyrgð, nema tekjuafgangi sé einungis varið til almennra þarfa.
- b. Gagnkvæm ábyrgðarfélög, kaupfélög, smjörbú, sláturfélög og önnur samvinnufélög.
- c. Önnur félög, sjóðir og stofnanir, sem ekki eru sérstaklega undanþegin skattgjaldi, sbr. 4. gr., svo og dánarbú og þrotabú.

Ef ekki eru fleiri en 3 félagar í verzlunarfélagi eða öðru atvinnufélagi með persónulegri ábyrgð, er skattur ekki lagður á félagið sjálft, heldur hvern einstakan féлага, ef ósk kemur fram um það frá félaginu, um leið og tekjur eru taldar fram, enda fylgi beiðninni þær skýrslur, sem með þarf til þess að ákveða skatt hvers einstaks féлага.

Slik félög og stofnanir, sem um ræðir í þessari grein og ekki eiga heimili hér á landi, en hafa hér tekjur af eignum eða atvinnu, samskonar og um ræðir í 2. gr., skulu greiða skatt í ríkissjóð af tekjum þessum.

Fjármálaráðherra setur nánari ákvæði um skattskyldu þeirra, sem erlendis eru búsettir.

4. gr.

Undanþegið öllum tekjuskatti er konungur og borðfé hans og ættmanna hans, ríkissjóður, ríkisfyrirtæki og ríkisstofnanir og aðrir þeir sjóðir, er standa undir umsjón ríkisstjórnarinnar, sveitarfélög og bæjarfélög og fyrirtæki, er þau reka, og sjóðir þeirra, íslenzkir kirkjusjóðir, sparisjóðir, sem engan arð greiða stofnendum sínum eða ábyrgðarmönnum, og ennfremur sjóðir, félög og stofnanir, er ekki reka atvinnu eða veitt er skattfrelsi með sérstökum lögum.

5. gr.

Erlendir þjóðhöfðingjar, sendiherrar og sendikonsúlar annara ríkja og starfsmenn erlendra sendisveita eru undanþegnir tekjuskatti, nema að því leyti, sem þeir njóta tekna úr ríkissjóði eða alþjóðlegri stofnun innlendri, eigi hér fasteignir eða hafi tekjur af þeim, reki atvinnu eða eigi hlut í einhverju atvinnufyrirtæki hér á landi.

6. gr.

Skattgjald þeirra, sem um ræðir í 1. gr. og 2. gr. og í a- og c-lið 3. gr., reiknast þannig:

Ef hinn skattskyldi hluti teknanna er undir 1000 kr., greiðist af honum 1%.

af	1000 til	2000 kr.	greiðist	10 kr.	af	1000 kr.	og	2 %	af	afgangi	
—	2000	—	3000	—	30	—	—	2000	—	4	—
—	3000	—	4000	—	70	—	—	3000	—	7	—
—	4000	—	5000	—	140	—	—	4000	—	9	—
—	5000	—	6000	—	230	—	—	5000	—	11	—

6 af	6000 til	7000 kr.	greiðist	340 kr. af	6000 kr.	og 12 % af afgangi
9. jan. —	7000 —	8000 —	—	460 —	7000 —	13 — — —
—	8000 —	9000 —	—	590 —	8000 —	14 — — —
—	9000 —	10000 —	—	730 —	9000 —	15 — — —
—	10000 —	11000 —	—	880 —	10000 —	16 — — —
—	11000 —	12000 —	—	1040 —	11000 —	17 — — —
—	12000 —	13000 —	—	1210 —	13000 —	18 — — —
—	13000 —	14000 —	—	1390 —	13000 —	19 — — —
—	14000 —	15000 —	—	1580 —	14000 —	20 — — —
—	15000 —	16000 —	—	1780 —	15000 —	21 — — —
—	16000 —	17000 —	—	1990 —	16000 —	22 — — —
—	17000 —	18000 —	—	2210 —	17000 —	23 — — —
—	18000 —	19000 —	—	2440 —	18000 —	24 — — —
—	19000 —	20000 —	—	2680 —	19000 —	25 — — —
—	20000 —	22000 —	—	2930 —	20000 —	27 — — —
—	22000 —	25000 —	—	3470 —	22000 —	29 — — —
—	25000 —	28000 —	—	4340 —	25000 —	31 — — —
—	28000 —	33000 —	—	5270 —	28000 —	33 — — —
—	33000 —	38000 —	—	6920 —	33000 —	35 — — —
—	38000 —	44000 —	—	8670 —	38000 —	37 — — —
—	44000 —	50000 —	—	10890 —	44000 —	38,5 — — —
—	50000 og þar yfir	—	—	13200 —	50000 —	40 — — —

Félög þau og stofnanir, er um ræðir í a-lið og c-lið 3. gr., greiði þó aldrei lægri skatt en 5% af skattskyldum tekjum. Sama er um skattgjald samkv. 2. gr. og skattgjald erlendra félaga.

Af skattskyldum tekjum þeirra félaga, sem um ræðir í 3. gr. b, greiðist jafnan 8%.

7. gr.

Skattskyldar tekjur teljast, með þeim undantekningum og takmörkunum, er síðar greinir, allskonar arður, laun eða gróði, er gjaldanda hlotnast af eign eða atvinnu eða einstökum verknaði eða atvikum, ef þetta verður metið til peningaverðs, svo sem:

- Tekjur af landbúnaði, sjávarútvegi, siglingum, verzlun, verksmiðjuíðnaði, handiðn, námurekstri og sérhverjum öðrum atvinnurekstri, ennfremur allar tekjur, sem telja má endurgjald fyrir starfsemi í þágu vísinda, lista og bókmennta, eða fyrir hverskonar vinnu, greiða eða aðstoð. Til slíkra tekna telst fæði, húsnæði og önnur hlunnindi, sem látið er í té í kaupgjaldsskyni.
- Tekjur af embættum eða sýslunum, svo sem: Föst laun, aukatekjur, embættisbústaður og önnur hlunnindi, landauragjald, jarðarafnot, endurgjald fyrir skrifstofukostnað (sbr. 10. gr. c.); ennfremur eftirlaun, biðlaun, lífeyrir, gjafir og styrktarfé. Til skattskyldra gjafa telst m. a.: Gjafir eða

hlunnindi, sem sýnilega eru gefin sem kaupauki, beinar gjafir í peningum 6
eða öðrum skattskyldum verðmætum, sem nokkru verulegu nemur, þar 9. jan.
með talin afhending slíkra eigna í hendur nákominna ættingja, nema um
fyrirframgreiðslu upp í arf sé að ræða, sbr. 9. gr. b. Komi endurgjald
fyrir þessar eignir að einhverju leyti, skal meta til tekna mismuninn á því
endurgjaldi og áætluðu matsverði hinnar gefnu eignar. Undanskildar skulu
þó tækifærisgjafir, nema arðberandi eignir séu gefnar.

- c. Landskuld af leigujörðum og arður af allskonar ítökum og hlunnindum,
leiga eftir hús, lóðir og skip, svo og áætlað afgangur af fasteignum og skip-
um, er eigandi notar sjálfur eða lætur öðrum í té til afnota án endurgjalds;
ennfremur leiga af innstæðukúgildum á jörðum, sem eru í leiguabúð, og
arður af byggingarpeningi og öðru lausafé, sem á leigu er selt.
- d. Vextir eða arður af skuldabréfum, hlutabréfum og öðrum innlendum eða
útlendum verðbréfum, svo og vextir af útistandandi skuldum og öðrum
fjárförum, þótt bréf sé eigi fyrir, af sparisjóðsinnlögum og sérhverri ann-
ari arðberandi innstæðu. Til arðs af hlutabréfum telst auk venjulegrar
arðsútborgunar úthlutuð frihlutabréf og úthlutanir við félagsslit, umfram
upphaflegt hlutafjárframlag, og sérhver önnur afhending verðmæta til hlut-
hafa, er telja verður sem tekjur af hlutaeign þeirra í félaginu. Arð hluta-
félags af eign í eigin hlutabréfum skal reikna á sama hátt og af bréfum
einstakra hluthafa.

Til arðs af verðbréfum (t. d. skuldabréfum og víxlum) teljast afföll
af slíkum bréfum, en heimilt er að telja afföllin til tekna með hlutfallslegri
fjárhæð ár hvert eftir árafjölda afborgunartímans.

- e. Ágóði af sölu á fasteign eða lausafé, enda þótt salan falli ekki undir at-
vinnurekstur skattgreiðanda, ef ætla má, að hann hafi keypt eignina, eða
öðlæzt hana á annan hátt, í því skyni að selja hana aftur með ágóða og
hún hefir verið í eign hans skemur en 5 ár, ef um fasteign er að ræða, en
annars skemur en 3 ár. Þó má draga frá þessum ágóða skaða, sem kynni
að hafa orðið á samskonar sölu á árinu.
- f. Vinningur í veðmáli, happdrætti eða því um líku, nema skattfrjálst sé
samkvæmt sérstökum lögum.

Tekjur skal að jafnaði telja til tekna á því ári, sem þær verða til, þ. e.
þegar vegna þeirra hefir myndast krafa á hendur einhverjum, nema um óviss-
ar tekjur sé að ræða.

8. gr.

Til skattskyldra tekna félaga og stofnana, sem um ræðir í 3. gr., teljast
eigi aðeins þær tekjur, sem varið er til eignaaukningar, yfirfærslu til næsta
árs, óvenjulegra fyrninga og safnað er í tryggingarsjóði, aðra en varasjóð,
heldur og þær tekjur, sem varið er til þess að greiða hluthöfum og félags-
mönnum arð eða vexti af innborguðu fé og til myndunar eða aukningar vara-
sjóða, þó með þeim takmörkunum, er síðar segir.

6 9. jan. Skattskyldar tekjur váttryggingarféлага, sem starfa hér á landi, telst sá hluti heildarágóðans, sem svarar til hlutfallsins milli iðgjaldatekna félagsins hér á landi og iðgjaldateknanna af allri starfsemi þess.

Fjármálaráðherra getur sett fyrir mæli um heimild innlendra váttryggingarféлага til þess að draga frá tekjum sínum það, er þau leggja til hliðar til þess að inna af hendi skyldur sínar gagnvart váttryggðum.

Kaupfélög, pöntunarfélög og önnur samvinnufélög mega draga frá tekjum sínum það, sem þau greiða félagsmönnum í árslok eða færa þeim til sér eignar í stofnsjóði, samkv. l. nr. 36 27. júní 1921, í hlutfalli við vörukaup þeirra á árinu, og enn fremur vexti af stofnsjóði, og telst það eigi til skattskyldra tekna hjá félaginu. Á sama hátt mega slík félög, sem aðeins vinna úr eða selja afurðir félagsmanna, draga frá það, sem þau þannig úthluta félagsmönnum sínum í hlutfalli við framlög þeirra af afurðum. Upphæðir þær, sem þannig er úthlutað, teljast fram til skatts sem tekjur hinna einstöku félagsmanna. Enn fremur skal draga frá tekjum samvinnufélaga helming af varasjóðstillagi því, sem ákveðið er í 24. gr. laga nr. 36 27. júní 1921.

Ef kaupfélag selur einnig öðrum vörur en félagsmönnum sínum, er allur arðurinn af slíkri sölu skattskyldar tekjur hjá félaginu. Geti félagið ekki gert grein fyrir viðskiptum við utanfélagsmenn, má telja allan hagnaðinn af starfsemi félagsins skattskyldar tekjur.

Félög þau og stofnanir, er um ræðir í 3. gr. a., mega draga frá tekjum sínum 5% af innborguðu hlutafé eða stofnfé. Ef nokkuð af ársarðinum er lagt í varasjóð, þá er helmingur þeirrar upphæðar undanþeginn tekjuskatti, og skal hann koma til frádráttar við ákvörðun skattskyldra tekna. Ef nokkur upphæð úr varasjóði er síðar notuð til úthlutunar til hluthafa eða varið til annars en að mæta hreinum rekstrarhalla félagsins, skal telja $\frac{3}{5}$ þeirrar fjárhæðar, sem þannig er ráðstafað, til skattskyldra tekna félagsins á því ári. Arðjöfnunarsjóði, eftirlaunasjóði og aðra sjóði, sem ekki eru beinlínis ætlaðir til þess að tryggja rekstur fyrirtækisins sjálfs, má ekki telja sem varasjóð.

9. gr.

Til tekna telst ekki:

- a. Sá eignarauki, sem stafar af því, að fjármunir skattgreiðanda hækka í verði, — hinsvegar kemur ekki heldur til frádráttar tekjum, þótt slíkir fjármunir lækki í verði, — ekki heldur tekjur, sem stafa af sölu á eignum skattgreiðanda (að meðtöldum verðbréfum), nema slík sala falli undir atvinnurekstur hlutaðeigandi skattgreiðanda, t. d. fasteignaverzlun, eða hún falli undir ákvæði í 7. gr. e. Þegar svo stendur á, telst verzlunarahagnaðurinn af sölunni til tekna, en draga má frá honum þann skaða, sem kynni að hafa orðið á samskonar sölu á árinu.
- b. Eignarauki, sem stafar af arftöku, fyrirframgreiðslu upp í arf, fallinn eða ófallinn, enda hafi erfðafjárskattur verið greiddur, af stofnun hjúskapar, útborgun lífsábyrgðar, brunabóta, örorkubóta eða þess háttar.

- c. Lántaka, eyðsla höfuðstóls eða eftirgjöf skulda, sem sannazt hefir um við gjaldþrot, nauðasamninga eða á annan fullnægjandi hátt, að eignir voru ekki til fyrir. Eftirgjöf skulda telst þó til tekna, ef eftirgjöfin kemur fram sem kaupauki, gjöf eða úthlutun arðs úr hlutafélagi. 6
9. jan.
- d. Endurgreiðsla, er skattgreiðandi fær er hann verður að vera um stundarsakir fjarverandi heimili sínu vegna starfa í almenningssparfir.

10. gr.

Frá tekjum skal draga, áður en skattur er á þær lagður:

- a. Rekstrarkostnað, þ. e. þau gjöld, sem á árinu ganga til að afla teknanna, tryggja þær og halda þeim við, þar á meðal vexti af skuldum, er stafa beinlínis af atvinnu eða öflun tekna, svo og venjulega fyrningu, eða það, sem varið er til tryggingar og nauðsynlegs viðhalds á arðberandi eignum gjaldanda. Sömu reglu um fyrningu skal fylgja frá ári til árs. Nánari ákvæði um hvernig reikna skuli fyrningu eða viðhald skulu sett í reglugerð, sem fjármálaráðherra setur, og er þar heimilt að ákveða til frádráttar vegna fyrningar og viðhalds fasteigna vissa hlutfallstölu (pró-sentu) af fasteigna- eða brunabótaverði þeirra. Til rekstrarkostnaðar telst enn fremur launauppbót greidd starfsmönnum og verkamönnum, hvort sem hún er goldin í reiðufé eða hlutabréfum.

Með rekstrarkostnaði telst ekki það, sem gjaldandi hefir varið sér og skylduliði sínu til framfæris og notkunar, eigi heldur kaup handa honum sjálfum, né neinum af skylduliði hans, nema sá telji tekjur sínar fram sér í lagi. Eigi má gjaldandi heldur telja til rekstrarkostnaðar vexti af fé, sem hann sjálfur hefir lagt í atvinnurekstur sinn, né félag eða stofnun vexti af hlutafé, stofnfé eða tryggingarfé. Og ekki má færa til gjalda greiðslu fyrir einkaleyfi eða verzlunarleyfi.

- b. Tap á útistandandi skuldum, enda stafi skuldin beinlínis af atvinnurekstri aðila og vitanlegt, að hún sé töpuð. — Það ár eitt kemur töpuð skuld til frádráttar, er vitanlegt þykir, að hún er töpuð. Nú greiðist skuld, er áður var talin töpuð að einhverju eða öllu leyti, og skal hið greidda þá talið til tekna það ár, er greiðsla átti sér stað.

Tap, sem verður á atvinnurekstri félaga eða einstaklinga, má flytja á milli ára um tvenn áramót og draga frá skattskyldum tekjum, þar til það er að fullu greitt, enda hafi verið gerð fullnægjandi grein fyrir tapinu á framtali til tekju- og eignarskatts fyrir það ár, þegar tapið varð, og ekki sé úthlutað arði til hluthafa á því tímabili, fyrr en félagið hefir unnið upp tapið.

- c. Frá embættistekjum skal draga þann kostnað, sem embættisreksturinn hefir haft í för með sér, svo sem skrifstofukostnað og lögmæltar kvaðir, er á embættum hvíla.
- d. Iðgjöld af lifeyri, sem skattgreiðandi er skyldur lögum samkvæmt að tryggja sér eða konu sinni eftir sinn dag, svo og iðgjöld af hverri annari

6
9. jan.

lögboðinni persónutryggingu. Ennfremur skal draga frá tekjum þeirra manna, sem eigi eru að lögum skyldir að tryggja sér eða konum sínum lífeyri, iðgjöld af slíkum lífeyri eða lífsábyrgð, sem greidd hafa verið, þó ekki hærra iðgjald en 500 krónur.

e. Iðgjöld til stéttarfélaga, sjúkrasjóða, styrktarsjóða og atvinnuleysissjóða, þó ekki hærri en sem svarar 2% af hreinum tekjum aðila.

f. Vexti af skuldum gjaldanda, öðrum en þeim, sem ræðir um í staflið a. Þó má ekki færa til gjalda dráttarvexti af sköttum eða útsvörum, vexti af skuldum stofnuðum vegna húsbygginga, sem áfallnir eru áður en húsin eru tekin í notkun. Afföll af keyptum verðbréfum skala færa til gjalda skv. reglunum í 7. gr. d-lið, síðustu málsg. r.

g. Aukaútsvör, tekjuskatt og eignarskatt, sem greitt hefir verið á árinu.

Þegar skattur er lagður á tekjur, sem renna til einstaklinga, félaga eða stofnana, sem ekki eiga heimili hér á landi (sbr. 2. gr. og 3. málsg. 3. gr.), má draga frá tekjunum þau útgjöld, sem beinlínis viðkoma þessum tekjum.

Tekjur þær, sem koma til greina við ákvörðun skattsins, eru skattskyldar án tillits til þess, hvernig þeim er varið, hvort heldur gjaldandi hefir þær sér eða skylduliði sínu til framfæris, nytsemdar eða munaðar, til hjúahalds, nema til atvinnurekstrar sé eða heimilisstjórnar (kaup ráðskonu), til þess að færa út bú sitt eða atvinnuveg, til umbóta á eignum sínum eða til þess að afla sér fjár, til gjafa eða hvers annars sem er. Frádráttarþær kostnaður við heimilisstjórn má þó ekki fara fram úr lögleyfðum frádrætti vegna eiginkonu, samkvæmt 12. gr.

11. gr.

Tekjur hjóna, er samvistum eru, skulu saman taldar til skattgjalds, enda þótt séreign sé eða sératvinna, enda ábyrgjast bæði skattgreiðslu. Rétt er því hjóna, er skattgreiðslu annast, eða erfingjum þess, að krefjast endurgjalds af hinu eða erfingjum þess á þeim hluta skattsins, er að réttum tölum kemur á séreign eða sératvinnu þess hjóna, er eigi innti af hendi skattgreiðslu.

Tekjur barna, sem í foreldrahúsum eru (þar með talin stjúp börn, kjörbörn og fósturbörn), skal telja sérstaklega til skattgjalds.

Með tekjum barna, sem eru í foreldrahúsum og eru sjálf skattgreiðendur, telst eigi það framfæri, sem þau fá að nokkru eða öllu leyti hjá heimilisföður, nema það sé endurgjald fyrir vinnu við atvinnurekstur hans.

12. gr.

Frá hreinum tekjum heimilisfastra manna hér á landi, eins og þær eru ákveðnar samkv. 10. gr., skal draga sem hér segir.

a. Fyrir einstakling í Reykjavík 800 kr., í kaupstöðum og kauptúnum (með yfir 300 íbúa) 700 kr., annarsstaðar á landinu 600 kr.

b. Fyrir hjón í Reykjavík 1500 kr., í kaupstöðum og kauptúnum (með yfir 300 íbúa) 1400 kr., annarsstaðar á landinu 1200 kr.

c. Fyrir börn (þar með talin stjúp börn, kjör börn og fósturbörn, sem ekki er greitt meðlag með), sem ekki eru fullra 16 ára í byrjun þess almanaksárs, sem skatturinn er lagður á, og hafa ekki sjálf efni á að kosta framfæri sitt: 500 kr. fyrir hvert barn. Sama er um aðra skylduómaga, sem skattgreiðandi hefir á framfæri sínu. Hafi hinn framfærði tekjur, lækkar frádrátturinn sem þeim nemur, og fellur burt, ef tekjuupphæðin nemur 500 kr. eða meiru. Frá tekjum þeirra, sem eru í foreldrahúsum á framfæri eða við nám og enga atvinnu hafa, skal draga það, sem útheimtist þeim til framfæris eða menningar.

Að loknum frádrætti samkv. þessari grein skal sleppa því, sem afgangsverður þegar tekjuhæðinni er deilt með 50. Af þeirri tekjuupphæð, sem þá er eftir, greiðist skatturinn, og miðast hann við skattgjaldið samkv. 6. gr.

Ef tekjurnar eftir allan löglegan frádrátt nema ekki fullum 100 kr., greiðist enginn skattur af þeim.

13. gr.

Skattinn skal miða við tekjur næsta almanaksárs á undan skattákvörðun, nema annað sé venjulegt rekstrarár í atvinnugrein aðila, eða hann sýni, þegar hann telur fram, að hann hafi annað reikningsár, enda getur skattanefnd þá veitt honum heimild til að hafa það reikningsár í stað almanaksársins.

II. KAFLI

Um eignarskatt.

14. gr.

Af skuldlausri eign skal árlega greiða skatt sem hér segir: Ef eignin er yfir 5000 krónur, en undir 10000 krónum, greiðist af henni 1‰,

af 10000 til	20000 kr. greiðist	10 kr. af	10000 og	1,5‰ af afgangi
— 20000 —	30000 — —	25 — —	20000 —	2 — — —
— 30000 —	40000 — —	45 — —	30000 —	3 — — —
— 40000 —	50000 — —	75 — —	40000 —	4 — — —
— 50000 —	75000 — —	115 — —	50000 —	5 — — —
— 75000 —	100000 — —	240 — —	75000 —	6 — — —
— 100000 —	250000 — —	390 — —	100000 —	7 — — —
— 250000 —	500000 — —	1440 — —	250000 —	8 — — —
— 500000 —	1000000 — —	3440 — —	500000 —	9 — — —
— 1000000 og þar yfir	—	7940 — —	1000000 —	10 — — —

Af eign, sem ekki nemur yfir 5000 krónum, greiðist enginn skattur.

15. gr.

Eignarskatt greiði allir hinir sömu, sem skattskyldir eru til tekjuskatts, ef þeir eiga eign og eignarréttindi, sem skatt ber að greiða af samkvæmt lög-

6 um þessum. Innlend hlutafélög og önnur félög hafa leyfi til að draga hluta-
9. jan. fé sitt eða stofnfé frá eignaupphæðinni, áður en skattur er á lagður.

Menn, sem eigi eru heimilisfastir hér á landi, og útlend félög greiða eignarskatt af þeim eignum sínum hér á landi, sem gefa af sér tekjur þær, er um ræðir í 2. gr., og reiknast skatturinn samkvæmt reglunum í 14. gr., þó aldrei lægri en 4% af hinum skattskyldu eignum.

16. gr.

Undanþegnir öllum eignarskatti eru hinir sömu, sem samkvæmt 4. gr. eru undanþegnir tekjuskatti. Þeir, sem samkvæmt 5. gr. eru undanþegnir tekjuskatti, eru einnig undanþegnir eignarskatti, í samræmi við reglur þær, sem settar eru í þeirri grein.

17. gr.

Skattskyldar eignir teljast, með þeim undantekningum og takmörkunum, sem gerðar eru í 14. og 15. gr., allar fasteignir og allt lausafé skattgreiðanda, að frádregnum skuldum, svo sem jarðir, húseignir, skip, skepnur, verkfæri, vélar, vörubirgðir, peningar og verðbréf, útistandandi skuldir og aðrar fjárkröfur og verðmæt eignarréttindi, húsgögn og aðrir innanstokksmunir og skartgripir. Þegar skattur greiðist samkvæmt síðari málsgrein 15. gr., má þó aðeins draga frá þær skuldir, sem hvíla á þeim eignum, sem skattur er greiddur af. — Eignirnar eru jafnt skattskyldar, hvort sem þær gefa af sér nokkrar tekjur eða engar.

18. gr.

Með skattskyldum eignum er eigi talið:

- a. Skilyrðisbundin fjárréttindi, svo sem réttur til lífsábyrgðarfjár, sem ekki er fallið til útborgunar.
- b. Réttur til eftirlauna, lífeyris eða annarar áframhaldandi greiðslu, sem bundin er við einstaka menn.
- c. Réttur til leigulauss bústaðar, eða önnur afnotaréttindi.
- d. Bækur og fatnaður til einkaafnota.

19. gr.

Við mat á eignum til eignarskatts skal farið eftir þessum reglum:

- a. Virðing á fasteign skal fara eftir gildandi fasteignamati, eða áætluðu matsverði, ef fasteignamat er ekki fyrir hendi.
- b. Búpening skal telja svo sem hann væri framgenginn í fardögum næst á eftir, og með verðlagi, er yfirskattanefnd ákveður árlega fyrir hver áramót, eftir tillögum undirskattanefnda.
- c. Verðlag á skipum og öðru lausafé skal miða við áætlað söluverð. Við ákvörðun þess skal meðal annars hafa hliðsjón af því, hve hátt eignirnar eru váttryggðar.

- d. Verzlunarvörur skal meta eftir því, hvað þær kosta komnar í hús eða á sölu- 6
stað í árslok, enda séu hæfileg afföll leyfð á gölluðum eða úreltum vörum. 9. jan.
- e. Hlutabréf skulu talin með söluverði á árinu, ef raunveruleg sala hlutabréfa hefir átt sér stað á árinu milli óskyldra gegn staðgreiðslu á minnst 2% af hlutafénu, en annars metin með áætluðu söluverði, og skal þá hafa hliðsjón af síðustu hlutabréfasölu, arðsúthlutunum og efnahagsreikningi félagsins í árslok.

Skuldabréf og önnur slík verðbréf skal meta eftir nafnverði, nema sérstakar ástæður þyki til, að þau þyki ótrygg. Þó skulu veðdeildarbréf og skuldabréf hins opinbera metin eftir venjulegu söluverði slíkra bréfa í árslok, ef það er vitað.

- f. Útistandandi skuldir skulu taldar með nafnverði, hvort sem vextir eiga að greiðast af þeim eða ekki, nema vitanlegt sé, að þær séu minna virði eða tapaðar með öllu.
- g. Réttindi til stöðugra tekna skulu metin eftir því endurgjaldi, sem hæfilegt væri fyrir þau þegar skatturinn er lagður á.
- Nánari reglur um virðingu getur fjármálaráðherra sett.

20. gr.

Eignir hjóna, sem samvistum eru, skulu lagðar saman til eignarskatts, enda ábyrgjast bæði greiðslu. Þeir, sem hafa á hendi fjárforræði ómyndugra, bera ábyrgð á skattgreiðslu þeirra.

21. gr.

Eignarskattur skal að jafnaði ákveðinn eftir eign gjaldanda í lok almanaksársins. Þó mega þeir, sem nota annað reikningsár en almanaksárið, telja fram eignir sínar í lok þess reikningsárs, sem er næst á undan skattálagningunni.

Krónutala sú, sem skattur er talinn af, skal ávallt deilanleg með 100; því, sem fram yfir er, skal sleppt.

III. KAFLI

Um skattanefndir o. fl.

22. gr.

Tekjuskattur og eignarskattur samkvæmt lögum þessum er ákveðinn af skattanefndum í hreppum og skattanefndum eða skattstjóra í kaupstöðum. Í skattanefnd sitja 3 menn. Í hreppum: Hreppstjóri eða sá, er að lögum gegnir starfi hans, einn maður tilnefndur af sýslumanni og einn kosinn af hreppsnefndinni. Í kaupstöðum: Bæjarstjóri, einn maður tilnefndur af bæjarfógeta og einn kosinn af bæjarstjórn. Sé bæjarfógeti jafnframt bæjarstjóri kaupstaðarins, tilnefnir hann tvo menn í nefndina.

6 Skipa skal tvo varamenn, er taka sæti í skattanefndum í forföllum
9. jan. nefndarmanna. Annan varamanninn tilnefnir bæjarfógeti eða sýslumaður, en hinn kys bæjarstjórn eða hreppsnefnd.

Formaður skattanefndar í kaupstöðum er bæjarstjóri, eða þar sem hann er eigi, sá nefndarmaður, er bæjarfógeti nefnir til, en annarsstaðar er hreppstjóri formaður. Í forföllum formanns kys skattanefnd sjálf formann um stundarsakir.

23. gr.

Í Reykjavík skipar fjármálaráðherra skattstjóra og varaskattstjóra. Hefir skattstjóri Reykjavíkur sama vald og sömu störf og skattanefndir, eða eftir atvikum formenn skattanefnda utan Reykjavíkur.

Heimilt er fjármálaráðherra að gera sömu tilhögun um ákvörðun skatts í hinum öðrum kaupstöðum og sett er fyrir Reykjavík.

24. gr.

Í hverju lögsagnarumdæmi skal skipa yfirskaðanefnd. Þar, sem bæjarfógetaembætti er sameinað sýslumannsembætti, skal vera ein yfirskaðanefnd bæði fyrir kaupstaðinn og sýsluna. Í nefndinni eiga sæti lögreglustjóri, sem er formaður, og tveir menn, sem fjármálaráðherra skipar. Hann skipar og tvo varanefndarmenn, sem taka sæti í nefndinni í forföllum nefndarmanna, eftir því sem formaður ákveður. Í Reykjavík skipar fjármálaráðherra 3 menn í yfirskaðanefnd og 3 varamenn. Hann ákveður og, hver skuli vera formaður nefndarinnar.

Yfirskaðanefndarmenn þeir, sem nú eru, halda starfi sínu þar til 6 ára skipunartími þeirra er útrunninn.

25. gr.

Fjármálaráðherra skipar 3 menn í ríkisskaðanefnd og jafnmarga varamenn. Ákveður ráðherra, hver skuli vera formaður nefndarinnar. Einn nefndarmanna skal hafa þekkingu á landbúnaði, en annar á sjávarútvegi og viðskiptum. Ríkisskaðanefnd hefir skrifstofu í Reykjavík.

26. gr.

Enginn má sitja í skattanefnd, yfirskaðanefnd eða ríkisskaðanefnd, nema hann:

1. hafi óflekkað mannorð,
2. sé fjárráður,
3. hafi náð lögaldri.

Í skattanefnd mega ekki sitja saman skyldir menn eða mægðir að feðgatali eða niðja, hjón, kjörforeldri og kjörbörn, fósturforeldri og fósturbörn, hvorki sem aðalmenn né varamenn.

Skattanefndarmenn og yfirskaðanefndarmenn skulu eiga heimili í skattumdæminu og ríkisskaðanefndarmenn skulu eiga heimili í Reykjavík,

27. gr.

6

9. jan.

Sami maður má ekki eiga sæti nema í einni skattanefnd. Skattanefndarmenn, aðrir en bæjarstjórar, hreppstjórar og skattstjórar, skulu skipaðir til 6 ára, þannig að annar meðnefndarmaður fer frá 3. hvert ár, eftir hlutkesti í fyrsta sinn. Ef nefndarmaður fer frá eða deyr áður en tími hans er liðinn, skal skipa mann í stað hans til þess tíma, er hann átti eftir að sitja í nefndinni.

Nefndarmann, sem gengur úr, má skipa svo oft sem vill. Nefndarstarfið er borgaraskylda, sem enginn löghæfur maður getur skorazt undan að gegna, nema hann hafi verið í skattanefnd í 6 ár samfleytt eða sé orðinn 60 ára gamall.

Skattstjórar í Reykjavík og öðrum kaupstöðum (sbr. 23. gr.) og formaður ríkisskattanefndar skulu skipaðir til 6 ára.

28. gr.

Skattanefndarmenn og skattstjórar, er eigi hafa áður unnið heit embættismanna eða sýslunarmanna, skulu á fyrsta nefndarfundi, er þeir sitja, undirrita í gerðabók nefndarinnar drengskaparheit um það, að þeir skuli gegna starfinu hlutdrægnislaust eftir beztu vitund og sannfæringu og gæta þagnarskyldu um allt, er þeir fá vitneskju um í starfinu og varðar eignir og tekjur gjaldþegna.

29. gr.

Enginn má taka þátt í meðferð máls, hvorki skattákvörðun eða kæru, ef það mál varðar sjálfan hann, konu, niðja, foreldra, kjörforeldra eða fósturforeldra, kjörbörn eða fósturbörn, systkini, kjörsystkini eða fóstursystkini eða mægðamenn að feðgatali, eða ef aðrar ástæður eru til að óttast, að hann geti ekki litið hlutdrægnislaust á málavöxtu. Tekur varamaður sæti í nefnd samkvæmt kvaðningu formanns, ef aðalmanns missir við.

30. gr.

Skattanefndarmenn og skattstjórar fá laun fyrir störf sín sem hér segir:

- a. Í kaupstöðum og kaupsýslum, sem eru hreppur fyrir sig, skal greiða skattanefnd 2%, en annarsstaðar á landinu 4% af þeirri upphæð, sem skatturinn nemur. Þó skal borgunin ekki fara fram úr 8 krónum og ekki vera minni en 4 krónur fyrir hvern starfsdag nefndarmanns.
- b. Yfirskattanefndarmenn utan Reykjavíkur fá 8 krónur á dag og ferðakostnað. Borgun til formanna telst þó innifalin í embættislaunum þeirra.
- c. Borgun til skattstjóra, yfirskattanefndarmanna í Reykjavík og ríkisskattanefndar fer eftir samningi við fjármálaráðherra.

Þóknun til skattanefnda og skattstjóra greiðist úr ríkissjóði. Formenn yfirskattanefnda úrskurða reikninga skattanefnda og greiða þá á manntalsþingum. Fjármálaráðuneytið úrskurðar reikninga skattstjóra, yfirskattanefnda og ríkisskattanefndar.

IV. KAFLI

Um framtal tekna, fresti, úrskurði, innheimtu o. fl.

31. gr.

Gjaldendur skulu venjulega settir í skatt þar, sem þeir eru búsettir þegar skattanefnd tekur til starfa. Hlutfélög og önnur atvinnufélög innlend skulu sett í skatt þar, sem þau eiga heimili, en erlend þar, sem aðalumboðsmenn þeirra hér á landi eru búsettir, enda beri téðir umboðsmenn ábyrgð á greiðslu skattsins.

Aðrir gjaldendur, sem ekki eru búsettir hér á landi, greiði skatt á þeim stöðum, þar sem þeir hafa tekjur sínar eða eignir.

Ráðuneytið sker úr, ef vafi leikur á, hvar gjaldandi skuli settur í skatt.

32. gr.

Allir þeir, er hafa tekjur samkv. 7. gr. eða eignir samkv. 17. gr., skulu afhenda skattanefnd skriflega skýrslu, að viðlögðum drengskap, um tekjur sínar síðastliðið ár og eignir í árslok. Sama skylda hvílir og á hverjum þeim, sem veitir forstöðu verzlun, verksmiðju eða öðru atvinnufyrirtæki, ef eigandinn er eigi búsettur innanlands, svo og á stjórn félags eða stofnunar og þeim, er hefir á hendi fjárhald fyrir þann, sem ekki er fjárráður, og einnig á skiptaráðendum dánar- og þrotabúa.

Skýrslur þessar skulu komar í skattstofuna í Reykjavík fyrir lok janúarmánaðar, en í hendur skattanefnd eða skattstjóra annarsstaðar á landinu fyrir lok febrúarmánaðar. Skattstjóri eða skattanefnd getur þó, ef sérstaklega stendur á, veitt mönnum frest til framtals til 15. marz.

Þeir, sem reka atvinnu á fleiri stöðum en einum, þurfa ekki að hafa skil að framtölum sínum fyrr en 31. marz í Reykjavík og 20. marz annarsstaðar á landinu, og váttryggingarfélög eigi fyrr en 30. júní.

Nú þykist framteljandi ekki sjálfur vera fær um að gefa fullnægjandi skýrslu um tekjur sínar og eignir, og er þá skattanefnd skyld að veita honum aðstoð til þess, en hann er skyldur að láta skattanefnd í té allar upplýsingar, er hún þarf, til þess að gera framtal hans sem réttast.

Hvenær sem skattanefnd þykir þörf á, getur hún krafizt þess, að skattframteljendur leggi bækur sínar fyrir hana, eða einstaka nefndarmenn, eða einn eða tvo reikningsfróða menn utan nefndarinnar, er ekki séu keppinautar framteljanda.

33. gr.

Allir embættismenn og aðrir, er einhver störf hafa á hendi í almenningssparfir, stjórnendur banka og sparisjóða, hlutfélaga og annara félaga og stofnana eru skyldir að láta skattanefndum í té ókeypis og í því formi, sem óskað er, allar þær skýrslur, er þær beiðast og unnt er að láta þeim í té, svo sem skýrslur um starfslaun, skuldabréf, vaxtabréf, hlutabréf og arð, um vaxtafé í bönkum,

sparisjóðum og annað því um líkt. Ríkisskattaneðnd hefir og ætíð aðgang að 6
bókum banka og sparisjóða og annara peningastofnana fyrir sig og þá menn, er 9. jan.
hún felur að rannsaka skuldir, innieignir, verðbréfaeign og annað, er lýtur að
efnahag gjaldþegns. Þeir, sem hafa menn í þjónustu sinni, er taka kaup fyrir
starf sitt, eru og skyldir að skýra frá því, hvaða kaup þeir greiða hverjum
manni, þar með talin stjórnarlaun, ágóðabókun, gjafir o. fl.

34. gr.

Eftir skýrslum þeim, er skattaneðnd tekur gildar, skal hún ákveða tekju-
upphæð og eign hvers eins. Heimilt er skattaneðnd að leiðrétta einstaka liði fram-
tals, ef þeir eru í ósamræmi við gildandi lög og fyrirmæli. Sama gildir og um önn-
ur atriði, ef telja má, að óyggjandi upplýsingar séu fyrir hendi, en gera skal þá
aðila aðvart um slíkar breytingar á framtali. Nú er framtalsskýrsla, eða einstakir
liðir hennar, ófullnægjandi og óglögg og tortryggileg, eða nefndin telur þurfa
nánari skýringar á einhverju atriði, og skal hún þá skora á framteljanda að láta
í té skýringar þær eða sannanir, er hún telur vanta, innan ákveðins tíma, og er
hann skyldur að verða við áskorun nefndarinnar. Fáir skattaneðnd eigi fullnægj-
andi skilríki fyrir framtalinu innan þess tíma, er hún hefir til tekið, skal hún
áætla tekjur hans og eign eftir beztu vitund. Dvelji hann utanlands, eða svo langt
í burtu, að erfitt er að ná til hans, og hafi hann ekki umboðsmann fyrir sig
nærlandis, sem nefndinni er kunnugt um, eða ef ekki er kunnugt um dvalar-
stað hans, má hún áætla tekjur hans og eign án þess að gera honum aðvart.

Nú er einhver sá, er enga skýrslu gefur, og skal þá nefndin áætla tekjur
hans og eign svo ríflega, að ekki sé hætt við, að upphæðin sé sett lægri en hún
á að vera í raun réttari, enda skal hún vera að minnsta kosti 10% hærri heldur
en skattmat næst á undan, og ef vanræksla er ítrekuð, skal hækkunin vera
minnst tvöföld á við hækkunina árið á undan. Komi síðar í ljós, að áætlun
hefir verið of lág, er heimilt að reikna skatt gjaldanda að nýju, þó ekki lengra
en 5 ár aftur í tímann.

35. gr.

Þegar alvarleg veikindi, slys eða mannslát hafa skert gjaldþol skattgreið-
anda, má skattaneðnd taka við umsókn hans um linun eða eftirgjöf á skatt-
greiðslunni, og sendir hana með umsögn sinni til yfirskattaneðndar, er leggur úr-
skurð á beiðnina. Skattaneðnd getur og af eigin hvötum gert tillögu til lækkunar
á skattgjaldi, þegar svo er ástátt sem segir í upphafi þessarar greinar. Yfirskatta-
neðndir geta og, eftir tillögum undirskattaneðnda, leyft persónufrádrátt allt að
500 krónur fyrir ættingja eða vandamenn, sem vitað er um, að skattþegn hefir
á framfæri sínu.

36. gr.

Innan marzmánaðarloka skal skattaneðnd hafa lokið ákvörðun tekna og
eigna og samið skrá, er nefnist skattskrá, um alla þá, er eiga að greiða tekju-
skatt eða eignarskatt í umdæmi hennar. Í Reykjavík þarf skattskrá þó ekki

6 að vera fullgerð fyrr en 24. dag maímánaðar. Á skattskrá skal greina skattskyldar tekjur samkv. 7. og 8. gr., frádrátt samkv. 10. og 12. gr. og tekjuskatt, skattskyldar eignir samkv. 17. gr. og eignarskatt hvers gjaldanda. Jafnframt skal skattanefnd semja aðra skrá um tekjur og eignir framteljenda, er ekki greiða tekju- eða eignarskatt.

Skattskráin skal lögð fram eigi síðar en 25. dag maímánaðar í Reykjavík og annarsstaðar á landinu eigi síðar en 1. dag aprilmánaðar. Skal hún liggja til sýnis 2 vikur, í hreppum á þingstaðnum eða öðrum hentugum stað, er skattanefnd auglýsir, í kaupstöðum í bæjarþingstofu, skattstofu eða skrifstofu lögreglustjóra, og í Reykjavík í skattstofu eða bæjarþingstofu.

Sérhver skattþegn getur krafizt munnlegra upplýsinga um það hjá skattanefnd, eftir hverju hafi verið farið við ákvörðun tekna hans og eigna.

37. gr.

Nú telur einhver skatt sinn eigi rétt ákveðinn af skattanefnd, og getur hann þá sent skriflega kæru sína yfir því til formanns skattanefndar eða skattstjóra, í Reykjavík innan 14 daga frá því skattskrá er framlögð, en annarsstaðar fyrir 15. dag aprilmánaðar. Innan sama tíma er hverjum gjaldanda heimilt að kæra yfir því, að skattskyldum manni sé sleppt eða tekjur og eign einhvers sé of lágt ákveðin, svo og að bera upp aðfinningar um hvert það atriði í skattskránni, sem að einhverju leyti getur snert hagsmuni hans. Formaður kveður nefndarmenn til fundar, ásamt kæranda og þeim, sem kært er yfir, og skal úrskurður felldur um kærana fyrir 15. dag júnímánaðar í Reykjavík, en annarsstaðar fyrir lok aprilmánaðar og hlutaðeigendum gert aðvart um úrslitin.

Skattanefnd leiðréttir skrána samkvæmt úrskurðum þeim, sem felldir eru, og sendir hana síðan ásamt framtalsskýrslum og skrá um eignir og tekjur framteljenda, er ekki greiða skatt, tafarlaust til formanns yfirskattanefndar.

38. gr.

Úrskurði skattanefndar eða skattstjóra má skjóta til yfirskattanefndar. Skal það gert bréflega og ástæður færðar fyrir kærinni. Sé kæra ekki komin í hendur formanns yfirskattanefndar í Reykjavík fyrir 30. dag júnímánaðar og annarsstaðar fyrir 15. dag maímánaðar, verður henni ekki sinnt. Þó er yfirskattanefnd heimilt að taka til greina kærur, er síðar koma fram, ef kærandi gerir sennilegt, að hann hafi, vegna fjarveru eða annara forfalla, eigi getað kært áður en kærufrestur var úti, eða um leiðréttingu á augljósum reikningsvillum við ákvörðun skattsins sé að ræða, en leita skal nefndin álits skattanefnda eða skattstjóra um kærur þessar. Yfirskattanefnd skal úrskurða kærur fyrir 15. júlí í Reykjavík og annarsstaðar fyrir mailok og tilkynna aðilum úrslitin tafarlaust.

Yfirskattanefnd úrskurðar einnig, hvort og að hve miklu leyti skuli taka til greina umsóknir þær, sem henni hafa borizt frá skattanefndum um linun í skattgreiðslu vegna ástæðna þeirra, er getið er í 35. gr.

Svo skal og yfirsattaneftnd úrskurða kærur yfir úrskurðum niðurjöfn- 6
unarneftnda á útsvörum, samkv. fyrirmælum laga um útsvör.

9. jan.

39. gr.

Yfirsattaneftnd skal nákvæmlega endurskoða allar skattskrár í umdæmi sínu og hafa strangt eftirlit með því, að skattaneftndir gegni skyldum sínum. Ef nefndinni virðast framtalsskýrslur vera ófullnægjandi eða eitthvað óljóst eða rangt í skattskránum, svo sem að einhver sé vantalinnt eða tvítalinnt á skrá, getur hún heimtað nánari skýringar, og skal síðan leiðrétt skrána eftir því, sem henni þykir rétt vera.

Ef skattskrá breytist við endurskoðun yfirsattaneftndar, skal hún tafarlaust tilkynna það skattaneftnd og sömuleiðis þeim aðilum, er breyting varðar.

Yfirsattaneftnd skal hafa lokið störfum sínum fyrir 15. júlí í Reykjavík og annarsstaðar á landinu fyrir mailok, og sendir hún þá skattskrána ásamt framtalsskýrslum og skrá um eignir og tekjur framteljenda, er engan skatt greiða, til rikisskattaneftndar. Þó getur fjármálaráðherra veitt yfirsattaneftnd lengri frest, ef um stórfelldar lagfæringar á skattskránni er að ræða.

40. gr.

Úrskurði yfirsattaneftndar má skjóta til rikisskattaneftndar, enda sé það gert bréflaga og kæran, ásamt öllum nauðsynlegum gögnum, komin til formanns fyrir júlílok — annarskostar verður henni ekki sinnt. — Rikisskattaneftnd skal leggja úrskurð á kærur úr Reykjavík fyrir septembermánaðarlok, en aðrar kærur fyrir nóvemberlok og tilkynna innheimtumanni skattsins og aðilum úrslitin tafarlaust.

41. gr.

Rikisskattaneftnd skal hafa eftirlit með störfum skattaneftnda, skattstjóra og yfirsattaneftnda og samræma skattaframtöl og skattaákvörðun í hinum einstöku skattaumdæmum. Skulu nefndarmenn, eða þeir er nefndin kveður til þess, ferðast um á milli skattaneftnda og yfirsattaneftnda í þessu skyni, þegar ástæða þykir til, og yfir höfuð leiðbeina um allt, er að skattaákvörðun og skattaframtali lýtur. Nefndin skal og yfirfara skattskrár og framtalsskýrslur. Rikisskattaneftnd getur af eigin hvötum rannsakað hvert það atriði, er framkvæmd laga þessara varðar, og getur í því skyni krafizt allra upplýsinga hjá skattaneftndum, skattstjórum og yfirsattaneftndum, svo og hjá lánsstofnunum og öðrum þeim, er í 33. gr. greinir. Loks getur rikisskattaneftnd af sjálfsdáðum breytt ályktunum skattaneftnda og yfirsattaneftnda, þótt ekki hafi verið kært, en jafnan skal hún þá gera aðilum aðvart áður en hún breytir skattgjaldi þeirra án þess að yfir hafi verið kært.

Úrskurður rikisskattaneftndar er fullnaðarúrskurður. Ágreining um skattskyldu má þó jafnan bera undir dómstóla, og einnig getur fjármálaráðherra leitað álits dómstóla um önnur ágreiningsatriði.

- 6 Svo skal og ríkisskattaneftnd úrskurða kærur yfir úrskurðum yfírsatta-
9. jan. nefnda á útsvörum samkvæmt fyrirmælum laga um útsvör.

42. gr.

Skattaneftndir allar og skattstjórar bæjanna skulu halda gerðabækur, er fjármálaráðuneytið lætur gera á kostnað ríkissjóðs. Löggildir lögreglustjóri gerðabækur skattaneftnda og skattstjóra, en fjármálaráðuneytið gerðabækur yfírskattaneftnda og ríkisskattaneftndar.

Í gerðabækur skattaneftnda skal meðal annars rita skattskrárnar og úrskurði. Skattskrá skal þó eigi rita í gerðabók skattstjóra. Yfírskattaneftndir og ríkisskattaneftnd skrá og í gerðabækur sínar úrskurði og aðrar ákvarðanir.

43. gr.

Formenn skattaneftnda og skattstjórar skulu árlega láta niðurjöfnunarneftnd í té ókeypis endurrit af skattskrám, til afnota við niðurjöfnun útsvara. Svo skulu og formenn skattaneftnda og skattstjórar gefa Hagstofunni skýrslur um skattálagnínguna, í því formi, sem hún fyrírskipar.

44. gr.

Fjármálaráðuneytið hefir eftírlit með því, að skattaneftndir allar og skattstjórar ræki skyldur sínar og fylgi réttum reglum í starfi sínu. Hefir það rétt til að fá sendar framtalskýrslur og leita umsagnar og skýringa skattaneftnda og skattstjóra á öllu því, er framkvæmd þessara laga varðar.

45. gr.

Lögreglustjórar — í Reykjavík tollstjóri — innheimta tekju- og eignarskatt á manntalsþíngum ár hvert. Sé skatturinn eigi greiddur innan mán-aðar frá gjalddaga, skal greiða dráttarvexti, $\frac{1}{2}\%$ fyrir hvern mánuð eða brot úr mánuði, sem greiðsla dregst. Fjármálaráðherra getur með reglugerð sett fyllri ákvæði um innheimtuna, svo sem að gjalddagar skuli vera fleiri en einn á ári, þar sem það þykir henta, um tilbúning og sölu skattmerkja og þess háttar, ennfremur að skylda kaupgreiðendur til þess að halda eftir og skila í ríkissjóð upp í skattgreiðslur manna hluta af kaupi þeirra, sem nægir fyrir skattgreiðslunni. Nú breytir ríkisskattaneftnd skatti svo seint, að tilkynning um það hefir eigi náð innheimtumanni fyrir gjalddaga skattsins, og skal hann þá innheimta eða endurgreiða þann skatt síðar á árinu.

V. KAFLI

Refsiákvæði.

46. gr.

Ef skattþegn telur ekki fram eignir sínar og tekjur, eða gerir það ekki fyrr en framtalsfrestur er liðinn, eða bætir ekki úr göllum, sem á framtali

eru, þótt hann hafi fengið áskorun um það frá skattanefnd eða skattstjóra, 6 þá skal ekki færa niður skatt hans, þótt hann kæri, nema hann sanni, að 9. jan. tekjur hans eða eign hafi verið áætlað meira en fjórðungi hærra en í raun og veru var. Sé mismunurinn $\frac{1}{4}$ eða meiri, skal hann greiða skatt af hinum réttu upphæðum, að viðbættum $\frac{1}{4}$.

Ákvæðum þessarar greinar þarf þó ekki að beita, ef gjaldþegn hefir fært gildar ástæður sér til afsökunar.

47. gr.

Nú skýrir maður af ásetningi eða stórkostlegu hirðuleysi rangt frá einhverju því, er máli skiptir um tekjuskatt hans eða eignarskatt, og skal hann þá sekur um allt að því tífalda skattupphæð þá, sem undan var dregin. Sektina skal þó aldrei miða við meira en 10 ár alls. Fjármálaráðherra ákveður sektina, nema hann eða hinn seki óski, að málinu sé vísað til dómstólanna.

Nú verður slíkt uppvíst við meðferð dánarbús, og skal þá greiða úr búinu tvöfalda þá upphæð, er á vantar.

Skiptaréttur og skiptaforstjórar skulu, að viðlögðum dagsektum samkvæmt úrskurði fjármálaráðherra, gefa skattanefnd skýrslu um fjármuni látinna manna, ef fjármunirnir nema meiru en 10000 kr.

48. gr.

Sá, sem sekur verður um afbrot það, sem um getur í 1. málsg. 47. gr., skal auk sektarinnar, sem þar er ákveðin, greiða eftir á skattupphæð þá, sem undan var dregin.

Sömu skyldu til að greiða skatt eftir á hefir og hver sá, sem af afsakanlegum misskilningi eða misgáningi hefir skýrt frá tekjum sínum eða eignum lægri en vera bar, og því greitt minni skatt en honum bar skylda til.

49. gr.

Nú kemur það í ljós, að skattþegn vantar á skrá, og skal þá gera honum skatt eftir á, þó aldrei lengra aftur í tímann en 3 ár, enda sé skattálagningin tilkynnt honum tafarlaust og honum veitt færi á að bera sig upp undan henni með sama hætti sem öðrum gjaldendum, eftir því sem við á.

50. gr.

Skattanefndarmönnum og skattstjóra er bannað, að viðlagðri ábyrgð eftir ákvæðum almennra hegningarlaga um embættismenn og sýslunarmenn, að skýra óviðkomandi mönnum frá því, er þeir komast að í sýslan sinni um tekjur og efnahag gjaldþegna.

Hið sama er að segja um þá, er veita nefndunum eða skattstjórum aðstoð við starf þeirra, eða á annan hátt fjalla um framtalsskýrslur manna.

6

51. gr.

9. jan.

Nú gegnir einhver ekki skyldu sinni samkvæmt 33. gr., eða skorast undan að láta þar nefndar skýrslur af hendi, og sker fjármálaráðherra þá úr og getur, ef þörf krefur, lagt við dagsektir, unz skyldunni er fullnægt.

52. gr.

Nú hefir skattanefnd eða skattstjóri ekki framkvæmt störf sín samkvæmt lögum þessum, áður lögmæltur frestur er liðinn, og varðar það þá sektum, allt að 200 kr., og getur fjármálaráðuneytið auk þess skyldað hina brotlegu til þess að ljúka störfunum, að viðlögðum dagsektum fyrir hvern einstakan mann, sem ekki hefir lögmæta afsökun.

53. gr.

Mál út af brotum þeim, er ræðir um í 47. gr., 1. málsg., og 50. gr. laga þessara, skulu sæta sakamálsmeðferð. Mál út af brotum þeim, er í 46. gr., 47. gr., 3. málsg., 51. gr. og 52. gr. segir, skulu sæta meðferð almennra lögreglumála, en ekki skal slíkt mál höfða, nema skattþegn sjálfur, skattanefnd, skattstjóri eða fjármálaráðherra krefjist þess.

54. gr.

Sektir samkvæmt lögum þessum renna í ríkissjóð, og má innheimta þær með aðför.

VI. KAFLI

Ákvæði til bráðabirgða.

55. gr.

Ríkisstjórninni skal heimilt að innheimta með 10% álagi skatt álagðan á árinu 1935 samkvæmt lögum þessum. Þó skal eigi innheimta minni fjárhæð en 3 kr. hjá gjaldanda.

VII. KAFLI

56. gr.

Fjármálaráðherra gefur út reglugerð um framkvæmd og skilning laga þessara, nánari ákvörðun skattskyldra tekna og eigna og störf skattanefnda og skattstjóra. Ennfremur lætur hann gera fyrirmyndir að eyðublöðum undir skattskrár og tekjuframtal og lætur prenta á kostnað ríkissjóðs.

57. gr.

Skattur samkvæmt lögum þessum skal í fyrsta sinn lagður á árið 1935. Um leið og þau koma til framkvæmda eru úr gildi numin:

Lög nr. 74 27. júní 1921, um tekjuskatt og eignarskatt.

6

Tilskipun nr. 84 30. nóv. 1921, um ákvörðun tekjuskatts og eignarskatts í Reykjavík. 9. jan.

Tilskipun nr. 54 4. ágúst 1924, um breyting á og viðauka við tilskipun 30. nóv. 1921, um ákvörðun tekjuskatts og eignarskatts í Reykjavík.

Lög nr. 2 26. marz 1923, um breyting á lögum nr. 74 27. júní 1921, um tekjuskatt og eignarskatt.

Lög nr. 39 4. júní 1924, um breyting á lögum nr. 74 27. júní 1921, um tekjuskatt og eignarskatt.

Lög nr. 7 16. maí 1925, um breytingar og viðauka við lög nr. 74 27. júní 1921.

Tilskipun nr. 60 19. okt. 1925, um tekjuskatt sendiherra Íslands í Kaupmannahöfn o. fl.

Tilskipun 12. apríl 1929 um breyting á og viðauka við tilskipun nr. 84 30. nóv. 1921, um ákvörðun tekjuskatts og eignarskatts í Reykjavík.

Lög nr. 20 23. júní 1932, um ríkisskattaneftnd.

Ennfremur öll önnur lög eða fyrirmæli, sem brjóta kunna í bága við lög þessi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

7

9. jan.

L Ö G

um fiskimatsstjóra.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Atvinnumálaráðherra skipar matsstjóra, er hafi á hendi yfirstjórn alls
fiskimats á landinu.

Matsstjóri skal hafa fullkomna þekkingu á meðferð fiskjar, allt frá því
hann er veiddur og þar til hann er fullverkaður til útflutnings.

Matsstjóri skal hafa vakandi auga á öllum nýjungum á sviði fiskimatsins.
Ber honum að ferðast árlega til aðalneyzlulandanna í því skyni að kynna sér
kröfur neytenda.

Matsstjóri efnir til fundarhalda með yfirfiskimatsmönnum svo oft sem
þurfa þykir. Skal hann skýra þeim frá nýjum kröfum neytenda og veita þeim
leiðbeiningar um störf þeirra. Skyld er öllum fiskimatsmönnum og yfirfiski-
matsmönnum að hlýða fyrirskipunum matsstjóra að því er starf þeirra snertir.
Skal matsstjóri ferðast um landið og hafa eftirlit með allri framkvæmd
matsins.

Atvinnumálaráðherra setur reglur um fiskimat, að fengnum tillögum mats-
stjóra og yfirfiskimatsmanna. Matsstjóri sker úr öllum ágreiningi um fiskimat,
en í forföllum hans yfirfiskimatsmaðurinn í Suðurlandsumdæminu.

Matsstjóri má ekki reka eða vera hluthafi í neinskonar fiskverzlun, fisk-
verkun eða útgerð, og er að öðru leyti háður ákvæðum 6. gr. laga nr. 46 8.
sept. 1931, um fiskimat, svo og ákvæðum 9. gr. þeirra laga.

2. gr.

Atvinnumálaráðherra setur matsstjóra erindisbréf.

3. gr.

Matsstjóri skal hafa 8000 kr. í árslaun. Launin greiðist úr ríkissjóði.

Ferðakostnaður matsstjóra greiðist úr ríkissjóði samkvæmt reikningi, er
atvinnumálaráðherra úrskurðar, svo og skrifstofukostnaður matsstjóra, ef
hann að dómi ráðherra er óhjákvæmilegur.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

7

9. jan.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

8

9. jan.

um stjórn og starfrækslu póst- og símamála.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Póst- og símamálum hins íslenska ríkis stjórnar póst- og símamálastjóri, sem hefir umsjón og eftirlit með framkvæmdum og starfrækslu pósts og síma. Póst- og símamálastjóri stendur beint undir ráðherra þeim, sem póst- og símamálin heyra undir. Konungur veitir þetta embætti.

Sameining yfirstjórnar póst- og símamála fer fram þegar er sýnt er, að það hefir fjárhagslegan sparnað í för með sér eða telst að öðru leyti nauðsynlegt.

2. gr.

Laun póst- og símamálastjóra skulu ákveðin í launalögum. Þangað til svo verður gert, ákveður ráðherra launin. Taki núverandi landssímastjóri eða póstmálastjóri við póst- og símamálastjóraembættinu, skal hann einskis í missa í launakjörum frá því, sem nú er, og þjónustualdur hans teljast hinn sami og hann er talinn í hinu fyrra embætti. Hið sama gildir um aðra fasta starfsmenn pósts og síma, sem hafa áfram embætti undir hinu nýja skipulagi í starfrækslu pósts og síma.

3. gr.

Póst- og símamálastjóra til aðstoðar skal vera í Reykjavík sérstakur póstmeistari, ritsímastjóri, bæjarsímastjóri, yfirverkfræðingur og loftskýtastöðvar-

- 8 stjóri. Starfsmenn þessa skipar ráðherra, að fengnum tillögum póst- og síma-
 9. jan. málástjóra, og ákveður starfssvið þeirra. Póst- og símamálástjóri getur falið póstmeistararum og ritsímastjóranum í Reykjavík eftirlit með starfrækslu pósts og síma annarsstaðar á landinu. Ráðherra skipar enn fremur, að fengnum tillögum póst- og símamálástjóra, aðalgjaldkera og fulltrúa, og skulu skipunarbréf framangreindra starfsmanna meðundirrituð af póst- og símamálástjóra. Aðra fasta starfsmenn og aðstoðarmenn við póst- og símastörf skipar póst- og símamálástjóri, að fengnum tillögum hlutaðeigandi yfirmanns, eftir því undir hverja starfsdeild stöðurnar falla, en umdæmisstjóra, þegar um stöður utan Reykjavíkur er að ræða. Laun fastra starfsmanna við póst og síma skulu ákveðin í launalögum. Þangað til svo verður gert, ákveður ráðherra launin. Sbr. þó 2. gr.

4. gr.

Landinu skal skipt í póst- og símaumdæmi, og ákveður ráðherra, að fengnum tillögum póst- og símamálástjóra, tölu þeirra og takmörk og skipar umdæmisstjóra. Umdæmisstjórar eru jafnframt póstafgreiðslumenn og símastjórar hinna stærri stöðva, eftir því sem við á, og skulu þeir, undir yfirstjórn póst- og símamálástjóra, hafa eftirlit með starfrækslu pósts og síma, hver í sínu umdæmi.

5. gr.

Á þeim stöðum utan Reykjavíkur, þar sem er bæði póstafgreiðsla og lands-símastöð, skal sami maður gegna hvorutveggja starfinu, þegar það að áliti póst- og símamálástjóra telst haganlegt, að fengnum tillögum hlutaðeigandi bæjar- eða sveitarstjórnar.

6. gr.

Starfsmaður sá, sem skipaður hefir verið við póst eða síma áður en lög þessi öðlast gildi, skal álitinn skipaður í sömu stöðu við þessi störf áfram, án þess að nýtt skipunarbréf sé gefið út, nema starf hans sé lagt niður sem óþarft. Þó skal hann hlíta breyttri starfstilhögun og verkaskiptingu samkvæmt þessum lögum og reglugerðum, sem ráðherra setur.

7. gr.

Allir starfsmenn pósts og síma, sem skipaðir eru eða ráðnir með föstum árs-launum, skulu greiða lífeyrissjóðsgjald samkvæmt 3. gr. laga nr. 51 27. janúar 1921, um lífeyrissjóð embættismanna og ekkna þeirra, svo framarlega sem starf það, er þeir inna af hendi fyrir póst og síma, er aðalstarf þeirra.

8. gr.

Ráðherra getur sett nánari ákvæði um framkvæmdir og starfrækslu póst- og símamála og má ákveða sektir við broti gegn þeim.

9. gr.

8

Alþjóðasamningar og sérsamningar við erlendar póst- og símastjórnir, sem ríkisstjórn Íslands fullgildir, ásamt þar að lútandi reglugerðum, sem ríkisstjórnin viðurkennir, skulu gilda sem lög, enda má ákveða sektir við brotum gegn þeim.

9. jan.

10. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 40 14. júní 1929, um stjórn póstmála og símamála, eftir því, sem framkvæmd á ákvæðum laganna gerir nauðsynlegt.

11. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. júlí 1935. Jafnóðum og sameining sú á stjórn og starfrækslu póstis og síma, sem í lögunum felst, er á komín, falla niður þær stöður, sem óþarfar verða vegna sameiningarinnar.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um mat á fiskúrgangi.

9

9. jan.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Allan hertan fiskúrgang (hryggi, hausa o. fl.), sem seldur er til framleiðslu á fiskmjöli hér á landi eða til útflutnings, skal meta af þar til skipuðum opinberum matsmönnum. Nánari fyrirmæli um hirðingu og meðferð þurrbeina gefa matsmenn, samkvæmt erindisbréfi, er þeim verður sett.

9

2. gr.

9. jan.

Matsmenn á þurrbeinum skipar lögreglustjóri á hverjum stað. Skulu það að jafnaði, þegar því verður við komið, vera sömu menn og hafa á hendi fiskimatið.

Áður en matsmenn taka til starfa skulu þeir undirrita eiðstaf, er ráðuneytið fyrirskipar.

3. gr.

Þóknun matsmanna fyrir starf þeirra við matið greiðir eigandi þurrbeina, eftir því sem nánar verður ákveðið í reglugerð um matið.

4. gr.

Matsmenn mega ekki taka við nokkurri þóknun frá þeim, er matið er fyrir, eða öðrum, annari en þeirri, sem ákveðin er í reglugerð um matið.

Þeir mega ekki vera í þjónustu þeirra, er matið er fyrir, eða kaupenda þurrbeina.

5. gr.

Sá, sem selur þurrbein án þess að láta meta þau áður og fá vottorð um matið, skal sæta 500—2000 kr. sektum í rikissjóð. Um mál út af brotum þessum fer sem um almenn lögreglumál.

6. gr.

Um hegningu fyrir brot matsmanna gegn ákvæðum laga þessara fer eftir ákvæðum hinna almennu hegningarlaga.

7. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1935.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

10

9. jan.

um breyting á lögum um útsvör nr. 46 frá 15. júní 1926.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

24. gr. útsvarslaganna orðist þannig:

Sá, er ekki vill hlíta úrskurði yfirskattanefndar, getur næstu 2 almanaks-mánuði eftir dagsetningu úrskurðar hennar skotið honum til rikisskattanefndar. Ríkisskattanefnd skal hafa lokið úrskurði eigi síðar en 2 mánuðum eftir að kæra kemur til nefndarinnar. Ríkisskattanefnd hefir sama rétt til þess að krefjast upplýsinga sem yfirskattanefnd, en nefndin breytir ekki útsvörum annara gjaldenda en þeirra, sem áfrýja til hennar úrskurði yfirskattanefnda.

Úrskurður rikisskattanefndar er fullnaðarúrskurður um útsvarsupphæð.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

11

9. jan.

um gjaldeyrisverzlun o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Landsbanki Íslands og Útvegsbanki Íslands hafa einkarétt til þess að verzla með erlendan gjaldeyri, þangað til öðruvísi kann að verða ákveðið. Ráðherra setur með reglugerð nánari fyriræli um gjaldeyrisverzlunina.

- 11** Með reglugerð er heimilt að setja þau ákvæði, er þurfa þykir til þess að
 9. jan. tryggja, að íslenskar afurðir, sem fluttar eru til útlanda, verði greiddar með erlendum gjaldeyri og að hann renni til bankanna.

2. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að ákveða, að engar vörur megi flytja til landsins, nema með leyfi gjaldeyris- og innflutningsnefndar. Ennfremur, að engan erlendan gjaldeyri megi láta af hendi, nema með leyfi nefndarinnar, og sé gjaldeyrinum úthlutað eftir reglum, samþykktum af bönkum þeim, sem fulltrúa eiga í gjaldeyrisnefnd. Leyfi þarf þó eigi til þess að inna af hendi erlendar greiðslur af lánum ríkissjóðs og lánum þeim, sem ríkissjóður er í ábyrgð fyrir, eða fyrir greiðslum erlendis í þarfir bankanna.

3. gr.

Gjaldeyris- og innflutningsnefnd skal skipuð fimm mönnum, sem fjármálaráðherra skipar. Skal einn þeirra skipaður samkvæmt tilnefningu bankastjóra Landsbanka Íslands, einn samkvæmt tilnefningu bankastjóra Útvegsbanka Íslands h/f og þrír af fjármálaráðherra án tilnefningar, og sé einn þeirra formaður og framkvæmdarstjóri nefndarinnar. Ef nefndarmaður forfallast um lengri tíma, skipar fjármálaráðherra varamann um stundarsakir eftir sömu reglum og aðalmenn eru skipaðir. Kostnaður við nefndina greiðist að hálfu úr ríkissjóði og einum fjórða af hvorum bankanna.

4. gr.

Fjármálaráðherra setur nefndinni reglur um það, á hvern hátt hún skuli haga störfum sínum. Heimilt er að veita nefndinni með reglugerð vald til þess að setja þau skilyrði fyrir leyfisveitingum, sem ástæða þykir til.

5. gr.

Lögreglustjórar, hver í sínu umdæmi, og tollstjórinn í Reykjavík skulu láta gjaldeyris- og innflutningsnefnd í té nákvæma skýrslu um magn, tegund og söluverð útfluttrar vöru jafnskjótt sem skip það, er vörurnar flytur, leggur frá landi. Ennfremur skulu þeir eigi síðar en 5. hvers mánaðar láta nefndinni í té skýrslu um innflutning í næsta mánuði á undan; skal skýrslan vera í því formi, er nefndin ákveður í samráði við hagstofustjóra.

6. gr.

Brot á lögum þessum eða reglugerðum þeim og auglýsingum, er settar kunna að verða samkvæmt þeim, varða sektum allt að kr. 50000.00, nema þyngri refsing liggi við. Sömu hegningu varðar það, ef leyfishafi brýtur þau ákvæði, er gjaldeyris- og innflutningsnefnd kann að hafa sett sem skilyrði fyrir leyfisveitingum. Ennfremur er upptækur sá ágóði, er fæst við brot á lögum þessum,

reglugerðum og auglýsingum eða skilyrðum gjaldeyris- og innflutningsnefndar fyrir leyfisveitingum. **11**

9. jan.

7. gr.

Með mál út af brotum á lögum þessum, reglugerðum þeim og auglýsingum, er settar kunna að verða samkvæmt þeim, skal farið sem almenn lögreglumál.

8. gr.

Með lögum þessum er numin úr gildi 3.—6. gr. laga nr. 48 4. júní 1924 og lög nr. 1 8. marz 1920.

9. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

um iðnlánasjóð.

12

9. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Til stuðnings iðnaðarmönnum og smærri iðjurekendum skal á næstu 10 árum leggja 25000 kr. á ári úr rikissjóði í sérstakan sjóð, er heitir iðnlánasjóður. Þegar fé er ekki ætlað á fjárlögum í þessu skyni, er rikisstjórninni heimilt að taka þessa upphæð að láni.

2. gr.

Atvinnumálaráðherra hefir á hendi yfirstjórn iðnlánasjóðs, en skal fela Útvegsbanka Íslands, eða annari hliðstæðri stofnun, með sérstökum samningi stjórn hans og meðferð, svo sem lánveitingar, vörzlu, bókhald, innheimtu og útborganir. Lán úr sjóðnum skal veita eftir tillögum frá stjórn Landssambands iðnaðarmanna og eftir þeim reglum, sem hér fara á eftir.

12

9. jan.

Lánin veitast iðnrekendum og smærri iðjurekendum, sem erfitt eiga um lántöku á annan hátt, til kaupa á vélum og stærri áhöldum (ekki handverkfærum), og einnig til rekstrar, ef sérstaklega stendur á og viðunandi trygging er í boði.

3. gr.

4. gr.

Við afgreiðslu lánanna skal þess gætt, að lánveitingin styðji ekki að óheilbrigðri og óeðlilegri samkeppni við önnur starfandi innlend samiðnarfyrirtæki. Lánin má ekki nota til endurgreiðslu á eldri lánum, nema með sérstöku leyfi ráðherra, enda sé brýn nauðsyn að svo verði gert.

5. gr.

Atvinnumálaráðherra auglýsir einu sinni á ári eftir umsóknum um lán úr sjóði þessum. Lánbeiðnum skal fylgja:

- Ýtarleg umsögn um það, til hvers lánið á að notast, hvaða vélar og áhöld á að kaupa, kaupverð þeirra, hvar þær eigi að setjast og til hvers þær eigi að notast.
- Rekstrar- og efnahagsreikningur lánbeiðanda fyrir síðastliðin 3 ár.
- Brunatryggingarskírteini verkstæðisins.
- Yfirlýsing frá viðskiptabanka lánbeiðanda um bankaviðskipti hans, og að bankinn geri ekki kröfu til þess, að lánið verði notað til greiðslu eldri lána.
- Fasteignamat og veðbókarvottorð þeirra fasteigna, sem lánbeiðandi kann að eiga.
- Nafn, aldur, menntun og heimili lánbeiðanda, svo og aðrar upplýsingar, er krafist kann að verða.

6. gr.

Upphæð lánanna ákveðst eftir því, til hvers það á að notast. Ekkert lán má þó fara fram úr 5000 kr. og ekki fram úr $\frac{4}{5}$ hlutum andvirðis véla þeirra, er kaupa á, sé það notað til vélakaupa. Smærri lán en 300 kr. veitast ekki.

7. gr.

Lánin skulu tryggð með veði í hinum keyptu munum, tryggum sölusamningum, ef um rekstrarlán er að ræða, sjálfskuldarábyrgð, ábyrgð rekstrarlánafélags iðnaðarmanna, þar sem hver félagsmaður ábyrgist frá 100—1000 kr., eða á annan hátt, sem sjóðstjórnin telur jafntryggan.

8. gr.

Lánstíminn er allt að 12 ár. Vextir ákveðast eitt skipti fyrir öll fyrirfram fyrir hvert lán, $\frac{1}{2}\%$ hærri en lægstu rikislánsvextir, sem fáanlegir voru árið fyrir lántökuárið. Lánin má veita afborgunarlaus 2 fyrstu árin, en eftir það afborgist þau með jöfnum afborgunum. Atvinnumálaráðherra ákveður vaxtafót lánanna.

9. gr.

12

Sjóðstjórnin getur heimtað allar þær upplýsingar, sem hún telur þurfa til þess að geta ákveðið, hvort óhætt sé og réttmætt að veita umbeðið lán. Hún getur látið rannsaka rekstur lánbeiðanda og endurskoða reikningshald hans, og einnig leitað álits sérfræðinga. Kostnað við slíka rannsókn greiðir lánbeiðandi. Annar kostnaður við stjórn iðnlánasjóðs greiðist úr rikissjóði. 9. jan.

10. gr.

Óheimilt er stjórn sjóðsins, stjórn Landssambands iðnaðarmanna og trúnaðarmönnum þeirra að láta óviðkomandi í té nokkuð af þeim upplýsingum, sem gefnar eru í sambandi við lántökur þessar.

11. gr.

Lán eru ekki veitt til að byrja atvinnurekstur, heldur aðeins slíkum atvinnurekendum, sem hafa með atvinnurekstri í nokkur ár sýnt, að óhætt ætti að vera að lána þeim peninga.

12. gr.

Þegar lánin eiga að notast til að kaupa vélar eða áhöld, greiðast þau til seljanda, en ekki lántakanda sjálfs, og er lántakandi jafnan skyldur að hlíta þeim ákvæðum, er sjóðstjórnin kann að setja um gerð og tegund vélanna.

13. gr.

Til þess að tryggja það, að vélum þeim, sem settar eru að veði fyrir lánunum úr iðnlánasjóði, sé jafnan haldið vel við og í veðhæfu ástandi, skal ráðuneytið fela vélacftirlitsmanni ríkisins að hafa sérstakt eftirlit með vélum þessum og gefa árlega skýrslu um ástand þeirra. Sannist það, að vélum þessum sé ekki haldið vel við, svo að hætta geti verið á, að þær verði ekki næg trygging fyrir láni því, sem út á þær er veitt, getur ráðherra sagt upp láninu fyrirvaralaust.

14. gr.

Reikningar iðnlánasjóðs skulu endurskoðaðir af yfirskoðunarmönnum landsreikninga.

15. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. jan. 1935.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

13

L Ö G

9. jan.

um hlutafjárframlag og ábyrgð ríkisins fyrir h/f Skallagrím í Borgarnesi.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórnin ábyrgist allt að tvö hundruð þúsund króna lán fyrir h/f Skallagrím í Borgarnesi, til þess að láta smíða skip til flutninga um Faxaflóa, enda sé lánið einnig tryggt með 1. veðrétti í skipinu.

Einnig skal skipið annast flutninga um Breiðafjörð, á sama hátt og eigi sjaldnar en e/s Suðurland hefir gert undanfarin ár, unz séð er fyrir þessum flutningum með öðru jafnfullkomnu móti, að dómi atvinnumálaráðherra.

2. gr.

Ríkisstjórnin leggur fram $\frac{1}{3}$ hlutafjár í h/f Skallagrími, allt að 50 þúsund krónur, og er heimilt að skipta framlaginu í jafnar greiðslur, allt að 10 þús. kr. á ári, á næstu 5 árum.

3. gr.

Ríkisstjórnin á rétt á að skipa einn mann í stjórn félagsins og annan endurskoðanda þess.

Á meðan ríkið stendur í ábyrgð fyrir félagið, má eigi greiða hluthöfum hærri arð en 5% og aldrei yfir $\frac{1}{3}$ af hreinum ársarði félagsins.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

um síldarverksmiðjur ríkisins.

14

9. jan.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Enginn má reisa síldarverksmiðju hér á landi, né heldur stækka síldarverk-
smiðju, sem fyrir er, nema að fengnu leyfi atvinnumálaráðherra.

2. gr.

Ríkissjóður hefir að öðru jöfnu forkaupsrétt að síldarverksmiðjum þeim,
sem nú eru í landinu eða síðar kunna að verða reistar.

3. gr.

Síldarverksmiðjur þær, sem ríkið nú á eða síðar kann að eignast, skulu
reknar samkv. lögum þessum, sé eigi öðruvísi ákveðið.

4. gr.

Stjórn síldarverksmiðja ríkisins skal skipuð 5 mönnum. Fjórir þeirra skulu
kosnir hlutbundinni kosningu í sameinuðu Alþingi til þriggja ára í senn, en at-
vinnumálaráðherra skipar fimmta manninn til jafnlangs tíma, og skal hann vera
formaður stjórnarinnar.

Endurskoðendur verksmiðjanna séu tveir, og skulu þeir kosnir hlutbund-
inni kosningu í sameinuðu Alþingi til eins árs í senn.

Stjórn verksmiðjanna hefir aðsetur og varnarþing á Siglufirði, og skulu
a. m. k. þrír úr stjórninni vera þar búsettir eða hafa þar fast aðsetur þann hluta
ársins, sem verksmiðjurnar eru reknar. Atvinnumálaráðherra setur stjórninni
erindisbréf og ákveður laun hennar og endurskoðenda.

Stjórn verksmiðjanna hefir á hendi yfirstjórn þeirra. Hún annast sölu af-
urðanna í samráði við framkvæmdarstjóra. Til þess að skuldbinda verksmiðj-
urnar þarf undirskrift þriggja stjórnenda.

Stjórn verksmiðjanna ræður, til eins árs í senn, einn framkvæmdarstjóra,
er hefir á hendi daglega stjórn verksmiðjanna og umsjón með rekstrinum.

Framkvæmdarstjóri hefir prókúruumboð fyrir verksmiðjurnar og skuldb-
bindur þær eftir reglum um prókúru, að svo miklu leyti sem öðruvísi er eigi
ákveðið. Stjórn verksmiðjanna ákveður nánar starfsvið hans og laun með
erindisbréfi.

14

9. jan.

Nú er ríkissjóður eigandi sildarbræðslustöðvar, og er ríkisstjórninni þá heimilt að selja hana samvinnufélagi sildveiðimanna, ef slíkur félagsskapur æskir kaupanna og setur tryggingar, er ríkisstjórnin tekur gildar, enda hafi báðar deildir Alþingis lagt samþykki sitt á sölu. Ennfremur er það skilyrði fyrir slíkri sölu, að þátttaka í samvinnufélaginu sé almenn, bæði meðal útgerðarmanna og sjómanna.

5. gr.

6. gr.

Verksmiðjurnar kaupa ekki sild af framleiðendum, nema með sérstakri heimild frá atvinnumálaráðherra, en taka við henni til vinnslu fyrir þeirra reikning.

7. gr.

Áður en árleg starfræksla hefst, skal stjórn verksmiðjanna leita loforða islenzkra útgerðarmanna um tölu skipa, sem fá munu verksmiðjunum afla sinn til vinnslu, og gera samninga við útgerðarmenn þar um. Skulu samningsbundnir viðskiptamenn ganga fyrir viðskiptum. Skal áætlun um viðskiptamagnið vera fyrir hendi fyrir 15. maí ár hvert. Ákveður þá atvinnumálaráðherra innan viku, í samráði við stjórn verksmiðjanna, með hliðsjón af hinu áætlaða viðskiptamagni, hvort verksmiðjurnar verði reknar það ár.

Nú verður meira framboð á sild til bræðslu en sýnilegt er, að verksmiðjurnar geti unnið úr, og getur þá stjórn verksmiðjanna ákveðið, hve mikið verði tekið til vinnslu af hverjum framleiðanda, enda sé framleiðanda tilkynnt það svo fljótt sem verða má, ef ekki er hægt að taka þá sild til vinnslu, sem hann óskar að fá lagða inn í verksmiðjurnar.

8. gr.

Eigendum skal greitt söluverð afurða þeirrar sildar, sem tekin er af þeim til vinnslu, að frádregnum þeim kostnaði, sem hér segir:

1. Stjórnarkostnaði og öðrum venjulegum rekstrarkostnaði, þar með taldir vextir af stofnkostnaði, eins og hann er á hverjum tíma.
2. Afborgunum af stofnkostnaði sildarstöðvanna, svo sem um er samið á hverjum tíma við lánveitendur eða ríkissjóð.
3. 2% fyrningargjaldi af húsum, mannvirkjum, vélum og áhöldum.
4. 5% gjaldi í varasjóð.

Áætlunarverð sildarafurða, ákveðið samkvæmt þessu og með hliðsjón af 6. gr., má greiða eigendum með allt að 85% við afhendingu sildar til vinnslu, en eftirstöðvarnar, ef nokkrar verða, þegar allar afurðir verksmiðjanna hafa verið seldar, eða þá er ársreikningur er fullgerður.

9. gr.

Sildarverksmiðjunum skal skylt að selja við kostnaðarverði samvinnufélögum, bæjarfélögum, hreppsfélögum og búnaðarfélögum það af sildarmjöli, sem slík félög hafa pantað fyrir 31. ágúst ár hvert og sildarbræðslurnar geta látið af

höndum. Skulu félögin skyld að hafa leyst út pantanir sínar í síðasta lagi fyrir 14 10. nóv. það ár, sem þær eru gerðar. Félögin mega aðeins láta sildarmjölið af 9. jan. hendi til notkunar innanlands. Brot á móti þessu varða sektum frá 1000 til 10000 kr.

10. gr.

Reikningsár verksmiðjanna skal vera almanaksárið. Stjórn verksmiðjanna skal gera reikningsskil fyrir starfsárið, svo fljótt sem auðið er og eigi síðar en svo, að endurskoðendur geti lokið störfum sínum fyrir 1. apríl ár hvert. Að þeim tíma loknum skal stjórn verksmiðjanna tafarlaust senda atvinnumálaráðherra afrit af rekstrar- og efnahagsreikningum verksmiðjanna, undirskrifaða af stjórninni og áritaða af endurskoðendum, ásamt skýrslu um störf og rekstur verksmiðjanna á árinu.

Reikningarnir skulu árlega birtir í B-deild Stjórnartíðindanna og landsreikningnum.

11. gr.

Verksmiðjurnar eru undanþegnar aukaútsvari og tekju- og eignarskatti.

12. gr.

Nánari ákvæði um rekstur og tilhögun verksmiðjanna setur atvinnumálaráðuneytið með sérstakri reglugerð.

13. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög um stofnun síldarbræðslustöðva, nr. 49 7. maí 1928, og lög um rekstur verksmiðju til bræðslu síldar, nr. 42 14. júní 1929, og lög um breytingar á þeim lögum, nr. 10 27. apríl 1932.

14. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

ÁKVÆÐI TIL BRÁÐABIRGÐA.

Kosning fjögurra manna í verksmiðjustjórn samkv. 4. gr. og kosning endurskoðenda skal fara fram á því þingi, sem samþykkir þessi lög. Fellur þá jafnframt niður umboð núverandi verksmiðjustjórnar.

Fyrningargjald af dr. Pauls verksmiðju, sem nú er eign ríkisins, skal eigi reikna þau fjögur ár, sem eftir er að greiða fyrrverandi eiganda afborganir af andvirði verksmiðjunnar samkv. samningi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

15

L Ö G

9. jan.

um framlenging á gildi laga nr. 52 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 55
7. maí 1928, um bann gegn dragnótaveiðum í landhelgi.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Størmæri, Þéttmerski,
Låenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

Lög nr. 52 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 55 7. maí 1928, um bann
gegn dragnótaveiðum í landhelgi, skulu gilda til ársloka 1936.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

FJÁRAUKALÖG

fyrir árið 1932.

16

9. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru.

1. gr.

Til viðbótar við gjöld þau, sem veitt eru í fjárlögum 1932, eru veittar
kr. 997921.29 til gjalda þeirra, sem tilfærð eru í 2.—12 grein hér á eftir.

2. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 3. gr. er veitt:

1. Póstmál:

2. Póstflutningur	kr. 20169.17	
3. a. Skrifstofukostnaður í Rvík	— 4433.77	
b. — og aðstoð utan Rvíkur	— 2574.42	
d. Önnur gjöld	— 15848.16	
		kr. 43025.52

2. Síminn:

b. 2. Aðalskrifstofa landssímans	kr. 3387.83	
4. Loftskýtastöðin í Rvík ..	— 2320.53	
5. Bæjarsíminn í Rvík	— 144574.06	
7. Ritsímastöðin á Akureyri ..	— 357.44	
8. — á Seyðisfirði	— 2316.39	
9. — á Ísafirði	— 672.16	
11. Símastöðin í Hafnarfirði ..	— 6001.54	
12. — í Vestmannaeyjum	— 4410.09	
13. — á Siglufirði	— 4246.50	
14. Til aukaritsímaþjónustu ..	— 296.78	
17. b. Til kvenvarðstjóra, kven- símritara o. fl.	— 488.41	
c. Eyðublöð, prentkostnaður, rit- föng m. m.	— 9459.84	
e. Kostnaður við ferðalög vegna starfrækslunnar	— 945.30	

Flyt kr. 179476.87 kr. 43025.52

16		Flutt	kr. 179476.87	kr. 43025.52
9. jan.	f. Viðhald landssímanna	—	18837.27	
	i. Tillag til alþjóðaskrifstofu í Bern	—	1783.61	
				— 200097.75
3. Vínéinkasalan:				
1—2—3—4.	Laun og annar rekstrarkostnaður ..	—		223.63
4. Ríkisútvarpið:				
a. 4.	Útvarpsefni	kr.	11742.40	
5.	Skrifstofan	—	12804.23	
				— 24546.63
				kr. 267893.53

3. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 10. gr. er veitt:

I. Ráðuneytið o. fl.:

2.	Til utanferða ráðherra	kr.	9357.59	
4.	Annar kostnaður	—	13387.32	
5.	Fyrir að gegna ríkisféhirðisst.	—	6334.52	
6.	b. Til pappírs og prentunar	—	5376.05	
7.	Til umbóta og viðhalds á ráðherrabústað	—	5097.39	
				kr. 39552.87

II. Hagstofan:

2.	Pappír & prentun hagskýrslna	kr.	8.50	
3.	Prentun eyðublaða	—	1059.24	
5.	Aðstoðar- og skrifstofukostn.	—	3330.20	
6.	Til að gefa út manntalið 1703	—	103.48	
				— 4501.42

III. Utanríkismál o. fl.:

4.	Kostnaður við sambandslaganefnd	—	1518.72	
				— 45573.01

4. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 11. gr. er veitt:

A. Dómgæzla**og lögreglustjórn:**

1.	b. Annar kostnaður	kr.	2183.11	
4.	b. Húsaleiga o. fl.	—	660.00	
5.	a. Laun 4 skrifara	—	6696.50	
	b. — 6 tollritara	—	802.18	

Flyt kr. 10341.79

kr. 313466.54

	Flutt	kr.	10341.79	kr.	313466.54	16
c. Aðstoð og aukavinna	—		165.00			9. jan.
d. Húsaleiga o. fl.	—		1176.00			
e. Innheimtukostnaður	—		9874.49			
6. b. Húsaleiga	—		1226.00			
c. Hiti og ljós	—		350.00			
d. Ýmis gjöld	—		4103.26			
7. Skrifstofukostnaður bæjarfógeta og sýslumanna	—		8404.55			
11. Til vinnuhælisins á Litla-Hrauni	—		18626.27			
12. Annar sakamála kostnaður og lögreglumála m. m.	—		82457.03			
14. Borgun til setu- og varadóm-ara	—		9574.72			
				kr.	146299.11	
B. Sameiginlegur kostnaður við embættisrekstur:						
1. a. Burðareyrir	kr.		12372.42			
b. Fyrir embættiskeyti	—		17381.74			
4. Skattanefndarkostn. m. m.	—		64484.52			
				—	94238.68	
				—	240537.79	

5. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 12. gr. er veitt:

2. Til skrifstofukostnaðar landlæknis	kr.	4298.60			
5. a. Styrkur til augnlæknis í Reykjavík	—	1250.00			
c. Styrkur til lækningaferða	—	500.00			
10. Landsspítalinn	—	9987.81			
12. Geðveikrahælið á Kleppi	—	3404.70			
15. a. Styrkur til sjúkrahúsa ...	—	488.51			
				—	19929.62

6. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 13. gr. er veitt:

A. Vegamál:**I. 3. Ferðakostnaður og fæð-**

ispeningar kr. 22.29

Flyt kr. 22.29

kr. 573933.95

16	Flutt	kr.	22.29	kr. 573933.95
9. jan.	4. Til aðstoðarmanna og mælinga	—	7245.38	
	5. Skrifstofukostnaður ...	—	8079.30	
	X. a.—b.—c. Styrkur til vetrarflutninga	—	4537.85	
	XI. Styrkur til þess að halda uppi byggð og gistingu fyrir ferðamenn	—	234.66	
				kr. 20119.48
	B. Samgöngur á sjó:			
	1. a. Til strandferða	—	128606.65	
	C. Vitamál og hafnargerðir:			
	I. 3. Til skrifstofuhalds	kr.	6906.10	
	5. Til aðstoðarmanna og mælinga	—	427.00	
	III. Rekstrarkostnaður vitanna	—	21338.55	
	IV. Sjómerki m. m.	—	3232.10	
				— 31903.75
				— 180629.88

7. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 14. gr. er veitt:

A. Andlega stéttin:				
a. 2. Skrifstofukostnaður	kr.	2292.00		
B. Kennslumál:				
I. h. Rekstrarstyrkur til rannsóknarstofu háskólans	kr.	12800.00		
k. Hiti, ljós, ræsting, vél-gæzla	—	1109.07		
l. 2. Ýmis gjöld	—	10733.28		
o. Framlag í alþjóða stúdentagarðinn	—	664.50		
II. a. Til íslenzkra stúdenta í erlendum háskólum ..	—	295.85		
III. 3. Skrifstofukostnaður ..	—	2692.00		
IV. 2. Til eldiviðar, ljósa, ræstingar	—	1400.14		
9. Ýmis gjöld	—	2121.43		
	Flyt	kr. 31816.27	kr. 2292.00	kr. 754563.83

	Flutt	kr. 31816.27	kr. 2292.00	kr. 754563.83	16
10. Til verðlaunabóka	—	33.25			9. jan.
V. b. 1. Til aukakennara og stundakennslu	—	3498.00			
3. Til bóka- og kennslu-áhalda	—	1.00			
4. Til eldiviðar og ljósa	—	2713.77			
8. Til ýmislegra gjalda	—	4959.52			
VI. b. 1. Sundkennsla	—	793.00			
2. Eldiviður og ljós ..	—	724.10			
6. Til viðhalds	—	865.94			
7. Ýmis gjöld	—	1240.71			
VII. b. 1. Stundakennsla	—	206.30			
4. Ýmisleg gjöld	—	117.44			
VIII. b. 1. Til stundakennslu ..	—	80.00			
3. Ljós og hiti	—	101.14			
4. Ræsting	—	18.00			
6. Ýmis útgjöld	—	246.86			
IX. 1. c. 1. Til verklegs náms	—	617.00			
3. Til eldiviðar og ljósa	—	103.87			
4. Ýmis gjöld	—	313.56			
2. c. 1. Til verklegs náms	—	1080.00			
3. Til eldiviðar og ljósa	—	1979.65			
X. e. Styrkir til framhalds-náms erlendis	—	300.44			
XIV. 5. Til þess að reisa barna-skóla utan kaupstaða ..	—	3650.94			
XV. 6. Til þess að reisa héraðs-skóla í sveitum	—	31129.48			
XVI. 1. Til húsmæðradeildar við alþýðuskóla Þingeyinga	—	1250.00			
XVII. Til kennslu heyrnar- og málleysingja	—	7932.82			
XVIII. 1. b. Til Málfríðar Jónsd.	—	190.14			
XIX. 3. Til sundkennslu o. fl. annarsstaðar	—	150.00			
			96113.20		
				98405.20	
			Flyt	kr. 852969.03	

16
9. jan.

Flutt kr. 852969.03

8. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 15. gr. er veitt:

Til vísinda, bókmennta og lista:

6. b. Til viðhalds og áhalda ...	kr.	1217.48
32. Til Sigurðar Nordals próf. ..	—	346.67
44. Ferðastyrkur til útlanda	—	5165.85
45. Þóknun fyrir störf mennta- málaráðs Íslands	—	150.00

— 6880.00

9. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 16. gr. er veitt:

Til verklegra framkvæmda:

17. b. Til aðstoðar	kr.	200.00
18. b. Til aðstoðar	—	3194.28
c. Til veðurathugana utan Reykjavíkur	—	1911.56
d. Til veðurskeyta o. fl.	—	1429.26
f. Húsaleiga, ljós, hiti og ræsting	—	728.68
h. Til að varpa út veðurskeyt- um á erlendum málum ..	—	600.00
23. b. Til skrifstofukostnaðar ...	—	1253.15
24. Til markaðsleitar erlendis ...	—	2430.82
25. Til erindrekstrar í Miðjarðar- hafslöndum	—	1860.71
44. b. Skrifstofukostnaður	—	3484.24

— 17092.70

10. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 17. gr. er veitt:

Til almennrar styrktarstarfsemi:

3. Styrkur til sjúkrasamlaga ..	kr.	16645.60
6. Til slysatrygginga	—	3128.22

— 19773.82

11. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 19. gr. er veitt:

Óviss útgjöld	—	82817.92
---------------------	---	----------

Flyt kr. 979533.47

Flutt kr. 979533.47 **16**
9. jan.

12. gr.

Til gjalda í 24. gr. er veitt:

Greiðslur samkv. lögum m. m.:

Bryggjugerð í Borgarnesi	kr.	3370.57	
Þingsályktanir	—	15017.25	
			— 18387.82
		Samtals	kr. 997921.29

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

17
9. jan.

**um framlenging á gildi laga nr. 33 7. maí 1928, um skattgreiðslu
h/f Eimskipafélags Íslands.**

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Gildi laga nr. 33 7. maí 1928, um skattgreiðslu h/f Eimskipafélags Íslands,
framlengist fyrir árin 1935 og 1936.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

18
9. jan.

FJÁRAUKALÖG

fyrir árið 1933.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Til viðbótar við gjöld þau, sem veitt eru í fjárlögum fyrir 1933, eru veittar
samkv. 2.—10. gr. hér á eftir kr. 136933.14.

2. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 10. gr. er veitt:

Bókhaldsvél handa ríkisbókhaldinu

Kr.

Kr.

3597.68

3. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 12. gr. er veitt:

Styrkir til læknisvitjana (endurv.)

2150.00

4. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 13. gr. er veitt:

1. Styrkur til bryggjugerðar á Hofsósi (endurv.) ..

401.06

2. Vitavarðarbústaður á Garðsskaga

914.08

1315.14

5. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 14. gr. er veitt:

Finnbogi R. Valdimarsson: Styrkur til þjóðréttar-
náms

1000.00

6. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 15. gr. er veitt:

1. Til fræðafélagsins: Styrkur (endurv.)

2000.00

2. Aðgerð á Hólakirkju

1200.00

3200.00

7. gr.

Til viðbótar við gjöldin í 16. gr. er veitt:

1. Hans Magnússon, vegna friðunar Þingvalla

2000.00

Flyt

2000.00

11262.82

	Kr.	Kr.	18
Flutt	2000.00	11262.82	9. jan.
2. Til Ungmennafél. Íslands, til eflingar íþróttar og skóggæðslu (endurv.)	2000.00		
3. Fyrirhleðsla á Héraðsvötnum	3500.00		
4. Fyrir einkaréttarnotkun á finnskri votheysgerð ..	1157.00		
		8657.00	
8. gr.			
Til viðbótar við gjöldin í 17. gr. er veitt:			
Til Rauðakrossdeildar á Akureyri (endurv.)		500.00	
9. gr.			
Til viðbótar við gjöldin í 18. gr. er veitt:			
1. Eftirlaun Kristínar Jakobsdóttur, ekkju Einars prófasts Jónssonar	466.67		
2. Styrkur til Halldórs Þórðarsonar	187.50		
		654.17	
10. gr.			
Til viðbótar við gjöldin í 19. gr. er veitt:			
1. Greitt Landmandsbanken vegna sildareinkasölnunar	112050.00		
2. Leiga fyrir flugvöll handa Hollendingum	3809.15		
		115859.15	
	Samtals	136933.14	

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

19
9. jan.

L Ö G

um lántöku fyrir ríkissjóð.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að taka handa ríkissjóði lán, allt að 7½ milljón
króna, eða jafngildi þeirra í erlendri mynt.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

20
9. jan.

L Ö G

um váttryggingar opinna vélbáta.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Fiskifélagi Íslands skal falið að gangast fyrir stofnun bátaábyrgðarfélaga
fyrir opna vélbáta (trillubáta), í svo mörgum verstöðvum, er þurfa þykir, til
þess að eigendur þeirra báta eigi kost á að váttryggja báta sína í ábyrgðarfélagi
í verstöð sinni eða nágrenni.

Fiskifélagið semur frumvarp að félagslögum, ásamt reglugerð fyrir hvert
félag. Skal það gert í samráði við Samábyrgð Íslands á fiskiskipum. Fiskifé-
lagið ákveður takmörk félagssvæða.

2. gr.

20

Í félagslögum skal váttryggingariðgjald ákveðið 5% á ári af virðingar- 9. jan.
upphæð.

Pegar váttryggður bátur stendur á landi fjóra til sex mánuði samanlagt á ári (eða meira), er skylt að endurgreiða hluta af váttryggingariðgjaldinu, svo sem nánar verður ákveðið í reglugerð, þó ekki yfir 25%. Nú stendur bátur á landi lengur en sex mánuði, og má þá endurgreiða allt að 40% af iðgjaldinu.

3. gr.

Nú hefir félag verið stofnað samkvæmt lögum þessum, og skal samábyrgð Íslands á fiskiskipum þá skylt, er þess er leitað, að endurtryggja fyrir hvert félag helming samanlagðrar áhættuupphæðar með sömu kjörum og félagið, að því tilskildu, að lögfest sé í félagslögnum:

a ð félagsmenn ábyrgist sameiginlega ábyrgðarskuldbindingar félagsins.

a ð váttryggingin nái aðeins til $\frac{4}{5}$ hluta virðingarverðs í hverjum fyrsta flokks bát, en $\frac{1}{5}$ hluti sé hvergi tryggður, og til $\frac{3}{4}$ hluta í hverjum annars flokks bát, en $\frac{1}{4}$ hluti sé hvergi tryggður.

a ð félagið bæti aðeins algerðan bátstapa. Þó skal skylt að bæta tjón á bát, er orsakast við það, ef bát er siglt í strand til að bjarga lífi skipshafnar.

a ð lög félagsins og reglugerð hafi verið samþykkt af atvinnumálaráðuneytinu.

a ð Samábyrgðin samþykki val virðingarmanna félagsins.

4. gr.

Sérhverjum eiganda opins vélbáts (trillubáts), sem aðallega gengur til fiskveiða, er skylt að hafa bát sinn váttryggðan fyrir sjótjóni samkvæmt lögum þessum, enda hafi bátaábyrgðarfélag verið stofnað í hlutaðeigandi verstöð. Rísi ágreiningur um tryggingarskyldu báta, sker stjórn hlutaðeigandi ábyrgðarfélags úr.

5. gr.

Ákveða skal í reglugerð, er atvinnumálaráðherra staðfestir, váttryggingarskilyrði öll og iðgjaldagreiðslur. Ennfremur má ákveða í reglugerð, að iðgjöld fyrir váttryggingar báta samkvæmt lögum þessum hafi lögtaksrétt.

6. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 70 27. júní 1921, um útflutningsgjald.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

1. gr. laga nr. 70 27. júní 1921 hljóði svo:

Af öllum íslenskum afurðum, öðrum en landbúnaðarafurðum, sem fluttar eru til útlanda, með þeim undantekningum, sem getið er um í 2. gr., skal greiða útflutningsgjald í ríkissjóð, er nemi $1\frac{1}{2}\%$ af verði afurðanna.

Til íslenskra afurða telst afli, er skip, sem skrásett eru hér á landi, veiða, þótt hann sé veiddur utan landhelgi og eigi verkaður í landi.

2. gr.

Á eftir 1. gr. komi ný grein, 2. gr., svo hljóðandi:

Af hverjum 100 kg. af sildarmjöli skal greiða í ríkissjóð kr. 1.00. Af hverjum 100 kg. af óþurrkuðum fiskúrgangi kr. 0.50. Af hverjum 100 kg. af sild, sem flutt er út óunnin til bræðslu, kr. 0.25. Af hverjum 100 kg. af fiskúrgangi, hausum og beinum, þurrkuðum og ónunnum, kr. 3.00, þó þannig, að ef þessar afurðir eru skattlagðar með útflutningsgjaldi til bæjarsjóðs eða hafnarsjóðs, þá greiðist í ríkissjóð gjald, er nemur því, sem á vantar kr. 3.00 af 100 kg.

Brot úr tolleiningu, sem er $\frac{1}{2}$ eða meira, telst heil tolleining, en minna broti skal sleppt.

Greinatalan breytist samkvæmt þessu.

3. gr.

4. gr., sem verður 5. gr., hljóði svo:

Til afurða þeirra, er í 1. og 2. gr. getur, telst og afli skipa, er eigi eru skrásett hér á landi, sem verkaður er eða fluttur milli skipa í landhelgi eða á höfnun inni, þótt veiddur sé utan landhelgi.

Hverskonar aðgerð á afla telst verkun, t. d. ef afli er saltaður, ísaður, slægður o. s. frv.

Til téðra afurða telst ennfremur afli hér við land af skipum, sem ekki eru skrásett hér á landi, en hafa þó rétt til að veiða og verka afla í landhelgi. Ríkisstjórninni er þó heimilt, ef hún telur það nauðsynlegt vegna gagn-

kvæmra viðskiptasamninga, að undanþiggja gjaldi þessu þau þessara skipa, **21**
sem ekki taka höfn hér á landi á því almanaksári, sem þau að einhverju 9. jan.
leyti stunda veiðar á hér við land.

4. gr.

Eftir 10. gr., sem verður 11. gr., kemur ný grein, svo hljóðandi:

$\frac{1}{12}$ hluti tekna þeirra, er fást samkvæmt 1. gr. laga þessara, skal ganga
sem framlag ríkissjóðs til ræktunarsjóðs Íslands, unz framlög ríkissjóðs til
hans samkv. l. nr. 11 1925 og þessum lögum hafa numið samtals 1 millj. kr.

5. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin:

Lög nr. 11 29. maí 1925, um breyting á l. nr. 70 1921, um útflutnings-
gjald o. fl.

Lög nr. 60 27. júní 1921, um útflutningsgjald á síld o. fl.

Lög nr. 15 14. júní 1929.

Lög nr. 52 8. sept. 1931, 1. gr.

Lög nr. 27 11. nóv. 1899, um útflutningsgjald af hvalafurðum.

Lög nr. 58 19. júní 1933, um breyting á l. nr. 70 1921.

Lög nr. 2 5. jan. 1934, um breyting á l. nr. 52 1931.

6. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi. Þá er þau hafa öðlzt staðfesting kon-
ungs, skal færa þau inn í meginmál laga nr. 70 27. júní 1921, og gefa þau út
að nýju svo breytt.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

22

9. jan.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 78 19. júní 1933, um Kreppulánasjóð.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Låenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Aftan við 15. gr. laganna bætist:

Heimilt skal þó stjórn Kreppulánasjóðs, með samþykki landbúnaðarráðherra, að verja allt að 250000 kr. af reiðufé sjóðsins til greiðslu hluta af þeim kröfum, sem lánsstofnanir eða einstakir menn eignast á ábyrgðarmenn lántakenda úr Kreppulánasjóði, vegna þess að kröfurnar fást ekki greiddar að fullu úr sjóðnum, gegn því, að ábyrgðarkröfurnar séu látnar niður falla.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi, og ná ákvæði þeirra jafnt til þeirra krafna, sem til eru orðnar fyrir gildistöku laganna, og þeirra, er síðar kunna að verða til.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

23

9. jan.

um breyting á lögum nr. 50 4. júní 1924, um atvinnu við vélgæzlu á
íslenskum mótorskipum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

5. gr. laganna skal orða svo:

Sá hefir rétt til að vera 1. vélstjóri í mótorskipi með 150—400 hestafla vél,
er verið hefir 2 vélstjóri við 150—400 hestafla samskonar vél í 24 mánuði, en
rétt til að vera 2. vélstjóri við þá vélarstærð hefir sá einn, sem hefir verið 1.
vélstjóri við 50—150 hestafla vél í 24 mánuði.

Þó skal vélstjóri, sem stundað hefir vélgæzlu í 36 mánuði sem 1. vélstjóri
við 50—150 hestafla vél, miðað við gildistöku þessara laga, hafa rétt til að vera
1. vélstjóri við 150—400 hestafla vél.

Enginn hefir þó rétt til að vera 1. vélstjóri samkv. annari málsgrein þess-
arar greinar við stærri mótórvél en 150 hestöfl, nema hann hafi áður stundað
vélgæzlu við samskonar vél að minnsta kosti í 6 mánuði og að undangengnu
verklegu og munnlegu prófi samkv. reglugerð, sem atvinnumálaráðuneytið
setur.

2. gr.

Síðustu málsg. 6. gr. laganna skal orða svo:

Á mótorskipum með vél yfir 400 hestöfl skal vera vélalið samkvæmt
ákvæðum í 1. málsg. 12. gr. laga nr. 43 3. nóv. 1915.

3. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1935.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amalíuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

24

L Ö G

9. jan.

um heimild handa skipulagsnefnd atvinnumála til þess að krefjast skýrslna o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Nefnd sú, sem ríkisstjórnin skipaði 29. ágúst 1934, til þess að rannsaka fjármál ríkis og þjóðar og hverskonar atvinnurekstur í landinu, og til þess að gera tillögur um hagskipulag þjóðarbúsins o. fl., skal hafa heimild til þess að heimta skýrslur, munnlegar eða bréflugar, bæði af embættismönnum og einstökum mönnum, stjórnendum félaga og stofnana, um þau atriði, sem hún telur þörf á í starfi sínu, enda sé þá þingflokki sjálfstæðismanna gefinn kostur á að tilnefna tvo menn í nefndina.

2. gr.

Meðlimum skipulagsnefndarinnar og starfsmönnum hennar er bannað, að viðlagðri ábyrgð eftir ákvæðum almennra hegningarlaga um embættis- og sýslunarmenn, að skýra óviðkomandi mönnum frá þeim atriðum, sem þeir verða áskynja um eftir skýrslum þeim, sem um getur í 1. gr., að því leyti sem þær varða einstaka menn eða einstök fyrirtæki.

3. gr.

Sá, sem vanrækir skyldur þær, sem um ræðir í 1. gr., skal sæta 10 til 100 kr. dagsektum unz skyldunni er fullnægt.

Sá, sem gefur rangar skýrslur til nefndarinnar, skal sæta refsingu samkvæmt 156. gr. almennra hegningarlaga frá 1869.

4. gr.

Mál út af brotum á ákvæðum 2. gr. og 2. mgr. 3. gr. laga þessara skulu sæta meðferð sakamála. Mál út af brotum á 1. gr., shr. 1. mgr. 3. gr., skulu sæta meðferð sem almenn lögreglumál.

5. gr.

Lög þessi skulu öðlast gildi þegar í stað.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

25

9. jan.

um viðauka við lög nr. 75 27. júní 1921, um stimpilgjald.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Í lögum þessum merkir:

A. **Ávísun**: Tékkka og allar tegundir ávísana, innlendar og erlendar, þótt ekki séu í venjulegu ávisanaformi, ef ráðstafað er greiðslu ákveðinnar fjárhæðar frá vissum aðila, þannig að raunverulega er um ávísun að ræða, þar með talin bréf, skeyti eða skjöl, sem innihalda slíka ákvörðun eða beiðni. Sama er, hvort greiðsla miðast við sýningu, ákveðinn tíma eða endurtekna greiðslu með vissu millibili, eða hvort greiðsla á fram að fara í peningum, með vixlum, ávísunum eða öðrum gjaldmiðli. Og sama er þótt greiðsla sé skilorðsbundin, eða hvort nokkuð reynist til fyrir ávísun eða eigi.

Hér til teljast þó eigi neinar tegundir bankaseðla, víxlar, arðmiðar eða vaxtamiðar.

B. **Kvittun**: Allar viðurkenningar fyrir greiðslu eða innborgun á fjárhæð, hvort sem þær eru í venjulegu kvittunarformi eða færðar á reikninga eða önnur skjöl, þar með taldir farseðlar og farmiðar, og sérhver önnur áletrun eða stimplun, sem felur í sér slíka viðurkenningu. Sama er, hvort greiðsla hefir farið fram í peningum, með vixli, ávísun (sbr. A.-lið) eða hverjum öðrum gjaldmiðli. Hér til teljast og allar viðurkenningar fyrir lúkningu skuldar eða greiðslu einhverrar skuldakröfu að einhverju eða öllu leyti, í hverju sem greiðsla hefir fram farið. Sama er, hvort kvittun er undirrituð eða eigi.

2. gr.

Fjármálaráðuneytið lætur gera nýja tegund stimpilmerkja, er kallast greiðslumerki. Það ákveður um gerð merkjanna, hvernig haga skuli sölu á þeim og reikningsskilum, og hversu þau skuli gera ónothæf. Fjármálaráðuneytinu er heimilt að láta gera ávisanahefti og kvittanahefti með áletruðu greiðslumerki, og má nota eyðublöð úr þeim í stað þess að líma merkin á ávísunina eða kvittunina.

3. gr.

Ávisanir þær og kvittanir, sem um ræðir í 1. gr., skal stimpla með greiðslumerkjum, ef fjárhæð sú, sem ávísun eða kvittun hljóðar á, nemur 20 kr. eða

25 meira. Skulu greiðslumerkin vera þrennskönar, eftir fjárhæð ávísunar eða kvittunar, þannig:

Frá	20 kr.	til	50 kr.		5 aurar
—	50	—	500	—	20 —
—	500	—	og þar yfir		50 —

Þó skal fjármálaráðherra heimilt að ákveða, að jafnhátt stimpilgjald skuli greiða af öllum ávísunum, svo og að stimpilgjald af öllum kvittunum skuli vera hið sama. Kveður hann þá jafnframt á um lágmarksfjárhæð stimpilskyldra ávísana eða kvittana og hversu hátt stimpilgjaldið skuli vera. Má það þá eigi hærra vera en 20 aurar af kvittunum og eigi hærra en 25 aurar af ávísunum.

Hljóði ávísun um greiðslu til fleiri en eins aðila, telst hver greiðsla sem sérstök ávísun. Hljóði ávísun á endurtekna greiðslu um óákveðinn tíma, þannig að ekki verður vitað, hve miklu þær nema samanlagðar, skal stimpla þær með hæsta greiðslumerki.

4. gr.

Kvittanir og ávisanir, sem gefnar eru út hér á landi, skal stimpla um leið og þær eru útgefnar eða áður en til afhendingar kemur, og hvílir stimplunarskyldan á útgefanda, enda er öllum heimilt að hafa greiðslumerki undir höndum. Það varðar sektum að taka við óstimplaðri ávísun eða kvittun, nema viðtakandi láti þegar í stað sjá um, að stimplað sé, en stimplun þessi leysir ekki útgefanda frá sektum.

Ávisanir þær (eða kvittanir), sem gefnar eru út erlendis óstimplaðar, skal stimpla áður en þær eru hér greiddar eða framseldar, og hvílir stimpilskyldan þá á framseljanda, ef til hans næst, en ella skal viðtakandi eða greiðandi framkvæma stimplunina á kostnað framseljanda eða þess, sem ávísun er innheimt fyrir.

5. gr.

Undanþegið þessu sérstaka stimpilgjaldi er:

- A. 1. Ávisanir útgefnar af innlendum bönkum eða sparisjóðum.
2. Ávisanir gefnar út af stjórnarráði Íslands fyrir opinberum greiðslum eða gjöldum úr ríkissjóði og ávisanir forseta og skrifstofustjóra Alþingis fyrir gjöldum, er koma á alþingiskostnað.
3. Ávisanir útgefnar innanlands til greiðslu opinberra gjalda í ríkissjóð, sýslu- og bæjarsjóði og sveitarsjóði, enda sé framsal viðkomandi skattheimtumanns ritað á ávisanirnar.
- B. 1. Kvittanir fyrir innborgun til banka eða sparisjóða, þegar lagt er inn í eiginn reikning eða greitt upp í föst lán. Ennfremur kvittanir fyrir úttekt úr sparisjóðsbókum.
2. Kvittanir fyrir opinberum gjöldum í ríkissjóð, sýslu- og bæjarsjóði og sveitarsjóði.
3. Kvittanir fyrir vinnulaunum, ef þær nema ekki yfir 100 kr. og ekki er um hluta af föstu mánaðar- eða árskaupi að ræða.

4. Kvittanir eða viðurkenningar fyrir móttöku íslenzkra afurða beint frá framleiðendum, enda nemi þær ekki yfir 600 kr. 25
9. jan.
5. Kvittanir fyrir endurgreiðslu á tolli eða öðrum ofreiknuðum gjöldum í rikissjóð.
6. Kvittanir fyrir víxlum eða ávísunum, sem afhent er til innheimtu eða til sýningar.
7. Kvittanir innfærðar á skjöl, sem stimpilskyld eru samkvæmt stimpillögum, fyrir greiðslu eða afborgun þeirrar fjárhæðar, sem í þeim er tilgreind, þar með talin framsöl á ávísunum og víxlum.
8. Öll skjöl, sem stimpilskyld eru samkvæmt lögum um stimpilgjald, nr. 75 27. júní 1921, enda þótt þau geti talizt ávísun eða kvittun.

6. gr.

Ef í sama skjali er innifalin fleiri en ein ávísun eða kvittun, eða bæði ávísun og kvittun, skal stimpla hverja ávísun eða kvittun fyrir sig.

7. gr.

Þegar ávísun eða kvittun er gefin út í fleira en einu eintaki, er aðeins eitt þeirra stimpilskyld. Skal þess getið í hinum óstimpluðu eintökum, hvernig frumeintakið er stimplað.

8. gr.

Stimpilgjald greiðist annaðhvort með því að nota stimplaða ávísun eða kvittun eða líma greiðslumerki á skjalið, eða hvorttveggja.

9. gr.

Eigi má gefa út ávísun eða kvittun í meira en einu lagi fyrir sömu fjárhæð eða greiðslu til þess að komast hjá stimpilgjaldi samkvæmt lögum þessum.

10. gr.

Allir opinberir starfsmenn hafa sömu skyldu til að sjá um, að lögum þessum sé framfylgt, og ákveðin er í 53. gr. laga um stimpilgjald. Sömu skyldu hafa og starfsmenn banka og sparisjóða. Heimilt er fjármálaráðuneytinu að láta fara fram athugun á bókum og skjölum þeirra, sem bókhaldsskyldir eru að lögum, til þess að rannsaka, hvort ákvæði þessara laga um stimplun hafi verið brotin.

11. gr.

Brot gegn lögum þessum varða sektum frá 5—300 krónum, er renna í rikissjóð, auk greiðslu hins vantandi stimpilgjalds.

Heimilt er þó fjármálaráðuneytinu fyrstu 5 árin, sem lög þessi gilda, að lækka sektir samkvæmt þeim og jafnvel láta þær niður falla, ef sérstakar ástæður mæla með því.

12. gr.

Mál út af brotum á lögum þessum skal fara með sem almenn lögreglumál.

25
9. jan.

13. gr.

Að öðru leyti gilda ákvæði stimpillaga, þar sem þau eiga við.

14. gr.

Fjármálaráðuneytinu er heimilt að setja nánari fyrirmæli um framkvæmd þessara laga og stimpilskyldu. Ennfremur að ákveða opinberum starfsmönnum og öðrum, sem greiðslumerki hafa til sölu, allt að 2% af andvirði seldra merkja í sölulaun.

15. gr.

Fjármálaráðuneytið ákveður með reglugerð, hvenær lög þessi öðlast gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

26
9. jan.

L Ö G

um samþykkt á landsreikningnum 1932.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

I. Innborganir:				Áætlun	Reikningur
				kr.	kr.
1. Tekjur samkv. 2. gr. fjárlaga				9 785 000.00	8 957 738.40
2. — — 3. — A —				1 126 748.00	1 303 575.46
3. — — „ — B —				36 600.00	32 047.32
4. — — 4. — —				268 000.00	425 083.38
5. — — 5. — —				50 000.00	97 155.06
6. Eignahreyfingar samkv. 20. gr. fjárl.				497 905.00	3 885 651.45
7. Lækkun á sjóði				59 588.13	64 734.52
Samtals				11 823 841.13	14 765 985.59

26
9. jan.

II. Útborganir:

					Fjárveiting	Reikningur
					kr.	kr.
1.	Gjöld	samkv.	7. gr.	fjárlaga	1 118 582.05	1 457 149.99
2.	—	—	8. —	—	73 200.00	71 748.00
3.	—	—	9. —	—	233 287.00	265 384.84
4.	—	—	10. —	—	395 367.00	451 417.28
5.	—	—	11. —	A —	955 720.00	1 085 691.40
6.	—	—	11. —	B —	194 000.00	282 537.43
7.	—	—	12. —	—	698 265.00	633 657.34
8.	—	—	13. —	A —	994 278.00	997 671.55
9.	—	—	—	B —	451 600.00	702 031.50
10.	—	—	—	C —	467 340.00	402 007.10
11.	—	—	14. —	A —	280 450.00	340 461.71
12.	—	—	—	B —	1 399 162.00	1 468 784.26
13.	—	—	15. —	—	207 320.00	199 703.42
14.	—	—	16. —	—	1 811 500.00	2 382 245.33
15.	—	—	17. —	—	843 350.00	1 140 956.56
16.	—	—	18. —	—	252 312.08	238 994.32
17.	—	—	19. —	—	150 000.00	236 817.92
18.	Eignahreyfingar	samkv.	20. gr.	fjárl. ...	1 298 108.00	2 408 725.64
Samtals					11 823 841.13	14 765 985.59

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

27

9. jan.

L Ö G

um aldurshámark opinberra embættis- og starfsmanna.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Hver sá opinber embættis- eða starfsmaður í þjónustu ríkis, bæjar- eða sveitarfélaga eða stofnana, sem þau ráða yfir eða eiga, hvort sem hann er skipaður af konungi eða ráðherra eða öðrum löglegum aðila, eða þó hann sé fast-ráðinn, skal leystur frá embætti sínu eða starfi sínu af sama aðila, er veitti honum það eða réði hann til þess, þegar hann er orðinn fullra 65 ára.

Heimilt er þó, að þeir opinberir embættis- og starfsmenn, sem þykja til þess nógu ernir til líkams og sálar, séu látnir halda störfum sínum þar til þeir eru fullra 70 ára, en enginn má vera í opinberu embætti eða stöðu, sem eldri er.

Ákvæði þessarar greinar ná ekki til ráðherra, alþingismanna og annara opinberra fulltrúa, sem kosnir eru almennri kosningu, né heldur til þeirra sýslunarmanna, er ekki hafa sýslanina að aðalstarfi.

Ef embættismaður, sem hlotið hefir embætti sitt með almennri kosningu, fer frá samkvæmt ákvæðum þessara laga, skal honum heimilt að sækja um embættið að nýju. Hljóti hann kosningu, skal hann fá veitingu fyrir embættinu um 5 ár.

2. gr.

Þegar opinberum starfsmönnum er veitt lausn frá störfum sínum samkv. 1. gr., skal miða lausnina við 1. dag næsta mánaðar eftir að þeir urðu 65 eða 70 ára, nema ráðherra þyki annar tími á árinu hagkvæmari vegna mannaskipta við störfin.

Hafi opinber starfsmaður ekki verið leystur frá embætti sínu eða stöðu, er hann varð 65 ára, getur hann orðið leystur frá stöðunni hvenær sem er á tímabilinu þar til hann er 70 ára og verður að láta af störfum skilmálalaust.

3. gr.

Þeir opinberir embættis- og starfsmenn, sem eru orðnir 70 ára er lög þessi

öðlast gildi, skulu víkja úr stöðum sínum 1. janúar 1935, eða gangi lögin síðar **27**
í gildi, þá 1. dag næsta mánaðar eftir að lögin öðlast gildi. 9. jan.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

um bráðabirgðabreyting nokkurra laga.

28

9. jan.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

1. Framkvæmd laga nr. 50 10. nóv. 1913, um að landssjóður leggi Landsbankanum til 100 þúsund krónur á ári í næstu 20 ár, er frestað til ársloka 1935.
2. Tekjur eftir lögum nr. 56 31. maí 1924, um skemmtanaskatt og þjóðleikhús, renna í rikissjóð til ársloka 1935.
3. Tekjur eftir lögum nr. 58 8. sept. 1931, um einkasölu á tóbaki, skulu renna í rikissjóð til ársloka 1935.
4. Framkvæmd 2. og 3. gr. laga nr. 45 10. nóv. 1913, um bjargráðasjóð Íslands, er frestað til ársloka 1935.
5. Kennslueftirlit það, sem ræðir um í 6.—8. gr. laga nr. 35 19. maí 1930, fellur burt til ársloka 1935.
6. Framkvæmd c-liðar í 8. gr. laga nr. 84 6. júlí 1932, um bifreiðaskatt o. fl., er frestað til ársloka 1935.

- 28 7. Ríkisstjórninni er heimilt að fresta til ársloka 1935 framlögum samkv.
9. jan. 5. gr. laga nr. 34 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 84 6. júlí 1932, um bifreiðaskatt o. fl., til þeirra kaupstaða og verzlunarstaða, sem ekki leggja tilskilinn hluta á móti ríkisframlaginu og framkvæma ekki malbikun á árinu 1935.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

29

L Ö G

9. jan. um eftirlit með sjóðum, er fengið hafa konungsstaðfestingu á skipulagsskrá.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Sameinað Alþingi kys með hlutfallskosningu, til 5 ára í senn, þrjá menn, er hafa skulu eftirlit með og halda skrá yfir þá sjóði í landinu, sem stofnaðir eru og hafa hlotið staðfestingu konungs á skipulagsskrá sinni. Afrit af skránni skulu þeir leggja fyrir hvert reglulegt Alþingi.

2. gr.

Stjórn þessara sjóða skal senda hinum þingkosnu eftirlitsmönnum, áður en missiri er liðið frá lokum reikningsárs sjóðs hvers, reikning sjóðsins fyrir síðastliðið reikningsár. Geta eftirlitsmenn þó krafizt fyllri skýrslna um allan

hag sjóðanna, og er sjóðstjórnnum skylt að svara fyrirspurnum þeirra — eins 29
eða fleiri — um hag sjóðanna og allan rekstur þeirra, eftir því sem föng eru á, 9. jan
áður en mánuður er liðinn frá því er þeim barst slík fyrirspurn, enda hvíli ekki
sérstök þagnarskylda á þeim.

3. gr.

Nú þykir eftirlitsmönnum athugavert um fjárgæzlu sjóðs eða brotin
skipulagsskrá hans, og ber þeim þá að tilkynna það fjármálaráðuneytinu, sem
gerir ráðstafanir til, að því verði hrundið í lag, sem ábótavant kann að vera.

4. gr.

Nú sendir sjóðstjórn ekki reikning eins og fyrir er mælt í 2. gr. og svarar
ekki kröfu um það innan hæfilegs tíma, og getur fjármálaráðherra þá, eftir
ósk hinna þingkosnu eftirlitsmanna, skyldað sjóðstjórn, að viðlögðum allt að
20 króna dagsektum, til þess að senda reikning innan tilsetts tíma.

Fjármálaráðherra getur með reglugerð sett ákvæði um ávöxtun sjóða þeirra,
er um ræðir í lögum þessum, sem tryggi það, að sjóðirnir séu alltaf ávaxtaðir á
sem öruggastan hátt.

5. gr.

Fjármálaráðherra ákveður þóknun eftirlitsmanna, og greiðist hún úr ríkis-
sjóði.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

30

9. jan.

L Ö G

um heimild handa ríkisstjórninni til einkasölu á bifreiðum, rafvélum,
rafáhöldum o. fl.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að taka einkasölu á eftirtöldum vöruflokkum:

- a. Bifreiðum allskonar og bifhjólum, hvort heldur er til mannflutninga eða vöruflutninga.
- b. Bifreiða- og bifhjólahlutum, þar með töldum hjólbörðum (tires) og slöngum.
- c. Rafvélum og áhöldum, raflagningarefni. Skal undir þann flokk aðallega telja: Rafhlreyfla, rafala, aðrar rafvélar og rafvélahluta, rafgeyma og rafhlöður, raflampa, glólampa (ljósakúlur), rafmæla, rofa og vör (öryggi), raflagnapípur, dósir, tengla og annarskonar búnað raflagna, boglampa, glimlampa, einangrara, hnappa, vökur, spennu (transformatora), strenghólka allskonar, loftskeytataeki, dýptarmæla, röntgentæki, talsíma- og ritsímaáhöld, eirvör og vafinn vör, snúrur og strengi (kabil) úr eir.

2. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að taka einkasölu á einum framantalinna vöruflokkum án þess að hinir fylgi með, og henni er einnig heimilt að taka einkasölu á einstöku vörutegundum innan vöruflokka þeirra, sem getur í 1. gr., án þess að tekin sé einkasala á þeim vöruflokki öllum.

3. gr.

Ríkisstjórnin ákveður með reglugerð allt nánara skipulag einkasölu, þar á meðal, hversu fer um vörur þær, sem um ræðir í 1. gr. og óseldar eru í landinu þegar einkasalan hefst.

4. gr.

Ríkisstjórnin leggur fram nauðsynlegt rekstrarfé til einkasölu, svo og til viðgerðarverkstæða fyrir bifreiðar, eftir því sem þykir þurfa, og er henni heimilt að taka það að láni. Heimilt skal ríkisstjórninni að leggja rekstur einkasölu að nokkrum hluta eða að öllu leyti undir þær ríkiseinkasölur eða ríkisstofnanir, sem fyrir eru.

Verzlunarhagnaður af einkasölunni rennur í ríkissjóð.

30

30% af verzlunarhagnaðinum greiðir ríkissjóður bæjar- og sýslusjóðum þannig: 10% renna til bæjarsjóðs þess kaupstaðar, sem einkasalan hefir aðal-
aðsetur í, en 20% skiptast eftir mannfjölda milli bæjarsjóða annara kaupstaða
og sýslusjóða.

9. jan.

Skatt þennan greiðir ríkissjóður bæjarsjóðum og sýslusjóðum 1. marz ár
hvert af ágóða næstliðins árs. Af einkasölum þeim, er settar verða á stofn sam-
kvæmt lögum þessum, greiðist þá og eigi skattur samkv. 2. gr. laga nr. 47 4. júní
1924, um aukaútsvör ríkisstofnana.

5. gr.

Brot gegn lögum þessum varða sektum, frá 500—50000 kr., nema þyngri
refsing liggi við að lögum. Hver sá hlutur, sem ræðir um í 1. gr. a—c og ólög-
lega er fluttur inn í landið, skal upptækur ger og andvirðið renna til einkasöl-
unnar.

6. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eigi allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

um eftirlit með opinberum rekstri.

31

9. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Fyrirtækjum þeim, sem ríkið hefir sett á stofn til þess að annast sérstök
samgöngumál, verzlunarmál, verklegar framkvæmdir, ásamt verksmiðjustörf-
um, skal skipt í þrjá flokka, eftir eðli þeirra og viðfangsefnum, svo sem hér
segir:

31 Í fyrsta flokki eru póstmálakerfið, landssíminn, ríkisútvarpið og skipaút-
9. jan. gerð ríkisins.

Í öðrum flokki eru tóbakseinkasala ríkisins, áfengisverzlun ríkisins, við-
tækjaverzlun ríkisins og áburðareinkasala ríkisins.

Í þriðja flokki eru skrifstofa vegamálastjóra, skrifstofa vitamálastjóra,
skrifstofa húsameistara ríkisins, ríkisprentsmiðjan og landssmiðjan.

2. gr.

Nú setur ríkið á fót fleiri stofnanir, til þess að hafa með höndum sérstaka
starfrækslu. Skal þá ríkisstjórnin skipa þeim, jafnskjótt og þær taka til starfa,
í þann flokk, sem þær standa næst um starfrækslu.

3. gr.

Yfir hvern flokk fyrirtækja, sem um getur í 1. og 2. gr., skal skipa þriggja
manna ráð, til þess að hafa með höndum yfirumsjón og eftirlit með starfræksl-
unni. Skal ráð hvert og hver einstakur ráðsmaður ávallt hafa rétt til að aðgæta
reikningshald og skjöl öll, er stofnunina varða. Ráð skal koma saman á fund
svo oft sem þörf gerist, og eigi sjaldnar en sem svarar tvisvar sinnum mán-
uð hvern.

Forstjórum stofnana þeirra, sem ræðir um í lögum þessum, skal skylt að
leggja fyrir ráð það, sem stofnunin heyrir undir, öll mikilsvarðandi mál, sem
starfræksluna varða, gera grein fyrir innkaupum, starfsmannahaldi, kaup-
gjaldi og tilhögun starfs, fjárhag, álagningu á vörum og öðrum meginreglum,
sem starfrækslan miðast við.

Afrit af fundargerðum ráðsfundar skulu jafnóðum send ríkisstjórninni,
og er forstjóri sendir ríkisstjórninni tillögur, er varða stofnun þá, er hann
veitir forstöðu, þá skal álit ráðs ávallt fylgja tillögunum.

4. gr.

Ríkisstjórnin kallar öll ráð þau, er ræðir um í 3. gr., svo og forstjóra ríkis-
stofnananna, á sameiginlegan fund, til þess að ræða um samræming á störfum
ríkisstofnananna og önnur þau atriði, er þær varða sameiginlega, eins oft og
henni þykir þörf á, og leitar ávallt álits slíks sameiginlegs fundar við undir-
búning fjárlaga.

5. gr.

Ráð þau, sem ræðir um í lögum þessum, skulu kosin á þriggja ára fresti
af Alþingi, með hlutfallskosningu.

6. gr.

Ríkisstjórnin ákveður þóknun til ráðsmanna, enda fari hún eigi fram úr 12
kr. fyrir hvern fundardag hvers ráðs, og skal stofnununum í hverjum flokki, er
ræðir um í 1. gr., skylt að greiða þá þóknun að jöfnum hlutföllum fyrir sitt ráð.

7. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

31

9. jan.

Ákvæði til bráðabirgða.

Kosning hinna 3 ráða, er um ræðir í 3. gr., skal fara fram á því þingi, sem samþykkir þessi lög. Jafnframt fellur þá niður umboð stjórna og eftirlitsmanna einstakra ríkisfyrirtækja, er undir frv. þetta falla.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

32

9. jan.

um varðskip landsins og skipverja á þeim.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Varðskip landsins skulu eiga heima í Reykjavík. Þetta þarf ekki að letra á skipin. Skjaldarmerki Íslands skal á þeim vera. Skipverjar allir skulu vera slysatryggðir á kostnað ríkissjóðs, eftir sömu reglum og gilda um slysatryggingu hjá Eimskipafélagi Íslands.

2. gr.

Skipstjórar varðskipanna og stýrimenn eru löggæzlumenn Íslands á landhelgisvæðinu og þeim hafhlutum, er með lögum kunna að vera sérstaklega friðaðir fyrir togaraveiðum.

3. gr.

Dómsmálaráðherra gerir starfssamning við skipstjóra til allt að 6 ára í senn, en skipstjóri gerir samninga í umboði útgerðarstjórnar skipanna við

32 stýrimenn, vélstjóra, kyndara og aðra starfsmenn, er vinna í vél, bryta, matsveina, þjóna, loftskýtamenn, háseta og kafara, samkv. ákvæðum 6. gr. Í samningi má setja ákvæði um uppsagnarfrest fyrir hvorn samningsaðila. Þeim mönnum, er ráðnir hafa verið til starfa á varðskipunum, skal þó tryggð vinna á þeim til loka ráðningartímans, enda noti ríkið skipin til landhelgigæzlu eða björgunarstarfsemi.

Ráðherra getur víkið skipstjóra frá starfi án fyrirvara, eftir sömu reglum og embættismönnum úr embætti. Slikur brottrekstur fellur þó úr gildi, ef meiri hluti sjávarútvegsnefnda beggja deilda Alþingis á sameiginlegum fundi mót-mælir brottrekstrinum á næsta þingi eftir brottvísun.

4. gr.

Í samráði við útgerðarstjórn skipanna ræður yfirvérameistari aðra vélstjóra, kyndara og aðra starfsmenn í vél, en skipstjóri aðra starfsmenn skipsins.

Um þá starfssamninga, er skipstjóri gerir við skipverja, gilda uppsagnarfrestir frá beggja hálfu samkvæmt ákvæðum sjómannalaganna, nema öðruvísi sé ákveðið í starfs- eða kaupsamningi.

5. gr.

Skipstjórum og stýrimönnum á varðskipunum skal skylt að kenna hásetum, er á varðskipunum vinna, verklega sjómennsku, eftir því sem nánar kann að verða ákveðið í reglugerð. Dómsmálaráðuneytinu er heimilt að semja reglugerð um skyldur og störf skipverja á varðskipunum með tilliti til sérstöðu þeirra á sjónum, enda komi sú reglugerð ekki í bága við ákvæði sjómannalaganna. Skipverjar mega ekki taka þátt í neinskonar kaupdeilum.

6. gr.

Skipstjóri á varðskipi skal hafa laun eftir sömu reglum og skipstjóri á strandferðaskipum ríkissjóðs, að undanskilinni strandferðauppbót, nema öðruvísi verði ákveðið í launalögum.

Kaupgreiðslur og kjör til fullgildra háseta, kafara, viðvaninga, óvaninga, kyndara, mótormanna, smyrjara, rafmagnsmanna, bryta, matsveina, þjóna, loftskýtamanna, stýrimanna og vélstjóra séu í samræmi við slíkar greiðslur á strandferðaskipum ríkissjóðs, að undanskilinni strandferðauppbót stýrimanna og vélstjóra. Kaupgreiðslur og kjör á skipum þeim, er ríkið leigir til landhelgigæzlu, skulu ákveðin með samningum við hlutaðeigendur.

7. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að búa varðskipin björgunartækjum, eftir því sem ástæða þykir til, og verja til þess fé úr landhelgisjóði eða ríkissjóði. Skip, sem er búið björgunartækjum til hjálpar strönduðum skipum, skal hafa kafara, einn eða fleiri, eftir ástæðum.

8. gr.

32

9. jan.

Nú fær varðskip laun fyrir björgun, og greiðast þá fyrst af björgunarlaunum öll útgjöld vegna björgunar, önnur en venjulegur rekstrarkostnaður varðsupsins, en af afganginum falla 25% til skipshafnar varðsupsins, og skiptist féð milli skipverja í réttu hlutfalli við mánaðartekjur hvers þeirra. Þó skal greiða ákveðna upphæð af hluta skipshafnar, að dómi skipstjóra, til þeirra manna, er mest hafa lagt sig í hættu við björgunina, áður en skipti fara fram. Að öðru leyti renna björgunarlaun í landhelgisjóð.

9. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi númer lög nr. 63 7. maí 1928 og lög nr. 38 23. júní 1932, svo og önnur eldri lög og fyrirmæli, er kunna að fara í bága við ákvæði þessara laga, þar með talin skipunarbréf, er byggjast á ákvæðum þeirra.

10. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. jan. 1935.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

ÁFENGISLÖG

33

9. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

I. KAFLI

Almenn ákvæði.

1. gr.

Áfengi telst samkvæmt lögum þessum hver sá vökvi, sem meira er í en 2¼% af vínanda að rúmmáli. Duft, kökur og annað, er þau efni eru í, sem sundur má leysa í vökva og hafa nefndan áfengisstyrkleika, skal fara með sem áfengan drykk.

II. KAFLI

Innflutningur áfengis.

2. gr.

Ríkisstjórninni einni er heimilt að flytja hingað til lands áfenga drykki eða áfengisvökva, hverju nafni sem nefnist. Áfengisverzlun ríkisins annast innflutninginn. Þó skal óheimilt að flytja til landsins öl, sem hefir inni að halda meira en $2\frac{1}{4}\%$ af vinanda að rúmmáli.

3. gr.

Nú kemur skip frá útlöndum, og er skipstjóra þá skylt að tilkynna löggæzlumanni þegar í stað, eða um leið og hann sýnir skipsskjölin, hvort nokkurt áfengi sé í skipinu og hve mikið.

Nú hefir skipið áfengi frá útlöndum, sem ekki er flutt inn samkvæmt heimild í 2. gr., og skal þá löggæzlumaður á hinni fyrstu höfn, er skipið kemur til, setja embættisinnsgli sitt fyrir hið aðflutta áfengi, og ábyrgist skipstjóri, að engu áfengi sé skotið undan innsiglan og að innsigli séu ekki brotin eða af áfenginu tekið fyrr en skipið er alfarið frá landinu, enda gangi löggæzlumaður úr skugga um það, áður en skip lætur úr síðustu höfn, að innsiglin séu heil og ekkert hafi verið tekið af áfenginu. Þó má skipið hafa hæfilegan skipsforða af áfengi óinnsiglaðan til neyzlu handa skipverjum. En aldrei má gefa öðrum né selja af þeim forða.

Skrá yfir innsiglað áfengi og óinnsiglaðan skipsforða áfengis skal fylgja skipinu og samrit af skránni liggja hjá þeim, er innsiglaði.

Dómsmálaráðherra ákveður með reglugerð, hvað teijast skuli hæfilegur skipsforði af vínun, svo og um varnir gegn misnotkun hans.

Löggæzlumaður skal jafnan rannsaka á fyrstu höfn, hvort áfengi er í skipi, hvort heldur skipið er íslenzkt eða erlent. Hefir hann vald til þess að opna hirzlu skipverja og farþega og rannsaka aðra staði í skipinu, til þess að ganga úr skugga um, hvort áfengi sé þar.

Skipstjóri ber ábyrgð á brotum skipverja gegn þessari grein, en farþegar á farangri sínum.

Fyrirmæli þessarar greinar ná ekki til herskipa eða skemmtiferðaskipa.

4. gr.

Strandi skip hér við land og hafi meðferðis áfengi, eða berist þvílíkt vogrek á land, skal hreppstjóri í forföllum lögreglustjóra þá þegar taka áfengisilátin til varðveislu og innsigla þau. Hann segir lögreglustjóra tafarlaust til áfengisins, og kemur lögreglustjóri því til geymslu á óhultum stað.

Sé eigandi kunnur, skal tilkynna honum með fyrstu ferð um björgun áfengisins, ella skal auglýsa það eftir reglum um vogrek. Kjósi eigandi innan 12 mánaða frá tilkynningu að áfengið sé sent úr landi á hans kostnað eða selt

Áfengisverzlun ríkisins fyrir það verð, er hún kann að bjóða, skal það gert, ella **33**
 sé það eign ríkissjóðs. Sama er og ef eigandi gefur sig fram samkvæmt auglýs- 9. jan.
 ingu innan 6 mánaða frá birtingu hennar, og skal þá telja 12 mánaða frestinn
 frá því, að hann segir til sín.

Gefi enginn eigandi sig fram áður en hinn lögskipaði auglýsingafrestur er
 útrunninn, skal áfengið eign ríkissjóðs.

5. gr.

Enginn má taka við neinskonar ólöglega aðfluttu áfengi úr skipi hér við
 land eða í íslenskri landhelgi né heldur taka við áfengi á floti, hvort sem hann
 gerir það endurgjaldslaust eða gegn endurgjaldi.

Landhelgi telst samkvæmt þessum lögum 4 sjómíli á haf út frá stór-
 straumsfjöruborði, og sé talið frá yztu skerjum og hólum, er upp úr sjó koma,
 enda teljast firðir og vikur í landhelgi allt það, sem landmegin verður innan við
 beina línu, er dregin sé þar milli nesja, sem næst fjarðarmynni verða 12 sjómíli,
 og 4 sjómíli til hafs frá þeirri línu.

III. KAFLI

Tilbúningur áfengis.

6. gr.

Bannað er að brugga á Íslandi eða búa til áfenga drykki eða áfengisvökva
 og gera drykkhæft það áfengi, sem er eða gert hefir verið óhæft til drykkjar.

7. gr.

Upptæk skal gera og ónýta öll áhöld, sem nota á eða hafa verið notuð við
 bruggun eða tilbúning áfengra drykkja eða til þess að gera drykkhæft það áfengi,
 sem ódrykkhæft var. Áfengi það, sem búið hefir verið til eða aftur gert drykk-
 hæft, skal og upptækt ásamt ílátunum. Andvirðið rennur í Menningarsjóð.

IV. KAFLI

Sala og veitingar áfengis.

8. gr.

Áfengisverzlun ríkisins annast sölu áfengis þess, sem ríkið flytur inn sam-
 kvæmt 2. gr. Ríkisstjórnin ákveður álagningu með hliðsjón af áfengisstyrkleika
 og innkaupsverði. Álagning á vín þau, er um ræðir í lögum nr. 3 4. apríl 1923,
 verður að vera innan þeirra takmarka, er þau lög setja.

33

9. jan.

9. gr.

Auk áfengis þess, sem um ræðir í lögum nr. 3 4. apríl 1923, er Áfengisverzlun ríkisins heimilt að selja annað áfengi á núverandi útsölustöðum í kaupstöðum landsins.

Ríkisstjórninni er og heimilt að setja á stofn nýja útsölastaði áfengis, en þó aðeins í kaupstöðum og kaupþúnum. Áður en útsala er sett á stofn skal fara fram atkvæðagreiðsla kosningabærra manna í því sýslu- eða bæjarfélagi, sem í hlut á, og þarf $\frac{3}{5}$ hluta greiddra atkvæða til þess að útsala sé leyfð.

Nú hefir verið fellt með atkvæðagreiðslu að stofna útsölu samkvæmt framansögðu, og getur atkvæðagreiðsla þá ekki farið fram á ný fyrr en að tveimur árum liðnum.

10. gr.

Heimild til að selja aftur áfengi, er keypt hefir verið af Áfengisverzlun ríkisins eða útsölum hennar, hafa þeir einir, er hér greinir:

1. Lyfsalar og læknar, sem rétt hafa til lyfjasölu, þó eingöngu þau vín, sem talin eru í lyfjaskrá, og aðeins til lyfja. Smáskammtalæknum, sem lækningaleyfi hafa samkvæmt lögum, er og heimilt að selja smáskammtalyf með vinanda í, enda fylgi pöntun þeirra meðmæli hlutaðeigandi lögreglustjóra og landlæknis.

Dómsmálaráðherra setur reglugerð um áfengislyfjasölu lyfsala og lækna, sem rétt hafa til lyfjasölu, og skal meðal annars ákveða, hve mikið áfengi megi á hverju ári eða um ákveðið tímabil láta af hendi til hverrar lyfjabúðar (lyfsala eða læknis). Í reglugerðinni skal greina á milli áfengislyfja, sem hæf eru til nautnar, og áfengislyfja, sem óhæf eru til nautnar. Enginn lyfsali má láta úti áfengislyf, sem hæft er til nautnar, nema eftir löglegum lyfseðli læknis. Enginn læknir má ávísa úr lyfjabúð áfengislyfi, sem hæft er til nautnar, nema hann hafi fengið til þess sérstakt leyfi ráðherra, er ákveður, að fengnum tillögum landlæknis, hversu miklu áfengi viðkomandi læknir megi ávísa á ári, eða um ákveðið tímabil, og á hvern hátt. Landlæknir lætur lækni, sem sérstakt leyfi hefir fengið til áfengislyfjaávisana, í té hæfilega mörg eyðublöð undir slíkar ávisanir.

2. Veitingastaðir þeir, sem rétt hafa til veitingar áfengra drykkja, þó aðeins til neyzlu á staðnum og með þeim takmörkunum, er veitingaleyfið og reglugerð ákveður.
3. Dómsmálaráðherra setur reglugerð um sölu vinanda til eldsneytis, er gerður hefir verið óhæfur til drykkjar, svo og um vinanda til iðnþarfa, efna- rannsókna, náttúrugripasafna og annara verklegra nota.

11. gr.

Dómsmálaráðherra hefir heimild til að leyfa einu veitingahúsi í Reykjavík veitingaleyfi á áfengum drykkjum, sem til landsins er heimilt að flytja.

Í veitingaleyfi eða reglugerð skal ákveða skilyrði fyrir veitingasölunni, þar á meðal um veitingatíma.

12. gr.

33

Dómsmálaráðherra setur reglugerð um sölu og veitingar vína samkvæmt þessum kafla. Ákveðið skal meðal annars í reglugerðinni: 9. jan.

- a. að áfengissölubúðir skuli lokaðar frá hádegi á laugardögum og aðfangaðögum stórhátíða til kl. 9 að morgni næsta virkan dag,
- b. að lögreglustjórum skuli heimilt að loka útsölu eða veitingastað fyrirvaralaust um einn eða fleiri daga, þegar þeim virðist ástæða til,
- c. að sölulaun áfengis í útsölum og veitingastað megi aldrei fara fram úr ákveðnu hundraðsgjaldi, mismunandi fyrir útsölur og veitingastað.
- d. að áfengisverzlun ríkisins og útsölustöðum hennar skuli óheimilt að afhenda áfengi nema gegn staðgreiðslu.

Heimilt er að ákveða í reglugerð hámark þess áfengis, sem áfengisverzlun og útsölur hennar mega afhenda einstaklingum (mánaðarskammt, ársskammt), svo og setja nánari reglur um meðferð áfengis.

Brot gegn ákvæðum reglugerðarinnar varða refsingu samkvæmt lögum þessum.

V. KAFLI

Meðferð áfengis í landinu.

13. gr.

Áfengi má ekki afhenda né veita neinum, sem er bersýnilega ölvaður, og ekki heldur yngri mönnum en 21 árs. Einnig er bannað að selja þeim manni áfengi, er sekur hefir gerzt um óleyfilega sölu eða bruggun áfengis.

Áfengisauglýsingar eru bannaðar.

14. gr.

Allt það áfengi, sem Áfengisverzlunin lætur af hendi, skal merkt innsigli hennar. Finnist ólöglegt áfengi í vörzlum manns, skal honum skylt að færa sönnur á, hvernig hann hafi fengið það. Geri hann það ekki, skal hann sæta sektum samkvæmt 27. gr., ef ætla má að áfengið sé innflutt, en ella eftir 30. gr.

15. gr.

Með þeirri undantekningu, sem í 9. og 10. gr. segir, skal öllum óheimilt að veita, selja eða láta af hendi áfengi til annara manna gegn því, að gjald eða annað verðmæti komi fyrir.

16. gr.

Láti nokkur viðgangast ólöglegan tilbúning áfengis, ólöglega sölu eða geymslu þess í húsum sínum eða á landi sínu, skal hann sekur samkv. 36. gr. Sama refsing liggur við, ef skip, bátar eða flutningatæki eru með vitund og vilja eigandans notuð til geymslu, flutnings eða sölu ólöglegs áfengis.

- 33** Menn með lögregluvaldi, þar á meðal lögregluþjónar, hreppstjórar eða sér-
 9. jan. stakir löggæzlumenn, hafa vald til að hefja lögreglurannsókn, hver í sínu um-
 dæmi, gegn þeim, sem staðnir eru að brotum á þessum lögum eða grunaðir um
 brot. Þeir hafa og vald til þess að rannsaka flutningatæki, svo sem skip, báta,
 bifreiðar, vagna o. s. frv., og stöðva þau á meðan á rannsókn stendur. Skyldir
 eru þeir að senda viðkomandi dómara þegar í stað skýrslu um rannsóknina og
 staðfest eftirrit af prófum, ef fram hafa farið, en dómarrinn tekur málið til frek-
 ari meðferðar.

17. gr.

Bannað er að neyta áfengis í veitingastofum, veitingatjöldum eða öðrum
 stöðum, þar sem veitingar fara fram, sbr. þó 10. og 11. gr.

Ekkert félag manna má hafa um hönd í félagsskap áfengisveitingar né
 heldur má áfengisnautn fara fram í félagsherbergjum, hvort sem þau eru í húsi
 félagsins eða annara, nema leyfi lögreglustjóra komi til.

VI. KAFLI

Ölvun.

18. gr.

Hver sá, sem sökum áberandi ölvunar veldur óspektum eða hneyksli á al-
 mannafæri, opinberum samkomum, í bifreiðum eða öðrum farartækjum eða
 skipum hér við land, skal sæta ábyrgð samkvæmt lögum þessum.

19. gr.

Hver sá embættismaður eða starfsmaður ríkisins eða opinberra stofnana,
 sem er ölvaður, þegar hann er að gegna embætti sínu eða starfi, skal sæta refs-
 ingu. Þriðja brot varðar frávikningu úr stöðunni um stundarsakir, eigi skem-
 ur en 3 mánuði, eða að fullu og öllu, ef miklar sakir eru. Sé um lækni að ræða,
 missir hann lækningaleyfi sitt ásamt embættinu.

Sömu refsingu skal hver sá læknir sæta, þótt hann sé ekki embættismað-
 ur, sem er ölvaður, þegar hann er að gegna læknisstörfum sínum, og kemur
 þá missir læknisleyfis um stundarsakir eða fyrir fullt og allt í stað embættis- eða
 sýslunarmissis.

20. gr.

Séu lyfsalar eða þjónar þeirra ölvaðir við störf sín, sæta þeir sömu refs-
 ingu og læknar.

21. gr.

Ef flugmenn, bifreiðarstjórar, skipstjórar, stýrimenn, bátaformenn eða vél-
 stjórar eru undir áhrifum áfengis við flug, akstur, stjórn skips eða vélar,
 varðar það að jafnaði missi réttar til að stjórna flugvél, bifreið, skipi, bát eða vél

um stundarsakir, þó eigi skemur en 3 mánuði, eða fyrir fullt og allt, ef miklar sakir eru eða brot er ítrekað. 33

9. jan.

Sömu refsingu skulu framangreindir menn sæta, þótt annar hafi haft með höndum starf þeirra í farartækinu, ef þeir eru sjálfir í því og áttu að annast starfið, en hafa vanrækt það sökum ölvunar og verulegt slys hlotið af því.

Það varðar refsingu að veita mönnum þeim, sem tilgreindir eru í fyrstu málsgr., áfengi, þegar þeir eru að störfum.

22. gr.

Leiki vafi á, hvort sakborningur samkv. þessum kafla sé undir áhrifum áfengis, skal bæði dómara og sakborning heimilt að láta skera úr því með blóðrannsókn, sem lækni eða annar kunnáttumaður framkvæmir.

VII. KAFLI

Áfengisvarnir.

23. gr.

Ráðherra skal með reglugerð setja ákvæði um fræðslu í öllum skólum, er opinbers styrks njóta, um skaðleg áhrif áfengisnautnar.

24. gr.

Ríkisstjórnin skipar sér til aðstoðar ráðunaut í áfengismálum. Skal hann skipaður að fengnum tillögum frá stjórnnum þeirra bindindisfélaga, sem styrks njóta af opinberu fé til bindindisstarfsemi.

25. gr.

Áfengisvarnarnefndir skulu vera í öllum hreppum og kaupstöðum landsins, þriggja manna í hreppum, 7 manna í kaupstöðum, öðrum en Reykjavík, þar sem nefndin skal skipuð 9 mönnum. Ráðherra skipar formenn nefndanna, en að öðru leyti skulu nefndarmenn kosnir af hlutaðeigandi hreppsnefndum og bæjarstjórnnum, með hlutfallskosningu. Kjörtími nefndarmanna er 4 ár í senn. Nefndarstarfið er ólaunað, en borgaraleg skylda að taka við kosningu yfir eitt kjörtímabil.

Verksvið nefndarinnar skal ákveðið með reglugerð, sem ráðherra gefur út að fengnum tillögum áfengismálaráðunautar.

26. gr.

Ríkisstjórnin skal láta auglýsa, á skipum, sem annast farþegaflutning með ströndum landsins, á veitingahúsum, pósthúsum og símastöðvum og öðrum þeim stöðum, sem þurfa þykir, útdrátt úr lögum þessum.

VIII. KAFLI

Refsiákvæði.

27. gr.

Fyrir brot gegn 2. gr. skal refsa þannig:

1. Ef áfengi er flutt inn í því skyni að selja það eða veita fyrir borgun, þá varðar það sektum:

Fyrsta sinni	kr. 1000— 5000
Öðru sinni	— 2000—10000
Þriðja sinni	— 4000—20000

Auk þess greiðist í sekt 40 kr. á hvern lítra þess áfengis, sem innflutt er.

Sé um verulegt brot að ræða, má ennfremur dæma sökunaut í fangelsi, og skal það jafnan gert, þegar um margítrekað brot er að ræða.

Skip skal ávallt vera að veði til tryggingar greiðslu á sektum og málskostnaði, og má kyrrsetja það og selja, að undangengnu fjárnámi, til lúkn-ingar hvorutveggja.

Flytji skip hingað ólöglega áfengi, svo að telja megí það verulegan hluta af farmi þess, skal skipið gert upptækt með dómi handa ríkissjóði.

Brot gegn 2. gr. telst fullframið, þegar áfengi það, sem til sölu eða veit-inga er ætlað, er flutt inn í landhelgi.

2. Nú þykir eigi sannað, að áfengið sé flutt inn til sölu eða veitinga fyrir borg-un, svo og þegar skipstjóri ber ábyrgð á broti skipverja, en er ekki við það riðinn að öðru leyti, þá varðar það sektum frá 100—3000 krónum. Auk þess greiðist í sekt 40 kr. á hvern lítra þess áfengis, sem innflutt er.

Jafnan skal hið ólöglega aðflutta áfengi verða eign ríkissjóðs.

28. gr.

Skýri skipstjóri lögreglustjóra, hreppstjóra eða sérstökum löggæzlumanni rangt frá um áfengi það, er hann hefir meðferðis, eða dragi að skýra frá áfeng-
isbirgðum samkvæmt 2. gr., skal hann sekur um 500—5000 kr., liggi ekki þyngri refsing við broti hans samkvæmt öðrum lagaákvæðum. Skip er að veði fyrir sektum og málskostnaði, eins og segir í 27. gr. 1., þriðju málsg. r.

Áfengi það skal gert upptækt, sem skotið var undan innsiglan eða vanrækt að skýra frá.

29. gr.

Brot gegn fyrri málsgrein 5. gr. varða refsingu samkvæmt 27. gr.

30. gr.

Brot gegn 6. gr. varða sektum, 500—5000 kr., og skal sökunautur enn-fremur sæta fangelsi, ef áfengið hefir verið ætlað til sölu eða veitinga fyrir borg-un og brot er ítrekað, eða miklar sakir eru að öðru leyti.

31. gr.

Misbeiti læknir lækningaleyfi sínu til þess að útvega mönnum áfengi til neyzlu, með því að láta af hendi áfengi eða áfeng lyf eða lyfseðil á áfengi án þess að áfengið sé nauðsynlegt til lækninga, skal hann við fyrsta brot sæta sektum, 200—2000 kr. Ítrekað brot varðar sektum 400—5000 kr.

Sama gildir um lyfsala og þjóna þeirra, ef þeir misnota aðstöðu sína til þess að selja mönnum áfengi til neyzlu.

Sé brot margítrekað, eða að öðru leyti stórfellt, skal auk sektar svipta sökunaut leyfi til þess að láta af hendi áfengi eða áfengisblöndur eða gefa út áfengisseðla. Lágmark leyfissviptingarinnar skal vera 2 ár. Sé brot svo vaxið, að það falli undir ákvæði 33. gr. 2. málsg., skal beita refsingu samkvæmt þeirri grein.

32. gr.

Misnoti veitingamaður, sem leyfi hefir til áfengisveitinga, leyfi sitt með því að veita áfengi á öðrum tímum eða á annan hátt en honum er heimilt, eða aðrar vintegundir, svo og með því að selja áfengi án þess að neytt sé á staðnum, varðar það refsingu samkvæmt 33. gr. og leyfissviptingu samkvæmt 34. gr.

33. gr.

Brot gegn ákvæðum 15. gr. varða sektum, 200—2000 krónum. Sé brotið ítrekað, varðar það sektum frá 400—5000 krónum.

Brjótí nokkur oftár ákvæði þessarar greinar eða geri sér að atvinnu sölu eða veitingar áfengra drykkja, varðar það, auk sektar, fangelsi allt að 3 mánuðum.

34. gr.

Verði maður, sem leyfi hefir til veitingasölu eða gistihúshalds samkvæmt lögum nr. 21 15. júní 1926, sekur um brot á ákvæðum 15. gr., varðar það refsingu samkvæmt 33. gr. Hafi brotið átt sér stað í sambandi við atvinnurekstur hans, skal hann auk refsingarinnar sviptur veitingaleyfi, í fyrsta sinn ekki skemur en einn mánuð, í annað sinn ekki skemur en 3 mánuði og í þriðja sinn að fullu og öllu.

Þjónustumenn sæta sektum, 50—1000 krónum.

35. gr.

Brot gegn ákvæðum 13. gr. varða sektum frá 25—500 krónum.

36. gr.

Brot gegn 16. gr. varða sektum 50—2000 kr. og ítrekað brot 100—4000 kr. Fjárnám fyrir sektum og kostnaði skal gera í bátum og flutningatækjum, sem notuð eru til ólöglegs áfengisflutnings.

37. gr.

Brjótí nokkur ákvæði 17. gr. 1. málsg., varðar það veitingasala, ef það er með vitund hans, 50—1000 kr. sekt og neytanda 25—500 kr. sekt. Þriðja brot varðar veitingasala missi veitingaleyfis.

Brot gegn 2. málsg. 17. gr. varðar félagsstjórn, þjónustumenn og neytendur 50—2000 kr. sektum.

33

9. jan.

33

9. jan.

Brot gegn 18. gr. varða sektum frá 25—500 kr., nema þyngri refsing liggi við að öðrum lögum.

38. gr.

Brot gegn 19.—21. gr. varða sektum: Fyrsta sinn 100—500 kr. Öðru sinni 200—1000 kr. Auk sektanna kemur stöðu- og réttindamissir, svo sem í þeim greinum segir.

39. gr.

Sá, sem kemur því til leiðar með fortölum eða fjárframlögum, heitum, hótunum eða ráðum sínum, að 2., 5. gr. 1. málsg. eða 6. gr. þessara laga verði brotin, veitir til þess aðstoð í orði eða verki, tekur þátt í gróða af þeim brotum eða aðstoðar aðra til þess að halda þeim gróða, skal, þótt hann verði ekki talinn aðalmaður í verknaðinum, sæta sektum 50—4000 kr.

IX. KAFLI**Ýms ákvæði.****41. gr.**

Sektir samkvæmt lögum þessum renna allar í Menningarsjóð.

Gera skal aðför hjá hinum seku til lúkningar sektum samkvæmt lögum þessum, og því aðeins skulu þeir afplána sektir í fangelsi, að fé þeirra hrökkvi ekki fyrir þeim.

42. gr.

Vinnuskylda má vera samfara afplánun sekta samkvæmt lögum þessum.

43. gr.

Fara skal með mál út af brotum á lögum þessum og reglum sem almenn lög-reglumál.

44. gr.

Lög þessi skal prenta á íslenzku, dönsku, þýzku, ensku og frönsku, og svo mörg eintök, að nægi til að senda umboðsmönnum ríkisins í öðrum löndum.

45. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi númer lög nr. 64 19. maí 1930, og öll þau lagaákvæði, er koma í bág við þessi lög.

46. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. febrúar 1935.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 9. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

OPIÐ BRÉF**34**

25. jan.

er stefnir saman Alþingi til reglulegs fundar föstudaginn 15. febrúar 1935.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að Vér samkvæmt stjórnarskrá konungsríkisins Íslands 18. maí 1920, allramildilegast höfum ákveðið að láta Alþingi koma saman til reglulegs fundar föstudaginn 15. febrúar 1935.

Um leið og Vér birtum þetta, bjóðum Vér öllum þeim, er setu eiga á Alþingi, að koma nefndan dag til Reykjavíkur, og verður þá sett Alþingi eftir að guðsþjónustugerð hefir farið fram í dómkirkjunni.

Gjört á Amaliuborg, 25. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

BRÁÐABIRGÐALÖG**35**

26. jan.

um viðauka við lög 29. desember 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Atvinnumálaráðherra Vor hefir tjáð Oss, að nauðsynlegt sé að veita Sölusambandi íslenzkra fiskframleiðenda, án þess að breyting sé gerð á fyrirkomulagi sambandsins eða það verði skrásett samkvæmt síðustu mgr. 4. gr. laga um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl., um hæfilegan tíma sömu aðstöðu og gert er ráð fyrir að löggiltur saltfiskútflytjandi geti fengið samkvæmt 2. mgr. sömu lagagreinar, til þess að sölusambandinu verði unnt að annast útflutning og sölu á þeim fiski, af framleiðslu ársins 1934, sem enn er óseldur og sem sambandið hefir tekið að sér að selja samkvæmt umboði eigenda. Þá verður það og að teljast æskilegt að Sölusamband ísl. fiskframleiðenda veitist nokkur frestur til þess að ganga úr skugga um, hvort félagsmenn eru því fylgjandi að breyta lögum sambandsins þannig, að heimilt sé að veita því löggildingu sem saltfiskútflytjanda samkvæmt ákvæðum téðrar lagagreinar.

35
26. jan.

Þar sem svo stendur á, sem að framan greinir, teljum Vér brýna nauðsyn-bera til þess að gefa út bráðabirgðalög samkvæmt 23. gr. stjórnarskrárinnar um þetta efni.

Fyrir því bjóðum Vér og skipum:

1. gr.

Atvinnumálaráðherra getur veitt Sölusambandi íslenzkra fiskframleiðenda, um tiltekið tímabil sömu aðstöðu, sem heimilt er að veita löggiltum saltfiskútflytjanda samkvæmt 2. mgr. 4. gr. laga 29. desember 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl., að því er tekur til sölu og útflutnings á þeim saltfiski af framleiðslu ársins 1934, sem óseldur er, og sambandið hefir tekið að sér að selja samkvæmt umboði fiskeigenda, og skal þá sölusambandið háð fyrirmælum téðra laga, að öðru leyti en því, að eigi þarf að breyta fyrirkomulagi sambandsins frá því sem nú er, né skrásetja það samkvæmt síðustu mgr. 4. gr. laganna.

2. gr.

Lög þessi öðlast gildi þegar í stað.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 26. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

36
28. jan.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 52 28. nóv. 1919 og á lögum nr. 38 14. júní 1929
(Ritsíma- og talsímakerfi).

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,

Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

Í stað orðanna „með stöð í Öngulsstaðahreppi“ í lögum nr. 52 28. nóv. 1919 kemur: með tveim stöðvum í Öngulsstaðahreppi.

Aftan við orðin „Skjöldólfsstöðum í Jökuldal“ í 1. gr. laga nr. 38 14. júní 1929 kemur: með hliðarálmu um Rangá að Heykollsstöðum.

Í stað orðanna „frá Sandeyri . . . að Höfða í Grunnavíkurbhreppi“ í sömu lagagrein kemur: frá Sandeyri um Stað í Grunnavík að Hesteyri, og frá Stað í Grunnavík um Höfða að Furufirði.

Í stað orðanna „Lína frá Egilsstöðum að Birnufelli“ í niðurlagi sömu lagagreinar kemur: Lína frá Egilsstöðum á Völlum að Skeggjastöðum í Fellum. 36 28. jan.

Aftan við sömu lagagrein bætist:

Lína að Valþjófsstað í Fljótssdal. Lína frá Neskaupstað um Sveinsstaði, Viðfjörð og Stuðla til Sandvíkur. Lína frá Geirólfsstöðum í Skriðdal að Arnhólssstöðum. Lína frá Hólum í Hornafirði að Syðra-Firði, með hliðarálmu að Horni. Lína frá Bjarnanesi að Hoffelli. Lína frá Brunnhól að Flatey. Lína frá Hemlu í Vestur-Landeyjum að Álfhólum í sömu sveit. Lína frá Minni-Borg í Grímsnesi að Sólheimum. Lína frá Hveragerði að Hjalla í Ölfusi. Lína frá Hálsi í Kjós að Fossá. Lína frá Stóra-Kroppi að Hæli í Flókadal. Lína frá Svignaskarði að Hjarðarholti í Stafholtstungum. Lína frá Ólafsvík að Brimilsvöllum. Lína frá Setbergi við Grundarfjörð að Hallbjarnareyri. Lína frá Breiðabólssstað út í Brokey á Breiðafirði. Lína frá Bugðustöðum í Hörðudal að Hlið eða Seljalandi. Lína frá Tjaldanesi í Saurbæ að Staðarhóli. Lína frá Kinnarstöðum að Reykhólum og þaðan að Stað á Reykjanesi. Lína frá Vattaranesi í Múlahreppi að Skálmarnesmúla. Lína frá Bildudal að Dufansdal í Suðurfjarðahreppi. Lína frá Sveinseyri í Tálknafirði að Suðureyri. Lína frá Sveinseyri að Stóra-Laugardal í Tálknafirði. Lína frá Rafnseyri að Dynjandi í Arnarfirði. Lína frá Breiðavík til Kollsvíkur. Lína frá Skálavík í Reykjarfjarðahreppi til barna-, unglinga- og íþróttaskólans á Reykjanesi í Reykjarfjarðahreppi, með stöð á Þúfum. Lína norður Bala að Eyjum við Bjarnarfjörð. Lína frá Lækjarmóti að Gröf í Viðidal. Lína frá Viðidalstungu að Fremri-Fitjum í Fremri-Torfustaðahreppi. Lína frá Sauðárkróki um Reykjaströnd að Reykjum. Lína um Blönduhlið og Viðvíkursveit. Lína frá Silfrastöðum, með stöð á Egilsá, um Flatatungu að Gilsbakka. Lína frá Þóroddstað í Ljósavatnsahreppi um Björg að Sandi í Aðaldal. Lína frá Grenjaðarstað um Hveravelli í Reykjahverfi að Skógum. Lína frá Skinnastað að Austaralandi og lína frá Skinnastað um Kelduhverfi að Vikingavatni. Lína frá Leirhöfn um Blikalón til Raufarhafnar, enda verði lögð niður núverandi lína frá Kópaskeri til Raufarhafnar.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

37

28. jan.

L Ö G

um heimild rannsóknarstofnana ríkisins til lyfjasölu í sambandi við rannsóknir sínar.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Rannsóknarstofu háskólans er heimilt að láta úti og selja hverskonar bóluefni, blóðvetni og svipuð efni, er hún vinnur sjálf eða útvegar frá öðrum rannsóknarstofum.

Ráðherra er heimilt að veita Rannsóknarstofu háskólans leyfi til að láta úti og selja hverskonar lyf gegn þeim sjúkdómum, er hún fæst við rannsóknir á.

2. gr.

Ráðherra er heimilt að veita öðrum rannsóknarstofum, er ríkið eða háskólinn rekur, tilsvarendi leyfi til að láta úti og selja lyf og lyfjavörur, er þær vinna sjálfar, svo og til að láta úti og selja í sambandi við rannsóknir sínar hverskonar lyf gegn sjúkdómum jurta eða dýra eða til útrýmingar snikjudýra og óþrifadýra.

3. gr.

Rannsóknarstofur skulu fylgja sömu reglum og lyfsalar um útlát eittraðra og hættulegra lyfja, til tryggingar því, að hætta stafi ekki af.

4. gr.

Lög þessi öðlast gildi þegar í stað.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

38

um leiðbeiningar fyrir konur um varnir gegn því að verða barnshafandi
og um fóstureyðingar.

28. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Ef kona vitjar lækni og er sjúk á þann hátt, að lækinnirinn telur hættulegt
fyrir hana vegna sjúkdómsins að verða barnshafandi og ala barn, er honum
skylt að aðvara hana í því efni og láta henni í té leiðbeiningar til þess að koma
í veg fyrir, að hún verði barnshafandi.

Nú leitar kona til héraðslæknis, annars starfandi lækni eða sérfræðings í
kvensjúkdómum eða fæðingarhjálp, og óskar leiðbeininga um varnir gegn því
að verða barnshafandi, og er læknum þá skylt að láta slíkar leiðbeiningar í té,
enda er öðrum en læknum bannað að hafa þær leiðbeiningar með höndum.

Ráðherra gefur út og landlæknir fær læknum í hendur leiðbeiningar fyrir
konur um varnir gegn því að verða barnshafandi.

2. gr.

Ef konu stendur lífshætta eða önnur mjög mikil sjúkdómshætta af því að
verða barnshafandi, eða þó að um minni hættu sé að ræða (sbr. 9. gr.), ef gera
má ráð fyrir, að konan verði iðulega barnshafandi, er lækni heimilt, ef konan
óskar þess, að koma í veg fyrir með viðeigandi aðgerð, að hún geti orðið barns-
hafandi.

3. gr.

Í lögum þessum er miðað við 40 vikna fullan meðgöngutíma kvenna.

Það er fósturlát eða að konu leysist höfn, ef hún fæðir af sér burð eftir að
hafa gengið skemur með hann en fullar 28 vikur.

Það er fæðing eða barnsburður, ef kona fæðir af sér burð eftir að hafa
gengið með hann að minnsta kosti fullar 28 vikur.

Það er fæðing fyrir tíma, ef kona fæðir af sér burð eftir að hafa gengið
með hann fullar 28 vikur, en skemur en fullan meðgöngutíma.

Það er fóstureyðing, ef burður er líflátinn í móðurkviði áður en konan
hefir gengið með hann fullar 28 vikur eða fósturláti komið til leiðar, nema ein-
kenni þess hafi áður komið í ljós, að konunni sé að leysast höfn og augljóst sé, að
fósturlát verði ekki stöðvað.

38 28. jan. Það er líflát barns í móðurkviði eða í fæðingu, ef burður er líflátinn í móðurkviði eða í fæðingu eftir að konan hefir gengið með hann að minnsta kosti fullar 28 vikur.

Það er að koma til leiðar fæðingu fyrir tíma að vekja fæðingu áður en kona hefir tekið léttasótt og fæðing hafizt af sjálfu sér.

4. gr.

Enginn nema lækni má eyða fóstri með konu, lífláta barn í móðurkviði eða í fæðingu né koma því til leiðar, að kona fæði fyrir tíma.

Læknum eru aðeins heimilar þessar aðgerðir í samræmi við ákvæði þessara laga, en að öðru leyti jafnóheimilar sem öðrum mönnum.

5. gr.

Ef kona hefir tekið léttasótt eða fæðing eða fósturlát er yfirvofandi, og vitað er, að konan fær alls ekki fætt eða ekki án augljósrar lífshættu fyrir sjálfa sig, nema burðurinn sé limaður frá henni eða líflátinn á annan hátt, er lækni heimilt og skylt að taka fóstrið eða barnið af lífi til þess að bjarga lífi konunnar.

6. gr.

Nú hafa komið í ljós einkenni þess, að konu sé að leysast höfn, og er augljóst, að ekki verður komið í veg fyrir fósturlát, og er lækni þá heimilt að losa konuna þegar við fóstrið.

Á sama hátt er lækni jafnan heimilt að losa konu við burð, þegar vitað er, að hann er dauður í móðurkviði.

7. gr.

Nú vantar konu minna en 12 vikur á fullan meðgöngutíma, og er augljóst, að hún getur alls ekki fætt fullburða, lifandi barn eða ekki án mjög mikillar hættu fyrir sjálfa sig, og er lækni þá heimilt að koma til leiðar fæðingu fyrir tíma í því skyni að bjarga lífi barnsins, eða til að firra konuna hættu, eða með tilliti til hvorstveggja.

8. gr.

Um aðgerðir þær, er getur í 2., 5., 6. og 7. gr. þessara laga, fari lækna eftir viðurkenndum reglum læknisfræðinnar og geri árlega grein fyrir þeim í skýrslum sínum um konur, er þeir hafa hjálpað í barnsnauð, og, ef um sjúkrahúslækna er að ræða, í skýrslum viðkomandi sjúkrahúss um handlæknisaðgerðir.

9. gr.

Nú hefir kona orðið barnshafandi, og vantar meira en 12 vikur á fullan meðgöngutíma, og þykir augljóst, að heilsu hennar er mikil hætta búin, ef hún á að ganga svo lengi með, að barn geti fæðzt og haldið lífi, og er lækni þá heimilt

að eyða fóstrinu, enda sé þá farið nákvæmlega eftir reglum þeim, sem greinir í 10. gr. þessara laga. 38

28. jan.

Ef kona hefir gengið lengur með en 8 vikur, skal lækni þó ekki eyða fóstrinu nema um því meiri hættu sé að ræða, er ætla má, að komið verði í veg fyrir með fóstureyðingunni og ekki á annan hátt, enda jafnist þá hætta sú, sem aðgerðinni er samfara, er konan hefir gengið svo lengi með, engan veginn við hættu þá, sem koma á í veg fyrir.

Við mat á því, hvert tjón er búið heilsu þungaðrar konu af burðinum samkvæmt 1. málsgrein þessarar greinar, má meðal annars taka tillit til þess, ef konan hefir þegar alið mörg börn með stuttu millibili, og er skammt liðið frá síðasta barnsburði, svo og til þess, ef konan á við að búa mjög bágar heimilis-ástæður vegna ómegðar, fátæktar eða alvarlegs heilsuleysis annara á heimilinu.

10. gr.

Um fóstureyðingar samkv. 9. gr. þessara laga gilda eftirfarandi reglur:

1. Þær mega ekki fara fram nema á sjúkrahúsum, og þeim einum sjúkrahúsum, er ráðherra viðurkennir í því skyni.
2. Áður en fóstureyðing má fara fram, verður að liggja fyrir skrifleg, rökstudd greinargerð tveggja lækna um nauðsyn aðgerðarinnar, og sé annar þeirra yfirlæknir sjúkrahússins, þar sem aðgerðin er fyrirhuguð, en hinn að jafnaði sá lækni, sem ráðlagt hefir konunni að leita sjúkrahússins í þessum erindum. Það nægir ekki, að aðstoðarlæknir yfirlæknisins undirriti greinargerðina með honum, nema því aðeins að ógerningur sé að ná til annars læknis.
3. Sjálfri aðgerðinni skal hagað og að konunni búið eftir fyllstu viðurkenndum kröfum læknisfræðinnar, til tryggingar því, að konunni verði sem minnst um aðgerðina, að hún hafi ekki af henni varanlegt heilsutjón, en nái sem skjótustum bata.
4. Greinargerð þá, sem um getur í 2. tölulið þessarar greinar, skal tvírita og senda landlækni tafarlaust annað eintakið, en hitt skal leggja með sjúkragdagbók sjúklingsins á sjúkrahúsinu. Auk þess skal gera árlegar skýrslur um þessar aðgerðir í samræmi við ákvæði 8. gr. þessara laga.
5. Nú deyr kona af afleiðingum þess, að fóstri hefir verið eytt með henni samkvæmt 9. gr. þessara laga, og skal þá hlutaðeigandi lækni þegar tilkynna það landlækni skriflega, og gera nákvæma grein fyrir því, hvernig mannslátið hefir borið að höndum.

11. gr.

Brot annara en lækna gegn ákvæðum laga þessara falla undir refsíákvæði hinna almennu hegningarlaga.

Refsíákvæði hinna almennu hegningarlaga vegna manndrápa og fóstureyðinga ná ekki til lækna að því leyti, sem lög þessi heimila þeim líflát barna í fæðingu og fóstureyðingar. En fari lækni út fyrir þau takmörk, er löginn setja

38 læknum í þessum efnum, fellur brot hans undir refsíákvæði hinna almennu
28. jan. hegningarlaga á sama hátt sem brot annara manna.

Það varðar þannig refsingu samkvæmt hinum almennu hegningarlögum, ef læknir af ásettu ráði eyðir fóstri með konu eða líflætur barn í móðurkviði eða í fæðingu, án þess að lögmætar ástæður séu fyrir hendi, eða ef aðgerðin fer fram í laumi, utan viðurkennds sjúkrahúss, og er það aukin sök, ef brestur á góð skilyrði til aðgerðarinnar (sbr. 3. tölulið 10. gr.).

Brot læknis á ákvæðum laga þessara um fóstureyðingar, sem er í því fólgið, að hann hefir í þýðingarminni atriðum vikið frá reglum þeim, er lögin setja (sbr. einkum 8. og 10. gr.), fellur ekki undir refsíákvæði hinna almennu hegningarlaga.

Þau brot lækna á ákvæðum laga þessara, sem ekki varða refsingu samkvæmt hinum almennu hegningarlögum, falla undir refsíákvæði laga nr. 47 23. júní 1932, um lækningaleyfi, réttindi og skyldur lækna og annara, sem lækningaleyfi hafa, og um skottulækningar.

Með mál út af brotum á lögum þessum skal farið sem almenn lögreglumál, nema um brot sé að ræða á hinum almennu hegningarlögum.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

39

L Ö G

28. jan.

um breyting á lögum nr. 46 27. júní 1921, um afstöðu foreldra til óskilgetinna barna.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

26. gr. laganna orðist svo:

Sé barnsfúlga sú, er barnsföður (meðlagsskyldum) er skylt að borga með óskilgetnu barni samkvæmt úrskurði valdsmanns eða samningi, staðfestum af

valdsmanni, ekki greidd á réttum gjalddaga, og eigi móðir þess rétt til framfærslu hér á landi, þá er henni heimilt, áður en eitt ár er liðið frá gjalddaga, að krefjast þess, að fúlgan verði greidd henni af sveitarfé í dvalarsveit hennar, þó eigi meira en meðalmeðgjöf í þeirri sveit, er barnið dvelur í. En upphæð meðalmeðgjafa með óskilgetnum börnum ákveður atvinnumálaráðuneytið, að fengnum tillögum sýslunefnda og bæjarstjórna, fyrir hvert sveitarfélag um 3 ár í senn, og skal miða meðalmeðgjöf við aldur barna, hinn sama á öllu landinu. Beiðni barnsmóður til dvalarsveitar skal fylgja meðlagsúrskurður valdsmanns, löglega birtur, eða samningur, staðfestur af honum og löglega birtur, og lífsvottorð barnsins, enda láti móðirin uppi þá skýrslu um framfærslusveit barnsföður (meðlagsskylds), sem hún er fær um.

Sama rétt og um ræðir í 1. mgr. á móðir óskilgetins barns, þó að barnsfaðir eigi ekki framfærslurétt hér á landi. Meðlag þetta endurgreiðist dvalarsveit úr ríkissjóði.

Nú hækkar meðalmeðlag samkvæmt ákvörðun atvinnumálaráðuneytisins, og hefir þá barnsmóðir rétt til að krefjast þess, að dvalarsveit hennar, gegn endurgreiðslu frá framfærslusveit barnsföður, greiði henni hið auglýsta meðalmeðlag frá þeim tíma, er hið nýja meðalmeðlag gekk í gildi, án þess að meðlagsúrskurðinum þurfi að breyta með úrskurði valdsmanns.

Meðlagið skal talinn sveitarstyrkur til handa barnsföður (meðlagsskyldum) frá dvalarsveit móður, og fer um endurgjald á honum sem öðrum sveitarstyrk.

2. gr.

31. gr. laganna orðist svo:

Nú liða meira en 12 mánuðir frá því, að konan varð heil, eða meira en 12 mánuðir frá endanlegum dómi í barnsfaðernismáli, sem höfðað hefir verið innan lögákveðins tíma, þangað til hún leitar dvalarsveitar út af gjaldkræfu framlagi samkvæmt 29. og 30. gr., og er dvalarsveit þá eigi skylt að inna það af hendi.

3. gr.

Lög þessi öðlast gildi þegar í stað, og falla þá jafnframt úr gildi lög nr. 15 31. maí 1927.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

um lögreglustjóra í Ólafsfirði.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórnin skipar, að fengnum tillögum hreppsnefndar Ólafsfjarðarhrepps, lögfræðing til að hafa á hendi hreppstjórástörf í Ólafsfjarðarhreppi, innheimtu tolla og gjalda til ríkissjóðs, fógetavald, lögreglustjórn og dómsvald í lögreglumálum. Kallast hann lögreglustjóri.

2. gr.

Lögreglustjóranum er skylt, ef hreppsnefnd óskar þess, að gegna störfum hreppsnefndaroddvita og þar með innheimtu allra hreppsgjalda, enda sé hann sjálfkjörinn hreppsnefndarmaður með atkvæðisrétti um öll mál nefndarinnar.

3. gr.

Lögreglustjóri skal hafa að launum 2000 kr. á ári úr ríkissjóði. Hafi lögreglustjóri á hendi störf þau, sem 2. gr. tiltekur, fær hann auk þess fyrir þau úr sveitarsjóði, samkvæmt samningi milli hreppsnefndar og ríkisstjórnar.

4. gr.

Nánari reglur um starfssvið lögreglustjórans skulu settar í reglugerðum, er hlutaðeigandi ráðherrar setja, að fengnum tillögum hreppsnefndar Ólafsfjarðarhrepps og sýslumannsins í Eyjafjarðarsýslu.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G**41**

28. jan.

um prestssetur í Grundarþingaprestakalli í Eyjafirði.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvik, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru.

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að kaupa jörðina Syðra-Laugaland í Öngulsstaða-
hreppi í Eyjafirði fyrir 32000 kr. og færa þangað prestssetur í Grundarþinga-
prestakalli. Ennfremur að selja núverandi prestssetursjörð, Saurbæ í Eyjafirði.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G**42**

28. jan.

um breyting á lögum nr. 33 15. júní 1926, um breyting á lögum nr. 21**6. okt. 1919, um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa.**

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvik, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

4. gr. laga nr. 33 15. júní 1926 orðist svo:

Veita má mönnum ríkisborgararétt með lögum, en þó því aðeins, að þeir
hafi verið búsettir hér á landi samfleytt 10 ár hin næstu áður en þeir beiddust

42 rikisborgararéttar og standi ekki í skuld fyrir þeginn sveitarstýrk. Þó er heim-
28. jan. ilt að veita manni, sem starfað hefir í þjónustu rikis eða rikisstofnana 5 ár óslitið, rikisborgararétt, ef önnur skilyrði þessara laga eru fyrir hendi.

Ákvæði undanfarandi málsgreinar um búsetuskilyrði fyrir veitingu rikisborgararéttar taka ekki til þeirra manna, sem fæddir eru af íslenzku foreldri.

Engum má veita rikisborgararétt, nema hann færi sönnur á það, að hann hafi aldrei orðið sekur um neitt það athæfi, sem hér á landi eða í heimalandi hans er talið svívirðilegt að almenningsáliti.

Enginn maður, sem með lögum hefir verið veittur rikisborgararéttur, öðlast hann fyrr en hann hefir sannað það fyrir rikisstjórninni, að hann sé að fullu leystur af hinu fyrra rikisfangi sínu og öllum skyldum, sem af því leiðir. Sé þessi sönnun ekki fram komin innan 12 mánaða frá birtingu veitingarlaganna í A-deild Stjórnartíðindanna, eru þau, að því er þann mann snertir, fallin úr gildi sjálfkrafa.

Um konu manns, er rikisborgararétt öðlast, og börn þeirra fer eftir 3. gr., og um óskilgetin börn konu eftir 1. gr., nema löginn láti öðruvísi um mælt.

2. gr.

Ríkisstjórnin skal fella meginmál laga þessara og laga nr. 33 15. júní 1926 inn í lög nr. 21 frá 6. október 1919 og gefa þau svo út sem lög um rikisborgarétt, hversu menn fá hann og missa.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

43

28. jan.

um breyting á lögum nr. 15 25. jan. 1934, um stofnun síldarbræðsluverksmiðju á Norðurlandi o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

3. gr. í lögum nr. 15 25. jan. 1934 skal orða svo:

Til greiðslu kostnaðar, er leiðir af fyrirmælum 1. gr., heimilast ríkisstjórninni að taka lán fyrir hönd ríkissjóðs, annaðhvort í krónum eða sterlingspundum, allt að 1 milljón króna eða 45000 sterlingspundum.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

44

28. jan.

um löggilding verzlunarstaða.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Á Fögrueyri við Fáskrúðsfjörð og Höfnum í Finnafirði skulu vera löggiltir verzlunarstaðir.

44

2. gr.

28. jan. Lög þessi öðlast gildi þá er atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið hefir ákveðið takmörk verzlunarlóðanna, samkvæmt lögum nr. 61 10. nóv. 1905, og birt í B-deild Stjórnartíðindanna.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

45

L Ö G

28. jan.

um framlenging á gildi laga nr. 90 19. júní 1933, um útfliutning á kjöti.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Gildi laga nr. 90 19. júní 1933, um útfliutning á kjöti, framlengist til 1. júlí 1935.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

46

28. jan.

um löggilding verzlunarstaðar á Hvalskeri við Patreksfjörð.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Á Hvalskeri við Patreksfjörð skal vera löggiltur verzlunarstaður.

2. gr.

Lög þessi öðlast gildi þá er atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið hefir ákveðið takmörk verzlunarlóðarinnar, samkvæmt lögum nr. 61 10. nóv. 1905, og birt í B-deild Stjórnartíðindanna.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

47

28. jan.

um heimild fyrir ríkisstjórnina til að kaupa og starfrækja síldarverksmiðjuna á Raufarhöfn.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórninni heimilast að kaupa og starfrækja síldarverksmiðju þá, sem nú er á Raufarhöfn, ef hagkvæmir samningar nást um kaupin. Er ríkisstjórninni heimilt að taka lán í þessu skyni.

47
28. jan.

2. gr.
Stjórn sildarverksmiðju ríkisins á Siglufirði hefir á hendi stjórn sildarverksmiðjunnar á Raufarhöfn undir yfirumsjón atvinnumálaráðuneytisins.

3. gr.
Atvinnumálaráðherra setur með reglugerð nánari ákvæði um rekstur verksmiðjunnar.

4. gr.
Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

48
28. jan.

L Ö G

um verzlunarlóð Ísafjarðar.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallið á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru.

1. gr.

Verzlunarlóð Ísafjarðar skal ná yfir jarðirnar Seljaland og Eyri (með Stakkanesi), að undanskilinni Eyrarhlíð frá Urtusteini til landamerkja Hnífisdals og Eyrar (á Miðhlíð), og takmarkast að norðan af línu, sem dregin sé beina leið frá Urtusteini til fjalls.

2. gr.

Lög nr. 43 26. október 1917 eru úr gildi numin.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G**49**

28. jan.

um breyting á lögum nr. 21 frá 14. júní 1929, um hafnargerð á Skagaströnd.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Önnur málsgr. 2. gr. laganna falli úr gildi.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G**50**

28. jan.

um heimild fyrir ríkisstjórnina til að taka síldarbræðslustöð á leigu.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að taka síldarbræðslustöð Útvegsbanka Íslands h/f á Sólbakka við Önundarfjörð á leigu, með eða án samþykkis bankans, meðan síldveiðar eru stundaðar á yfirstandandi ári, enda komi fullt endurgjald fyrir eftir mati dómkvaddra, óvilhallra manna.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um verzlun með tilbúinn áburð.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórnin skal í samráði við Búnaðarfélag Íslands og Samband isl. samvinnufélaga taka í sínar hendur einkasölu á tilbúnum áburði frá 1. jan. 1935. Frá þeim tíma er engum öðrum heimilt að flytja hingað til landsins tilbúinn áburð.

2. gr.

Greiða skal úr ríkissjóði þann kostnað, sem af því leiðir að flytja tilbúinu áburð frá útlöndum til allra hafna, sem skip Eimskipafélags Íslands og strandferðaskip ríkisins koma á, þó aldrei yfir 20 krónur á tonn. Ákvæði þetta gildir til ársloka 1937.

3. gr.

Áburðurinn er ekki seldur öðrum en hrepps- og bæjarfélögum, búnaðarfélögum, samvinnufélögum og kaupmönnum. Heimild er að leggja á áburðinn þann kostnað, sem af verzluninni með hann leiðir, umfram farmgjöld þau, sem um ræðir í 2. gr. Það skal vera undantekningarlaus regla, að áburðurinn sé greiddur við móttöku.

4. gr.

Heimilt er ríkisstjórninni að fela Sambandi ísl. samvinnufélaga, eða öðrum aðila er henta þykir, rekstur áburðarsölu ríkisins, og leggja fram eða ábyrgjast fé, er til þess þarf. Að öðru leyti setur ríkisstjórnin reglur um rekstur verzlunarinnar.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi, og eru þá jafnframt úr gildi felld lög nr. 52 frá 7. maí 1928 og lög nr. 12 frá 6. júlí 1931.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 21 22. okt. 1912, um sölu á eggjum eftir þyngd.

52
28. jan

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Orðin „nema kaupandi og seljandi komi sér saman um sölu eftir tölu“ í 1. gr. laganna falli burt.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um bráðabirgðaútflutningsskýrslur.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Pétterski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Fiskifélag Íslands skal safna skýrslum um útflutning á allskonar sjávarafurðum.

2. gr.

Fiskifélagið gefur út á mánuði hverjum skýrslur um útflutninginn; nær skýrslugerð þessi aðeins til magns vörunnar, nema öðruvísi sé ákveðið. Á skýrslum þessum skal tilgreina, hvert varan er flutt.

Félagið skal samtímis birta yfirlit um fiskbirgðir í landinu.

3. gr.

Til skýrslugerðarinnar skal afla þeirra gagna, sem hér segir:

Saltfiskur, verkaður og óverkaður, og hertur fiskur:

Yfirfiskimatsmenn skulu afhenda Fiskifélaginu afrit af hverju farmskirteini fiskjar, sem matsmaður hefir ritað á vottorð. Þessi afrit skulu þeir senda með fyrstu ferð og jafnframt fela undirmatsmönnum, sem undirskrifa í umboði þeirra, að gera hið sama.

Á afriti farmskirteinis skal tilgreina ákvörðunarstað vörunnar. Ef hann er ekki tilgreindur, skal sendandi tilkynna félaginu svo fljótt sem unnt er, hver viðtökustaðurinn varð.

Ísfiskur, ísuð sild og ísuð hrogn:

Útflytjendur skulu, svo fljótt sem unnt er, afhenda félaginu afrit af sölu-reikningi með tilgreindu vörumagni og verði.

Á reikningnum skal tilgreina þann þunga, sem tilkynntur er þeirri stofnun, sem fjallar um innflutningsskýrslur í hlutaðeigandi landi.

Til bráðabirgða skulu útflytjendur láta umboðsmenn sína erlendis síma Fiskifélaginu magn aflans þegar er salan hefir farið fram, frá Bretlandi það magn í enskum vættum (cwts.), sem tilkynnt er fiskimálaráðuneyti þar, en frá öðrum löndum þunga, talinn í kg.

Nú er varan seld beint af framleiðendum í erlend skip, sem kaupa fyrir eiginn reikning, og skulu þá umboðsmenn hins erlenda skips gefa skýrslu um vörumagn og verð, sundurliðaða á þann hátt, sem félagið fyrirskipar.

Af öllum öðrum sjávarafurðum eða vörum, sem að nokkru eða öllu leyti eru unnar úr þeim, skal lögreglustjóri á útflutningsstaðnum halda eftir einu eintaki af útflutningsskýrslu um vöruna og senda Fiskifélaginu með fyrstu ferð. 53
28. jan.

4. gr.

Nú er ákvörðunarstaður vörunnar ekki nægilega ákveðinn eða upplýsingar þær, sem í farmskirteininu felast, ekki fullnægjandi, og getur þá Fiskifélagið krafist útflytjandann um frekari upplýsingar, og skal honum skylt að láta þær í té, að svo miklu leyti sem hann getur.

5. gr.

Nú þarf Fiskifélagið að safna upplýsingum um birgðir, sem til eru í landinu af einhverjum þeim afurðum, er um getur í 1. gr., og skal þá eiganda eða umráðamanni vörunnar skylt að láta félaginu eða umboðsmönnum þess í té, svo fljótt sem auðið er, skýrslur um þær birgðir, sem hann hefir umráð yfir.

6. gr.

Fiskifélaginu er skylt að láta útgerðarmönnum, bönkum og kaupsýslumönnum í té vitneskju um útflutning og birgðir af vörum þeim, sem það safnar skýrslum um. Þó skal það ekki gefa upplýsingar um útflutning eða birgðir einstakra manna eða félaga, nema með leyfi þeirra eða eftir dómsúrskurði.

7. gr.

Ríkisstjórnin getur ákveðið með reglugerð, að skýrslur þær, sem um ræðir í lögum þessum, skuli einnig ná til verðmætis vörunnar, og einnig sett nánari ákvæði um framkvæmd laga þessara, ef þurfa þykir.

8. gr.

Gefi nokkur visvitandi ranga skýrslu, skal hann sæta refsingu samkv. 156. gr. alm. hegningarlaga frá 1869.

Tregðist nokkur við að láta í té skýrslu, sem Fiskifélagið hefir krafist um, setur félagið honum hæfilegan frest til þess að hafa skilað skýrslunni, en að frestinum liðnum má þröngva honum til þess með dagsektum, 20—100 kr. á dag, og getur lögreglustjóri tiltekið sektina í bréfi til hlutaðeiganda.

Sektir allar renna í ríkissjóð.

9. gr.

Mál út af brotum á ákvæðum 1. mgr. 8. gr. laga þessara skulu sæta meðferð sakamála. Mál út af öðrum brotum á lögum þessum skulu rekin sem almenn lögreglumál.

53

28. jan.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

10. gr.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

*Haraldur Guðmundsson.***54**

28. jan.

L Ö Gum breyting á tilskipun fyrir Ísland um síldar- og ufsaveiði með nót,
frá 12. febr. 1872.Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,*Gjörum kunnugt:* Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Aftan við 1. gr. tilskipunarinnar bætist ný málsg., svo hljóðandi:

Heimilt er að veiða með herpinót í netlögum annars manns, án þess að
landshluttur sé greiddur, enda sé nótinni ekki fest við land né lagt við festar í
netlögum. Nótinni telst ekki lagt við festar, þótt skip, sem er að háfa veiði úr
herpinót, liggi fyrir akkeri. Nú er slíkri nót fest við land eða lagt við festar inn-
an netlaga, og skal þá greiða landshlut sem að framan segir.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G**55**

28. jan.

um breyting á lögum nr. 60 28. nóv. 1919, um hafnargerð í Ólafsvík.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. másl. 3. gr. laganna orðist svo:

Sérhver er skyldur til að láta af hendi mannvirki og land, er þarf til að gera höfnina, eða undir brautir, vegi, byggingar og hverskonar mannvirki, er hafnarnefnd telur nauðsynleg í þarfir hafnarinnar, svo og leyfa, að tekið verði í landi hans, hvort heldur er grjót, möl eða önnur jarðefni, og þola þær eignarkvaðir, óhagræði eða takmörkun á afnotarétti, sem hafnargerðin hefir í för með sér, allt gegn því, að fullar bætur komi fyrir.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amalínborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G**56**

28. jan.

um útflutning á síldarmjöli.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Landbúnaðarráðherra er heimilt að banna eða takmarka útflutning á síldarmjöli úr landinu, ef nauðsyn þykir vegna fódurskorts.

56

2. gr.

28. jan.

Brot gegn 1. gr. varða allt að 10000 kr. sektum, nema þyngri refsing liggi við að lögum. Mál út af nefndum brotum skulu sæta meðferð almennra lögreglumála.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

57

LÖG

28. jan.

um hlunnindi fyrir ný iðn- og iðjufyrirtæki.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Þegar stofnað er hér á landi, eftir að lög þessi öðlast gildi, nýtt iðn- eða iðjufyrirtæki í þeim greinum, sem ekki hafa verið starfræktar hér á landi áður, þá skal fyrsta fyrirtækið í hverri grein vera undanþegið greiðslu á tekju- og eignarskatti í ríkissjóð og á útsvari í bæjar- eða sveitarsjóð í 3 ár eftir að það var stofnað. Eftir þann tíma greiði fyrirtæki þessi útsvör og skatta sem aðrir, samkvæmt gildandi lögum.

2. gr.

Það teljast ný iðn- og iðjufyrirtæki samkvæmt lögum þessum:

- a) sem framleiða vörur, er ekki hafa áður verið búnar til hér á landi,
- b) sem við framleiðsluna nota nýjar aðferðir, sem ekki hafa verið notaðar hér áður og í verulegum atriðum eru frábrugðnar eldri aðferðum og taka þeim fram, og
- c) sem til framleiðslunnar nota innlend hráefni, er ekki hafa verið notuð hér áður.

3. gr.

57

Verði ágreiningur um, hvað teljast skuli ný iðn- og iðjufyrirtæki, sker atvinnumálaráðherra úr því, að fengnum tillögum Landssambands iðnaðarmanna.

28. jan.

4. gr.

Sé hið nýja fyrirtæki hluti úr öðru stærra, kemur skatta- og útsvarseftirgjöf þessi því aðeins til framkvæmda, að reikningshaldi hins nýja fyrirtækis sé haldið algerlega aðgreindu frá öðru reikningshaldi fyrirtækisins, enda nái eftirgjöfin þá aðeins til þess hlutans, sem nýr er.

5. gr.

Nú telur einhver sig hafa stofnað nýtt fyrirtæki samkvæmt lögum þessum og vill njóta hlunninda þeirra, er þau fela í sér, og skal hann þá senda atvinnumálaráðherra skýrslu um það og ósk um, að þetta fyrirtæki verði undanþegið útsvari og skatti í næstu 3 ár. Úrskurð ráðherra skal síðan senda viðkomandi skattanefnd og niðurjöfnunarnefnd.

6. gr.

Hlunnindi þau, sem lög þessi veita, koma því aðeins til framkvæmda, að sá arður, sem fyrirtækinu kann að safnast þau 3 ár, sem lögin taka til, verði óskiptur lagður í varasjóð fyrirtækisins, að fráðregnum í mesta lagi 4% af stofnfé.

7. gr.

Heimilt er atvinnumálaráðherra að ákveða, að iðn- eða iðjufyrirtæki, sem stofnað er áður en lög þessi öðlast gildi, skuli njóta hlunninda þeirra, er lögin veita, enda hafi það ekki áður greitt útsvar né tekju- og eignarskatt.

8. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

58

28. jan.

L Ö G

um hafnargerð á Hornafirði.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Til hafnargerðar á Hornafirði veitist úr ríkissjóði $\frac{2}{5}$ kostnaðar, eftir áætlun, sem ríkisstjórnin hefir samþykkt, þegar fé er veitt til þess í fjárlögum, allt að kr. 52000.00 — fimmtíu og tvö þúsund krónur —, gegn $\frac{3}{5}$ úr hafnarsjóði Hafnarkauptúns. Með kostnaði við hafnargerð teljast nauðsynlegar dýpkanir á höfninni og innsiglingaleiðinni.

2. gr.

Ríkisstjórninni veitist heimild til að ábyrgjast fyrir hönd ríkissjóðs allt að kr. 78000.00 — sjötíu og átta þúsund kr. — lán, er hafnarsjóður Hafnarkauptúns kann að fá til hafnargerðar, gegn ábyrgð Nesjahrepps og sýslunefndar Austur-Skaftafellssýslu, enda sé lánið tekið fyrir milligöngu Landsbankans, ef það er tekið erlendis. Tillagið úr ríkissjóði og ábyrgð ríkissjóðs er bundin því skilyrði, að yfirumsjón með verkinu og reikningshald sé falið manni, sem atvinnumálaráðuneytið samþykkir.

3. gr.

Sérhver er skyldur til að láta af hendi mannvirki og land, er þarf til að gera höfnina, eða undir brautir og vegi í þarfir hafnarinnar, svo sem leyfa, að tekið verði í landi hans hvort heldur er stunga, grjót eða möl og önnur jarðefni, og þola þær eignakvaðir, óhagræði eða takmörkun á afnotarétti, er hafnargerðin hefir í för með sér, allt gegn því, að fullar bætur komi fyrir. Náist ekki samkomulag um bæturnar, skulu þær ákveðnar með mati tveggja dómkvaddra manna, að tilkvöddum báðum málsaðilum. Kostnaðurinn við matið greiðist úr hafnarsjóði Hafnarkauptúns. Nú vill annarhvor málsaðili ekki una mati, og getur hann þá heimtað yfirmat, en gera skal hann það innan 14 daga frá því að matsgerð er lokið. Yfirmatið skal framkvæmt á sama hátt af 4 dómkvöddum mönnum. Kostnaðinn við yfirmatið greiðir sá, er þess hefir krafizt, ef matsupphæðinni verður ekki breytt meira en sem nemur 10% af hinni ákveðnu endurgjaldsupphæð, ella greiðist kostnaðurinn úr hafnarsjóði Hafnarkauptúns.

4. gr.

Hafnarmerki skulu ákveðin af atvinnumálaráðherra, að fengnum tillögum hreppsnefndar Nesjahrepps og sýslunefndar Austur-Skaftafellssýslu.

58

28. jan.

5. gr.

Bryggjur og önnur mannvirki við höfnina má ekki gera nema í samráði við hafnarnefnd og með samþykki hreppsnefndar Nesjahrepps. Hver sá, er gera vill eitthvert slíkt mannvirki, skal senda hafnarnefnd beiðni um það, og skal beiðninni fylgja lýsing á því, svo og uppdráttur, ef með þykir þurfa, í tvennu lagi, og heldur hafnarnefnd öðru eintakinu. Hafnarnefnd afgreiðir síðan málið til hreppsnefndar. Sá, sem fengið hefir slíkt leyfi, er skyldur að halda mannvirkinu svo við, að engin hætta stafi af því. Brot gegn þessari grein varðar sektum, frá 20—500 kr., og hafnarnefnd getur látið nema burtu mannvirkid á kostnað eigenda.

6. gr.

Hreppsnefnd Nesjahrepps hefir á hendi stjórn hafnarmálaefnanna undir yfirmensjón atvinnu- og samgöngumálaráðuneytisins. Hreppsnefndinni er heimilt, með samþykki atvinnumálaráðuneytisins, að taka eignarnámi lönd og lóðir einstakra manna, sem liggja að höfninni og nauðsynleg kynnu að verða til hagnýtingar hennar.

7. gr.

Framkvæmd hafnarmála og eftirlit með höfninni skal fela hafnarnefnd. Í hafnarnefnd sitja 5 menn, 3 kosnir af hreppsnefnd Nesjahrepps, en 2 af sýslunefnd Austur-Skaftafellssýslu. Nefndarmenn skulu kosnir til 5 ára, gengur 1 úr árlega, fyrstu 4 árin eftir hlutkesti. Að minnsta kosti 3 nefndarmanna skulu eiga heima í Hafnarkauptúni eða nágrenni þess.

8. gr.

Eigum hafnarsjóðs má aðeins verja í þarfir hafnarinnar. Hreppssjóðir ábyrgist skuldir hafnarsjóðs og hreppsnefndin hefir ábyrgð á eignum hafnarinnar.

9. gr.

Hreppsnefndin má ekki án leyfis ráðuneytisins selja eða veðsetja fasteignir hafnarsjóðsins, eða kaupa nokkrar nýjar fasteignir, taka stærri lán eða lán til lengri tíma en að þau verði borguð af tekjum þess árs, sem fer í hönd, né endurnýja slík lán eða fresta borgunartímanum, og ekki heldur gera nein þau mannvirki við höfnina, sem eru svo stórvaxin, að árstekjur hrökkvi ekki til að koma þeim í framkvæmd.

10. gr.

Til þess að standa straum af kostnaði við byggingu og viðhald hafnarvirkja og til árlegs rekstarkostnaðar er heimilt að innheimta þau gjöld, er hér segir:

- 58 1. Árlegt gjald af bryggjum og öðrum mannvirkjum, sem gerð eru samkv.
28. jan. 5. gr.
2. Af skipum og bátum, sem hafna sig á Hornafjarðarhöfn, og farmi þeirra:
a. Lestargjald,
b. Vitagjald,
c. Vörugjald.

Undanskildar skulu þó þær vörur, sem samkvæmt farmskrá skipsins eiga að fara til annara hafna á landinu, ef þær eru ekki settar á land.

d. Bryggjugjald af skipum og bátum, er leggjast við bryggjur hafnarinnar.

e. Festargjald af skipum, sem nota festar hafnarsjóðs.

f. Allt að 2% af magni afla skipa og báta, sem heima eiga í kaupsýningu, svo og allra þeirra skipa og báta, er leggja þar afla á land.

Gjöld þessi, sem og gjöld fyrir afnot af öðrum eignum hafnarinnar, skulu ákveðin í reglugerð, sem hreppsnefnd Nesjahrepps semur og atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið staðfestir, og skal í henni ákveðið, hver skuli greiða þau og innheimta. Herskip og skemmtiskip skulu undanþegin gjöldum til hafnarinnar samkvæmt tölul. 2. a, b og c.

11. gr.

Nú má álita, að tekjur af gjaldstofnum þeim, sem heimilaðir eru í 10. gr., hrökkvi ekki fyrir árlegum útgjöldum hafnarinnar, og getur þá hreppsnefndin, með sérstöku samþykki atvinnumálaráðuneytisins fyrir hvert ár, ákveðið, að leggja megi aukatoll á aðflutningsgjaldskyldar og útflutningsgjaldskyldar vörur. Gjaldið má þó aldrei fara fram úr 4% af tolli þeim, er greiða ber í ríkissjóð. Gjald þetta innheimtir hafnarnefnd. Gjald þetta, sem og gjöldin samkvæmt 10. gr., má taka lögtaki.

12. gr.

Reikningsár hafnarsjóðs er almanaksárið.

13. gr.

Fyrir 1. nóv. ár hvert ber hafnarnefnd að leggja fyrir hreppsnefnd frumvarp til áætlunar um tekjur og gjöld hafnarinnar á komandi ári. Hreppsnefnd skal hafa fullsamið áætlunina fyrir lok nóvembermánaðar, og senda hana síðan atvinnu- og samgöngumálaráðuneytinu til samþykktar fyrir árslok, ásamt nauðsynlegum skýringum á einstökum gjalda- og tekjuliðum.

14. gr.

Nú hefir hreppsnefnd í hyggju einhverjar meiri háttar aðgerðir við höfnina, eða hún vill gera einhverjar þær ráðstafanir, er samþykki atvinnumálaráðuneytisins þarf til, og skal hún þá senda ráðuneytinu sérstaka tillögu um það efni. Skal það gert svo tímanlega sem kostur er, að samþykki ráðuneytisins geti komið til, áður en hún lætur fjárhagsáætlun hafnarinnar fara frá sér.

15. gr.

58

Við lok hvers reikningsárs, og ekki síðar en fyrir febrúarlok skal hafnarnefnd gera reikning yfir tekjur og gjöld hafnarinnar á hinu liðna ári og efnahagsreikning hennar. Reikningurinn skal endurskoðaður og úrskurðaður á sama hátt og hreppsreikningur.

28. jan.

16. gr.

Að öðru leyti skal ákveðið með reglugerð, er hreppsnefnd semur og ráðuneytið staðfestir, allt það, er lýtur að greiðri og hættulausri umferð um höfnina, góðri reglu eða öðru höfninni viðvíkjandi, er við þykir eiga. Í reglugerðinni má ákveða sektir fyrir brot gegn henni, 20—500 krónur. Sektir samkvæmt lögum þessum renna í hafnarsjóð.

17. gr.

Með mál þau, er rísa út af brotum gegn 5. gr. laga þessara og reglugerðum, sem settar verða samkvæmt þeim, skal fara sem almenn lögreglumál.

18. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

59

um breyting á lögum nr. 78 19. júní 1933, um Kreppulánasjóð.

28. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Skuldabréf þau, sem Kreppulánasjóður lætur af hendi eftir gildistöku þessara laga, skulu mynda sérstakan flokk, og skulu fyrir þann flokk gilda eftirfarandi innlausnarákvæði, sem koma í stað tilsvarandi ákvæða í 2. gr. laga um Kreppulánasjóð, nr. 78 frá 1933.

59
28. jan. Vextir af bréfum þessum skulu vera 4,5% á ári. Þau skulu gefin út í ein-
um flokki og skulu innleyst á þann hátt, að árlega sé varið sömu fastri upp-
hæð til samanlagðra vaxta- og innlausnargreiðslna, samkvæmt útdrætti, er
notarius publicus í Reykjavík framkvæmir, þannig að öll bréfin séu innleyst
á 40 árum.

2. gr.

Skuldabréf þau, sem Kreppulánasjóður hefir látið af hendi við gildistöku
laga þessara, mynda sérflokk, og gilda fyrir hann ákvæði 2. gr. laga nr. 78 frá
1933, um Kreppulánasjóð.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

60
28. jan.

L Ö G

um lán úr byggingarsjóði handa Byggingarfélagi Reykjavíkur,
samvinnuhlutafélag í liquidation.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Úr byggingarsjóði Reykjavíkur skal, svo fljótt sem fé er fyrir hendi í sjóðn-
um og stjórn byggingarsjóðs telur fært, veita lán til Byggingarfélags Reykja-
víkur, samvinnuhlutafélags í liquidation, er samsvari að upphæð skuldum fé-
lagsins. Lánið veitist affallalaust, og ávaxtist það og endurborgist með jöfnum
greiðslum, þannig að árlegt gjald sé 5% af allri lánsupphæðinni í 42 ár. Lánið
skal tryggt með veðrétti í húseignum félagsins, og þar að auki með ábyrgð

Reykjavíkurborg, þangað til lánið er borgað svo niður, að fasteignatrygg- 60
ingin fullnægi ákvæðum 3. gr. laganna að dómi stjórnar byggingarsjóðs. 28. jan.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 32 19. júní 1933, um tilbúning og verzlun
með smjörliki o. fl.

61

28. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

6. gr. laganna orðist svo:

Allt smjörliki, sem framleitt er hér á landi, skal bæta með A- og D-fjörefn-
um á þann hátt, sem fyrir verður mælt af ráðherra, að fengnum tillögum rann-
sóknarstofu háskólans, og ekki á annan hátt.

Atvinnumálaráðherra getur, eftir tillögum mjólkursölunefndar, ákveðið,
að í öllu smjörliki, sem framleitt er hér á landi, sé tiltekinn hundraðshluti af ís-
lenzku smjöri. Skyli er að blanda erlent smjörliki, sem selt er hér á landi, sama
hundraðshluta af íslenzku smjöri og ákveðið er um innlent smjörliki á sama
tíma. Skal sú blöndun fara fram hér á landi og undir sama eftirliti sem íslenzku
smjörlikisgerðirnar eru háðar. Áður en ráðherra hefir fyrirskipað með auglýs-
ingu um blöndun smjörlikis með smjöri, má ekki verzla með smjörliki blandað
smjöri, og eftir að slík auglýsing hefir verið birt, má ekki verzla með smjörliki
blandað smjöri í öðrum hlutföllum né á annan hátt en fyrir er mælt í auglýsing-
unni.

- 61 Atvinnumálaráðherra setur nánari reglur um framkvæmdir ákvæða þess-
28. jan. arar greinar, eftir því sem þurfa þykir.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

- 62
28. jan.

L Ö G

um skipulag á fólksflutningum með bifreiðum.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttnerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Engum er heimilt að hafa með höndum fólksflutninga með bifreiðum, sem stærri séu en svo, að þær rúmi 6 farþega, nema hafa fengið til þess sérleyfi frá ríkisstjórninni. Þó er póstmálastjórninni heimilt að nota eigin bifreiðar á þeim leiðum, er henni þykir henta, enda fullnægi bifreiðar hennar settum reglum fyrir sérleyfishafa.

Sérleyfi þarf ekki til fólksflutninga endrum og sinnum með bifreiðum, sem skráðar eru til vöruflutninga, né bifreiðum, er flytja að staðaldri framleiðsluvörur bænda, en rúma fleiri en 6 farþega, enda sé umbúnaður þeirra, til öryggis og þæginda farþegum, samkvæmt reglum, er ráðherra setur, og hafi bifreiðarstjóri þeirra rétt til að stýra leigubifreið til fólksflutninga.

2. gr.

Póstmálastjórnin hefir með höndum, í samráði við vegamálastjórnina, yfirstjórn og eftirlit með fólksflutningum í bifreiðum þeim, sem sérleyfi þarf fyrir.

3. gr.

Sérleyfishafar eiga rétt á að kjósa þrjá menn í nefnd, samkvæmt reglum, er atvinnumálaráðherra setur, er gerir tillögur til póstmálastjórnarinnar um fyrirkomulag og rekstur allan á flutningum samkvæmt lögum þessum.

4. gr.

62

28. jan.

Póstmálastjórninni skal skylt að gæta þess í skipulagning flutninga þeirra, er undir hana heyra, að almenningi verði þeir sem kostnaðarminnstir og hagfelldastir, en hinsvegar fari sem minnst fé eða önnur verðmæti forgörðum við þá.

5. gr.

Nú sækir félag eða einstaklingur um sérleyfi til fólksflutninga á einhverri leið, og er ráðherra þá heimilt að veita það með þeim skilyrðum, er hér segir:

- a. að sérleyfið gildi fyrir 3 ár og sé óframseljanlegt.
- b. að sérleyfið gildi fyrir ákveðna tölu bifreiða á tilteknum leiðum, þó þannig, að flutningaþörfinni sé fullnægt.

Binda má sérleyfi við ákveðnar gerðir bifreiða.

- c. að sérleyfishafi noti þær tegundir og gerðir bifreiða og fullnægi að öðru leyti skilyrðum, er ráðherra setur í reglugerð um búnað bifreiða til öryggis og þæginda farþegum.
- d. að sérleyfishafi skuli skuldbundinn til þess að láta bifreiðar sínar vera í förum samkvæmt áætlunum og reglum og flutningagjaldskrá, er póstmálastjórn setur.
- e. að póstmálastjórninni sé heimilt að taka í sínar hendur afgreiðslu bifreiðanna samkvæmt taxta, er hún setur.
- f. að sérleyfishafi sé skyldur að flytja ákveðið magn póstflutnings ókeypis, eftir reglum, er póstmálastjórn setur.
- g. að bifreiðarstjórar á bifreiðum, er rúma fleiri en 6 farþega samkvæmt skoðunarvottorði, fullnægi skilyrðum, er ráðherra setur í reglugerð um æfingu við akstur o. fl. til öryggis farþegum.

6. gr.

Nú hafa fleiri en eitt félag eða einstaklingur fengið sérleyfi til fólksflutninga á einhverri leið, og hefir þá póstmálastjórn heimild til þess að ákveða, með samþykki nefndar þeirrar, er ræðir um í 3. gr., að fargjöldum skuli skipt milli sérleyfishafa eftir tölu sætakílómetra bifreiða þeirra, sem þar eru í förum, samkvæmt reglugerð, er atvinnumálaráðherra setur.

7. gr.

Sérleyfi til fólksflutninga með strætisvögnum í kaupstöðum skal veitt að fengnum tillögum hlutaðeigandi bæjarstjórnar.

Nú ákveður bæjarstjórn, að bærinn taki í sínar hendur rekstur strætisvagna innan lögsagnarumdæmisins, sem áður hefir verið veitt sérleyfi til, og er þá skylt að veita bæjarstjórn einkaleyfi til þess, þegar tímabil sérleyfishafa er útrunnið, enda hafi bæjarstjórn sótt um það eigi síðar en þrem mánuðum áður en sérleyfið fellur úr gildi.

62

28. jan.

8. gr.

Brot gegn lögum þessum og reglugerðum, er samkvæmt þeim verða settar, verða sektum frá 10—1000 krónum, nema þyngri hegning liggi við eftir öðrum lögum, og skulu mál út af brotum á þeim sæta sömu meðferð og almenn lög-reglumál. Brjóti sérleyfishafi á einhvern hátt lög þessi eða reglugerðir, sem settar eru samkv. þeim, er auk þess heimilt að svipta hann sérleyfinu þegar í stað.

9. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. marz 1935.

Félög og einstaklingar, sem haldið hafa uppi föstum áætlunarferðum á ákveðnum leiðum áður en lögin gengu í gildi, ganga fyrir að öðru jöfnu við veitingu sérleyfis á sömu leiðum.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

63

28. jan.

L Ö G

um útflutningsgjald.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttnerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að vér samkvæmt 6. gr. laga, dagsettra 9. þ. m., um breyting á lögum nr. 70 27. júní 1921, um útflutningsgjald, höfum látið færa lagabreytingarnar inn í meginmál téðra laga frá 1921, og gefur þau út að nýju svo breytt:

1. gr.

Af öllum íslenzkum afurðum, öðrum en landbúnaðarafurðum, sem fluttar eru til útlanda, með þeim undantekningum, sem getið er um í 2. gr., skal greiða útflutningsgjald í rikissjóð, er nemi $1\frac{1}{2}\%$ af verði afurðanna.

Til íslenzkra afurða telst afli, er skip, sem skrásett eru hér á landi, veiða, þótt hann sé veiddur utan landhelgi og eigi verkaður í landi.

2. gr.

Af hverjum 100 kg. af sildarmjöli skal greiða í rikissjóð kr. 1.00. Af hverjum 100 kg. af óþurrkuðum fiskúrgangi kr. 0.50. Af hverjum 100 kg. af sild, sem flutt er út óunnin til bræðslu, kr. 0.25. Af hverjum 100 kg. af fiskúrgangi, hausum og beinum, þurrkuðum og óunnum, kr. 3.00, þó þannig, að ef þessar afurðir eru skattlagðar með útflutningsgjaldi til bæjarsjóðs eða hafnarsjóðs, þá greiðist í rikissjóð gjald, er nemur því, sem á vantar kr. 3.00 af 100 kg.

Brot úr tolleiningu, sem er $\frac{1}{2}$ eða meira, telst heil tolleining, en minna broti skal sleppt.

Greinatalan breytist samkvæmt þessu.

3. gr.

Gjald það, er ræðir um í 1. gr., skal miða við söluverð afurðanna með umbúðum, fluttra um borð í skip (fob) á þeirri höfn, er þær fyrst fara frá, eða söluverð erlendis (cif), að frádregnu flutnings- og ábyrgðargjaldi til útlanda og miðilsgjaldi. Ef afurðir eru sendar óseldar, skal lögreglustjóri ákveða gjaldið eftir því, sem ætla má, að verðar séu með umbúðum, fluttar um borð. Sendandi eða umboðsmaður hans er skyldur til að gefa lögreglustjóra vottorð, að viðlögðum drengskap, um, hvort hið senda er selt eða ekki, og ef selt er, þá söluverð og söluskilmála.

4. gr.

Nú sannar sendandi það, áður 6 mánuðir eru liðnir frá útgáfudegi farm-skirteinis, að verð það, sem lögreglustjóri hefir sett á hinar útfluttu óseldu afurðir, er hærri en hann hefir selt þær, og er stjórnarráðinu þá heimilt að endurgreiða mismuninn.

5. gr.

Til afurða þeirra, er í 1. og 2. gr. getur, telst og afli skipa, er eigi eru skrásett hér á landi, sem verkaður er eða fluttur milli skipa í landhelgi eða á höfn um inni, þótt veiddur sé utan landhelgi.

Hverskonar aðgerð á afla telst verkun, t. d. ef afli er saltaður, ísaður, slægður o. s. frv.

Til téðra afurða telst ennfremur afli hér við land af skipum, sem ekki eru skrásett hér á landi, en hafa þó rétt til að veiða og verka afla í landhelgi. Ríkisstjórninni er þó heimilt, ef hún telur það nauðsynlegt vegna gagnkvæmra viðskiptasamninga, að undanþiggja gjaldi þessu þau þessara skipa, sem ekki taka höfn hér á landi á því almanaksári, sem þau að einhverju leyti stunda veiðar á hér við land.

6. gr.

Gjaldið fellur í gjalddaga um leið og skipið er afgreitt úr höfn eða áður en lagt er af stað til útlanda, ef engrar afgreiðslu er beiðst. Gjaldið greiðist lögreglustjóra, þar sem varan er tekin, eða, ef hún er eigi flutt úr landi, þá þar sem skip leggur frá landi.

63

28. jan.

7. gr.

Hver, sem sendir vörur þær til útlanda, sem ræðir um í lögum þessum, er skyldur til að fá hlutaðeigandi lögreglustjóra í hendur samrit eða staðfest eftirrit af farmskirteinum eða öðrum hleðsluskirteinum, er út hafa verið gefin um farminn, og skal það gert áður skip er afgreitt eða leggur frá landi. Ef engin hleðsluskjöl hafa verið gefin út, kemur í þeirra stað yfiriðsing sendanda um vörumagnið, gefin að viðlögðum drengskap.

Ákvæði þessarar greinar um sendanda eiga einnig við um skipstjóra, ef sendandi er fjarverandi eða gætir eigi skyldu sinnar, og hið sama er um afgreiðslumenn skipa.

Gjaldið skal talið eftir skilríkjum þeim, er um getur í þessari grein.

8. gr.

Skip og farmur er að veði fyrir útflutningsgjaldinu.

9. gr.

Lögreglustjórar skulu gera reikningsskil fyrir útflutningsgjaldinu, eftir því sem stjórnarráðið og reglur um opinber reikningsskil mæla fyrir.

10. gr.

Brot gegn lögum þessum varða sektum, frá 50—5000 kr., nema þyngri refsing liggi við eftir öðrum lögum. Auk þess skal sendandi, skipstjóri eða afgreiðslumaður, sem verður sannur að sök um að hafa skýrt rangt frá farmi, greiða þrefalt það útflutningsgjald, sem reynt var að draga undan.

Sektir allar renna í rikissjóð.

Ef lögreglustjóri hefir grun um, að skilríki þau, er um getur í 6. gr., séu röng, skal hann rannsaka farm skipsins áður en það er afgreitt eða það lætur frá landi, eða á annan hátt útvega þær skýrslur, sem með þarf í þessu efni. Kostnaðinn, sem af þessu leiðir, skal skipstjóri greiða, ef skilríkin reynast röng, en ella rikissjóður.

11. gr.

Með mál útaf brotum gegn lögum þessum skal farið sem almenn lög-reglumál.

12. gr.

$\frac{1}{12}$ hluti tekna þeirra, er fást samkvæmt 1. gr. laga þessara, skal ganga sem framlag rikissjóðs til ræktunarsjóðs Íslands, unz framlög rikissjóðs til hans samkv. l. nr. 11 1925 og þessum lögum hafa numið samtals 1 millj. kr.

13. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin:

Lög nr. 11 29. maí 1925, um breyting á l. nr. 70 1921, um útflutningsgjald o. fl.

Lög nr. 60 27. júní 1921, um útflutningsgjald á sild o. fl.
 Lög nr. 15 14. júní 1929.
 Lög nr. 52 8. sept. 1931, 1. gr.
 Lög nr. 27 11. nóv. 1899, um útflutningsgjald af hvalafurðum.
 Lög nr. 58 19. júní 1933, um breyting á l. nr. 70 1921.
 Lög nr. 2 5. jan. 1934, um breyting á l. nr. 52 1931.

63

28. jan.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
 (L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

64

28. jan.

um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
 Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
 Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að Vér samkvæmt 2. gr. laga, dagsettra í dag, um breyting á lögum nr. 33 15. júní 1926, um breyting á lögum nr. 21 6. okt. 1919, um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa, höfum látið fella hinar nýju lagabreytingar og lögin frá 1926 inn í meginmál fyrrgreindra laga frá 1919, og gefum þau hér með út sem lög um ríkisborgararétt, hversu menn fá hann og missa:

1. gr.

Skilgetið barn fær islenzkt ríkisfang jafnskjótt sem það fæðist, ef faðir þess er þá islenzkur ríkisborgari, og óskilgetið barn, ef móðir þess er það þá.

Nú er ókunnugt um ríkisfang barns, og skal það þá talið islenzkur ríkisborgari, þar til annað reynist sannara.

2. gr.

Nú hefir karlmaður eða ógift kona, sem fædd eru hér á landi, en eiga þó ekki ríkisfang hér, haft hér samfleytt lögheimili til fullra 19 ára aldurs, og

64 28. jan. öðlast þau þá íslenzkt ríkisfang, hvort sem þau eru fædd áður en lög þessi öðlast gildi eða eftir það, enda hafi aðili ekki síðasta árið lýst því skriflega fyrir lögreglustjóra, að hann hirði ekki að öðlast íslenzkt ríkisfang, og þá jafnframt sannað ríkisborgararétt sinn í öðru landi með löggildu vottorði. Ekki stoðar þó slík yfirlýsing, ef faðir aðilja, ef hann er skilgetinn, og móðir hans ef hann er óskilgetinn, hafa sjálf tilskilið sér erlent ríkisfang með þessum hætti.

Ef maður fær íslenzkt ríkisfang samkvæmt þessari grein, þá fylgja kona hans og skilgetin börn því ríkisfangi. Sama er um óskilgetin börn, ef móðir þeirra á hlut að máli.

3. gr.

Nú gengur íslenzkur ríkisborgari að eiga konu, sem á erlent ríkisfang, og fær hún þá ríkisfang manns síns. Sama er um ósjálfráða og ógift börn, er þau hafa saman átt.

4. gr.

Veita má mönnum ríkisborgararétt með lögum, en þó því aðeins, að þeir hafi verið búsettir hér á landi samfleytt 10 ár hin næstu áður en þeir beiddust ríkisborgararéttar og standi ekki í skuld fyrir þeginn sveitarstýrk. Þó er heimilt að veita manni, sem starfað hefir í þjónustu ríkis eða ríkisstofnana 5 ár óslitið, ríkisborgararétt, ef önnur skilyrði þessara laga eru fyrir hendi.

Ákvæði undanfarandi málsgreinar um búsetuskilyrði fyrir veitingu ríkisborgararéttar taka ekki til þeirra manna, sem fæddir eru af íslenzku foreldri.

Engum má veita ríkisborgararétt, nema hann færi sönnur á það, að hann hafi aldrei orðið sekur um neitt það athæfi, sem hér á landi eða í heimalandi hans er talið svívirðilegt að almenningsáliti.

Enginn maður, sem með lögum hefir verið veittur ríkisborgararéttur, öðlast hann fyrr en hann hefir sannað það fyrir ríkisstjórninni, að hann sé að fullu leystur af hinu fyrri ríkisfangi sínu og öllum skyldum, sem af því leiðir. Sé þessi sönnun ekki fram komin innan 12 mánaða frá birtingu veitingarlaganna í A-deild Stjórnartíðindanna, eru þau, að því er þann mann snertir, fallin úr gildi sjálfkrafa.

Um konu manns, er ríkisborgararétt öðlast, og börn þeirra fer eftir 3. gr., og um óskilgetin börn konu eftir 1. gr., nema lögin láti öðruvísi um mælt.

5. gr.

Nú verður maður ríkisborgari í öðru landi, og missir hann þá íslenzks ríkisfangs. Sá, er öðlast hefir íslenzkt ríkisfang er hann fæddist, heldur því þó þar til hann flyzt búferlum af landi héðan.

6. gr.

Íslenzkur maður og íslenzk kona ógift, sem fædd eru erlendis og aldrei hafa átt lögheimili á Íslandi, missa íslenzks ríkisfangs, þá er þau eru fullra 22

ára að aldri. Þó má kveða svo á með konungsúrskurði, að aðili megi halda 64
íslenzku ríkisfangi.

28. jan.

Nú hefir maður dvalizt hér á landi til náms eða í einhverju öðru skyni, er af megi ráða það, að hann vilji íslenzkur ríkisborgari vera, og skal þá líta svo á í þessu efni, sem hann hafi átt heima á Íslandi.

Ef maður missir íslenzks ríkisfangs samkvæmt þessari grein, þá fer með sama hætti um konu hans og skilgetin börn. Sama er um óskilgetin börn, ef aðili er kvenmaður.

7. gr.

Konungur getur leyst þann, sem orðinn er erlendur ríkisborgari eða ætlar að verða það, undan þegnskyldu á Íslandi, enda sanni aðili, að hann verði innan ákveðins tíma erlendur ríkisborgari, ef hann er ekki þá þegar orðinn það.

8. gr.

Kona, sem gengið hefir að eiga erlendan ríkisborgara áður en lög þessi komu til framkvæmdar og hefir því misst íslenzks ríkisfangs, skal aftur fá það, ef hún sendir ráðherra beiðni um það, enda hafi hún gerzt íslenzkur ríkisborgari þegar er hún fæddist og átt jafnan lögheimili á landi hér síðan sá ráðahagur tókst. En missa skal hún íslenzkan ríkisborgararétt jafnskjótt sem hún flyzt búferlum af Íslandi.

Þeir einir, sem náð hafa 22 ára aldri að 3 árum liðnum frá því, er lög þessi ganga í gildi, missa ríkisfang samkvæmt 6. gr. laga þessara.

Að öðru leyti skal fara eftir lögum þessum, ef sú staðreynd, er veldur því, að maður fái íslenzkan ríkisborgararétt eða missi hann, gerist eftir að þau ganga í gildi, nema þau láti öðruvísi um mælt.

9. gr.

Íslenzkir ríkisborgarar skulu þeir allir vera, sem áttu lögheimili á Íslandi 1. des. 1918, með þeim undantekningum, sem hér segir:

1. Þegnar annara ríkja en Íslands og Danmerkur, sem lögheimili áttu á Íslandi 1. des. 1918, halda ríkisfangi sínu.

2. Þeir, er hvergi áttu ríkisfang 1. des. 1918.

3. Danskir ríkisborgarar, sem lögheimili áttu á Íslandi 1. des. 1918 og eigi myndi vera orðnir íslenzkir ríkisborgarar samkvæmt ákvæðum þessara laga, þó að þau hefði gilt fyrir 1. des. 1918, skulu halda dönskum ríkisborgararétti, en hafa þó rétt til að áskilja sér íslenzkt ríkisfang, ef þeir lýsa því skriflega fyrir lögreglustjóra eigi síðar en 31. des. 1921. Yfirlýsingin tekur til konu manns, enda hafi þau eigi slitið samvistir, og skilgetinna ósjálfráðra barna hans, og ef ógift kona er, óskilgetinna ósjálfráðra barna hennar.

Eigi skal það talið heimilisfang á Íslandi samkvæmt þessari grein, þótt danskur maður hafi dvalizt þar 1. des. 1918 sem sjúklingur á sjúkrahúsi, við nám, í fangelsi eða sem þurfamaður, nema sú vist sé áframhald af heimilisfangi á Íslandi.

64

28. jan.

10. gr.

Nú fær maður íslenzkt ríkisfang samkvæmt upphafi 9. gr., og tekur þá kona hans ríkisfang hans, hvar sem hún var heimilisföst 1. des. 1918, enda hafi þau eigi slitið samvistir. Sama er um skilgetin ósjálfráða börn, ef móðir þeirra verður það.

11. gr.

Þeir, er áttu lögheimili í ríki Danakonungs 1. des. 1918 og vera myndi íslenzkir ríkisborgarar samkvæmt ákvæðum laga þessara, ef þau hefði gilt fyrir 1. des. 1918, skulu verða íslenzkir ríkisborgarar, en hafa þó rétt til að áskilja sér danskt ríkisfang, ef þeir lýsa því skriflega fyrir lögreglustjóra eigi síðar en 31. des. 1921. Yfirlýsingin tekur til þeirra, er í 9. gr. 3. tölulið, fyrri málsgrein, síðara málslíð segir.

Þeir, sem lögheimili áttu utan Íslands og ríkis Danakonungs 1. des. 1918 og vera mundu íslenzkir ríkisborgarar samkvæmt ákvæðum þessara laga, ef þau hefði gilt fyrir 1. des. 1918, skulu verða íslenzkir ríkisborgarar ásamt konum og börnum, svo sem í 10. gr. segir.

12. gr.

Dómsmálaráðherra sker úr ágreiningi um það, hvort maður fullnægi skilyrðum til að verða íslenzkur ríkisborgari samkvæmt 9.—11. gr. Skjóta má þeim úrskurði undir úrlausn dómstólanna.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

KONUNGSBRÉF**65**

um setning Alþingis.

25. jan.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Vér viljum hér með veita yður sem forsætisráðherra
Vorum umboð til þess í Voru nafni að setja Alþingi, er koma á saman til
reglulegs fundar föstudaginn 15. febrúar 1935.

Gjört á Amaliuborg, 25. janúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

*Hermann Jónasson.***LÖG****66**

um lántöku fyrir ríkissjóð.

18. febr.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Vorum:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að taka handa ríkissjóði lán, allt að 11 milljón-
um og 750 þús. króna, eða jafngildi þeirra í erlendri mynt.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Christiansborgarhöll, 18. febrúar 1935.

Í nafni konungs

Frederik

ríkisarfi.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

67

5. febr.

KONUNGLEG AUGLÝSING

um að ríkisstjórn sé falin á hendur ríkisarfa í fjarvist konungs.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Þareð Vér erum á förum til útlanda, viljum Vér samkvæmt lögum 11. febrúar 1871, sbr. 3. gr. dansk-islenzkra sambandslaga, að ríkisstjórn í fjarvist Vorri sé falin á hendur ríkisarfanum.

Því birtum Vér hérmeð Vorum kæru og trúu þegnum, að hans konunglega tign krónprins Christian Frederik Franz Michael Carl Valdemar Georg tekur við ríkisstjórn í Voru nafni frá þessum degi þangað til Vér komum heim aftur.

Gjört á Amaliuborg, 5. febrúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

68

6. febr.

BRÁÐABIRGÐALÖG

um breyting á 22. gr. laga nr. 6, 9. jan. 1935, um tekjuskatt og eignarskatt.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Fjármálaráðherra Vor hefir tjáð Oss, að nokkur vafi leiki á um það, hvort undirskattanefndir þær, er nú sitja, eigi að starfa áfram samkvæmt lögum nr. 6, 9. janúar 1935, eða hvort skipa eigi nýjar undirskattanefndir. Með því að svo er ástatt, sem að framan greinir, og úr þessu þarf að skera án tafar, svo skattanefndir geti óhindraðar sinnt störfum, en hinsvegar eðlilegast á allan hátt, að núverandi skattanefndir starfi áfram, teljum Vér brýna nauðsyn bera til þess að gefa út bráðabirgðalög um þetta efni, samkvæmt 23. gr. stjórnarskrárinnar 18. maí 1920. Fyrir því bjóðum Vér og skipum þannig:

1. gr.

Aftan við 22. gr. laga nr. 6, 9. janúar 1935, bætist:

68

6. febr.

Undirskattanefndarmenn þeir, sem nú eru, halda starfi sínu þar til tími þeirra er útrunninn.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 6. febrúar 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Í nafni konungs

Frederik
ríkisarfi.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

AUGLÝSING

69

23. febr.

um samning um póstviðskipti
milli Danmerkur, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar.

Póststjórnir Danmerkur, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar hafa samkvæmt fengnu umboði komið sér saman um þau sérstöku ákvæði í póstviðskiptum milli greindra landa, er fara hér á eftir.

1. gr.

Almenn ákvæði.

1. Hver póststjórn um sig sér um og ber kostnað af póstflutningi af sínu landssvæði til næsta lands. Með sérstökum samningi milli póststjórna þeirra, sem hlut eiga að máli, má þó gera aðrar ráðstafanir um þetta.

2. Þegar póstur er fluttur sjóleiðis, skal flutningur hans frá landingarstað til hlutaðeigandi pósthúss framkvæmdur af póststjórninni, sem tekur við honum.

3. Til frimerkingar á bréfapóstsendingar, er finnst í bréfastassa frá einu landanna til annars og ekki hafa áður verið teknar til póstmeðferðar, gilda frimerki beggja landa.

Burðargjaldsákvæði um bréfabótsendingar.

1. Burðargjaldið undir bréf frá einu samningslandanna til annars er:

		í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
sé þyngdin ekki yfir 20 grömm		15 aur.	2 mk.	20 aur.	20 aur.	15 aur.
— — yfir 20 en ekki yfir 125 gr.	..	30 —	4 —	40 —	40 —	30 —
— — — 125 — — — 250 — ..		45 —	6 —	60 —	60 —	45 —
— — — 250 — — — 500 — ..		60 —	8 —		80 —	60 —

Bréf til og frá Íslandi yfir 250 grömm að þyngd, svo og bréf frá eða til hinna samningslandanna yfir 500 grömm að þyngd, skulu að öllu leyti háð burðargjaldsákvæðum alþjóðabótsamningsins.

2. Burðargjaldið undir einfalt bréfspjald er:

í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
10 aur.	1 mk. 25. p.	15 aur.	15 aur.	10 aur.

Fyrir bréfspjald með fyrirfram borguðu svari:

í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
20 aur.	2 mk. 50 p.	30 aur.	30 aur.	20 aur.

3. Lágmarksburðargjald undir sendingu með verzlunarskjölum er burðargjald það, sem í þessari grein er ákveðið undir bréf, sem ekki er yfir 20. gr. að þyngd.

4. Fyrir ófrimerkt eða vanfrimerkt bréf, sem eru ekki yfir 500 grömm að þyngd (í sambandinu við Ísland samt 250 grömm) og bréfspjöld skal taka tvöfalt burðargjaldið, sem á vantar, á þann hátt, sem pósthjórinnar koma sér nánar saman um.

Sömu ákvæði gilda og um aðrar vanfrimerktar bréfabótsendingar, sem af óaðgætni kunna að hafa verið sendar til ákvörðunarlandsins.

5. Meðmælingargjaldið er:

í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
25 aur.	2 mk.	30 aur.	20 aur.	20 aur.

Bréf með tilgreindu verði.

1. Undir bréf með tilgreindu verði, sem send eru frá einu sambandslandanna til annars, skal, auk bréfaburðargjalds og meðmælingargjalds samkvæmt 1. og 5. lið 2. greinar, taka ábyrgðargjald fyrir hverja 300 króna upphæð (í Finnlandi samt 1000 marka) eða hluta þar af.

Ábyrgðargjaldið er:

í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
10 aur.	30 p.	30 aur.	10 aur.	10 aur.

2. Í bréfum með tilgreindu verði má senda slegna peninga samkvæmt inn-
 landsákvæðum sendilandsins.

4. gr.

Póstávisanir.

69

23. febr.

Hámarksupphæð sú, sem senda má í póstávisun er 1000 kr. í mynt ákvörðunarlandsins, til Finnlands þó 10.000 mörk.

Burðargjaldið reiknast af upphæðinni eins og hún er innborguð í mynt sendilandsins og er:

									í Danmörku, Noregi og Svíþjóð	í Finnlandi	á Íslandi
fyrir 5 króna upphæð mest eða 50 mk.									30 aur. 3 mk.		30 aur.
— upphæð yfir 5 kr. eða 50 mk. en ekki yfir 50 kr. eða 500 mk.									40 — 4 — 50 p.		40 —
— — — 50 — — 500 — — — 100 — — 1000 —									50 — 6 —		60 —
— — — 100 — — 1000 — — — 250 — — 2500 —									60 — 8 —		80 —
— — — 250 — — 2500 — — — 500 — — 5000 —									70 — 10 —		140 —
— — — 500 — — 5000 — — — 750 — — 7500 —									80 — 12 —		200 —
— — — 750 — — 7500									90 — 14 —		240 —

Fyrir hverja burðargjaldsskylda ávisun greiðir sendilandið ákvörðunarlandinu 15 aura í þess mynt, Finnlandi samt 1 mk. 50 penni.

5. gr.

Póstkröfur á bréfasendingum.

Hæsta póstkröfuupphæð, sem leggja má á sendingu sem mælt er með, eða á bréf með tilgreindu verði í sambandinu milli samningslandanna, er jöfn hámarksupphæð póstávisana, sem skipst er á milli sendi- og ákvörðunarlands sendingarinnar.

Eigi upphæðin að sendast í póstkröfuávisun til landsins þar sem sendingin var látin á póst er póstkröfugjaldið:

									í Danmörku, Noregi og Svíþjóð	í Finnlandi	á Íslandi
fyrir 5 króna upphæð mest eða 50 mk.									40 aur. 4 mk.		40 aur.
— upphæð yfir 5 kr. eða 50 mk. en ekki yfir 50 kr. eða 500 mk.									50 — 5 — 50 p.		50 —
— — — 50 — — 500 — — — 100 — — 1000 —									60 — 7 —		80 —
— — — 100 — — 1000 — — — 250 — — 2500 —									70 — 9 —		100 —
— — — 250 — — 2500 — — — 500 — — 5000 —									80 — 11 —		160 —
— — — 500 — — 5000 — — — 750 — — 7500 —									90 — 13 —		220 —
— — — 750 — — 7500									100 — 15 —		260 —

Fyrir hverja póstkröfuávisun tilheyrandi burðargjaldsskyldri póstkröfusingu greiðir sendiland sendingarinnar ákvörðunarlandinu 25 aura í sinni mynt, fyrir sendingar frá Finnlandi samt 2 mk. 50 penni.

6. gr.

Hraðboðagjald.

Hraðboðagjaldið fyrir aðrar sendingar en böggla er:

í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
40 aurar	4 mk.	50 aurar	40 aurar	30 aurar

Áskrift á blöðum og tímaritum.

1. Blöð og tímarit, sem gefin eru út í einhverju samningslandanna, skulu, þó þannig að gengismunur, sem vera kann, sé tekinn til greina, látin áskrifendum í hinum löndunum í té gegn sömu borgun og áskrifendur útgáfulandsins greiða að viðbættu transitgjaldi, ef svo ber undir (þar með talið sjóflutningsgjald); burðargjaldið má þó aldrei vera minna en 40 aurar, í Finnlandi 4 mörk, fyrir áskriftartímabilið.

Burðargjaldið, að undanskildu transitgjaldinu, skiptist að jöfnu milli útgáfulands og ákvörðunarlands.

2. Blöð og tímarit til Íslands eru aðeins send til viðkomustaða póstskipanna og afhent þar.

3. Áskriftir á blöðum og tímaritum, sem póststjórn einhvers landanna hefir safnað, má flytja frá einhverjum stað úr einu landanna til einhvers annars staðar í öðru þessara landa gegn fyrirframgreiðslu á 50 aura, í Finnlandi 5 marka, gjaldi fyrir hvern flutning. Gjaldið fellur í hlut þeirrar póststjórnar, sem innheimtir það.

Um flutning á blaðaáskrift úr einum stað í annan innan póstumdæmis sama lands gilda innanríkisákvæði þess.

Burðar- og ábyrgðargjald fyrir böggla.

1. Burðargjaldið undir böggla frá einu samningslandanna til annars (milliríkja böggla) er samanlögð upphæð landgjalda sendi- og ákvörðunarlands, sbr.

2. lið hér á eftir, að viðbættu transitgjaldi, ef svo ber undir, sbr. 12. grein.

2. Landgjald samningslandanna hvers um sig er sem nú skal greina, með þeim undantekningum, sem ákveðnar eru í 3. lið:

						í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
Fyrir böggla allt að 1 kg. að þyngd		35 s.	50 s.	50 s.	50 s.	50 s.				
— — yfir 1 kg. allt að 3 kg. að þyngd		50 —	75 —	75 —	75 —	75 —				
— — — 3 — — — 5 — — —		70 —	100 —	100 —	100 —	100 —				
— — — 5 — — — 10 — — —		130 —	200 —	200 —	200 —	200 —				
— — — 10 — — — 15 — — —		200 —	300 —	300 —	300 —	300 —				
— — — 15 — — — 20 — — —		260 —	400 —	400 —	400 —	400 —				

3. Í viðskiptum milli Danmerkur og Finnlands og milli Danmerkur og Svíþjóðar er landgjald Finnlands og Svíþjóðar:

Fyrir böggla allt að 1 kg. að þyngd		65 s.
— — yfir 1 kg. allt að 3 kg. að þyngd		100 —
— — — 3 — — — 5 — — —		130 —
— — — 5 — — — 10 — — —		270 —
— — — 10 — — — 15 — — —		400 —
— — — 15 — — — 20 — — —		540 —

Í viðskiptum milli Danmerkur og Noregs með beinum skipaferðum er landgjalð þessara tveggja landa: **69**

23. febr.

	í Danmörku	í Noregi
Fyrir böggla allt að 1. kg. að þyngd	25 s.	40 s.
— — yfir 1 kg. allt að 3 kg. að þyngd	35 —	65 —
— — — 3 — — — 5 — — —	50 —	85 —
— — — 5 — — — 10 — — —	125 —	225 —
— — — 10 — — — 15 — — —	195 —	330 —
— — — 15 — — — 20 — — —	250 —	450 —

Í viðskiptum milli Íslands og Noregs með beinum skipaferðum er landgjalð þessara tveggja landa:

Fyrir böggla yfir 3 kg. allt að 5 kg. að þyngd	90 s.
— — — 5 — — — 10 — — —	150 —

4. Fyrir hraðflutning hækka gjöldin, sem nefnd eru í 2. og 3. lið, um 100%. Hraðflutning er ekki hægt að framkvæma í viðskiptum við Ísland.

5. Undir rúmfreka böggla hækka gjöldin, sem nefnd eru í 2.—3. lið um 50%, með jöfnun upp á við, ef svo ber undir, í tölu deilanlega með 5.

6. Undir böggla með tilgreindu verði greiðist, auk burðargjaldsins, ábyrgðargjald eins og undir bréf með tilgreindu verði og að auki afgreiðslugjald, sem er:

í Danmörku	í Finnlandi	á Íslandi	í Noregi	í Svíþjóð
25 aurar	2 mörk	30 aurar	20 aurar	20 aurar

Bæði gjöldin falla óskipt til sendilandsins.

7. Undir böggla, sem flutnings er óskað á með íslenskum landpóstum, heimilast hinni íslensku póststjórn að taka aukagjald af viðtakendum.

9. gr.

Póstkröfur á bögglum.

Ákvæðin í 5. grein um hæstu póstkröfuupphæð og um póstkröfugjaldið gilda einnig um póstkröfu á bögglum.

10. gr.

Þóknun fyrir móttökukvittun (útborgunarkvittun) og fyrirspurnir.

Þóknun fyrir móttökukvittun eða útborgunarkvittun er jöfn burðargjaldi því, sem í samningnum er ákveðið undir bréf í lægsta þyngdarmarki, sé beðið um kvittunina samtímis og sendingin er látin á póst.

Þessi þóknun tvöföld er tekin fyrir móttökukvittun eða útborgunarkvittun, sem beðið er um eftir að sendingin hefir verið látin á póst, svo og undir fyrirspurnir um póstsendingar, hverrar tegundar sem er.

Transít bréfastótsendinga og blaða og tímarita.

1. Fyrir bréf og bréfastjöld frá einu samningslandi til annars, sem send eru í transít yfir eitt eða fleiri hinna landanna eða með skipakosti einhvers landsins, skal greiða transítgjald, er sé helmingur þess, sem greiða ber eftir vana-
legum alþjóðareglum.

Fyrir bréfastótsendingar (hér með talin blöð og tímarit í áskrift) sem sendast milli pósthúsa sama samningslands og fluttar eru yfir landssvæði eins eða fleiri hinna samningslandanna eða með skipakosti þeirra, skal ekki greiða neitt transítgjald.

Sjótransítgjald reiknast heldur ekki fyrir bréfastóst, sem skipst er á milli Færeyja og Noregs með dönskum eða norskum skipum.

2. Fyrir blöð og tímarit í áskrift, sem koma út í einu samningslandanna og sendast reglubundið til annars samningslands í transít um eitt eða fleiri samningslönd eða með skipakosti einhvers landsins, skal greiða landi því, sem annast transítina, transítgjald, sérstaklega fyrir landflutninginn og fyrir hvern sjóflutning, 20 s. um ársfjórðung eða brot úr ársfjórðungi fyrir blað eða tímarit, sem kemur oftast út en einu sinni í viku, en annars 10 s. um ársfjórðung eða brot úr ársfjórðungi. Nánari reglur um útreikning á þessari greiðslu setja pósthjórnirnar.

Transít á bögglaþósti.

1. Fyrir böggla, sem skipst er á milli samningslandanna í transít yfir eitt eða fleiri hinna landanna eða með skipakosti einhvers landsins, skal greiða transítgjald eftir reglum þeim, sem hér fara á eftir.

2. Gjaldið fyrir landtransít, sem hverju transítlandi ber fyrir böggla í lokaðri transít er 10 s. fyrir kg. eða hluta af því, reiknað af samanlagðri þyngd allra böggla í sama flutningi, og fyrir böggla í opinni transít eins og hér segir:

Fyrir böggla allt að 1 kg. á þyngd	15 s.
— — yfir 1 kg. allt að 3 kg. að þyngd	25 —
— — — 3 — — — 5 — — —	30 —
— — — 5 — — — 10 — — —	70 —
— — — 10 — — — 15 — — —	100 —
— — — 15 — — — 20 — — —	140 —

Fyrir hraðflutningsböggla greiðist undir öllum kringumstæðum landtransítgjald það, sem ákveðið er fyrir böggla í opinni transít, hækkað um 100%.

3. Sjótransítgjaldið er fyrir böggla í opinni transít:

Fyrir böгла, sem vega	Í sambandi milli				
	Danmerkur og Finnlands	Danmerkur og Íslands	Danmerkur og Noregs	Finnlands og Svíþjóðar	Noregs og Íslands
Allt að 1 kg.	25 s.	60 s.	15 s.	15 s.	20 s.
Yfir 1 kg. allt að 3 kg.	30 —	90 —	20 —	20 —	30 —
— 3 — — — 5 —	40 —	90 —	25 —	25 —	50 —
— 5 — — — 10 —	75 —	165 —	50 —	50 —	100 —
— 10 — — — 15 —	110 —	240 —	75 —	75 —	150 —
— 15 — — — 20 —	160 —	340 —	100 —	100 —	200 —

Fyrir böggla milli Danmerkur, Íslands eða Noregs annarsvegar og Finnlands hinsvegar, sem fluttir eru í lokaðri transit, skal greiða 5 s. fyrir kg. eða hluta af því sem transitgjald fyrir sjóflutninginn Finnland—Svíþjóð, reiknað af sam-
anlagðri þyngd allra böggla í flutningnum.

Allt transitgjald fyrir sjóflutninginn Finnland—Svíþjóð skiptist jafnt milli Finnlands og Svíþjóðar, þannig að upphæðirnar eru jafnaðar, ef svo ber undir, eftir samkomulagi milli pósthjórna beggja landa.

4. Fyrir rúmfreka böggla, sem fluttir eru í opinni transit, hækka gjöld þau, sem í 1. málsg. 2. liðs og 3. lið hér að framan eru ákveðin fyrir opna transit, um 50%, með jöfnun uppávið, ef svo ber undir, upp í tölu, sem deilanleg er með 5.

5. Landtransitgjald það, sem ákveðið er í 2. lið fyrir böggla í lokaðri transit, greiðist sömuleiðis sænsku pósthjórninni fyrir böggla, sem skipst er á milli Borgundarhólms, Færeyja og sjálfrar Danmerkur í lokaðri transit yfir Svíþjóð, og norsku pósthjórninni fyrir böggla, sem skipst er á milli Færeyja og sjálfrar Danmerkur í lokaðri transit yfir Noreg; fari hin siðarnefndu skipti jafnframt fram á leiðinni Frederikshavn—Kristianssand og á norsku Íslandsleiðinni eða á annari þessara leiða, greiðist norsku pósthjórninni enn fremur sjótransitgjald er nemur 10 s. fyrir kg. eða hluta af því, reiknað af sam-
anlagðri þyngd allra böggla í flutningnum, þó ekki hærri upphæð en þá, er svari til þess, er Noregur fengi í sjótransitgjald samkvæmt alþjóða pósthöggla samningnum.

13. gr.

Reikningsskil.

Reikningsskil yfir inneignir hvers lands hjá öðru, fara fram á þann hátt, er pósthjórnirnar koma sér saman um.

14. gr.

Ábyrgð.

1. Auk skaðabóta þeirra, sem eftir venjulegum alþjóðareglum eru greiddar fyrir glatað ábyrgðarbréf hefir sendandi ábyrgðarbréfs, sem hefir verið innsiglað

69 samkvæmt gildandi fyrirmælum um bréf með tilgreindu verði, ennfremur rétt til, þegar innihald bréfsins er horfið að nokkru eða öllu leyti eða hefir orðið fyrir skemmdum á annan hátt, meðan það var í vörslum póststjórnarinnar, að fá greiddar skaðabætur, er svari hinu raunverulega tjóni, er hlotist hefir af áverknum eða skemmdunum, nema því aðeins, að yfirsjón eða skeytingarleysi sendanda sé um að kenna eða ásigkomulagi sendingarinnar. Bæturnar mega þó aldrei nema meiru en því, er sendanda ber, ef sendingin týnist með öllu.

2. Þó að milliríkjasending glatist eða skemmist vegna ofureflis (vis major), þá losar það ekki póststjórnirnar undan ábyrgð á póstsendingunum.

15. gr.

Mynt.

1. Gjöld þau og upphæðir, sem í samningi þessum eru tilgreind í krónumynt, eiga jafnan við mynt hlutaðeigandi sendilands, nema annað sé skýrt tekið fram.

2. Gjöld þau, sem í samningnum eru tilgreind í frönkum og sentímum, eiga við gullfrankann eins og hann er skilgreindur í alþjóðapóstsamningnum.

Útreikningur á gjöldunum í mynt hvers lands um sig fer eftir jafngildi því, sem gildir í hverju landi í alþjóðaskiptum á samskonar sendingum. Póststjórnunum heimilast þó að koma sér saman um minniháttar jafnanir á gjaldaupphæðunum.

16. gr.

Burðargjaldsbreytingar.

1. Nú hækka burðargjöld innanríkis í einhverju samningslandanna svo að nauðsyn ber til að breyta gjöldum þeim í samningi þessum, sem ákveðin eru í mynt hlutaðeigandi lands, og skal þá sú breyting samþykkt, að undangenginni tilkynningu frá hlutaðeigandi póststjórn til hinna póststjórnanna.

2. Skyldi innanríkis burðargjald í Noregi verða lækkað skal norsku póststjórninni samtímis, að undangenginni tilkynningu til hinna póststjórnanna, heimilt að nota sama burðargjald undir bréf og bréfspjöld og gildir í Danmörku og Svíþjóð (sbr. 2. gr. 1. og 2. lið).

17. gr.

Starfsreglugerð.

Póststjórnunum heimilast, með starfsreglugerð eða bréfaskriptum, að setja nánari ákvæði, er kunna að þykja nauðsynleg til framkvæmda á þessum samningi, eða miða að því að greiða fyrir póstviðskiptunum.

18. gr.

Beiting alþjóðaákvæða.

Beri svo við um einhver atriði, að engin ákvæði séu fyrir hendi í samningi þessum né í ofangreindri starfsreglugerð, eða að um þau hafi ekki orðið samið

sérstaklega með bréfaskriptum — annaðhvort milli allra landanna eða sumra þeirra — þá gildir alþjóðapóstsamningurinn og aukasamningarnir ásamt til- 69
heyrandi starfsreglugerðum. 23. febr.

19. gr.

Fundir.

Fulltrúar fyrir samningslöndin hittast árlega á fundi, til þess að endurskoða samninginn eða gera hann fullkonnari, sem og til þess að taka til athugunar önnur póstmálefni, sem eru sameiginleg áhugaefni fyrir löndin.

20. gr.

Gildi samningsins.

Samningur þessi öðlast gildi þann 1. janúar 1935.

Samtímis ganga þessir samningar úr gildi:

Samningur um póstviðskiptin milli Danmerkur og Finnlands 14. maí 1930, með síðari breytingum.

— — póstsambandið — — — Íslands 19/30. nóvember 1927.

— — póstviðskiptin — — — Noregs og Svíþjóðar 14. maí 1930, með síðari breytingum.

— — — — Finnlands og Noregs 14. maí 1930, með síðari breytingum.

— — — — Svíþjóðar 14. maí 1930, með síðari breytingum.

— milli póststjórna Íslands og Noregs 1/17. ágúst 1922, með síðari breytingum.

— um áskrift á blöðum og tímaritum milli Íslands og Noregs 10. ágúst/28. júlí 1923.

— — póstviðskiptin milli Íslands og Svíþjóðar 25/14. maí 1928.

Samningurinn gildir um óákveðinn tíma, en segja má honum upp af samningsaðila hálfu hvers um sig og hættir hann þá að gilda ári eftir uppsögnina.

Gerður í fimm eintökum — einu á íslenzku, einu á dönsku, einu á finnsku og sænsku, einu á norsku og einu á sænsku — í Reykjavík, Kaupmannahöfn, Helsingfors, Oslo og Stokkhólmi þann 31. desember 1934.

Fyrir Ísland: S. Briem. Fyrir Danmörku: C. Mondrup.

Fyrir Finnland: G. E. F. Albrecht. Fyrir Noreg: Klaus Helsing.

Fyrir Svíþjóð: Anders Örne.

Þetta er hérmeð birt almenningi.

Í ríkisstjórn Íslands, 23. febrúar 1935.

Haraldur Guðmundsson.

70

23. febr.

AUGLÝSING

um starfsreglugerð við samninginn um póstviðskiptin milli Danmerkur,
Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar.

Póststjórnirnar í Danmörku, Finnlandi, Íslandi, Noregi og Svíþjóð hafa komið sér saman um, að í póstviðskiptunum milli þessara fimm landa skulu eftirfarandi sérstöku reglugerðar-ákvæði gilda frá og með 1. janúar 1935.

1. gr.

Góðgerðamerki.

Góðgerðamerki má láta á bréfapóstsendingar eftir því sem innanríkisákvæði sendilandsins mæla fyrir.

2. gr.

Bréfa- og verðbréfaskrár.

Eyðublöð undir bréfa- og verðbréfaskrár ákveðast eftir nánara samkomulagi milli póststjórnanna.

Pósthús þau, sem skiptast á milliríkjasendingum í sambandi milli Noregs og Svíþjóðar eingöngu, skulu undir almennar og meðmæltar sendingar nota bréfaskrár eins og þau eyðublöð, sem notuð eru í innanríkisþjónustunni hjá hlutaðeigandi landi.

3. gr.

Stimplun sendinga, sem koma í bréfaöksum.

Bréfapóstsendingar þær, sem nefndar eru í 3. lið 1. greinar samningsins, skulu af póststjórn móttökulandsins stimplaðar með sérstökum stimpli, er sýni sendilandið.

4. gr.

Hámark þyngdar og stærðar á bögglum til og frá Íslandi.

1. Hámark þyngdar er:

Fyrir böggla til og frá íslenskum pósthúsum á viðkomustöðum póst-	
skipanna	20 kg.
— — — — — öðrum íslenskum pósthúsum	2½ —

Böggla yfir 2½ kg. að þyngd má þó senda til annara staða en viðkomustaða póstskipanna, en þeir eru þá aðeins fluttir til pósthússins á þeim viðkomustað, sem liggur næst ákvörðunarstaðnum. Þetta pósthús gerir viðtakanda aðvart um komu böggulsins.

2. Bögglar, sem flytjast eiga með íslenskum landpóstum, mega ekki vera yfir 46 sm. á lengd né 23 sm. á breidd eða þykkt.

5. gr.

70

23. febr.

Afgreiðsla á bögglapósti m. m.

1. Hraðflutningsböggjum skal haldið aðgreindum frá öðrum pósti. Þókar með hraðflutningsböggjum skulu bera greinilega áletrun um að slíkir böggjar séu í þeim.

2. Reikningsskil á transítgjöldum fyrir böggla í lokaðri transít frá einu samningslandanna til annars fara fram eftir mánaðarlegum samdráttum, sem viðskiptapósthús ákvörðunarlandsins, sem fær póstin, býr út eftir innfærslunni á sérstökum transítskrám. Þetta pósthús sendir síðan samdrættina ásamt transítskránum til póststjórnar transítlandsins, sem sér um að þeir séu teknir upp í reikningsskilin.

3. Reikningsskil á transítgjöldum til norsku og sænsku póststjórnarinnar fyrir flutning á böggjum í lokaðri transít milli Færeyja og sjálfrar Danmerkur og milli Borgundarhólms og sjálfrar Danmerkur fara fram samkvæmt mánaðaruppgjöri á samanlagðri þyngd sendinganna, og sér hlutaðeigandi danskt viðskiptapósthús um tilbúning þess og staðfesting á því.

4. Eyðublöð undir bögglapóstskrár, transítskrár og komuskrár ákveða póststjórnirnar nánar.

6. gr.

Afhending og skil á póstflutningi.

Afhending og skil á póstflutningi fara fram um borð, þegar flutt er með ferju eða eimskipi og í póstvagni sé flutt með honum.

Afhending og skil á verð- og bögglapókum fara fram gegn kvittun.

7. gr.

Blöð og tímarit.

1. Transítgjöld þau fyrir blöð og tímarit, sem ákveðin eru í 2. lið 11. greinar samningsins, reiknast út fimmta hvert ár samkvæmt reglunum í 2. málsgrein hér að neðan. Hin útreiknuðu gjöld skulu, auk ársins sem þau eiga við, greiddast með sömu upphæðum árlega næstu 4 árin.

Gjöldin reiknast fyrsta skipti út fyrir árið 1935 eftir samanlagðri tölu blaða og tímarita, sem hafa á árinu flutzt í transít yfir hlutaðeigandi land. Útreikningur þessi, sem er gerður af útgáfulandinu í lok ársins sem hann á við, er sendur póststjórn hlutaðeigandi transítlands með hjálögðum viðurkenndum ársfjórðungsreikningum í frumriti. Greiðslur þær, sem inna ber af hendi árlega færast til reiknings á fyrsta ársfjórðungi næsta árs á eftir.

2. Við flutning á áskriftum gegn sérstöku 50 aura, í Finnlandi 5 marka, gjaldi, skal þess gætt er hér segir:

Beiðni um áskriftarflutning skal gilda frá ákveðnum degi um óákveðinn tíma, og er því aðeins tekin til greina, að beiðð sé um flutninginn á einn stað, en ekki samtímis á marga staði, hvern á eftir öðrum.

70 Hina skrifuðu beiðni um flutninginn sendir pósthúsið á ákvörðunarstað-
 23. febr. um fram að þessu til viðskiptapósthússins innanlands, sem í hlut á, en það til-
 kynnir aftur þeim pósthúsum, sem varða um flutninginn. Þegar póstaritun hins
 nýja ákvörðunarstaðar er engum vafa undirorpin, má auk þess senda beiðnina
 beina leið til pósthúss útgáfustaðarins, ef ætla má að sending hennar um við-
 skiptapósthúsið eingöngu, seinki flutningnum.

Þóknunin fyrir flutning greiðist í frímerkjum, sem límast á beiðnina.

8. gr.

Reikningsskil.

Aðalreikningar milli:

Danmerkur og Finnlands		eru búnir til af dönsku póststjórninni					
—	— Íslands	—	—	—	—	—	—
—	— Noregs	—	—	—	—	—	—
—	— Svíþjóðar	—	—	—	—	—	—
Finnlands	— Íslands	—	—	—	—	finnsku	—
Noregs	— Finnlands	—	—	—	—	norsku	—
—	— Íslands	—	—	—	—	—	—
Svíþjóðar	— Finnlands	—	—	—	—	sænsku	—
—	— Íslands	—	—	—	—	—	—
—	— Noregs	—	—	—	—	—	—

Aðalreikningarnir skulu gerðir ársfjórðungslega og sendir póststjórn hlutað-
 eigandi lands. Reikningsjöfnuðurinn greiðist án þess að beðið sé eftir endurskoð-
 un, og villur, sem fram kunna að koma, leiðréttast í næsta aðalreikningi.

Reikningsskil vegna póstávisana- og blaðaviðskipta fara fram á þann hátt,
 sem póststjórnirnar koma sér saman um.

9. gr.

Mál.

Allar bréfaskriftir milli póststjórnanna skulu fara fram á dönsku, norsku
 eða sænsku.

Gerð í fimm eintökum — einu á íslensku, einu á dönsku, einu á finnsku
 og sænsku, einu á norsku og einu á sænsku — Í Reykjavík, Kaupmannahöfn,
 Helsingfors, Oslo og Stokkhólmi þann 31. desember 1934.

Fyrir Ísland: S. Briem. Fyrir Danmörku: C. Mondrup.
 Fyrir Finnland: G. E. F. Albrecht. Fyrir Noreg: Klaus Helsing.
 Fyrir Svíþjóð: Anders Örne.

Þetta er hérmeð birt almenningi.

Í ríkisstjórn Íslands, 23. febrúar 1935.

Haraldur Guðmundsson.

KONUNGLEG AUGLÝSING

71

7. marz

um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Eftir að Vér erum aftur heim kominn úr ferð Vorri til útlanda kunngjörum Vér hérmeð Vorum kærni og trúu þegnum, að Vér höfum í dag sjálfur tekið við ríkisstjórninni, sem Vér 5. f. m. samkvæmt lögum 11. febrúar 1871, sbr. 3. gr. dansk-íslenskra sambandslaga 30. nóvember 1918, höfðum falið á hendur í fjarvist Vorri hans konunglegu tign ríkisarfa Christian **Frederik** Franz Michael Carl Valdemar Georg.

Gjört í Kaupmannahöfn, 7. marz 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

OPIÐ BRÉF

72

16. marz

um að hans konunglega tign Haraldur, prins af Danmörku, sé settur ríkisstjóri.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Þareð Vér höfum í hyggju að ferðast til útlanda, og með því að hans konunglega tign ríkisarfi þá um leið dvelur erlendis, setjum Vér ríkisstjóra, samkvæmt 1. gr. í lögum 11. febrúar 1871, um ríkisstjórn er svo stendur á að konungur er ekki orðinn fulltiða, eða er sjúkur eða fjarverandi, sbr. 3. gr. dansk-íslenskra sambandslaga, bróður Vorn elskulegan, hans konunglegu tign prins **Harald** Christian Frederik, og hefir hann ríkisstjórn á hendi í Voru nafni frá þessum degi, þangað til Vér komum heim aftur.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 16. marz 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

73

L Ö G

25. marz

um breyting á lögum nr. 25 9. jan. 1935, um breyting á lögum nr. 75 27. júní 1921,
um stimpilgjald.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Fjármálaráðuneytinu er heimilt að undanþiggja banka frá því að stimpla
með greiðslumerkjum skjöl útgefin af þeim, enda hagi þeir bókhaldi sínu þannig,
að auðvelt sé, að dómi fjármálaráðuneytisins, að sjá á hverjum tíma, hve mörg
stimpilskyld skjöl þeir hafa gefið út, og greiði þeir svo stimpilgjald af þeim
ársfjórðungslega eftir á.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amalúborg, 25. marz 1935.

Í nafni konungs

Harald

Íslands prins og Danmerkur, ríkisstjóri.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

74

KONUNGLEG AUGLÝSING

29. marz

um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Eftir að Vér erum aftur heim kominn úr ferð Vorri
til útlanda, kunngjörum Vér hérmeð Vorum kæru og trúu þegnum, að Vér
höfum sjálfur í dag tekið við ríkisstjórninni, sem Vér með opnu bréfi

16. marz þ. á., samkvæmt lögum 11. febrúar 1871, sbr. 3. gr. dansk-íslenska sambandslaga, höfðum falið bróðir Vorum elskulegum, hans konunglegu tign prins **Harald** Christian Frederik að hafa á hendi sem ríkisstjóri í fjarvist Vorri. 74
29. marz

Gjört á Amaliuborg, 29. marz 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

AUGLÝSING

75

um að Ísland hafi fullgilt alþjóðasamninga, sem gerðir voru á pósthöfðinu í Kairo þann 20. marz 1934. 3. apríl

Þann 27. febrúar 1935 voru afhent í skjalasafni utanríkismálaráðuneytisins egypska, í Kairo, fullgildingarskjöl Íslands að eftirtöldum alþjóðasamningum, sem gerðir voru á pósthöfðinu í Kairo þann 20. marz 1934.

- 1) Alþjóðapóstsamningur,
- 2) Verðbréfasamningur,
- 3) Póstbögglasamningur,
- 4) Póstávisanasamningur,
- 5) Póstinnheimtusamningur.

Samningarnir gengu í gildi þann 1. janúar 1935.

Þetta er hérmeð gert almenningi kunnugt.

Í ríkisstjórn Íslands, 3. apríl 1935.

Haraldur Guðmundsson.

KONUNGSBRÉF

76

um frestun á fundum Alþingis. 4. apríl

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að Vér viljum hér með, að tilskildu samþykki Alþingis, veita yður sem forsætisráðherra Vorum umboð til þess í Voru nafni

76
4. apríl

að fresta fundum yfirstandandi Alþingis frá því er venjulegum störfum þess verður það langt komið, að ekki þyki ástæða til lengra þinghalds að sinni þar til síðar á árinu, þó ekki lengur en til 10. október næstkomandi.

Gjört á Amaliuborg, 4. apríl 1935.

Undir vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

77
8. apríl

L Ö G

um breyting á jarðræktarlögum, nr. 43 20. júní 1923.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Niðurlag 2. gr., orðin „meiri hluta í stjórn þess“ o. s. frv., falli burt. Í þeirra stað komi: annan endurskoðanda að reikningum félagsins og varamann hans.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

BRÁÐABIRGÐAÁKVÆÐI.

Þá er lög þessi öðlast gildi, falla niður umboð hinna stjórnskipuðu manna í stjórn Búnaðarfélags Íslands, enda hafi búnaðarþingið þá kosið menn í þeirra stað í stjórn félagsins.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 8. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

78

15. apríl

um einkarétt ríkisstjórnarinnar til þess að flytja trjáplöntur til landsins,
og um eftirlit með innflutningi trjáfræs.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórnin hefir ein heimild til þess að flytja til landsins hverskonar trjá-
plöntur, og tekur sú heimild einnig til plantna af öllum tegundum runna, nema
rósum. Ennfremur skal ríkisstjórnin taka að sér eftirlit með innflutningi á
trjáfræi.

2. gr.

Ríkisstjórnin felur skógrækt ríkisins að sjá um innkaup og innflutning er-
lendra trjáplantna, eftir því sem þörf krefur. Ríkisstjórnin felur einnig skógrækt
ríkisins eftirlit með innflutningi á trjáfræi.

3. gr.

Skógræktarstjóri, sem framkvæmdarstjóri skógræktarmálanna, sér um inn-
kaup, sölu og afhendingu erlendra trjáplantna. Plönturnar má selja bæði í heild-
sölu og smásölu, en öll álagning skal ákveðin af ríkisstjórn, eftir tillögum skóg-
ræktarstjóra.

4. gr.

Skógræktarstjóri skal leggja áherzlu á, að til landsins flytjist harðgerðar
plöntur, sem líklegar séu til þess að þola íslenskt veðurfar. Skal hann einnig gæta
þess, að heilbrigði plantnanna sé ekki ábótavant, svo framarlega, sem þess er
kostur.

Eftirlit með innflutningi á trjáfræi skal fólgið í því, að skógræktarstjóri
getur krafizt þeirra heilbrigðisvottorða, sem hann álitur nauðsynleg, með hverri
tegund trjáfræs.

5. gr.

Sá arður, sem kann að verða af sölu innfluttra trjáplantna, fellur til skóg-
ræktar ríkisins, og skal honum ráðstafað á sama hátt og því fé, sem skógrækt
ríkisins hefir í þarfir skógræktarmálanna.

78

15. apríl

6. gr.

Sá, sem gerist brotlegur við lög þessi, með því að flytja erlendar trjáplöntur til landsins, skal sæta sektum frá 10—500 krónum, og skal upphæðin metin eftir því, hvort viðkomandi flytur inn plöntur til eigin þarfa eða ætlar þær til sölu. Plönturnar skulu gerðar upptækar, og falla þær til skógræktar ríkisins.

Sá, sem brýtur 3. grein þessara laga, með því að selja trjáplöntur herra verði en auglýst smásöluverð heimilar, skal sæta sektum frá 100—500 krónum.

Sá, sem flytur inn trjáfræ án nauðsynlegra heilbrigðisvottorða, sætir sektum frá 10—100 kr.

Sektarfé rennur í ríkissjóð.

7. gr.

Með mál út af brotum gegn lögum þessum skal fara sem almenn lögreglumál.

8. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 15. apríl 1935.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

79

16. apríl

L Ö G

um breyting nokkurra laga, sem varða sölu og meðferð íslenzkra afurða.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Allur kostnaður við störf fiskimálanefndar, sem skipuð er samkvæmt lögum nr. 76 29. des. 1934, þar með talin laun nefndarmanna, greiðist úr markaðs- og verðjöfnunarsjóði, sem myndaður er samkvæmt lögum nr. 75 29. desember 1934.

2. gr.

Allur kostnaður við störf mjólkursölunefndar, sem skipuð er samkvæmt lögum nr. 1 7. jan. 1935, þar með talin laun nefndarmanna, greiðist úr verðjöfnunarsjóðum, sem myndast samkvæmt þeim lögum.

3. gr.

79

Kostnaður við störf sildarútvegsnefndar, sem skipuð er samkvæmt lögum nr. 74 29. des. 1934, þar með talin laun nefndarmanna, skal greiddur úr sjóði þeim, sem heimilt er að stofna samkvæmt 2. gr. þeirra laga.

4. gr.

Kostnaður við störf kjötverðlagsnefndar, sem skipuð er samkvæmt lögum nr. 2 9. jan. 1935, þar með talin laun nefndarmanna, greiðist úr verðjöfnunarsjóði þeim, sem myndaður er samkvæmt ákvæðum þeirra laga.

5. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin öll þau ákvæði í lögum nr. 76 29. des. 1934, nr. 75 29. des. 1934, nr. 1 7. janúar 1935, nr. 74 29. des. 1934, og l. nr. 2 9. janúar 1935, sem fara í bága við ákvæði þessara laga.

6. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 16. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

80

um breyting á 22. gr. laga nr. 6 9. jan. 1935 [Tekjuskattur og eignarskattur]. 16. apríl

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Aftan við 22. gr. laga nr. 6 9. jan. 1935 bætist:

Undirskattanefndarmenn þeir, er nú eru, halda starfi sínu þar til tími þeirra er útrunninn,

80

16. apríl

2. gr.

Á eftir 1. málsg. 36. gr. laganna komi: Á skattskrá þeirri, sem lögð er fram í Reykjavík, er þó nægilegt að tilgreina tekjuskatt, eignarskatt og skattupphæðir samtals.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 16. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

81

26. apríl

TILSKIPUN

um lyf og lækniáhöld í íslenskum skipum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Samkvæmt 31. gr. siglingalaga frá 30. nóvember 1914 viljum Vér skipa svo fyrir um lyf og lækniáhöld í íslenskum skipum:

1. gr.

Bátur eða skip, hverju nafni sem nefnist og skoðunarskylt er að lögum, skal jafnan hafa lyfjaskrín meðferðis, þannig búið að lyfjum, umbúðum og áhöldum og að öðru leyti svo úr garði gert, sem fyrir er mælt í tilskipun þessari.

2. gr.

Lyfjaskrín skulu vera fernskonar, og í hverju skríni lyf, umbúðir og áhöld, sem hér greinir:

Lyfjaskrín I.

A. Lyf til útvortis notkunar.

1. Joðáburður (Solutio jodi spirituosa, Ph. D.), grm. 20: 1 glas.
2. Gult vaselin (Vaselinum euflavini, D. D.), grm. 30: 1 tinbelgur.

B. *Umbúðir.*

1. Heftiplástur 2 cm. $\times$ 1 m.: 1 spóla.
2. Sáralinsbindi 5 cm. $\times$ 5 m.: 4 bindi.
— 8 cm. $\times$ 5 m.: 2 bindi.
3. Sjúkrabaðmull 10 grm.: 4 böggjar.
— 30 grm.: 2 böggjar.

C. *Áhöld.*

1. Skæri, 12 cm. úr krómstáli.

Lyfjaskrín II.

A. *Lyf til innvortis notkunar.*

1. Hitatölur (Tablettaa acidi acetylsalicylici, Ph. D.) $\times$ XX: 2 glös.
2. Ópiumsdropar (Tinctura thebaica, Ph. D.) grm. 20: 1 glas.

B. *Lyf til útvortis notkunar.*

1. Bensín, grm. 100: 2 glös.
2. Joðáburður (Solutio jodi spirituosaa, Ph. D.) grm. 20: 5 glös.
3. Bórsýrutölur (Tablettaa acidi borici) grm. 1,5 $\times$ XX: 1 glas.
4. Gult vaselín (Vaselinum euflavini, D. D.) grm. 30: 5 tinbelgir.

C. *Umbúðir.*

1. Heftiplástur 2 cm. $\times$ 1 m.: 2 spólur.
— 5 cm. $\times$ 1 m.: 1 spóla.
2. Sáralín 15 cm.: 2 böggjar.
— 30 cm.: 2 böggjar.
— 1 m.: 2 böggjar.
3. Sáralinsbindi 5 cm. $\times$ 5 m.: 12 böggjar.
— 8 cm. $\times$ 5 m.: 6 böggjar.
— 12 cm. $\times$ 5 m.: 4 böggjar.
4. Gúmdúkur 50 cm.
5. Sjúkrabaðmull grm. 10: 12 böggjar.
— grm. 30: 6 böggjar.
— grm. 60: 4 böggjar.
6. Lásnælur, ýmsar stærðir: 12 stk.

D. *Áhöld.*

1. Mælikanna úr gleruðu pjátri með mælistrikum og vör, 100 cm.³
2. Sótthitamælir.
3. Hnifur, 15 cm. úr krómstáli.
4. Skæri, 15 cm. úr krómstáli.
5. Flísatöng, 15 cm. úr krómstáli.

Lyfjaskrín III.

A. *Lyf til innvortis notkunar.*

1. Hitatölur (Tablettaa acidi acetylsalicylici, Ph. D.) $\times$ XX: 10 glös.
2. Ópiumsdropar (Tinctura thebaica, Ph. D.) grm. 20: 5 glös.
3. Hóstadropar (Linctus Pimpinellae thebaicus, D. D.) grm. 50: 10 glös.

81

26. apríl

4. Sveftölur (Tablettaa acidiaethylbarbiturici, Ph. D.) $\times$ X: 1 glas.
5. Hægðaber (Pilulae Frangulae compositae, Ph. D.) $\times$ XX: 2 glös.
6. Karlsbaðstölur (Tablettaa salis Carlsbadensis artificialis) grm. 1 $\times$ XX: 4 glös.
7. Laxerolia (Oleum Ricini, Ph. D.) grm. 50: 5 glös.
8. Sódatölur (Tablettaa natrii bicarbonatis) grm. 1 $\times$ XX: 4 glös.
9. Vismúttölur (Tablettaa bismuthi subsalicylatis, D. D.) $\times$ XX: 4 glös.
10. Brómtölur (Tablettaa bromisovalis, D. D.) $\times$ XX: 1 glas.
11. Kamfórudropar (Aether spirituosus camphoratus, Ph. D.) grm. 10: 5 glös.
12. Sandeloliubelgir (Capsulae aetherolei Santali, D. D.) $\times$ XL: 5 þjátúröskjur.

B. *Lyf til útvortis notkunar.*

1. Bensín, grm. 100: 10 glös.
2. Joðáburður (Solutio jodi spirituosa, Ph. D.) grm. 20: 25 glös.
3. Joðglyserín (Glycerinum jodi, D. D.) grm. 50: 2 glös.
4. Bórsýrutölur (Tablettaa acidiaethylicae) grm. 1,5 $\times$ XX: 5 glös.
5. Gult vaselín (Vaselinum euflavini, D. D.) grm. 30: 25 tinbelgir.
6. Álúnsedik (Solutio aluminii subacetatis, Ph. D.) grm. 50: 10 glös.
7. Gular tölur (Tablettaa euflavini boricae) grm. 0.20 $\times$ XX: 1 glas.
8. Kresólsápulögur (Liquor kresoli saponatus, Ph. D.) grm. 30: 10 glös.
9. Zinkvaselín (Vaselinum zincicum lanolinatum, D. D.) grm. 30: 10 tinbelgir.
10. Gigtaráburður (Balsamum mentholi compositum, Ph. D.) grm. 30: 10 tinbelgir.
11. Augndropar (Oculoguttae zinci sulfatis boricae, D. D.) grm. 10: 2 glös.
12. Tanndropar (Eugenolum, Ph. D.) grm. 5: 2 glös.
13. Lekandatölur (Tablettaa kalii permanganati 0,15) $\times$ XX: 2 glös.
14. Gyllinistautar (Suppositoria haemorrhoidalia, D. D.) $\times$ XII: 2 öskjur.
15. Klóretýl (Aethyli chloridum, Ph. D.) grm. 30: 2 goshyllki.

C. *Umbúðir.*

1. Heftiplástur, 2 cm. $\times$ 1 m.: 10 spólur.
— 5 cm. $\times$ 1 m.: 5 spólur.
2. Sárallín, 15 cm.: 10 böggjar.
— 30 cm.: 10 böggjar.
— 1 m.: 10 böggjar.
3. Sárallínsbindi, 5 cm. $\times$ 5 m.: 60 böggjar.
— 8 cm. $\times$ 5 m.: 30 böggjar.
— 12 cm. $\times$ 5 m.: 20 böggjar.
4. Gúmdúkur, 2½ m.
5. Sjúkrabaðmull, grm. 10: 60 böggjar.
— 30: 30 böggjar.
— 60: 20 böggjar.

6. Flónelsbindi, 8 cm. $\times$ 5 m.: 4 stk.
7. Lérefitsdúkur, 1 m. $\times$ 1 m.: 2 stk.
8. Pappaspelkur, 6 cm. $\times$ 4 mm. $\times$ 50 cm.: 2 stk.
— 10 cm. $\times$ 4 mm. $\times$ 50 cm.: 2 stk.
9. Pungband nr. 2.: 2 stk.
— nr. 4.: 2 stk.
10. Skinnneglur, misstórar: 6 stk.
11. Lásnælur, ýmsar stærðir: 60 stk.

81

26. apríl

D. Áhöld.

1. Mælikanna úr gleruðu pjátri með mælistrikum og vör, 100 cm.³
2. Sótthitamælar: 2 stk.
3. Hnifur, 15 cm. úr krómstáli.
4. Skæri, 15 cm. úr krómstáli.
5. Sáratöng, 15 cm., úr krómstáli (með göddum).
6. Flisatöng, 15 cm. úr krómstáli.
7. Æðatöng, 12 cm. úr krómstáli (Kochers).
8. Saumnálar, stærðir 2—4: 4 stk.
9. Silkigarn nr. 3: 5 metrar, dauðhreinsað í sóttvarnarlegi, í glerhylki með gúmtappa og skrúfuðu loki: 2 glerhylki.
10. Naglaburstar: 2 stk.
11. Stútkanna úr postulíni.
12. Lekandasprauta úr gleri og hörðu gúmi: 2 stk.
13. Nelatons þvagleggur, stærð 18.
14. Hægðaskál úr gleruðu pjátri.
15. Þvagglas úr gleri.
16. Hrákakanna úr gleruðu pjátri.
17. Gúmhitapoki, 1½ lítri.
18. Lyfjaglös 50 cm.³: 5 stk.
— 100 cm.³: 5 stk.
— 200 cm.³: 5 stk.
19. Lyfjamiðar, hvítir: 25 stk.
— bláir: 25 stk.
20. Tappar: 25 stk.

Lyfjaskrín IV.

Eins og III, nema tvöfalt meira af öllum tegundum lyfja og áhalda (en af umbúðum jafnmikið).

Landlæknir segir nánar fyrir um samsetningu lyfjanna, umbúnað þeirra og áletrun, svo og um gerð umbúða og áhalda.

Lyfjaskrín I skal vera hæfilega stór pjáturstokkur, með loki á hjörum og svo umbúið, að það, sem í því er, sé sem bezt varið fyrir vætu.

Lyfjaskrín II, III og IV skulu vera hæfilega stórir trékassar hólfaðir í sundur þannig, að hver lyfjategund sé sér í hólfi, umbúðirnar sér og áhöldin

81 sér, og svo umbúið, að sem minnst haggist við hreyfingu skipsins. Í stað 26. apríl lyfjaskrína II, III og IV má útbúa fasta skápa á hentugum stöðum í skipunum, enda séu þeir hólfaðir sundur á svipaðan hátt og fyrir er mælt um kassana. Lyfjaskrín II, III og IV skulu vera læst með lykli, og lykillinn í vörzlum skipstjóra eða stýrimanns, sem af skipstjóra er falið að hafa umsjón með lyfjaskríninu.

Hvert lyfjaskrín skal tölumerkt sinni tölu.

3. gr.

Hverju lyfjaskríninu, II, III, IV, skal fylgja eitt eintak af lækningakveri fyrir farmenn, sem landlæknir lætur semja og gefur út.

4. gr.

Bátar og skip skulu hafa lyfjaskrín sem hér segir:

1. Róðrabátar, vélbátar og önnur skip skulu hafa lyfjaskrín I, nema þau falli undir ákvæði síðari töluliða þessarar greinar.
2. Skip, sem hafa yfir 8 skipverja, eða eru að jafnaði lengur en sólarhring í senn úr höfn eða stunda farþegaflutning milli hafna, skulu hafa lyfjaskrín II, nema þau falli undir ákvæði síðari töluliða þessarar greinar.
3. Skip, sem hafa yfir 20 skipverja, eða eru að jafnaði yfir viku í senn úr höfn, eða flytja að jafnaði farþega svo tugum skiptir milli hafna, eða fara að jafnaði milli landa, skulu hafa lyfjaskrín III, nema þau falli undir ákvæði síðasta töluliðs þessarar greinar.
4. Farþegaskip, sem ganga að jafnaði milli landa, skulu hafa lyfjaskrín IV.

5. gr.

Er lögboðin aðalskoðun skips fer fram, skal lyfjaskrín skipsins sérstaklega athugað af skoðunarmönnum, og skulu þeir gæta þess, að það sé búið lyfjum, umbúðum og áhöldum samkvæmt fyrirmælum þessarar tilskipunar. Þegar um lyfjaskrín III og IV er að ræða, skal héraðslæknir skoða skrínið og gefa vottorð um, er lagt sé fyrir skoðunarmenn. Athugunar lyfjaskríns skal sérstaklega getið í skoðunarbókinni.

6. gr.

Jafnan þegar eytt er til muna úr lyfjaskríninu skips af einhverju lyfi eða umbúðum, skal skipstjóri sjá um, að viðbót sé fengin, þegar er því verður við komið, og ekki lagt í ferð úr höfn, þar sem er lyfjabúð eða læknir, nema þessa sé gætt.

7. gr.

Þegar um mjög stór farþegaskip er að ræða eða um óvenjulegan farþegaflutning milli landa á öðrum skipum en farþegaskipum, eða ef gera má ráð fyrir, að skip verði óvenjulega lengi úr höfn, eða ef skip siglir til hitabeltislanda, eða til annara staða, þar sem hætta er á sérstökum sóttum, skal

taka meiri forða lyfja og umbúða í lyfjaskrín skipsins en annars er fyrir **81** mælt, og jafnvel bæta nauðsynlegum lyfjategundum við, hvorttveggja eftir 26. apríl nánari fyrirmælum héraðslæknis, er þá skal jafnan tilkvaddur.

8. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi 1. janúar 1936, og fellur þá jafnframt úr gildi tilskipun um lyf og læknisáhöld í íslenskum skipum 1. desember 1924, svo og tilskipun um viðauka við nefnda tilskipun nr. 13 frá 15. apríl 1930.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 26. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

82

um heimild fyrir ríkisstjórnina til að innheimta ýms gjöld 1936 með viðauka.

26. apríl

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að innheimta tekju- og eignarskatt álagðan 1936, samkvæmt lögum nr. 6 9. janúar 1935, með 10% viðauka. Þó skal eigi innheimta álag, sem nemur minna en 3 kr. hjá gjaldanda.

2. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt til ársloka 1936 að innheimta með 25% viðauka tolla af allskonar áfengum drykkjum (sbr. 2., 3. og 4. tölulið 1. gr. laga nr. 41 27. júní 1921, sbr. og lög nr. 73 29. desember 1934, um breyting á þeim lögum), ávaxtasafa og berjasafa, gosdrykkjum allskonar, sem ætlaðir eru óblandaðir til drykkjar, sóðavatni, tegrasi, unnu og óunnu tóbaki, hverskonar sem er, tóbaksvindlum og vindlingum (cigarettum), öllum tegundum af suðusúkkulaði og iðnsúkkulaði, kakódeigi, kakódufti, kakóbaunum, öllum teg-

82 undum af brjóstsykri, konfektí, átsúkkulaði og sykrudum ávöxtum, svo og af vitagjaldi, aukatekjum rikissjóðs, þeim sem taldar eru í lögum nr. 27 27. júní 1921, I—VI kafla, stimpilgjaldi, samkv. lögum nr. 75 27. júní 1921, og enn fremur af verðtolli (sbr. lög nr. 47 15. júní 1926, lög nr. 5 3. apríl 1928 og lög nr. 11 2. júní 1933), þó ekki af verðtolli af vörum þeim, er greinir í lögum nr. 83 19. júní 1933 og auglýsingu nr. 106 29. júní 1933, og eigi heldur af skófatnaði, öðrum en lakk-, flos- og silkiskóm, og oliufatnaði.

Viðaukinn sé reiknaður þannig, að hver toll- og gjaldeining hækkar um 25%, og reiknast $\frac{1}{2}$ eyrir eða $\frac{1}{2}\%$ eða hærri sem heill eyrir eða heilt prósent, en minna broti skal sleppt.

Gengisviðauki sá á aukatekjum rikissjóðs og stimpilgjaldi, er um ræðir í þessari grein, tekur þó ekki til greiðslna fyrir embættisverk, sem framkvæmd eru, eða fyrir skjöl, sem gefin eru út vegna framkvæmdar á lögum nr. 78 19. júní 1933, um kreppulánasjóð.

Rísi ágreiningur um það, hvort reikna skuli gjaldið með 25% viðauka eða ekki, sker fjármálaráðuneytið úr.

3. gr.

Skemmtanaskatt samkvæmt lögum nr. 56 31. maí 1927 skal til ársloka 1936 heimilt að innheimta með 80% álagi. Þó skulu leiksýningar, hljómléikar og söng-skemmtanir innlendra manna undanþegnar álagningunni.

4. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. jan. 1936.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 26. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

83

26. apríl

um viðauka við og breyting á lögum nr. 44 3. nóv. 1915, um sparisjóði.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttnerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Í stað 1. málsg. 6. gr. laganna komi:

Í stjórn hvers sparisjóðs mega ekki vera færri en 3 menn, og skal einn þeirra vera formaður. Reki sparisjóður almenna hlaupareiknings- og innheimtustarfsemi, skal stjórnin skipuð 5 mönnum. Sé sjóðurinn eign sýslu- eða bæjarfélags, skal stjórnin kosin af hlutaðeigandi sýslunefnd eða bæjarstjórn með hlutfallskosningu og stjórnin velja sér formann.

Stjórn sparisjóða, sem eru sjálfseignarstofnanir og hafa á hverjum tíma minnst ábyrgð 20 manna í kaupstöðum eða 12 manna utan kaupstaða, skal kosin þannig, að meiri hlutinn, 2 af 3 eða 3 af 5, skulu kosnir af ábyrgðarmönnum á aðalfundi sparisjóðsins, sem haldinn skal eigi síðar en í aprilmánuði ár hvert, hinir stjórnarmennirnir, 1 af 3 eða 2 af 5, skulu kosnir á sama tíma af viðkomandi bæjarstjórn eða sýslunefnd. Hlutfallskosning skal viðhöfð, ef óskað er, þegar tvo eða fleiri skal kjósa.

Stjórn sparisjóða, sem eigi eru eign sýslu- eða bæjarfélaga eða félaga einstakra manna, og eigi heldur hafa ábyrgð svo margra manna, er í annari málsgrein segir, skal kosin af viðkomandi sýslunefnd eða bæjarstjórn með hlutfallskosningu.

Um kosningu í stjórn sparisjóða, sem eru eign hreppsfélaga eða félaga einstakra manna, fer sem fyrir er mælt í lögum eða reglugerðum viðkomandi sjóða.

Kosningar í sparisjóðsstjórnir gilda til eins árs. Stjórn sparisjóðs ræður starfsmenn hans og hefir umsjón með öllum framkvæmdum sjóðsins.

2. gr.

Aftan við 7. gr. laganna bætist:

Ekki mega þeir heldur reka eigin lánastarfsemi eða aðra atvinnu, er komið geti í bága við hagsmuni sjóðsins.

3. gr.

Á eftir orðunum „endurskoðunarmenn“ í upphafi 19. gr. laganna komi: kosnir til eins árs af viðkomandi bæjarstjórn eða sýslunefnd með hlutfallskosningu.

83

26. apríl

4. gr.

Nú er stjórn og endurskoðendur sparisjóðs ekki skipuð í samræmi við ákvæði þessara laga, og ber þá að kjósa lögmæta stjórn innan þriggja mánaða frá því að lögin öðlast gildi. Fjármálaráðherra getur þó veitt lengri frest, ef sérstaklega stendur á.

5. gr.

Fjármálaráðuneytið annast eftirlit með öllum sparisjóðum í landinu. Skal það hafa nákvæmt eftirlit með því, að starfsemi og rekstur sparisjóðanna og stjórn þeirra sé í samræmi við gildandi lög og reglugerðir og önnur fyrirmæli, sem fylgja ber. Skal það annast um, að tafarlaust sé kippt í lag öllu því, sem ábótavant kann að vera, og getur það stöðvað rekstur sparisjóðs, ef ástæða þykir til, meðan ekki er bætt úr ágöllum. Ráðuneytið á heimtingu á því að fá aðgang að öllum skjölum og skilríkjum sparisjóðanna vegna eftirlitsins.

6. gr.

Kostnað þann, sem fjármálaráðuneytið kann að hafa vegna eftirlitsins, skal greiða úr ríkissjóði, en sparisjóðir skulu endurgreiða ríkissjóði kostnaðinn í hlutfalli við samanlagðar inn- og útborganir þeirra síðastliðið ár.

7. gr.

Með lögum þessum eru numin úr gildi lög nr. 48 20. júní 1923, um eftirlitsmann með bönkum og sparisjóðum.

8. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 26. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

84

26. apríl

um breyting á lögum nr. 2 10. febr. 1888, um Söfnunarsjóð Íslands.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alpingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Aftan við c-lið 6. gr. bætist: Þó aldrei yfir 5%.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 26. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

85

26. apríl

um bráðabirgðabreyting nokkurra laga.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alpingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

1. Framkvæmd laga nr. 50 10. nóv. 1913, um að landssjóður leggi landsbankanum til 100 þúsund krónur á ári í næstu 20 ár, er frestað til ársloka 1936.
2. Tekjur eftir lögum nr. 56 31. maí 1927, um skemmtanaskatt og þjóðleikhús, renna í ríkissjóð til ársloka 1936.
3. Tekjur eftir lögum nr. 58 8. sept. 1931, um einkasölu á tóbaki, skulu renna í ríkissjóð til ársloka 1936.

- 85** 4. Framkvæmd 2. og 3. gr. laga nr. 45 10. nóv. 1913, um bjarggráðasjóð Íslands, er frestað til ársloka 1936.
 26. apríl 5. Kennslueftirlit það, sem ræðir um í 6.—8. gr. laga nr. 35 19. maí 1930, fellur burt til ársloka 1936.
 6. Framkvæmd c-liðar í 8. gr. laga nr. 84 6. júlí 1932, um bifreiðaskatt o. fl., er frestað til ársloka 1936.
 7. Ríkisstjórninni er heimilt að fresta til ársloka 1936 framlögum samkv. 5. gr. laga nr. 34 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 84 6. júlí 1932, um bifreiðaskatt o. fl., til þeirra kaupstaða og verzlunarstaða, sem ekki leggja tilskilinn hluta á móti ríkisframlaginu og framkvæma ekki malbikun á árinu 1936.
 8. Ríkisstjórninni er heimilt að fresta árið 1935 framlagi til Ræktunarsjóðs Íslands af útflutningsgjaldi samkvæmt 4. gr. laga nr. 21 9. janúar 1935, um breyting á lögum nr. 70 27. júní 1921, um útflutningsgjald.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 26. apríl 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

86

L Ö G

3. maí

um breyting á póstlögum, nr. 5 7. maí 1921, sbr. lög nr. 3 27. marz 1925.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru.

1. gr.

Í stað tveggja fyrstu málsgreina 11. gr. g-liðs (Blöð og tímarit) komi: undir hvert $\frac{1}{2}$ kílógramm eða minni þunga 15 aurar.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

87

3. maí

um löggilding verzlunarstaðar í Hraunhöfn á Melrakkaslétu.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Í Hraunhöfn á Melrakkaslétu skal vera löggiltur verzlunarstaður.

2. gr.

Lög þessi öðlast gildi, þegar atvinnumálaráðuneytið hefir ákveðið takmörk verzlunarlóðar, samkv. lögum nr. 61 10. nóv. 1905, og birt í B-deild Stjórnartíðindanna.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

88

3. maí

um hafnsögu í Ísafjarðarkaupstað.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Öll skip, sem eru 30 smálestir brúttó að stærð eða meira, skulu, hvort sem þau nota hafnsögumann eða ekki, vera skyld til að greiða hafnsögugjald í fyrsta skipti á ári hverju, er þau koma frá útlöndum og leggjast við festar innan tak-

88 marka Ísafjarðarhafnar. Komi skip oftar en einu sinni á sama ári, skal það ekki 3. maí greiða hafnsögugjald nema það noti hafnsögumann.

Herskip, skemmtiskip og fiskiskip eru undanþegin hafnsögugjaldi, nema þau noti hafnsögumann.

2. gr.

Hafnarnefnd Ísafjarðar hefir á hendi stjórn hafnsögumála á Ísafirði, undir yfirstjórn bæjarstjórnar Ísafjarðar. Bæjarstjórnin skipar hafnsögumenn, að fengnum tillögum hafnarnefndar, og ákveður laun þeirra. Launin greiðist úr hafnarsjóði Ísafjarðar.

3. gr.

Hafnsögugjaldið greiðist samkvæmt reglugerð, er hafnarnefnd Ísafjarðar semur og stjórnarráð Íslands staðfestir, og skal í þeirri reglugerð jafnframt ákveða, hvert gjald skuli greiða fyrir leiðsögu út úr höfninni og um höfnina, þar á meðal inn í innri höfnina og út úr henni, svo og um framkvæmd hafnsögunnar og innheimtu hafnsögugjalda. Öll gjöld samkvæmt reglugerðinni renna í hafnarsjóð Ísafjarðar, og má taka þau lögtaki.

4. gr.

Brot gegn lögum þessum eða reglugerðum, er settar verða samkvæmt þeim, varða sektum, allt að 1000 kr. Með mál út af slíkum brotum skal fara sem almenn lögreglumál.

5. gr.

Lög þessi öðlast gildi nú þegar, og eru þá jafnframt úr gildi fallin lög nr. 26 frá 3. okt. 1903.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

LÖG

um almenn gæðamerki.

89

3. maí

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Félög með heimilisfangi á Íslandi, sem hafa það að markmiði, að gæta sameiginlegra atvinnuhagsmuna félaga sinna, skulu, með því að láta skrásetja almenn gæðamerki, sem ætluð séu í viðskiptum til þess að greina vörur félaganna frá vörum annara, eða til tryggingar eftirlits, geta öðlazzt einkarétt fyrir félaga sína til notkunar slíkra gæðamerkja, enda þótt félög þessi reki ekki neina þá atvinnu, sem um ræðir í 1. gr. laga nr. 43 13. nóv. 1903.

Opinber stjórnarvöld eða stofnanir á Íslandi, sem gæta sameiginlegra atvinnurekstrarhagsmuna flokks ríkisborgara, geta einnig öðlazzt slíkan einkarétt með því að láta skrásetja almenn gæðamerki.

Um merki þau, er ræðir um í þessari grein, skulu gilda ákvæði framangreindra laga, nema öðruvísi sé ákveðið í lögum þessum.

2. gr.

Nú beiðist félag skrásetningar merkis, og skal þá í beiðninni greina nafn félagsins og heimilisfang félagsstjórnarinnar; ennfremur skal fylgja beiðninni eintak af samþykktum félagsins og í þeim skal tekið greinilega fram:

1. Hvert sé markmið félagsins.
2. Hverjum sé heimilt að nota merkið, svo og hver skilyrði séu sett fyrir slíkum rétti.
3. Hver réttindi og hverjar skyldur fyrir félagið sjálft eða félaga þess leiði af notkun merkisins á óheimilan hátt.
4. Hver eða hverjir hafi heimild til að koma fram fyrir félagsins hönd.

Kröfu opinbers stjórnarvalds eða stofnunar um skrásetning merkis skal fylgja eintak af lögum þeim eða öðrum ákvæðum, sem við eiga, og séu í þeim samskonar upplýsingar, sem um ræðir í 2. og 3. tölul. greinar þessarar.

Nú verða síðar breytingar á atriðum þeim, sem að framan greinir, og skal þá tilkynna þær þeim, sem annast skrásetninguna.

Fyrir skrásetning almenns gæðamerkis og auglýsingu um skrásetninguna greiðist 120 kr. gjald; fyrir endurnýjun 40 kr. gjald.

89

3. maí

Eigi er heimilt að framselja öðrum rétt til almenns gæðamerkis, sem skrásett er.

3. gr.

4. gr.

Sérhverjum er heimilt að krefjast þess, að skrásetningin skuli afmáð með dómi:

- a. Ef félag það, sem á merkið, er hætt störfum,
- b. ef breytt hafa verulega skilyrði þau, er voru fyrir hendi þegar merkið var tilkynnt, og
- c. ef félagið kemur ekki fram ábyrgð á hendur þeim, sem nota merkið á óheimilan hátt, þrátt fyrir áminningu um að koma fram slíkri ábyrgð.

5. gr.

Skylda sú til skaðabóta, sem hvílir á þeim, er brjóta í bága við einkarétt þann, sem stofnast með skrásetningu almenns gæðamerkis, nær eigi einvörðungu til þess að bæta tjón, sem sjálfur eigandi merkisins kann að hafa orðið fyrir, heldur einnig til að bæta tjón það, sem þeir kunna að hafa beðið, sem áttu rétt á að nota merkið.

6. gr.

Með því skilyrði, að um gagnkvæmi sé að ræða, ná framangreind ákvæði einnig til félaga, sem eiga heimilisfang í einhverju þeirra ríkja, sem ákvæði vörumerkjalaganna hafa náð gildi um samkvæmt 15. gr. laga nr. 43 13. nóv. 1903, svo og til opinberra stjórnarvalda eða stofnana með heimilisfangi í umræddum ríkjum.

7. gr.

Merki þau, sem hér ræðir um, skal skrá í sérstaka deild vörumerkja-skrárinnar, og ákveður atvinnumálaráðherra fyrirkomulag, form og færslu þessarar deildar.

8. gr.

Nú telur ríkisstjórnin, eftir samráði við fulltrúa atvinnurekenda, æskilegt að láta skrásetja almennt íslenskt gæðamerki, sem nota megir á afurðir útfluttar frá Íslandi, er öruggt sé að telja gæðavörur samkvæmt gildandi ákvæðum um eftirlit með útflutningsvörum, og má þá setja ákvæði um skilyrði fyrir notkun þessa merkis með reglugerð. Í reglugerðinni má setja ákvæði, er banni að nota hér á landi merki, sem hægt er að villast á og skrásetta almenna gæðamerkinu; ennfremur ákvæði, er banni að búa til og flytja til landsins, án samþykkis ráðherra, eftirmyndir af almenna gæðamerkinu eða af merkjum, sem hægt er að villast á og gæðamerkinu; ennfremur ákvæði, er banni að búa til eða flytja til landsins stimpla, myndamót eða annað, sem ætlað er til þess að gera gæðamerkið eða annað merki, sem hægt er að villast á og gæðamerkinu. Í reglugerðinni má og ákveða, að framleiðandi eða útflytjandi,

sem gætir ekki fyrirmæla þeirra, sem sett eru um notkun almenna gæðamerkisins, skuli missa réttinn til að nota það, um skemmri tíma eða að fullu og öllu. 89 3. maí

Loks má ákveða í reglugerðinni sektir frá 10—5000 kr. fyrir brot á ákvæðum reglugerðarinnar.

Heimilt er ríkisstjórninni að greiða úr ríkissjóði kostnað þann, sem skrásetning almenna gæðamerkisins hefir í för með sér í löndum þeim, sem Ísland selur afurðir sínar.

9. gr.

Ríkisstjórninni veitist heimild til að ákveða með auglýsingu, að Ísland gerist aðili að alþjóðasamningum og samþykktum um vernd iðnaðarréttinda, varðveislu alþjóðamerkja og iðnaðarmáta, alþjóðaskrásetningu verzlunar- og vörumerkja og samþykktum snertandi takmörkun á fölskum upprunaauglýsingum á verzlunarvörum.

Ennfremur veitist ríkisstjórninni heimild til að setja með reglugerð önnur ákvæði, er kynnu að vera nauðsynleg vegna þátttöku í slíkum samningum.

10. gr.

Lög þessi öðlast gildi nú þegar.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um útrýmingu fjárkláðans.

90

3. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru.

1. gr.

Ríkisstjórninni veitist heimild til að láta fara fram böðun á öllu sauðfé í landinu til útrýmingar fjárkláðanum. Þó skulu undanskilin þau svæði, þar sem kláða hefir ekki orðið vart í sauðfé síðustu fimm árin,

90

2. gr.

3. maí Landbúnaðarráðherra ákveður, í samráði við forstöðumann rannsóknarstofu háskólans, hvaða baðlyf skuli notað til útrýmingarinnar.

3. gr.

Í hverju sýslufélagi eða bæjarfélagi skal landbúnaðarráðherra, eftir tillögu sýslunefndar eða bæjarstjórnar, skipa einn eftirlitsmann, er hafi umsjón með undirbúningi og framkvæmd útrýmingarböðunarinnar innan sýslu- eða bæjarfélags.

Skal eftirlitsmaður sýslufélags tilnefna baðstjóra í hverjum hreppi í samráði við hlutaðeigandi hreppsnefnd, en í bæjum ræður eftirlitsmaður baðstjóra eftir þörfum, í samráði við bæjarstjórn.

4. gr.

Kostnaður við útrýmingarböðunina greiðist af þessum aðilum:

1. Baðlyf, eins og það kostar á næstu höfn, greiðist að hálfu úr ríkissjóði og að hálfu af fjáreigendum.
2. Þóknun fyrir störf eftirlitsmanns innan hversrar sýslu eða bæjarfélags greiðist úr sýslu- eða bæjarsjóði, eftir reikningi, er sýslunefnd eða bæjarstjórn úrskurðar.
3. Kaup baðstjóra greiðist úr sveitarsjóði eða bæjarsjóði.

5. gr.

Skýlt er hreppsnefndum og bæjarstjórnnum að annast um, að fyrir hendi séu nothæf tæki á hverju heimili til böðunar, en fjáreigendum ber að greiða þann kostnað, sem af útvegum þeirra tækja leiðir, að svo miklu leyti, sem þeir leggja þau eigi til sjálfir.

6. gr.

Landbúnaðarráðherra setur reglugerð um framkvæmd útrýmingarböðunarinnar, í samráði við Búnaðarfélag Íslands, og má í þeirri reglugerð ákveða allt að 5000 króna sekt fyrir brot á henni.

7. gr.

Komi það í ljós að aflokinni böðun, að útrýming fjárkláðans hefir eigi tekizt til fulls, skal tafarlaust fyrirskipa útrýmingarböðun af nýju eftir sömu reglum, á svo stóru svæði eða svæðum, er landbúnaðarráðherra, að fengnum tillögum Búnaðarfélags Íslands, telur þurfa.

8. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin:

1. Tilskipun 5. jan. 1866, um fjárkláða og önnur næm fjárveikindi á Íslandi.

2. Tilskipun 4. marz 1871, er hefir inni að halda viðauka við tilskipun 5. jan. 1866, um fjárkláða og önnur næm fjárveikindi á Íslandi. **90**
3. maí
3. Lög nr. 40 frá 1901.

9. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

91

um breyting á ýmsum lagaákvæðum, er varða fasteignaveðslán landbúnaðarins. **91**
3. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

I. KAFLI

Búnaðarbanki Íslands.

1. gr.

Talan „6“ í 3. gr. laga nr. 31 frá 14. júní 1929 verði: 5, — og orðið „Bústofnslánadeild“ í sömu grein falli burt.

2. gr.

14. gr. sömu laga orðist svo:

Stofnsjóð veðdeildar Búnaðarbankans skal ávaxta í bankavaxtabréfum veðdeildarinnar, eftir því sem viðlagasjóðslánin greiðast og við verður komið, og hefir stjórn Búnaðarbankans heimild, með samþykki landbúnaðarráðherra, að verja allt að helmingi af vaxtatekjum hans til greiðslu vaxta af öðrum vaxtabréfum veðdeildarinnar, ef nauðsynlegt þykir vegna útlánsvaxta deildarinnar.

91

3. maí

39. gr. sömu laga orðist svo:

Ríkisstjórninni er heimilt að taka allt að 5 millj. króna lán, innanlands eða utan, á ábyrgð ríkisins, til kaupa á bankavaxtabréfum veðdeildarinnar, með þeim kjörum, að ríkissjóður verði að líkindum skaðlaus af.

3. gr.

4. gr.

40. gr. sömu laga falli burt.

5. gr.

IV. kafli sömu laga (Bústofnslánadeild) falli niður.

II. KAFLI

Ræktunarsjóður.

6. gr.

Aftan við 2. gr. laga nr. 17 frá 13. júní 1925, um Ræktunarsjóð Íslands, komi nýr liður, er verði 5. liður, svo hljóðandi:

Það af Viðlagasjóði Íslands, sem er fram yfir eign veðdeildar Búnaðarbanka Íslands eins og hann telst 1. jan. 1935. Skal áður fram fara nákvæmt mat á sjóðnum. Ákveður ráðherra tilhögun matsins, að fengnum tillögum banka-stjórnar Búnaðarbankans.

7. gr.

Í stað „35 árum“ í síðasta málslíð 3. gr. sömu laga komi: 45 árum.

8. gr.

Í stað „3½%“ í 6. gr. sömu laga komi: 2½%.

9. gr.

Aftan við c-lið 9. gr. sömu laga bætist: og baktryggingu frá lántakanda, er stjórn sjóðsins tekur gilda.

10. gr.

13. gr. sömu laga breytist þannig:

- a. Á eftir b-lið komi nýr liður, sem verður c-liður, svo hljóðandi: Til rafmagns-stöðva á sveitaheimilum 15 ár.
- b. Á eftir „áburðargryfja“ í c-lið greinarinnar komi: og gróðrarhúsa.
- c. Í stað „20“ í c-lið komi: 30 — og í stað „25“ í d-lið komi: 35.

11. gr.

91

3. maí

16. gr. sömu laga breytist þannig:

- a. Á eftir orðunum „tryggingarláni úr Ræktunarsjóði“ komi: er seljandi skyldur að tilkynna sjóðnum eigendaskipti.
- b. Í stað orðanna „þá er stjórn sjóðsins“ komi: og er stjórn sjóðsins þá.

12. gr.

19. gr. sömu laga breytist svo:

- a. Í stað „15“ í fyrstu málsgrein komi: 13.
- b. Orðin „til 20 ára“ í 1. málsgrein falli burt.
- c. Í staðinn fyrir töluna „6“ komi alstaðar 5, — og í stað „5½“ komi: 4½.

13. gr.

Í stað „ákveðnum“ í 21. gr. sömu laga komi: næsta.

14. gr.

Fyrri málsgrein 27. gr. sömu laga orðist svo:

Fé ómyndugra manna og opinberra stofnana og sjóða, þar á meðal Kirkju-jarðasjóðs, Bjargráðasjóðs, sjóðs Brunabótafélags Íslands, svo og annara sjóða, er standa undir vörzlu ríkisins, skal að nokkrum hluta verja til að kaupa jarð-ræktarbréf, og ákveður ríkisstjórnin árlega upphæðina, eftir að hafa kynnt sér reikningsskil viðkomandi sjóða.

15. gr.

28. gr. sömu laga orðist svo:

Stjórn Búnaðarbanka Íslands hefir á hendi stjórn Ræktunarsjóðs samkv. lögum nr. 31 14. júní 1929, um Búnaðarbanka Íslands.

16. gr.

29., 30. og 32. gr. sömu laga falli burt, og greinatalan breytist samkv. því.

17. gr.

Þá er lög þessi hafa hlotið staðfestingu, skal fella meginmál 6.—16. greinar þeirra inn í lög nr. 17 13. júní 1925, um Ræktunarsjóð Íslands, og gefa þau út svo breytt.

III. KAFLI

Ýmsar ráðstafanir vegna fjárkreppunnar.

18. gr.

4. gr. laga nr. 79 19. júní 1933, um heimild til ýmissa ráðstafana vegna fjárkreppunnar, orðist svo:

91 Heimilt er ríkisstjórninni að greiða úr ríkissjóði þann hluta af vöxtum
3. maí af fasteignaveðslánum bænda, sem er fram yfir 5%.

Heimild þessi nær til greiðslu vaxta af stofnlánum frystihúsa og mjólkurbúa, enda séu þau eign samvinnufélaga bænda eða sýslufélaga. Á sama hátt heimilast ríkisstjórninni að greiða til Ræktunarsjóðs 1% af þeim jarðræktarbréfum, sem eru í eign annara en Búnaðarbanka Íslands.

19. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amalliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

92

3. maí

L Ö G

um meðferð, verkun og útflutning á sjávarafurðum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórninni veitist heimild til þess að setja með reglugerð ákvæði um meðferð, verkun, umbúðir og útflutning á öllum þeim sjávarafurðum, sem ekki er áður mælt fyrir um í sérstökum lögum.

2. gr.

Í reglugerðum þeim og öðrum fyrirmælum, sem sett verða samkvæmt lögum þessum, má ákveða sektir fyrir brot gegn þeim, allt að 10000 kr., er renna í ríkissjóð, og skulu mál út af brotum sæta meðferð almennra lögreglumála.

3. gr.

Með lögum þessum er úr gildi felld 2. gr. laga nr. 88 19. júní 1933.

92

3. maí

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um eftirlit með skipum.

93

3. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Skip skal telja óhaffært, ef bol þess, búnaði, vél eða vélartækjum eða skípshöfn er svo áfátt, eða það er svo ofhlaðið mönnum eða munum eða vanhlaðið, eða illa birgt að vistum eða vatni, að kolum eða öðrum vélanauðsynjum, ef það er gufuskip eða vélskip, eða það af öðrum ástæðum er svo á sig komið, að telja verður, vegna sjóferða þeirra, er skipið skal fara, að hættulegra sé að vera í förum með því en venjulegt er við siglingar.

2. gr.

Setja skal með reglugerð, er atvinnumálaráðuneytið gefur út, nánari ákvæði um, hverjar kröfur gera skuli til þess, að skip verði talið haffært, eftir því hvert skipið er og hvaða ferðir því eru ætlaðar, og um það, hvers gæta skuli við skipaskoðanir, sem gerðar eru samkvæmt lögum þessum og alþjóðasamþykktum.

Í sömu reglugerð skulu sett ákvæði um rúmstærð og gólfstærð í herbergjum skipverja, svo og annan útbúnað þeirra, að því er snertir birtu, loftrás og

93 aðra hollustuhætti. Þar til ofangreind reglugerð verður gefin út, skal tilskipun dags. 20. nóvember 1922 um eftirlit með skipum og bátum og öryggi þeirra vera í gildi.

3. gr.

Eiganda skips eða útgerðarmanni, svo og skipstjóra, er skylt að sjá um, að skip sé haffært, er það leggur úr höfn. Skylt er skipstjóra að gera allt það, er hann má, til að halda skipi haffæru á ferð. Nú tekur skip grunn, verður fyrir árekstri eða það annað ber til, er ætla má, að af muni hljótast, að skipið verði óhaffært, og er skipstjóra þá skylt að láta rannsaka það með skoðunargerð, þar sem því verður fyrst við komið.

4. gr.

Ef líkur eru á, að skip eða bátur, sem ferðbúið er frá íslenskri höfn, sé óhaffært, má lögreglustjóri, eða skipaskoðunarmaður, er skipaskoðunarstjóri hefir sérstaklega veitt heimild til þess, hefta brottför þess til bráðabirgða.

Sama gildir, ef skipstjóri, útgerðarmaður eða sá maður, sem í þeirra stað kemur, tálma því, að skipaskoðunarmenn geti framkvæmt til hlítar skoðun, er þeir telja nauðsynlega.

Sá, sem brottför skipa heftir, skal tafarlaust tilkynna skipstjóra eða útgerðarmanni, með bréfi eða símskeyti, ástæðurnar til þess, að brottför skipsins var heft, og hvað gera þurfi til þess, að því verði leyfð brottför. Skipið, sem heft hefir verið, má eigi leggja úr höfn, fyrr en bætt hefir verið úr göllum þeim, sem á því voru, og það sannað með skoðunargerð.

Ákvæði greinar þessarar gilda og um erlend skip, þó með þeim takmörkunum, sem leiða kann af gildandi þjóðasamningum.

5. gr.

Þar sem ekki er annars getið, taka ákvæði laga þessara um skoðun skipa til allra skipa og allra báta, sem eru 6 metrar á lengd eða lengri, mælt milli stafna, og gerðir eru út hér á landi, hvort heldur er til farþegaflutninga, vöruflutninga eða fiskveiða. Ennfremur taka ákvæði laganna til allra báta, án tillits til stærðar, flytji þeir farþega, hvort er á sjó, ám eða vötnum.

Atvinnumálaráðuneytið getur með reglugerð ákveðið, að eftirlit skuli haft með öryggi annara fljótandi fara og hvernig því eftirliti skuli hagað.

6. gr.

Eftirlit með öryggi skipa er undir yfirstjórn atvinnumálaráðuneytisins.

Ráðuneytið skipar skipaskoðunarstjóra til að annast framkvæmd þessara mála, og skal honum fengin nauðsynleg aðstoð við starfið. Hefir hann á hendi eftirlit með öllum skipaskoðunarmálum, rannsakar skoðunarskýrslur skipaskoðunarmanna og fer eftirlitsferðir um landið, til að líta eftir framkvæmd laganna. Skipaskoðunarstjóri má engin launuð aukastörf hafa á hendi, nema með leyfi ráðherra.

Skipaskoðunarstjóri hefir að launum 5000 kr. á ári, er hækka um 200 kr. 93 annaðhvert ár upp í 6000 kr. Dýrtíðaruppbótar skal hann og njóta eftir fyrir- 3. maí mælum almennra launalaga. Skrifstofukostnaður skipaskoðunarstjóra, sem og kostnaður vegna aðstoðar og eftirlitsferða, skal ákveðinn í fjárlögum.

7. gr.

Atvinnumálaráðuneytið skiptir landinu í skipaskoðunarumdæmi, og skipar, eftir tillögum skipaskoðunarstjóra, til framkvæmdar eftirlitinu í hverju umdæmi svo marga skipaskoðunarmenn sem þurfa þykir. Skulu þeir skipaðir til 4 ára í senn. Þeir skulu vera valinkunnir og óvilhallir menn og að öðru leyti svo vel til starfsins fallnir sem frekast eru föng á. Áður en þeir taka til starfa, skulu þeir undirrita drengskaparheit um, að þeir skuli vinna starf sitt samvizkusamlega.

Skipaskoðunarmenn skulu gera allar skoðanir, þær, er ræðir um í lögum þessum eða í tilskipunum eða reglugerðum, er settar verða samkvæmt þeim og gerðar skulu innan umdæmis þeirra, hvort sem skipið er skrásett eða eigi. Ef þess er þörf, getur skipaskoðunarstjóri kvatt menn til skoðunargerðar utan umdæmis síns.

Við skoðunargerðir er skipaskoðunarmönnum skylt að gæta þess, að fullnægt sé kröfum þeim, er gerðar eru í lögum þessum eða í tilskipunum eða reglugerðum, er settar verða samkvæmt þeim, um öryggi skipa, þeirrar tegundar, sem það skip er, sem þeir skoða, og í þeim ferðum, er því eru ætlaðar. Þeim er og skylt endranær að hafa eftir föngum vakandi auga með því, að hlýtt sé fyrir- mælum þeim, sem sett eru um öryggi skipa, og skulu þeir tafarlaust tilkynna lög- reglustjóra eða skipaskoðunarstjóra, ef þeir verða þess vísari, að misbrestur sé á því.

Skipaskoðunarmenn eiga rétt á þóknun fyrir starfa sinn samkvæmt gjald- skrá, er atvinnumálaráðuneytið setur. Þóknunina greiðir eigandi skips, og má taka hana lögtaki. Þurfi skipaskoðunarmenn að takast ferð á hendur vegna skoð- unar á skipi; skal ferðakostnaður þeirra greiddur úr ríkissjóði.

8. gr.

Skoðunargerðir á skipum eru tvennskonar, aðalskoðun og aukaskoðun.

9. gr.

Aðalskoðun skal gerð á skipum í þessum tilfellum:

- a. Áður en skip leggur úr höfn hér á landi í fyrsta sinn, er smíðað hefir verið hér á landi eða breytt hefir verið svo mjög, að mæla þurfi það af nýju, eða fengið er frá öðrum löndum, hvort heldur nýsmíðað eða notað, til skrá- setningar undir íslenzkan fána eða til útgerðar hér á landi.
- b. Á öllum farþegaskipum einu sinni á ári. Í tilskipun þeirri, er ræðir um í 2. gr. þessara laga, skal ákveðið, hver skip teljist farþegaskip.
- c. Á öllum öðrum skipum annaðhvert ár.

93

3. maí

10. gr.

Við aðalskoðun skal athuga vandlega allt öryggi skipsins, bæði sjálfs bols skipsins, þilfars og skilrúma, siglu og reiða, véla og vélartækja, búnaðar alls og áhalda, svo og allt annað, er lýtur að öryggi skipsins.

11. gr.

Að lokinni aðalskoðun skips skulu skipaskoðunarmenn senda lögreglustjóra vottorð um skoðunina og tillögur sínar um það, hvort skipinu skuli gefið haffærissskirteini eða eigi, en skipaskoðunarstjóra senda þeir skýrslu um skoðunina, og skal þetta hvorttveggja ritað eftir fyrirmynd, er atvinnumálaráðuneytið setur.

Komi það í ljós við skoðunina, að skipið sé haffært, skal lögreglustjóri eða skipaskoðunarstjóri gefa því haffærissskirteini, en öryggisskirteini farþegaskipa, sem út eru gefin samkvæmt alþjóðasamþykkt um öryggi mannlífa á sjónum, skulu gefin út af skipaskoðunarstjóra. Í haffærissskirteini skal tilgreina nafn skips og heimili, skrásetningarbókstafi þess, númer þess á fiskiskipaskrá og umdæmisbókstafi, ef um fiskiskip er að ræða, smálestatal, hvort skipið sé seglskip eða vélskip, róðrarbátur eða vélbátur, til hvaða ferða skipið sé ætlað, tölu farþega, er það má flytja, sé um farþegaskip að ræða, svo og að skipið fullnægi þeim kröfum um öryggi skipa, er gerðar eru í lögum þessum eða tilskipunum eða reglugerðum, settum samkvæmt þeim.

Haffærissskirteini gildir um farþegaskip í eitt ár frá dagsetningardegi þess, en um önnur skip í tvö ár frá sama tíma. Nú er skip statt í útlöndum á þeim tíma, er haffærissskirteini þess gengur úr gildi, og getur þá skipaskoðunarstjóri framlengt gildi skirteinisins til ákveðins tíma, enda séu færðar líkur fyrir því, að skipið sé haffært. Ef sérstaklega stendur á í öðrum tilfellum, getur skipaskoðunarstjóri framlengt gildi skirteinisins um allt að 3 mánuðum.

Haffærissskirteini skal fylgja skipsskjölunum, og skal það ávallt sýnt við tollgreiðslur skipsins, lögskráningu á það, greiðslu slysatryggingargjalds skipverja og þegar þess er krafizt af yfirvöldunum. Nú er sá tími, er skirteinið gildir, á enda, eða skoðun, er gerð skyldi á skipinu á þeim tíma samkvæmt lögum þessum, er vanrækt, hvort sem er aðalskoðun eða aukaskoðun, eða það kemur í ljós við slíka skoðun, að skipið er óhaffært, og skal lögreglustjóri eða skipaskoðunarstjóri þá afturkalla skirteinið.

Fyrir útgáfu eða áritun haffærissskirteinis, sbr. 16. gr., skal skipseigandi greiða í stimpilgjald:

Fyrir skip og báta upp að 30 rúmlesta stærð 2 kr.

Fyrir skip frá 30—100 rúmlesta 5 kr.

Fyrir 100 rúmlesta skip og stærri 10 kr.

12. gr.

Aukaskoðanir á skipum eru tvennskonar, almennar og sérstakar.

13. gr.

93

3. maí

Almenn aukaskoðun skal gerð einu sinni á ári á skipum þeim, er ræðir um í 9. gr. c. í lögum þessum, það ár, er aðalskoðun eigi er gerð á þeim.

14. gr.

Við almenna aukaskoðun skal sérstaklega athuga allan búnað skipsins og áhöld, botn skipsins og stýrisbúnað.

Þó má botnskoðun gera á öðrum tíma, enda sé þá eigi ár liðið frá síðustu botnskoðun.

15. gr.

Sérstök aukaskoðun skal gerð í þessum tilfellum:

- a. Þegar skip hefir sætt meiri háttar viðgerð, hvort heldur er á bol eða vél, eða ný aðalvél hefir verið í það sett, en eigi kveður samt svo mikið að viðgerðinni, að aðalskoðun skyldi gera samkvæmt 9. gr. a. í lögum þessum.
- b. Þegar annars þykir ástæða til að rannsaka öryggi ákveðinna hluta skips eða búnaðar þess.

16. gr.

Við sérstaka aukaskoðun skal athuga þá hluta skips eða skipsbúnaðar, er ástæða þykir til vegna atvika þeirra, er skoðuninni valda.

17. gr.

Að lokinni aukaskoðun á skipi skulu skipaskoðunarmenn senda lögreglustjóra eða skipaskoðunarstjóra vottorð um skoðunina og álit sitt um það, hvort þeir telji skipið haffært, svo og skipaskoðunarstjóra skýrslu um skoðunina, og skal hvorttveggja þetta ritað eftir fyrirmynd, er atvinnumálaráðuneytið setur.

Telji skoðunarmenn skipið haffært, ritar lögreglustjóri eða skipaskoðunarstjóri á haffærissskírteini þess athugasemd um, að aukaskoðun hafi verið gerð og að hún hafi eigi leitt neitt það í ljós, er geri skipið óhaffært. Fyrir áritun þessa greiði skipseigandi sama stimpilgjald sem fyrir útgáfu haffærissskírteinis.

18. gr.

Atvinnumálaráðuneytinu skal vera heimilt að gera vægari kröfur en reglur þær, sem nú gilda, gera almennt til skipa, sem eru íslenskr eign eða voru í smíðum fyrir íslenskan reikning fyrir 1. júlí 1922, þó ekki um haffærni skipsins, ferðbúnað þess né lífsöryggi manna. Eins verður að krefjast þess, að fullnægt verði samningum við aðrar þjóðir.

Heimilt er og í einstökum tilfellum, ef nauðsyn krefur, að veita slíkar undanþágur fyrir skip, sem keypt eru frá útlöndum.

93

3. maí

Nú er skoðun gerð samkvæmt 3. eða 4. gr. laga þessara eða samkvæmt 59. gr. sjómannalaga, nr. 41 19. maí 1930, og ákveður þá skipaskoðunarstjóri, eða lögreglustjóri í forföllum hans, hvort skoðunin skuli vera aðalskoðun eða aukaskoðun.

20. gr.

Aðalskoðun og aukaskoðun á skipum skal framkvæmd af tveim mönnum, sem til þess hafa nægilega sérþekkingu.

Skipaskoðunarstjóri skiptir með þeim verkum eftir sérþekkingu þeirra.

Komi það atriði fyrir í sérstökum tilfellum, að fullkomnari sérþekkingar þurfi með, er skoðunarmanni heimilt að fá sér sérfræðilega aðstoð.

Skoðun á opnum bát, hvort sem hann er með vél eða án vélar, skal framkvæmd af einum manni, er til þess sé nægilega sérfróður.

21. gr.

Eiganda skips eða útgerðarmanni eða skipstjóra er skylt að sjá um, að lögskipaðar skoðanir séu gerðar á skipi.

22. gr.

Skipaskoðunarmenn skulu gera skoðun á skipi tafarlaust er þess er óskað, eða svo fljótt sem því verður við komið. Skoðun skal jafnan, ef þess er kostur, hagað svo, að sem minnst töf verði á ferðum skipsins eða vinnu á því.

Skipaskoðunarmönnum skal frjáls aðgangur að skipinu og öllum rúmum í því. Þeir skulu eiga rétt á að athuga öll áhöld skips og búnað. Þeim skal heimilt að krefjast þess, að farmur sé tekinn úr skipi, skip sett á land eða vélar hreyfðar, sé það nauðsynlegt vegna skoðunarinnar.

Eiganda skips, útgerðarmanni, skipstjóra og skipshöfn er skylt að láta skipaskoðunarmönnum í té nauðsynlega aðstoð við skoðunina og að gefa þeim þær upplýsingar um skipið og öryggi þess, er þeir krefjast.

23. gr.

Lögreglustjóri, skipaskoðunarstjóri, eigandi skips, útgerðarmaður, skipstjóri, eða í tilfellum þeim, er ræðir um í 59. gr. sjómannalaga, nr. 41 19. maí 1930, meiri hluti skipshafnar eða vélstjóri, geta krafizt yfirskoðunar á skipi. Yfirskoðun gera helmingi fleiri menn en áður skoðuðu þann hluta skipsins, er ágreiningnum veldur, og skulu þeir hafa þá sérþekkingu, er til þess þarf. Lögreglustjóri tilnefnir yfirskoðunarmenn í hverju einstöku tilfelli. Skal úrskurður yfirskoðunarmanna um ástand skips, véla eða búnaðar þess vera fullnaðarúrskurður.

24. gr.

Þeir menn, er samkvæmt 23. gr. í lögum þessum geta krafizt yfirskoðunar á skipi, geta og krafizt þess, að skipaskoðunarmenn staðfesti skoðun sína með eiði. Eiðurinn skal tekinn af þeim í sjódómi.

25. gr.

93

Kostnað allan við skipaskoðanir greiðir skipseigandi. Ákvæði 2. liðs 59. gr. sjómannalaga, nr. 41 19. maí 1930, skulu þó enn vera í gildi.

Nú hefir skip reynzt óhaffært við skoðun, en yfirskoðun, sem gerð er samkvæmt kröfu eiganda skips, útgerðarmanns eða skipstjóra, telur skipið haffært, og greiðir þá ríkissjóður kostnað við yfirskoðunina.

26. gr.

Atvinnumálaráðuneytinu er heimilt að fela stjórn þeirra ríkja, sem staðfest hafa Lundúnasamþykktina frá 31. maí 1929 um öryggi mannslífa á sjónum, að framkvæma erlendis skoðun á íslenskum skipum, sem ofangreind Lundúnasamþykkt nær til, og gefa út haffæris- og hleðslumerkjaskirteini fyrir þau.

27. gr.

Til þess að fullnægja ákvæðum téðrar Lundúnasamþykktar og annara alþjóðasamninga, ef samþykktir hafa verið, getur atvinnumálaráðuneytið gefið út reglur um það, hvernig skip skuli skipað mönnum og hvernig verkum skuli hagað á skipinu. Ennfremur getur ráðuneytið sett reglur um það, hvað til þess þurfi, að starfsmenn á skipinu, aðrir en þeir, sem verða að fullnægja kröfum þeim, sem lögin um atvinnu við siglingar og vélgæzlu setja, geti fengið vottorð um að vera hæfir til starfa þeirra, er þeim eru ætluð.

28. gr.

Þegar aðalskoðun fer fram á flokkuðu skipi, sem er í einhverju af hinum viðurkenndu flokkunarfélögum, skal sú skoðun, sem fór fram á skipinu til endurnýjunar á flokknum, talin fullnægjandi um styrkleika bols, véla og eimkatla, ef farið hefir verið eftir reglum, sem settar hafa verið samkvæmt Kaupmannahafnarsamþykktinni frá 28. janúar 1926, um haffærni og búnað skipa, og um samvinnu milli viðurkenndra flokkunarfélaga og skipaskoðunarinnar.

29. gr.

Öll íslensk skip, sem eru í förum milli Íslands og annara landa, skulu vera með hleðslumerkjum og hafa hleðslumerkjaskirteini samkvæmt alþjóðasamþykkt, gerðri í London 5. júlí 1930.

Undanskilin þessum ákvæðum eru skip, sem eru undir 150 rúmlestir, og skip, án tillits til stærðar, sem eingöngu eru notuð til fiskveiða, ennfremur skemmtiskip og skip, sem notuð eru í öðrum tilgangi en til flutnings á fólki og vörum.

Atvinnumálaráðuneytið skal með reglugerð setja nánari reglur um mælingar og skoðanir, er gerðar skuli á skipum til ákvörðunar hleðslumerkja.

Kostnaður allur við ákvörðun hleðslumerkja greiðist af skipseiganda, eftir gjaldskrá, er atvinnumálaráðuneytið setur.

93

3. maí

30. gr.

Þegar hleðslumerki hefir verið ákveðið, skal skipaskoðunarstjóri gefa skipinu hleðslumerkisskírteini. Skal það fylgja skipsskjölunum og ávallt sýnt bæði við tollgreiðslu og þegar þess er krafist af yfirvöldunum.

Hafi skip hleðslumerkisskírteini, útgefið af þar til bærum erlendum stjórnarvöldum eða skipaflokkunarfélagi, getur skipaskoðunarstjóri gefið því íslenskt hleðslumerkisskírteini í þess stað, án þess að láta mælingu þá eða skoðun, er með þarf til ákvörðunar hleðslumerkis, fara fram.

Nú er skipið flokkað í skipaflokkunarfélagi, er atvinnumálaráðuneytið tekur gilt, og skal þá hleðslumerkjaskírteini þess gilda á meðan skipið heldur sama flokki, en þó ekki lengur en í 5 ár.

Nú er skipi breytt þannig, að ætla má, að farmborð skipsins breytist, og er þá hleðslumerkjaskírteini þess úr gildi fallið.

31. gr.

Skip telst óhaffært, sé það svo hlaðið, að það liggi dýpra en hleðslumerki þess leyfa.

32. gr.

Marka skal á fram- og afturstefni allra skipa, sem stærri eru en 100 rúmlestir, mælikvarða í desímetrum annarsvegar en í enskum fetum hinsvegar, er sýni, hve djúpt skipið liggi í sjó. Kostnað við þetta greiði skipseigandi.

33. gr.

Atvinnumálaráðuneytið getur falið viðurkenndum skipaflokkunarfélögum, gegn þeirri ábyrgð, er það telur nægilega, að framkvæma skoðun og mælingu til ákvörðunar á hleðslumerkjum skipa og gefa því hleðslumerkjaskírteini samkvæmt 12. gr. Lundúnasamþykktarinnar frá 5. júlí 1930.

34. gr.

Nú er skipi lagt úr höfn óskoðuðu, enda þótt skylt hefði verið að skoða það samkvæmt lögum þessum, og ferst það, og er þá eigandi skaðabótaskyldur þeim, er fyrir tjóni verða við skiptapann, hvort heldur fyrir missi fyrirvinnu eða eigna, nema sannað sé, að slysið hafi eigi hlotið af óforsvaranlegu ástandi skips eða útbúnaði.

35. gr.

Nú vanrækir skipstjóri að láta gera skoðun á skipi, er skylt var að gera samkvæmt lögum þessum, og varðar það hann sektum, frá 50 kr. allt að 5000 kr. Sömu refsingu sætir skipseigandi eða útgerðarmaður, eigi þeir sök á vanrækslunni.

Önnur brot gegn lögum þessum, eða gegn tilskipunum eða reglugerðum, er settar eru samkvæmt þeim, varða sektum, allt að 5000 kr., nema þyngri hegning liggi við að lögum.

36. gr.

93

Með mál út af brotum gegn lögum þessum, eða gegn reglugerðum, sem settar eru samkvæmt þeim, skal farið sem almenn lögreglumál. 3. maí

37. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi felld lög nr. 58 14. júní 1929, um eftirlit með skipum og bátum og öryggi þeirra, og lög um viðauka við téð lög frá 23. júní 1932.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

94

um breyting á lögum nr. 79 14. nóv. 1917, um samþykktir um lokunartíma sölubúða í kaupstöðum. 3. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

1. gr. laganna orðist svo:

Í kaupstöðum og kauptúnum geta bæjarstjórnir og hreppsnefndir gert samþykktir um lokunartíma sölubúða.

2. gr.

Í stað orðsins „bæjarstjórn“ á tveim stöðum í 3. gr. laganna komi: bæjarstjórn eða hreppsnefnd.

3. gr.

Fyrirsögn laganna verði þannig:

Lög um samþykktir um lokunartíma sölubúða.

94

4. gr.

3. maí

Er frv. þetta er orðið að lögum, skal færa það og lög nr. 12 frá 1928 inn í meginmál laganna (79 frá 1917) og gefa þau út þannig breytt.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

95

L Ö G

3. maí

um einkaleyfi til að flytja út vikur og vörur unnar úr vikri og selja á erlendum markaði.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Frá gildistöku laga þessara til ársloka 1945 veitist Jóni S. Loftssyni kaupmanni, Reykjavík, og Sveinbirni Jónssyni byggingameistara, Akureyri, einkaleyfi til þess að flytja út úr landinu og selja á erlendum markaði vikur eða vörur unnar úr vikri.

2. gr.

Einkaleyfishöfum ber að greiða til rikissjóðs fimmtíu auru í útflutningsgjald af hverri smálest vikurs eða vikurvara, sem þeir kunna að flytja út. Þó er fjármálaráðherra heimilt að lækka útflutningsgjaldið, ef leyfishafar færa sönnur á nauðsyn þess, til að framleiðslan geti borið sig fjárhagslega.

3. gr.

95

Meðan leyfistíminn stendur, er öllum öðrum óheimilt að flytja út vörur þær, er einkaleyfið nær til. Brot gegn því ákvæði varðar sektum frá 500—5000 kr.

3. maí

4. gr.

Hafi sérleyfishafar ekki notfært sér leyfið að verulegu leyti þrjú fyrstu árin, er atvinnumálaráðherra heimilt að svipta þá sérleyfinu.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

96

um löggilding verzlunarstaðar í Buðlungahöfn.

3. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Í Buðlungahöfn við Axarfjörð skal vera löggiltur verzlunarstaður.

2. gr.

Lög þessi öðlast gildi þegar atvinnumálaráðuneytið hefir ákveðið takmörk verzlunarlóðar, samkv. lögum nr. 61 10. nóv. 1905, og birt í B-deild stjórnartíðindanna.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

97
3. maí

L Ö G

um rannsóknarstofnun í þarfir atvinnuveganna við Háskóla Íslands.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Við Háskóla Íslands skal ríkisstjórnin setja á stofn rannsóknar- og tilraunastofnun í þarfir atvinnuveganna, og nefnist hún Rannsóknarstofnun Háskóla Íslands.

2. gr.

Rannsóknarstofnun Háskóla Íslands skal skipt í þrjár deildir, og nefnast þær fiskideild, iðnaðardeild og búnaðardeild.

3. gr.

Fiskideildin skal hafa með höndum rannsóknir á síldar- og fiskigöngum, svif- og áturannsóknir og almennar haf- og vatnarannsóknir, að því leyti, sem þær teljast við koma fiskiveiðum landsmanna, og aðrar fiskirannsóknir, er atvinnumálaráðherra kveður á um.

Við deild þessa skal starfa einn fiskifræðingur.

4. gr.

Iðnaðardeildin skal hafa með höndum efnagreiningar fyrir allar deildir Rannsóknarstofnunarinnar, rannsóknir á matvælum og öðrum vörum, sem seldar eru á innlendum markaði, og á vörum, sem seldar eru úr landi, gerlarannsóknir og fjörvirannsóknir fyrir og í samvinnu við allar deildir stofnunarinnar, náma- og jarðfræðirannsóknir og fiskiðnaðarrannsóknir.

Við deild þessa skulu starfa fimm fræðimenn í fræðigreinum þeim, er að ofan getur.

5. gr.

Búnaðardeildin skal hafa með höndum jarðvegsrannsóknir með sérstakri hliðsjón af almennri jarðrækt, garðrækt, skógrækt og áburðarþörf jarðvegsins, jurtarannsóknir og jurtasjúkdómarannsóknir, búfjársjúkdómarannsóknir og rannsóknir á kynbótum búfjár.

Við deild þessa skulu starfa þrír fræðimenn í fræðigreinum þeim, sem að ofan getur.

6. gr.

97

3. maí

Rannsóknarstofnun Háskóla Íslands er skylt að framkvæma rannsóknir fyrir atvinnurekstur landsmanna eftir því, sem hún fær því við komið, gegn þóknun samkvæmt gjaldskrá, er atvinnumálaráðherra setur. Þó getur atvinnumálaráðherra ákveðið, að stofnunin skuli framkvæma rannsóknir endurgjalds-laust fyrir ríkið eða stofnanir, sem starfa í nánu sambandi við það.

7. gr.

Rannsóknarstofnun Háskóla Íslands er heimilt að láta úti og selja hverskonar lyf, er hún vinnur sjálf eða útvegar frá öðrum rannsóknarstofnunum, samkvæmt gjaldskrá, er atvinnumálaráðherra setur. Ágóði af slíkri framleiðslu eða verzlun rennur til stofnunarinnar. Enginn starfsmaður stofnunarinnar má taka ágóðahluta af slíkri framleiðslu eða verzlun.

Rannsóknarstofnunin skal fylgja sömu reglum og lyfsalar um útlát eitraðra og hættulegra lyfja, til tryggingar því, að hætta stafi ekki af.

8. gr.

Atvinnumálaráðherra felur einum af starfsmönnum hverrar deildar Rannsóknarstofnunarinnar deildarstjórn til fimm ára í senn, og skal einn þeirra ráðinn forstjóri stofnunarinnar til sama tíma. Forstjóri skal hafa með höndum yfirstjórn stofnunarinnar og samræma, í samráði við hina deildarstjórana, störf deildanna á þann hátt, sem fyrir verður mælt í reglugerð, er atvinnumálaráðherra setur. Forstjóri hefir 1000 kr. í aukabóknun á ári hverju fyrir verk sitt. Leita skal álits viðkomandi deildarstjóra, er nýir starfsmenn eru ráðnir til stofnunarinnar.

9. gr.

Nú skipar atvinnumálaráðherra eigi alla starfsmenn, sem ræðir um í 3.—5. gr., um leið og Rannsóknarstofnun Háskóla Íslands tekur til starfa, og er honum þá heimilt að ráða fyrst um sinn menn til þess að gegna störfum til ákveðins tíma, að fengnum tillögum deildarstjóra.

Nú hafa þeir menn, sem ráðnir eru samkvæmt fyrstu málsgrein þessarar greinar, önnur störf með höndum samhliða, og skulu þá laun þeirra vera lægri en hinna, er fullt starf hafa við stofnunina.

10. gr.

Dýralæknum, sem eru í þjónustu ríkisins, starfsmönnum Búnaðarfélags Íslands og Fiskifélags Íslands, skólastjórum og kennurum búnaðarskólanna og öðrum starfsmönnum stofnana ríkisins eða þeirra, er styrks njóta frá ríkinu, skal skylt að láta stofnuninni aðstoð sína í té, hverjum á sínu sviði, eftir því, sem atvinnumálaráðherra telur nauðsynlegt. Heimilt er atvinnumálaráðherra að greiða fyrir slíka aðstoð samkvæmt reglugerð, er hann kann að setja,

97

3. maí

11. gr.

Atvinnumálaráðherra getur, í samráði við Rannsóknarstofnun Háskóla Íslands, falið dýralæknum og skólastjórum búnaðarskólanna með samningi að gera tilraunir á búfé, með því markmiði, sem Rannsóknarstofnunin starfar að, og ennfrémur getur atvinnumálaráðherra látið fara fram tilraunir á peningi búa, sem rekin eru fyrir reikning ríkissjóðs.

12. gr.

Starfsmenn Rannsóknarstofnunarinnar, sem rætt er um í 3.—5. gr., taka laun sín samkvæmt launalögum, en þar til þau verða þar ákveðin, skulu þau ákveðin af atvinnumálaráðherra. Atvinnumálaráðherra ákveður, í samráði við Rannsóknarstofnunina, hversu margt starfsfólk skuli við hana starfa og hver laun þess skuli vera.

13. gr.

Atvinnumálaráðherra skipar fimm manna nefnd, er séu fulltrúar atvinnuveganna og ríkisstjórnarinnar.

Atvinnumálaráðherra skipar nefndina á þann hátt, að landlæknir skal vera einn nefndarmaður, og er hann formaður, einn skal skipaður eftir tillögu Fiskifélags Íslands, einn eftir tillögu Búnaðarfélags Íslands, einn eftir tillögu Landsambands iðnaðarmanna, og einn eftir tillögum Dýralæknafélags Íslands.

Nefndin skal svo oft sem þörf krefur, og ekki sjaldnar en fjórum sinnum á ári, halda fundi með deildarstjórum Rannsóknarstofnunarinnar, og skal á þeim taka ákvarðanir um, hver aðalrannsóknarefni rannsóknarstofan taki til meðferðar á hverjum tíma, skýra frá niðurstöðum fyrri rannsókna og ákveða hvernig þær skulu birtar almenningi, svo hann hafi þeirra sem best not.

14. gr.

Þegar því verður við komið, að dómi Rannsóknarstofnunarinnar, háskólaráðs og atvinnumálaráðherra, skal tekin upp kennsla við Háskóla Íslands í þeim fræðigreinum, sem Rannsóknarstofnunin einkum fjallar um, og skyldum námsgreinum. Skal þá lögð sérstök áherzla á fyrrihlutanámsgreinar tekniskra fræða og náttúruvísinda, með hliðsjón af, að síðari hluti námsins geti farið fram erlendis.

Starfsmenn Rannsóknarstofnunarinnar skulu, eftir því sem atvinnumálaráðherra telur við eiga, stunda kennslu við háskólann án sérstakrar borgunar. Verkeflegar æfingar, sem nemendur háskólans framkvæma samhliða kennslunni, skulu framkvæmdar í rannsóknarstofnunni, eftir því sem við á og hentugt þykir, og skulu starfsmenn Rannsóknarstofnunarinnar aðstoða við þær án sérstakrar borgunar, eftir nánari ákvörðun atvinnumálaráðherra.

Kennarar Rannsóknarstofnunarinnar mynda þá sérstaka kennsludeild í háskólanum, og lýtur hún sömu almennu fyrirætlum um skipulag sem aðrar kennsludeildir háskólans.

15. gr.

97

Til Rannsóknarstofnunarinnar rennur það fé, sem háskólanum ber að greiða til rikissjóðs í 10 ár sem einkaleyfisgjald fyrir Hapdrætti Háskóla Íslands samkvæmt e-lið 1. gr. laga nr. 44 19. júní 1933, um stofnun hapdrættis fyrir Ísland.

Rannsóknarstofnunin tekur til starfa þegar Háskóli Íslands hefir séð henni fyrir húsnæði, enda greiði Rannsóknarstofnunin til háskólans helminginn af því fé, er henni ber samkvæmt fyrri málsgrein þessarar greinar, upp í byggingarkostnað.

16. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 17 14. júní 1929, um rannsóknir í þarfir atvinnuveganna, og efnarannsóknarstofan lögð niður.

17. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

98

um virkjun Fjótaár.

3. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Bæjarstjórn Siglufjarðar heimilast að reisa og reka raforkustöð við Fljótaá í Skagafjarðarsýslu, til þess að vinna úr ánni raforku til almenningsþarfa, svo og að leggja háspennnutaugar til Siglufjarðar og gera afspennistöð í Siglufirði og að framkvæma þau mannvirki, sem þarf til þess að koma orkunni til notenda.

98

3. maí

Rétt sinn til virkjunar og rekstrar raforkustöðvarinnar og sölu rafmagns getur bæjarstjórnin afhent öðrum, með samþykki atvinnumálaráðherra, enda sé gætt ákvæða 27. og 28. gr. laga 46/1925, eftir því sem við getur átt.

3. gr.

Ef bærinn reisir og rekur raforkustöðina við Fljótaá, skal virkjunin rekin sem sjálfstætt fyrirtæki með sérstöku reikningshaldi, samkvæmt reglugerð, er atvinnumálaráðherra staðfestir.

4. gr.

Ef hreppsnefndir Holtshrepps og Haganeshrepps óska þess, er Siglufjarðarkaupstað skylt að veita þessum hreppum rétt til að taka þátt í virkjun Fljótaár, allt að 200 hö. fyrir hvorn hrepp um sig. Taka hrepparnir þá að sér hlutfallslegan hluta sameiginlegs virkjunarkostnaðar.

5. gr.

Óheimilt er Siglufjarðarkaupstað, umfram stofnkostnað og 6% vexti af útlögðum kostnaði, að torvelda eða leggja fjárhagslegar álögur eða kvaðir af nokkru tægi á rafmagn það, sem Holtshreppur og Haganeshreppur kunna að fá samkv. 4. gr. úr Fljótaá. Sama gildir um Holtshrepp og Haganeshrepp eða sýslufélagið um rafmagn það, er Siglufjarðarkaupstaður kann að virkja eða láta virkja úr Fljótaá, eða um mannvirki í sambandi við virkjunina.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amáliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

99

3. maí

um Skuldaskilasjóð vélbátaeigenda.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Stofna skal í sambandi við Fiskveiðasjóð Íslands sérstakan sjóð, sem nefnist Skuldaskilasjóður vélbátaeigenda.

2. gr.

Stofnfé skuldaskilasjóðs er $1\frac{1}{2}$ milljón króna. Upphæð þessa tekur sjóðurinn að láni, og ábyrgist ríkisstjórnin fyrir hönd ríkissjóðs greiðslu lánsins, enda skal ríkissjóður leggja fram árlega sem styrk til sjóðsins upphæð, sem svarar árlegum afborgana- og vaxtagreiðslum af láninu og handhafaskuldabréfunum, sbr. 3. gr.

3. gr.

Nú telur stjórn skuldaskilasjóðs hentugra að gefa út handhafaskuldabréf fyrir sjóðinn, og er henni þá heimilt, með samþykki ríkisstjórnarinnar, að gefa út handhafaskuldabréf fyrir allt að 1750000 kr., enda lækki lántökuheimild sjóðsins um 150 kr. fyrir hverjar 175 kr., sem út eru gefnar af handhafaskuldabréfum.

Trygging þessara skuldabréfa er ábyrgð ríkissjóðs og framlag hans samkvæmt 2. gr.

Vextir af bréfunum skulu vera $4\frac{1}{2}\%$ á ári. Skulu þau gefin út í einum flokki, og skulu þau innleyst á þann hátt, að árlega sé varið sömu fastri upphæð til samanlagðra vaxta- og innlausnargreiðslna, samkvæmt útdrætti, sem notarius publicus í Reykjavík framkvæmir, þannig að öll bréfin séu innleyst á 15 árum, og fer fyrsti útdráttur fram á árinu 1936.

4. gr.

Skuldabréf skuldaskilasjóðs skulu með nafnverði vera gildur gjaldeyrir til greiðslu á skuldum, sem stofnaðar eru fyrir 1. janúar 1935, að svo miklu leyti sem þær eru ekki fulltryggðar með fasteignaveði eða handveði, en þá eru þau gildur gjaldeyrir með nafnverði fyrir þeim hluta veðskuldarinnar, sem fer fram úr verðmæti veðsins samkvæmt mati því, sem um ræðir í 13. gr., enda óski veðhafi ekki eftir kaupum á hinn veðsettu eign fyrir a. m. k. 10% hærra verð en matsverð, sbr. 23. gr. Ennfremur skulu skuldabréfin vera gildur gjaldeyrir með

- 99 nafnverði til greiðslu á vixlum, sem gefnir hafa verið út eftir 1. janúar 1935, ef skuldin hefir upphaflega verið stofnuð fyrir þann tíma. Skuldabréfin eru þó ekki gildur gjaldeyrir fyrir ríkissjóð eða ríkisstofnanir, banka, sparisjóði, bæjarfélög eða sýslufélög til þess að greiða með skuldir sínar.

5. gr.

Lán úr skuldaskilasjóði skulu veitt eigendum vélbáta, ekki stærri en 60 smálesta, og skal lánunum varið til þess að ná samningum um nauðsynlegar eftirgjafir skulda og hagkvæmar breytingar á lánskjörum. Lánin skulu veitt með þeim skilyrðum og eftir þeim reglum, sem í lögum þessum greinir.

6. gr.

Að jafnaði skal engum lánbeiðanda veitt hærra lán úr skuldaskilasjóði en sem svarar 15—20% af virðingarverði allra eigna hans. Þó má, ef sérstaklega stendur á, og það, að dómi sjóðstjórnarinnar, telst nauðsynlegt til þess að koma atvinnurekstri lánbeiðanda á heilbrigðan grundvöll, veita honum nokkru hærra lán, ef hann fær eftirgjöf á svo miklu af skuldum sínum, að eftirstöðvar þeirra, að viðbættu láni skuldaskilasjóðs, fari eigi fram úr virðingarverði eigna hans.

7. gr.

Skilyrði fyrir lánveitingum úr sjóðnum eru þessi:

1. Að lánbeiðandi reki vélbátaútveg sem aðalatvinnuveg.
2. Að hann sé að dómi sjóðstjórnarinnar vel hæfur til að reka vélbátaútveg.
3. Að skuldir hans nemi meiru en sem svarar 75% af virðingarverði eigna hans, enda telji sjóðstjórnin honum ekki kleift að standa við skuldbindingar sínar eða að reka útgerðina á heilbrigðum grundvelli án aðstoðar sjóðsins.
4. Að samningar náist um svo mikinn afslátt á skuldum lánbeiðanda, að raunverulegar eftirstöðvar þeirra, sem sé allar skuldir hans, eftir að lán skulda-skilasjóðs hefir verið veitt og skuldaskilasamningur gerður, nemi ekki meiru en sem svarar þeim hluta af virðingarverði allra eigna hans, sem sjóðstjórnin telur honum fært að standa straum af, og aldrei meiru en sem svarar fullu virðingarverði eignanna; svo og að samningar náist um viðunanleg greiðslukjör á þeim hluta skulda hans, sem ekki greiðist með skuldaskilasjóðslánu.
5. Að hann geti sett þá tryggingu fyrir láninu, er sjóðstjórnin tekur gilda. Skulu lánin vera forgangskröfur næst á eftir forgangskröfum, sem nú eru í lögum.

8. gr.

Vextir af lánum úr skuldaskilasjóði skulu vera $4\frac{1}{2}$ af hundraði á ári. Láns-tíminn skal fara eftir ákvörðun sjóðstjórnarinnar. Þó skal hann aldrei vera lengri en 18 ár.

Lánin séu vaxtalaus fyrsta ár lánstímans og afbörgunarlaus fyrstu þrjú árin. Þó skal áskilið, að ef efnahagur lántakanda breytist svo, að honum verði auðvelt

að greiða lán sitt á skemmri tíma, að dómi sjóðstjórnarinnar, geti hún gert hon- 99
um að greiða vexti frá lánveitingardegi og afborganir fyrir, eða hærri afborganir 3. maí
af láninu en annars er tilskilið.

Ennfremur sé áskilið, að ef lántakandi breytir um atvinnuveg, eða ef eigendaskipti verða að hinni veðsettu eign, sé sjóðstjórninni heimilt að ákveða, að lánið sé þegar fallið í gjalddaga.

Gjalddagi skal vera 1. nóvember ár hvert. — Sé árgjald ekki innt af hendi innan tveggja mánaða frá gjalddaga, er lánið allt fallið í gjalddaga. Þó skal veita skuldunaut gjaldfrest, ef hann leggur fram skilríki, sem stjórn skuldaskilasjóðs tekur gild, fyrir því, að hann geti ekki innt afborgun af hendi án hnekkis fyrir atvinnurekstur sinn, en hann hinsvegar heldur veðinu vel við og stundar áfram þann atvinnurekstur, sem lánið var upphaflega veitt til stuðnings.

9. gr.

Þrátt fyrir ákvæði 4. gr. laga um veð, 4. nóv. 1887, er lántakanda rétt að veðsetja skuldaskilasjóði veiðarfæri, áhöld, húsgögn og annað lausafé, án sérstakrar sundurliðunar, jafnt það, er veðsali á þegar veðsetning fer fram, sem hitt, er hann kann síðar að eignast. — Veð sjóðsins gengur fyrir öllum síðari lausafjárveðsetningum lántakanda, að undanskildum veðum, sem lánsstofnunum eru sett í sjávarafurðum eða útgerðarvörum vegna rekstrarlána.

Nú flytur veðsali í aðra þinghá, eftir að skuldabréf hefir verið þinglesið, og heldur sjóðurinn þá veðrétti sínum, þótt skuldabréfið sé eigi þinglesið í hinni síðari þinghá veðsala.

10. gr.

Stjórn skuldaskilasjóðs skal skipuð þrem mönnum, er ríkisstjórnin útnefnir, og skal einn þeirra vera bankastjóri í Útvegsbankanum, og er hann formaður sjóðstjórnarinnar. Skal sjóðstjórnin skipuð til 31. des. 1936, enda skal lánveitingum úr sjóðnum þá lokið. Eftir það hefir stjórn Fiskveiðasjóðs Íslands störf sjóðsins á hendi.

Reikningar sjóðsins skulu endurskoðaðir af endurskoðunarmönnum Fiskveiðasjóðs og úrskurðaðir af atvinnumálaráðherra og birtir í B-deild Stjórnartíðindanna.

11. gr.

Þar, sem vélbátaútvægur er stundaður, getur sjóðstjórnin skipað einn eða fleiri menn sér til aðstoðar um að afla gagna til ákvarðana um lánveitingar. Ákveður sjóðstjórnin þóknun til þeirra.

12. gr.

Umsóknir um lán úr skuldaskilasjóði skulu stílaðar til sjóðstjórnarinnar, en sendar hlutaðeigandi umboðsmönnum hennar í héraði, sem afgreiða þær svo fljótt sem unnt er til sjóðstjórnarinnar.

Lánbeiðni skal fylgja:

- 99** 1. Afrit af síðustu skattskýrslu lánbeiðanda.
 3. maí 2. Síðasti rekstrar- og efnahagsreikningur lánbeiðanda.
 3. Sundurliðuð skrá yfir eignir lánbeiðanda og mat umboðsmanna sjóðsins á þeim. Sé þar nákvæmlega tekið fram, hverjar fasteignir hans séu, og greint frá því, hvaða breytingar hafa orðið á þeim frá síðasta fasteignamat þeirra og hvert fasteignamat sé á þeim nú.

Af vélbát eða vélbátum lánbeiðanda skal senda nákvæma lýsingu, þar sem greint sé frá aldri báts og vélar, meðferð og viðhaldi, síðustu sölu — hvenær seldir og fyrir hvaða verð — og öðru, sem kann að veita upplýsingar um sannvirði bátsins. Heimilt er umboðsmönnum að leita aðstoðar kunnáttumanna um þetta.

Frá veiðarfærum, áhöldum, salti, olíu, aflabirgðum, útistandandi skuldum og öðru lausafé lánbeiðanda skal greint sem ýtarlegast.

4. Sundurliðuð skrá yfir lánardrottna lánbeiðanda. Skal þar greina skuldarupphæð, hvort skuld er tryggð með veði eða ábyrgð og hver tryggingin er, gjalddaga, afborgunarskilmála og önnur skuldakjör.
 5. Sundurliðuð skrá yfir ábyrgðir lánbeiðanda. Skal greint, hverjar aðrar tryggingar eru fyrir ábyrgðarskuldunum, og þess getið, hvort líkur eru fyrir, að ábyrgðirnar falli á lánbeiðanda.
 6. Vottorð lögreglustjóra eða hreppstjóra um, hve lengi lánbeiðandi hafi rekið vélbátaútgærð og hvar.
 7. Drengskaparyfirlýsing lánbeiðanda um, að allar upplýsingar séu gefnar eftir beztu vitund.
 8. Rökstutt álit umboðsmanna sjóðstjórnar um aðstöðu lánbeiðanda til vélbátaútgærðar og afkomumöguleika hans.
 9. Álit umboðsmanna um það, undir hve háum greiðslum vaxta og afborgana útgærð hans fái staðið, þannig að lífvænlegt sé fyrir hann.
 10. Aðrar upplýsingar, sem sjóðstjórnin kann að óska eftir.

13. gr.

Skipa skal tvo matsmenn fyrir hvern landsfjórðung eða fyrir tiltekin útgærðarsvæði, eftir nánari ákvörðun stjórnar skuldaskilasjóðs, til þess að meta til peningaverðs fasteignir og vélbáta lánbeiðenda skuldaskilasjóðs. Skal annar skipaður af sjóðstjórninni, en hinn af atvinnumálaráðherra. Þóknun fyrir störf þeirra ákveður atvinnumálaráðherra, að fengnum tillögum stjórnar sjóðsins, og greiðist kostnaður við störf þeirra úr skuldaskilasjóði.

Matsmenn skuldaskilasjóðs skulu meta til sannvirðis allar fasteignir og vélbáta lánbeiðenda, með tilliti til þess, sem nú greinir:

1. Hvernig ástand eignarinnar er nú, og hvort verulegar endurbætur eru nauðsynlegar á henni, vegna þess að viðhald hennar hafi verið vanrækt undanfarin ár.
 2. Hvaða leigu eða afgjald megi ætla, að hægt sé að fá nú árlega eftir eignina.

3. Hvaða verð sé líklegt, að fáið nú fyrir eignina með frjálsri sölu eða nauð- **99**
ungarsölu. 3. maí
4. Að hve miklu leyti eignin fullnægi nú þeim kröfum um nothæfi, sem gerðar eru, eða hvort til þess verði að gera á henni breytingar, er hafi verulegan kostnað í för með sér.
5. Sérhvers annars, sem líklegt er, að hafi áhrif á verðmæti eignarinnar.

14. gr.

Þegar er sjóðstjórnin hefir fengið í hendur tillögur umboðsmanna og virðingargerðir matsmanna, tekur hún ákvörðun um, hvort lánbeiðandi getur komið til greina við lánveitingu. Skal hún þá láta birta þrisvar í Lögbirtingablaðinu áskorun til allra þeirra, sem fjárkröfur eiga á lánbeiðanda, þar með taldar ábyrgðir, um að lýsa kröfum sínum fyrir stjórn sjóðsins, með 6 vikna fyrirvara frá síðustu birtingu auglýsingar. Skal í auglýsingunni tekið fram, að allar ótryggðar kröfur falli niður ógildar, ef þeim er ekki lýst innan hins tiltekna frests. Ef skuldareigandi, sem ekki hefir lýst viðurkenndri kröfu innan hins tiltekna frests, síðar meðan á samningaumleitunum stendur færir líkur fyrir, að hann hafi eigi átt kost á að sjá auglýsinguna, svo sem vegna fjarveru, sjúkdóms o. s. frv., er sjóðstjórninni þó heimilt að taka kröfu hans til greina. Að öðru leyti falla niður þær kröfur, sem eigi er lýst innan hins tiltekna frests. Sé ekki lýst öllum þeim kröfum, sem taldar eru fram samkvæmt 10. gr. 4. lið, skal sjóðstjórnin sannprófa, hvort framtalið er rétt.

15. gr.

Að liðnum innköllunarfresti skal sjóðstjórnin, svo fljótt sem unnt er, taka ákvörðun um, hvort hún telur fært að veita lánbeiðanda lán úr skuldaskilasjóði. Telji hún, að umsækjandi geti komið til greina, skal honum þegar í stað tilkynnt það, annaðhvort bréflega eða með símskeyti.

16. gr.

Nú telur stjórn skuldaskilasjóðs, að umsækjandi uppfylli þau skilyrði, sem lög þessi setja fyrir lánveitingum úr sjóðnum, og skal hún þá, svo fljótt sem auðið er, semja frumvarp til skuldaskila fyrir hann, ef hún telur, að hann þurfi að fá eftirgjöf á skuldum eða samninga við lánardrottna. Í frumvarpinu skulu taldar sér í flokki þær skuldir, er samningum er eigi ætlað að ná til, og í öðrum flokki þær skuldir, sem ætlað er til, að samið sé um. Þá skal og skilmerkilega getið, hve háan hundraðshluta lántakanda er ætlað að greiða af skuldum þeim, er samningar ná til.

17. gr.

Þegar eftir að samningafrumvarp það, sem í 16. gr. getur, er fullsamið, skal sjóðstjórnin með ábyrgðarbréfi eða símskeyti tilkynna það öllum þeim

- 99 lánardrottnum, er kröfu hafa lýst í búið, og boða þá á fund með hæfilegum fyrirvara. Samtímis skal lánbeiðanda sjálfum tilkynnt efni samningsins, og skal hann innan 5 daga frá því er tilkynning barst honum í hendur segja til um, hvort hann treystist til að ganga að honum. Sé svarið neitandi, skal fundarboð afturkallað í tæka tíð. Þangað til fundurinn er haldinn, skal frumvarp eða staðfest afrit liggja á skrifstofu sjóðsins skuldheimtumönnum til sýnis.

18. gr.

Á skuldheimtumannafundi þeim, er um getur í 17. gr., skal sjóðstjórnin leggja fram samningsfrumvarp, svo og nákvæman efnahagsreikning lánbeiðanda, staðfestan af stjórn sjóðsins. Skuldheimtumenn eiga heimtingu á að fá sérhverjar upplýsingar um hag lánbeiðanda, er sjóðstjórnin getur látið í té. Þeim er og heimilt að bera fram breytingartillögur við frumvarpið, og skulu þær ræddar og bornar undir atkvæði sérstaklega. Verði þær samþykktar, hefir sjóðstjórnin heimild til að taka frumvarpið aftur, ef hún telur þær verulega máli skipta. Að öðrum kosti ber sjóðstjórnin frumvarpið undir atkvæði skuldheimtumanna, þegar að loknum umræðum og atkvæðagreiðslum um breytingartillögur.

19. gr.

Hljóti frv. atkvæði svo margra skuldheimtumanna eða umboðsmanna þeirra, að þeir ráði yfir meira en helmingi samanlagðra kröfuupphæða mætttra skuldheimtumanna, þeirra er samningnum er ætlað að ná til, hefir sjóðstjórnin heimild til að staðfesta það, og er það þá bindandi einnig fyrir þá skuldheimtumenn, er greitt hafa atkvæði á móti því, eða eigi mætt á fundi. Leysir það þá skuldunaut undan skyldu til að greiða þann hundraðshluta hvernar samningskröfu, sem undan er skilinn í samningnum, bæði gagnvart lánardrottni sjálfum, ábyrgðarmönnum og öðrum, er annars hefðu átt endurgjaldskröfu á hendur honum fyrir greiðslu skuldarinnar.

20. gr.

Þegar eftir að samningur er staðfestur skal sjóðstjórnin ganga frá lánskjöllum og sjá um, að formlega sé gengið frá öllu því, sem samningurinn kveður á um.

21. gr.

Samningur haggar eigi heimild lánardrottins til að ganga að tryggingu eða ábyrgð, sem þriðji maður hefir sett fyrir kröfum á lánbeiðanda.

22. gr.

Samningurinn hefir engin áhrif á þær kröfur, sem hér greinir:

1. Skuldir tryggðar með veði í fasteign eða skipi, þó því aðeins, að skuldarupphæð nemi eigi meiru en verðmæti veðsins. Sé skuldin hærri en verðmæti veðsins samkvæmt mati því, sem lagt er til grundvallar við samningsgerðina, ná samningar til þess hluta skuldarinnar, sem fer fram úr verði veðs-

ins, enda óski veðhafi ekki eftir kaupum á hinni veðsettu eign fyrir að minnsta kosti 15% hærra verð en matsverð. 99

3. maí

2. Skuldir tryggðar með handveði. Gildir að öllu hið sama um þær og hinar, sem taldar voru undir 1. lið.
3. Forgangskröfur samkv. 8. kap. 83. gr. skiptalaganna, að svo miklu leyti sem eigur lánbeiðanda teljast hrökkva fyrir þeim.
4. Skuldir tryggðar með lausafjárveði, ef sú veðsetning fór fram eigi síðar en ári áður en lánbeiðnin var send, að svo miklu leyti sem veðið hrekkur fyrir þeim. Komi það hinsvegar í ljós, að skuldin sé hærri en verðmæti veðsins, samkvæmt mati því á eigum lánbeiðanda, sem lagt er til grundvallar við samningagerðina, ná samningar til þess hluta skuldarinnar, sem fer fram úr verði veðsins.

23. gr.

Frá því lánbeiðandi hefir sent lánbeiðni til sjóðstjórnarinnar og þangað til samningaumleitunum er lokið, má hann ekki selja eignir sínar umfram venjulega afurðasölu og ekki veðsetja þær, nema fyrir nauðsynlegum rekstrarlánunum, og yfirleitt ekki gera neinar þær ráðstafanir, er veruleg áhrif geti haft á efnahag hans. Komi í ljós eftir að samningur hefir verið staðfestur, að lánbeiðandi hafi brotið ákvæði greinar þessarar, er sjóðstjórninni heimilt að ógilda samninginn og endurheimta lánið án fyrirvara, ef útborgað hefir verið. Það fé, er skuldheimtumenn hafa þegar tekið á móti, verður eigi endurheimt.

24. gr.

Jafnskjótt sem umboðsmaður skuldaskilasjóðs eða stjórn sjóðsins hefir tekið við lánbeiðni, skal það tilkynnt skiptaráðanda, og er þá hverskonar aðför vegna skulda lánbeiðanda óheimil á hendur honum og ábyrgðarmönnum hans, þangað til samningaumleitunum er lokið. Eigi verður heldur bú hans tekið til gjaldprotaskipta frá sama tíma. Nú takast eigi samningar og bú lánbeiðanda er tekið til gjaldprotaskipta áður en sex mánuðir eru liðnir frá því er samningaumleitunum lauk, og við skiptin kemur í ljós, að lánbeiðandi hefir brotið gegn ákvæðum 23. gr., og má þá með málsókn rifta þeim samningum og greiðslum, er ólöglega hafa farið fram, samkv. reglum gjaldprotaskiptalaga, enda sé málsókn hafin innan sex vikna frá því er búskipti byrja. Tímabilið frá því er umboðsmaður skuldaskilasjóðs eða stjórn sjóðsins hefir tekið við lánbeiðni og þangað til samningaumleitunum er lokið telst ekki með fyrningartíma skuldar, vixilréttar né neinna réttargerða.

25. gr.

Skuldaskilasjóður er undanþeginn opinberum gjöldum og sköttum, hverju nafni sem nefnast.

Bækur sjóðsins, ávísanir, skuldbindingar, sem gefnar eru út af sjóðnum og í nafni hans, svo og skuldabréf fyrir lánum úr sjóðnum og ábyrgðaryfirlýsingar gagnvart honum eru undanþegin stimpilgjaldi.

Eignar- og veðbókarvottorð er skylt að afgreiða til sjóðsins án endurgjalds.

99

3. maí

Í reglugerð fyrir skuldaskilasjóð má setja þau ákvæði um stjórn sjóðsins og starfrækslu, er nauðsynleg þykja, þótt eigi sé gert sérstaklega ráð fyrir þeim í lögum þessum, og fari þau þó eigi í bága við nein ákvæði laganna.

26. gr.

Þegar lokið er lánveitingum úr skuldaskilasjóði, skulu eignir sjóðsins renna í stofnsjóð Fiskveiðasjóðs Íslands, jafnóðum og útlán skuldaskilasjóðs afborgast, enda annist Fiskveiðasjóður skrifstofuhald skuldaskilasjóðs frá upphafi, skuldaskilasjóði að kostnaðarlausu.

27. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

100

3. maí

L Ö G

um sölu og flutning á kartöflum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Heimilt er landbúnaðarráðherra að leggja fyrir innflutningsnefnd að takmarka, svo sem frekast þykir fært, og jafnvel fella niður með öllu veitingar leyfa til innflutnings á kartöflum þann tíma árs, sem nægar birgðir eru til í landinu af innlendum, markaðshæfum kartöflum.

Við veitingu innflutningsleyfa á kartöflum skal, eftir því sem við verður komið og fært þykir, taka tillit til þess, hvort umsækjandi hefir verzlað með

innlendar kartöflur og í hve stórum stíl, og mælir það með leyfisveitingu, að **100**
öðru jöfnu, ef umsækjandi hefir lagt sig fram um sölu á innlendum kartöflum. **3. maí**

2. gr.

Heimilt er landbúnaðarráðherra að fela Búnaðarfélagi Íslands að safna skýrslum í tæka tíð um það kartöflumagn, er framleiðendur óska að selja af ársuppskeru hverri, svo og um það, á hvaða tíma kartöflurnar geta verið tilbúnar til flutnings á markaðsstaði.

Skýlt er þeim mönnum, er Búnaðarfélag Íslands leitar til í þessum efnum, að gefa umbeðnar skýrslur.

3. gr.

Heimilt er landbúnaðarráðherra að ákveða með reglugerð, hvaða skilyrðum innlendar kartöflur skuli fullnægja, til þess að geta talizt markaðshæfar. Svo má og í reglugerð ákveða, að allar kartöflur, sem afgreiddar eru til sölu, nema beint til neytenda sé, skuli merktar upprunamerki, sem sé nafn sýslu og útflutningshafnar eða sveitarfélags, ef flutningur fer fram landveg, á spjald, er fest sé við hvern kartöflupoka.

Landbúnaðarráðherra er enn fremur heimilt að setja með reglugerð hámarksverð á innlendar kartöflur.

4. gr.

Brot gegn lögum þessum og reglugerðum, sem settar eru samkvæmt þeim, varða sektum allt að kr. 1000.00. Með mál út af slíkum brotum skal fara sem almenn lögreglumál.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

101
3. maí

L Ö G

um verzlunarlóðina í Hnífsdal í Norður-Ísafjarðarsýslu.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Takmörk verzlunarlóðarinnar í Hnífsdal eru þessi:

Að innanverðu suðurtakmörk bryggjulóðarinnar í Skeljavík, að ofan landamerki Bakkalands og þaðan stefna á Traðargil, en að utanverðu bein lína á land upp frá Skarfaskeri.

2. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi felld lög nr. 20 19. júní 1922.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaltuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

102
3. maí

L Ö G

um viðauka við lög nr. 24 frá 7. maí 1928, um eftirlit með verksmiðjum og vélum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Atvinnumálaráðherra er heimilt að setja í reglugerð ákvæði um:

1. Eftirlit með fermingu, affermingu og annari afgreiðslu skipa hér við land, til verndar lífi og heilsu verkamanna, sem að því starfi vinna, og annara. Skal eftirlitið meðal annars ná til véla og annara tækja, sem notuð eru við

vinnuna, hvort heldur á landi eða í skipi. Í reglugerðinni má setja nán- **102**
ari fyrir máli um starfsháttu, tilhögun við vinnuna og aðbúnað verka- 3. maí
fólks á staðnum.

2. Gerð og frágang verkpalla við hverskonar vinnu og um eftirlit með þeim.
Áður en reglugerð er sett skal leitað álits Alþýðusambands Íslands og
Vinnuveitendafélags Íslands.

2. gr.

Um eftirlit samkvæmt 1. gr. fer eftir ákvæðum laga nr. 24 frá 1928, þar
á meðal um gjöld fyrir eftirlitið, sem greiðist af eigendum skoðunarskyldra
tækja og vinnustaða, sem eftirlit er framkvæmt með, samkvæmt gjaldskrá,
sem sett verður, svo og um refsingu fyrir brot á þessum lögum og reglugerð-
um, sem settar verða í samræmi við þau. Þar, sem hentugt þykir, getur ráð-
herra falið lögreglustjóra að sjá um eftirlit samkvæmt lögum þessum.

3. gr.

Ákvæði þessara laga og eftirlit samkvæmt þeim rýrir ekki á neinn hátt
ábyrgð, sem eigendur skoðunarskyldra tækja og vinnustaða eða aðrir bera á
þeim slysum, sem fyrir kunna að koma.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 72 7. maí 1928, um hvalveiðar.

103

3. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Aftan við 2. gr. laganna bætist:

Árin 1935 til 1937 er þó sérleyfishafa heimilt að nota 3 erlend skip til veið-
anna, enda séu á þeim skipum eingöngu íslenzkir sjómenn, nema leyfi atvinnu-
málaráðherra komi til.

103

3. maí

2. gr.

Aftan við 3. gr. laganna bætist: Þó er atvinnumálaráðherra heimilt að veita sérleyfishafa undanþágu, til ársloka 1936, frá þeim ákvæðum þessarar greinar, er lúta að hagnýtingu beina, kjöts og innyfla, enda getur ráðherra þá sett sérleyfishafa frekari skilyrði en greinir í lögum nr. 6 1896, til tryggingar gegn tjóni, er leiða kynni af undanþágu frá hagnýtingu hvalleifanna.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

104

3. maí

L Ö G

um framlenging á gildi laga nr. 90 10. júní 1933, um útflutning á kjöti.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Gildi laga nr. 90 19. júní 1933, um útflutning á kjöti, framlengist til 1. júlí 1936.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

105

3. maí

um Ræktunarsjóð Íslands.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að Vér samkvæmt 17. gr. laga, dagsettra í dag, um breyting á ýmsum lagaákvæðum, er varða fasteignaveðslán landbúnaðarins, höfum látið fella meginmál 6.—16. greinar þeirra inn í lög nr. 17 13. júní 1925, um Ræktunarsjóð Íslands, og gefum lögin frá 1925 út svo breytt:

1. gr.

Tilgangur Ræktunarsjóðs Íslands er að efla ræktun landsins og stuðla að bættum húsakynnum í sveitum.

2. gr.

Höfuðstóll sjóðsins er andvirði þjóðjarða þeirra, sem seldar hafa verið frá árslokum 1883. Ennfremur rennur í sjóðinn:

1. Tekjur af þjóðjörðum frá fardögum 1925 og andvirði þeirra, sem seldar verða, svo og ársvextir sjóðsins.
2. Tillag úr rikissjóði 250 þús. kr. Er það samningsatriði milli stjórnar sjóðsins og rikisstjórnarinnar, hvenær og á hvern hátt greiðsla þessi fari fram, en lokið skal henni eigi síðar en 1. júní 1930.
3. Varasjóður 1. flokks veðdeildar, þá er lokið er öllum skuldbindingum þess flokks.
4. 1 milljón króna, er rikissjóður leggur fram til frekari aukningar á höfuðstól sjóðsins. Skal rikissjóði þegar séð fyrir sérstökum tekjum í þessu skyni.
5. Það af Viðlagasjóði Íslands, sem er fram yfir eign veðdeildar Búnaðarbanka Íslands eins og hann telst 1. jan. 1935. Skal áður fram fara nákvæmt mat á sjóðnum. Ákveður ráðherra tilhögun matsins, að fengnum tillögum bankastjórnar Búnaðarbankans.

3. gr.

Ræktunarsjóðurinn skal gefa út vaxtabréf, er nefnast jarðræktarbréf. Skulu það vera skuldabréf, er hljóða upp á handhafa, en nafnskrá má þau í bókum sjóðsins. Stjórn sjóðsins kveður á um lögun og útlit bréfanna. Fjármálaráðherra og stjórn sjóðsins undirskrifa bréfin.

Vaxtabréfin skulu gefin út í flokkum. Ákveður stjórn sjóðsins, hvenær lokið skuli hverjum flokki, en það skal ætíð gert áður en liðin eru 8 ár frá því er flokkurinn var opnaður.

105 Aldrei má vera meira í umferð af vaxtabréfum en nemur sexfaldri upphæð
3. maí höfuðstóls Ræktunarsjóðs.

Ef meira er gefið út um stundarsakir af vaxtabréfum en nemur þeirri fjárhæð, sem Ræktunarsjóður á í veðskuldabréfum, er bera jafnháa vexti og vaxtabréfin, þá skal geyma andvirði mismunarins í Landsbankanum, unz því verður varið til útlána samkvæmt tilgangi Ræktunarsjóðsins.

Vaxtamiðar, sem komnir eru í gjalddaga, skulu gjaldgengir til lúkningar sköttum og öðrum gjöldum til ríkissjóðs, og skulu gjaldheimtumenn ríkissjóðs innleysa þá, ef þeir hafa fé fyrir hendi, er greiða á í ríkissjóð.

Í reglugerð fyrir Ræktunarsjóðinn, sem ráðherra setur, skal ákveða fjárhæð bréfanna, vexti, gjalddaga vaxtanna, hvar þá skuli greiða og hvernig haga skuli auglýsingum um greiðslu þeirra. Þar skal og ákveðið tímatakmark, er innlausn allra vaxtabréfa hvers flokks skal vera lokið, og skal það aldrei vera síðar en 45 árum frá því er flokkur var opnaður.

4. gr.

Til kostnaðar við rekstur Ræktunarsjóðs leggur ríkissjóður 10 þús. kr. árlega í þrjú fyrstu árin eftir að lög þessi öðlast gildi, og úr því fer upphæðin minkandi um 1000 kr. árlega, unz tillag þetta fellur burtu.

5. gr.

Ræktunarsjóðurinn er undanþeginn öllum tekjuskatti, útsvari, stimpilgjaldi og öðrum sköttum til ríkis og sveitarfélaga. Svo á hann og rétt á að fá ókeypis eigna- og veðbókarvottorð fyrir sjálfan sig.

6. gr.

Leggja skal í varasjóð tekjuafgang þann, sem kann að verða samkvæmt árlegum reikningsskilum sjóðsins, eftir að $2\frac{1}{2}\%$ ársvextir af höfuðstólnum hafa verið lagðir við hann, þangað til varasjóðurinn er orðinn 15% af upphæð höfuðstóls. Þar eftir er stjórn sjóðsins skylt að leggja í varasjóð svo mikið af tekjuafganginum, sem þarf til þess að varasjóður haldi áfram að vera 15% af höfuðstólnum, en þann tekjuafgang, sem þar er fram yfir, má leggja við höfuðstólinn.

Fé varasjóðs má ekki nota til útlána, heldur skal það ávaxtað á þann hátt, að handbært sé, eftir því sem nánar verður ákveðið í reglugerð Ræktunarsjóðs. Af varasjóði skal greiða tap, er Ræktunarsjóður kann að verða fyrir vegna útlána.

7. gr.

Til tryggingar vaxtabréfum Ræktunarsjóðs er:

1. Skuldabréf þau, er Ræktunarsjóður fær frá lántakendum, og fé það, er hann kann að eiga í Landsbankanum samkvæmt 3. gr.
2. Varasjóður Ræktunarsjóðs.
3. Höfuðstóll Ræktunarsjóðs.
4. Ábyrgð ríkissjóðs.

Ef taka þarf til trygginganna, skal það gert í þeirri röð, sem hér er talin.

8. gr.

105

3. maí

Fé Ræktunarsjóðs má eingöngu lána til jarðræktar og til húsagerðar á býlum í sveitum.

Til jarðræktar teljast þær jarðabætur, sem greinir í II. kafla jarðræktarlaganna frá 20. júní 1923, og þær aðrar jarðabætur, sem reglugerð Ræktunarsjóðs tiltekur.

Lán til húsagerðar má veita til íbúðarhúsa, peningshúsa og geymsluhúsa úr varanlegu efni, er samsvara jörðinni sem bændabýli að stærð og verði, en venjulega skal þess krafizt, að jarðabætur séu áður gerðar á býlinu, eftir því sem stjórn Ræktunarsjóðs telur hæfilegt.

Upphæð lánanna má nema allt að $\frac{3}{5}$ virðingarverðs þeirra jarðabóta og allt að helmingi virðingarverðs þeirra húsa, sem lánin eru veitt til. Venjulega skulu lánin eigi koma til útborgunar fyrr en jarðabót eða hús, sem lánað er til, er fullgert. Þó má lán koma til útborgunar meðan verkið stendur yfir, að nokkru eða öllu, ef nægilegt veð er fyrir samkvæmt ákvæðum 9. gr. og lýsing á mannvirkinu, kostnaðaráætlun og áætlun um arð af endurbótinni, eða verðhækkun vegna hennar liggur fyrir, enda er lántakanda þá skylt að ljúka við mannvirkið innan þess tíma, er stjórn Ræktunarsjóðsins tiltekur og aldrei má lengri vera en 5 ár. Nánari ákvæði um eftirlit með framkvæmd slíkra mannvirkja skal setja í reglugerð sjóðsins.

Nú er veittur styrkur af opinberu fé til mannvirkis, og má þá upphæð lánsins að viðbættum styrknum eigi fara fram úr $\frac{2}{3}$ virðingarverðs mannvirkisins.

9. gr.

Lánin má veita gegn þessum tryggingum:

- Gegn fasteignaveði, með tryggingu innan $\frac{3}{5}$ af virðingarverði veðsins, enda hvíli eigi veðskuldir til annara en opinberra sjóða á eigninni á undan veðrétti þeim, er Ræktunarsjóður fær. Ef umbætur þær, sem lánið er veitt til, eru gerðar á fasteign þeirri sjálfri, sem veðsett er, skal heimilt að telja verð umbótanna sjálfra til viðauka við virðingarverð eignarinnar óbættar, án þess að ný virðing á fasteigninni í heild fari fram, eftir því sem nánar verður ákveðið í reglugerð sjóðsins.
- Gegn afgjaldskvöð á býlum leiguliða með lífstiðarábúð eða erfðaábúð á þjóðjörðum, kirkjajörðum og öðrum jörðum ríkisins, svo og á jörðum sveitarfélaga, enda sé lánið veitt leiguliða til umbóta á býlinu sjálfu. Afgjaldskvöðin skal samsvara árgjaldinu af láninu, og skal hún haldast unz lánið er að fullu greitt.
- Gegn ábyrgð hreppsnefnda eða sýslunefnda, að áskildu lögmæltu samþykki æðri stjórnarvalda, og baktryggingu frá lántakanda, er stjórn sjóðsins tekur gilda.

Lántakendur samkvæmt b.-lið þessarar greinar skulu hafa rétt til þess að fá afgjaldskvöð þá, er þar um ræðir, lagða á býli sín, eftir því sem nánar verður ákveðið í reglugerð Ræktunarsjóðsins.

105

3. maí

10. gr.

Verð húsa á jörðum þeim, er Ræktunarsjóðurinn tekur að veði, skal því aðeins mega telja til virðingarverðs jarðarinnar, að húsin séu vátryggð í vátryggingarstofnun, er stjórn Ræktunarsjóðs telur góða og gilda.

Í reglugerð sjóðsins má ákveða, að Ræktunarsjóður annist vátryggingar og innheimti iðgjöldin með árgjöldum af láninu, þegar stjórn sjóðsins ákveður svo.

11. gr.

Eignir þær, er Ræktunarsjóðurinn tekur að veði, og umbætur þær, er lánsupphæðin er miðuð við, skal á kostnað lánþega virða á þann hátt, er nánar verður tiltekið í reglugerð Ræktunarsjóðsins. Í reglugerðinni má meðal annars ákveða, að stjórn Ræktunarsjóðsins megi tilnefna þá menn, er skuli framkvæma virðingarnar. Það má og heimila, að gildandi fasteignamat komi í stað virðingar á fasteigninni, og að virðingarverð jarðabóta fari eftir mati trúnaðarmanna Búnaðarfélags Íslands samkvæmt þeim reglum, sem fylgt er í skýrslum búaðarfélaganna.

12. gr.

Búnaðarfélag Íslands og trúnaðarmenn þess skulu láta í té umsögn sína og upplýsingar um sérhverja lánbeiðni, eftir því sem stjórn Ræktunarsjóðs óskar.

Lántakandi skal á hverjum 5 ára fresti, eða oftár, ef stjórn Ræktunarsjóðs krefst þess, sýna skilríki frá trúnaðarmanni Búnaðarfélags Íslands, eða öðrum þeim, er stjórn Ræktunarsjóðs tekur gilda, fyrir því, að jarðabótinni eða byggingunni hafi verið vel við haldið og að veðið hafi ekki rýrnað. Nánari ákvæði um þetta skulu sett í reglugerð.

13. gr.

Minnstu lán úr Ræktunarsjóði skulu vera 300 kr. Hámark lánsupphæðar til einstakrar fasteignar skal ákveðin í reglugerð. Gegn afgangsskvöð á einstakri fasteign má ekki lána meira en 10 þús. kr., nema sérstakar ástæður séu fyrir hendi og samþykki jarðeiganda komi til, og þá aldrei meira en 25 þús. kr.

Lánstíminn má vera:

- a. Til matjurtagarða 5 ár.
- b. Til girðinga, vega, veitugarða, vatnsveituskurða og framræslu vegna áveitu 10 ár.
- c. Til rafmagnsstöðva á sveitaheimilum 15 ár.
- d. Til túnræktar og framræslu vegna hennar og til áburðarhúsa og áburðargryfja og gróðrarhúsa 30 ár.
- e. Til íbúðarhúsa, peningshúsa og hlöðubygginga allt að 35 árum.

Af láninu samkvæmt staflíð a. og b. skal greiða afborganir frá upphafi samkvæmt ákvæðum 19. gr., en lán samkvæmt staflíð c. og d. mega vera afborgunarlaus 4 fyrstu árin.

14. gr.

105

3. maí

Lán þau, er Ræktunarsjóðurinn veitir, má hann greiða í vaxtabréfum sjóðsins eftir ákvæðisverði þeirra, en lánþegi hefir rétt til að heimta, að Ræktunarsjóðurinn annist endurgjaldslaust um að koma þeim í peninga svo sem þau ganga beztt, en borga verður hann kostnað þann, sem af því leiðir, svo og afföll. Ræktunarsjóðurinn hefir þó jafnan rétt til að greiða lánin í peningum með þeirri upphæð, sem hann getur fengið fyrir vaxtabréfin, eða þau hafa verið seld fyrir, að frádregnum öllum beinum kostnaði.

Stjórn sjóðsins má semja um sölu vaxtabréfa fyrirfram og bjóða þau opinberlega almenningi til sölu, enda samþykki ráðherra söluverðið og upphæð bréfa þeirra, er selja má fyrirfram.

Nú eru vaxtabréf seld með afföllum, og má þá nafnverð lánanna fara svo mikið fram úr takmörkum þeim, sem sett eru í 8., 9. og 13. gr., sem afföllunum nemur.

15. gr.

Allir bankar, bankaútibú og sparisjóðir í landinu skulu skyldir að hafa vaxtabréf Ræktunarsjóðs til sölu án sérstaks endurgjalds og hafa auglýsingu um það í afgreiðslum sínum, eftir því sem stjórn sjóðsins ákveður. Reikningskil fyrir andvirði seldra bréfa skulu þeir gera eftir ákvæðum stjórnar Ræktunarsjóðsins. Svo eru og hinar sömu stofnanir skyldar til að annast án endurgjalds útborganir á lánum úr Ræktunarsjóði, eftir ákvæðum stjórnar sjóðsins, ef nægir peningar tilheyrandi Ræktunarsjóði eru fyrirliggjandi hjá þeim, og gera reikningsskil eftir því sem stjórn sjóðsins ákveður.

16. gr.

Verði eigendaskipti að fasteign, sem er veðsett Ræktunarsjóði, eða sem afgjaldskvöð hvílir á, til tryggingar láni úr Ræktunarsjóði, er seljandi skyldur að tilkynna sjóðnum eigendaskipti, og er stjórn sjóðsins þá heimilt að heimta lánið endurgreitt að fullu, eða að nokkru leyti, ef henni þykir ástæða til.

17. gr.

Vilji maður, vegna eigendaskipta eða ábúendaskipta, taka að sér greiðslu á láni annars manns úr Ræktunarsjóði, þá skal hann leita samþykkis stjórnar sjóðsins um það, og senda beiðni um það ásamt þeim skilríkjum, er tiltekin verða í reglugerðinni, fyrir næsta gjalddaga á afborgunum og vöxtum lánsins.

18. gr.

Lánum þeim, er Ræktunarsjóður veitir, má ekki segja upp, meðan lánþegi gegnir að öllu skyldum þeim, er hann hefir undirgengizt. En ef ákvæðisgjöld hans verða eigi greidd á réttum gjalddaga, eða veðið gengur úr sér, svo að það er eigi lengur svo tryggjandi sem vera skal, eða haldi skuldunautur ekki váttrygðum húsum, sem að veði eru og talin eru með í matinu, eða falli á

- 105** veðið skattar, gjöld eða veðkröfur, er ganga fyrir kröfum Ræktunarsjóðs, eða
 3. maí Nýr eigandi eða ábúandi vanrækir að taka lánið að sér, er stjórn Ræktunarsjóðsins heimilt að telja eftirstöðvar lánsins komnar í gjalddaga þegar, án uppsagnar.

19. gr.

Skuldunautar Ræktunarsjóðs skulu greiða vexti, afborganir og tillag til að borga kostnað við sjóðinn í einu lagi, með jafnri upphæð samtals hvern gjalddaga, sbr. þó 13. gr., um lán, sem veitt eru afborgunarlaus fyrstu 4 árin.

Hver lántakandi skal greiða $\frac{1}{2}\%$ af lánsupphæð sinni í varasjóð, um leið og hann tekur lánið.

Árlegt tillag, til að borga kostnað við sjóðinn og til varasjóðs, er $\frac{1}{2}\%$ á ári af upphæð lánsins eins og það var fyrir hvern gjalddaga. Gjald þetta fellur burtu, ef vextir þess flokks, sem lánið er veitt úr, eru 5% eða hærri; og ef vextirnir eru milli $4\frac{1}{2}\%$ og 5%, færast gjaldið niður hlutfallslega, svo að vextirnir að viðbættu gjaldinu fari ekki fram úr 5%. Á ákveðnum gjalddögum má hver lántakandi, án undangenginnar uppsagnar, greiða aukaafborganir af skuld sinni, þó eigi minna en 100 kr. í einu, eða endurborga hana að öllu leyti. Gjald þetta má hann greiða með vaxtabréfum þess flokks Ræktunarsjóðsins, er lán hans var veitt úr, eftir ákvæðisverði þeirra. Á öðrum tímum árs má og borga lán að fullu, ef stjórn Ræktunarsjóðsins samþykkir, þó því aðeins að það sé sjóðnum að skaðlausu.

20. gr.

Afborgunum þeim og endurborgunum, sem greiddar eru í peningum á hverjum gjalddaga af lánum þeim, sem veitt hafa verið vegna sölu vaxtabréfa, skal varið til að innleysa vaxtabréf þau, er Ræktunarsjóðurinn hefir gefið út, eftir hlutkesti, sem notarius publicus hefir umsjón með og fram fer í viðurvist tveggja manna. Annan kveður ráðherra til þess, hinn stjórn sjóðsins. Þá er hlutkesti hefir farið fram, skal auglýsa með 9 mánaða fyrirvara tölurnar á vaxtabréfum þeim, er upp hafa komið til innlausnar, og á hverjum gjalddaga þau verði útborguð. Nánari ákvæði um auglýsingar þessar skal setja í reglugerð Ræktunarsjóðsins. Sjóðurinn má og á þann hátt og með þeim fyrirvara, er áður segir, innleysa vaxtabréf í stærri stíl.

21. gr.

Handhafar eða eigendur vaxtabréfa þeirra, er innleysa skal, geta, gegn því að afhenda þau með vaxtamiðum, er þeim fylgja, fengið útborgaðan höfuðstól þeirra á næsta gjalddaga, og er eigi skylt að greiða vexti af höfuðstólnum upp frá því.

22. gr.

Höfuðstóll og vaxtafé, sem komið er í gjalddaga til útborgunar, rennur í varasjóð Ræktunarsjóðs, sé þess eigi vitjað innan 20 ára frá gjalddaga.

23. gr.

105

3. maí

Nú glatast vaxtabréf, sem nafnskráð er í bókum Ræktunarsjóðs, og getur þá stjórn sjóðsins á kostnað eiganda innkallað handhafa bréfsins með 12 mánaða fyrirvara, með auglýsingu, er birt sé þrisvar sinnum samfleytt í blaði því á Íslandi, er flytur opinberar auglýsingar. Ef enginn gefur sig fram með bréfið í tæka tíð, getur stjórn Ræktunarsjóðsins útgefið handa hinum skráða eiganda nýtt vaxtabréf, með sömu upphæð og það, er glataðist án þess að nokkur annar, er vaxtabréfið kann að hafa verið afsalað, geti þar fyrir búið kröfu á hendur sjóðnum. Um ógilding annara vaxtabréfa fer eftir almennum lögum.

24. gr.

Vaxtabréf þau er innleyst hafa verið með hlutkesti, eða hafa verið notuð til afborgana af lánum, má ekki framar setja í veltu, heldur skal ónýta þau undir eins, ásamt vaxtamiðum og stofnum þeirra, á þann hátt, að þau með því verði ógild, og leggja þau til geymslu í fjárhirzlu Ræktunarsjóðs, og skal svo við lok næsta reikningsárs brenna þau í viðurvist endurskoðenda, ásamt vaxtamiðum þeim, er innleystir hafa verið það reikningsár.

25. gr.

Vaxtamiða og vaxtabréf, sem komin eru í gjalddaga, skal borga út í afgreiðslu Ræktunarsjóðs í Reykjavík. Í reglugerð sjóðsins má ákveða, að útborganir þessar fari einnig fram annarsstaðar.

26. gr.

Þegar lán er komið í gjalddaga, hefir Ræktunarsjóðurinn heimild til að láta selja veðið við opinbert uppboð, án undanfarins dóms, sáttar eða fjárnáms, samkv. ákvæðum í tilskipun um fjárráð ómyndugra 18. febr. 1847, 10. gr. eða láta leggja Ræktunarsjóði það út til eignar, ef þörf er á. Ræktunarsjóður þarf ekki að láta neinn vera fyrir sína hönd við uppboðið, og skal þar ekki taka mótmæli skuldunauts til greina, nema þau séu auðsjáanlega á rökum byggð, og eigi er heldur hægt að stöðva eða ónýta uppboðið með neinskonar málskoti.

Ræktunarsjóðurinn hefir aftur á móti ábyrgð á því, að skuldin sé rétt og komin í gjalddaga, og skuldunaut er frjálst að höfða mál til endurgjalds á öllu því, er hann hefir skaðazt á uppboðinu, og öllum málskostnaði að skaðlausu.

Ræktunarsjóðurinn getur löglega samið svo um við skuldunauta sína, að uppboð á veðsettum fasteignum megi fara fram í skrifstofu uppboðshaldara.

27. gr.

Fé ómyndugra manna og opinberra stofnana og sjóða, þar á meðal Kirkjujarðasjóðs, Bjargráðasjóðs, sjóðs Brunabótafélags Íslands, svo og annara sjóða, er standa undir vörzlu ríkisins, skal að nokkrum hluta verja til að kaupa jarðræktarbréf, og ákveður ríkisstjórnin árlega upphæðina, eftir að hafa kynnt sér reikningsskil viðkomandi sjóða.

105 Ríkisstjórnin gerir sérstakan samning við stjórn Landsbanka Íslands um 3. maí kaup á verðbréfum sjóðsins, er nemi allt að 1400000 kr.

28. gr.

Stjórn Búnaðarbanka Íslands hefir á hendi stjórn Ræktunarsjóðs samkv. lögum nr. 31 14. júní 1929, um Búnaðarbanka Íslands.

29. gr.

Lán þau, er veitt hafa verið úr Búnaðarlánadeild Landsbankans, þá er Ræktunarsjóður tekur til starfa samkvæmt þessum lögum, má yfirfæra til Ræktunarsjóðs, þótt lánsskilmálar séu aðrir en þessi lög ákveða, enda taki Landsbankinn vaxtabréf Ræktunarsjóðs með nafnverði sem greiðslu fyrir skuldabréf þau, er hann samkvæmt þessu afhendir Ræktunarsjóði.

30. gr.

Í reglugerð fyrir Ræktunarsjóðinn má setja þau ákvæði um stjórn sjóðsins og starfrækslu, er nauðsynleg þykja, þótt ekki sé gert sérstaklega ráð fyrir þeim í þessum lögum, enda fari þau ekki í bága við nein ákvæði í lögnum.

31. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög um stofnun Ræktunarsjóðs Íslands, 2. marz 1900, lög 20. okt. 1905, um breyting á þeim lögum, lög 14. nóv. 1917, um breytingu á sömu lögum, lög 4. júní 1924, um stofnun Búnaðarlánadeildar við Landsbanka Íslands, og önnur lagaákvæði, sem koma í bága við lög þessi.

32. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi, og skal Ræktunarsjóður taka til starfa samkvæmt þeim eigi síðar en 1. okt. 1925.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 3. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

BRÁÐABIRGÐALÖG

106

um heimild fyrir ríkisstjórnina til íhlutunar um sölu og útflutning á
ýmsum íslenskum afurðum.

8. maí

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Atvinnu- og samgöngumálaráðherra Vor hefir þegn-
lega tjáð Oss, að vegna ýmislegra viðskiptaörðugleika á erlendum markaði,
sé það komið í ljós, að óhjákvæmilegt muni verða, að ríkisstjórnin, auk
þeirrar íhlutunar, sem þegar á sér stað um sölu og útflutning sildar, annars
fisks og kjöts, af opinberri hálfu, fái heimild til svipaðrar íhlutunar um
ýmsar aðrar útflutningsvörur landsmanna, sem sé hverskonar lýsi, síldar-
mjöl, fiskmjöl, beinamjöl, fiskbein, hrogn, gærur og skinn, ull og harðfisk.

Þar sem svo stendur á, sem að framan greinir, teljum Vér brýna nauð-
syn bera til þess að gefa út bráðabirgðalög samkvæmt 23. gr. stjórnarskrár-
innar um þetta efni.

Fyrir því bjóðum Vér og skipum:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að skipa svo fyrir, að leyfi atvinnumálaráðherra
þurfi til þess að mega selja eða flytja til útlanda hverskonar lýsi, síldarmjöl,
fiskmjöl, beinamjöl, fiskbein, hrogn, gærur og skinn, ull og harðfisk.

Ríkisstjórnin getur notað heimild þessa um aðeins eina eða nokkrar af
framangreindum vörutegundum eða allar eftir því sem ástæða þykir til.

2. gr.

Ríkisstjórnin getur falið ákveðnum embættismönnum, stofnunum eða nefnd-
um, úthlutun útflutningsleyfa og aðra framkvæmd laga þessara og sett um þetta
nánari reglur eftir því sem þurfa þykir.

3. gr.

Brot gegn ákvæðum er sett verða samkvæmt lögum þessum, eða gegn
reglum, sem settar kunna að verða samkvæmt lögum varða sektum allt að
100000 krónum og skal fara með mál út af slíkum brotum sem almenn lög-
reglumál.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Christiansborgarhöll, 8. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

107

8. maí

L Ö G

um lögreglusamþykktir utan kaupstaðanna.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Heimild sú, sem með lögum 3. jan. 1890 og lögum nr. 67 28. nóv. 1919 er veitt kaupstöðum landsins til að gera lögreglusamþykktir, skal ná til allra sýslufélaga á landinu. Viðkomandi sýslunefnd semur frumvarp til samþykktarinnar, og skulu í henni vera ákvæði um það, hvernig greiða skuli gjöld þau, er samþykktin hefir í för með sér. Sýslumaður sendir síðan frumvarpið til dómsmálaráðuneytisins, er því næst gefur samþykktina út, ef það telur hana til þess hæfa. Nú gerir ráðuneytið breytingar á frumvarpinu, og skal þá leggja þær fyrir sýslunefndina til álita. Þær breytingar, sem sýslunefnd fellst eigi á, má ekki setja í samþykktina. Að öðru leyti fer um efni samþykktarinnar, staðlegt gildi, viðurlög, birtingu og breytingar, sem segir fyrir um í framannefndum lögum.

2. gr.

Samþykktir þær, sem settar hafa verið fyrir einstök hreppsfélög samkv. lögum nr. 18 20. okt. 1905, eða lögum nr. 26 8. sept. 1931, skulu gildi halda, unz lögreglusamþykkt hefir sett verið fyrir það sýslufélag, sem hreppurinn er í.

3. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 18 20. okt. 1905 og lög nr. 26 8. sept. 1931.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Christiansborgarhöll, 8. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

108

8. maí

um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands og Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að ákveða með auglýsingu í Stjórnartíðindunum, að samningur um erfðir og skipti á dánarbúum, sem undirritaður var í Kaupmannahöfn þann 19. nóvember 1934 milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, og prentaður er sem fylgiskjal með lögum þessum, skuli koma í gildi. Ennfremur er ráðherra heimilt að setja frekari ákvæði, er kynnu að vera nauðsynleg til þess að framfylgja greindum samningi.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Christiansborgarhöll, 8. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

108 Fylgiskjal I.

8. maí

**Samningur milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar,
um erfðir og skipti á dánarbúum.**

Hans hátign konungur Íslands og Danmerkur, Forseti lýðveldisins Finnlands, Hans hátign konungur Noregs og Hans Hátign konungur Svíþjóðar, sem hafa orðið ásáttir um að gera samning um erfðir og skipti á dánarbúum, hafa útnefnt sem umboðsmenn sína:

Hans hátign konungur Íslands og Danmerkur:

Fyrir Ísland:

Herra *Svein Björnsson*, sérlegan sendiherra og ráðherra með umboði;

Fyrir Danmörku:

Dr. phil. *Peter Rochegune Munch*, utanríkisráðherra sinn;**Forseti lýðveldisins Finnlands:**Dr. phil. *Rolf Thesleff*, sérlegan sendiherra lýðveldisins og ráðherra með umboði í Kaupmannahöfn;**Hans hátign konungur Noregs:**Herra *Hans Emil Huitfeldt*, sérlegan sendiherra sinn og ráðherra með umboði í Kaupmannahöfn;**Hans hátign konungur Svíþjóðar:**Herra *Knut Richard Thyberg*, chargé d'affaires a.i. í Kaupmannahöfn; sem, með gildu umboði, hafa komið sér saman um eftirfarandi greinar:**I. Arfur og óskipt bú.****1. gr.**

Nú er ríkisborgari í einhverju samningsríkjanna við lát sitt búsettur í einhverju hinna ríkjanna, og skal þá rétturinn til lögerfða ákveðinn samkvæmt lögnum í því ríki, þar sem hann átti heimilisfang. Hafi hinn látni ekki átt heimilisfang í þessu ríki síðustu fimm árin, skal þó farið eftir lögnum í því ríki, sem hlutaðeigandi átti ríkisfesti í, ef einhver erfingi eða dánargjafaþegi, sem þetta hefir réttarlega þýðingu fyrir, óskar þess. Hafi arfurinn samkvæmt lögum ríkisfestislandsins átt að ganga til ríkisins, er ekki hægt að gera slíka kröfu.

Beiðni um að farið skuli eftir lögum ríkisfestislandsins skal borin fram innan sex mánaða frá látnu, eða sé skiptum ekki lokið innan þess tíma, áður en skiptunum er lokið. Eftir að skiptum er lokið, getur sá, sem hefir tekið þátt í skiptunum, ekki borið fram slíka beiðni.

Ákvæðin í þessari grein um réttinn til arfs ná einnig til lögákveðins réttar eftirlifandi maka til setu í óskiptu búi, ef hinn látni lætur ekki eftir sig lög-erfingja, og ennfremur til slíks réttar til meðlags af eignum dánarbús, sem erfingi á kröfu til umfram erfðahluta sinn samkvæmt lögnum í því ríki, sem hinn látni átti ríkisfesti í.

2. gr.

108

8. maí

Nú var hinn látni búsettur í ríki, þar sem lögin heimila eftirlifandi maka setu í óskiptu búi með lögerfingjum, og skal þá farið eftir þessum lögum, einnig þótt hinn látni hafi verið ríkisborgari í einhverju hinna ríkjanna. Nú hefir hinn látni ekki átt heimilisfang í ríkinu síðustu fimm árin, þá getur lögerfingi þó strax eða seinna krafizt skipta, ef það er heimilað í lögum þess ríkis, sem hinn látni átti ríkisfesti í. Þennan rétt hefir lögerfingi þó ekki, ef eftirlifandi maki var við stofnun hjúskapar ríkisborgari í því ríki, sem hinn látni var búsettur í.

Nú á að framkvæma skipti eftir sænskan ríkisborgara samkvæmt slíkri kröfu, sem ræðir um í fyrstu málsgrein, og hefir þá eftirlifandi maki þann rétt til þess að taka handa sjálfum sér við skiptin fjármuni að ákveðinni verðupp-hæð, sem sænsk lög mæla fyrir um.

3. gr.

Nú var hinn látni búsettur í ríki, þar sem lögin veita ekki eftirlifandi maka rétt til setu í óskiptu búi með lögerfingjum, og skal þá makinn samt hafa þann rétt til setu í óskiptu búi, sem lögin í því ríki, sem hinn látni átti ríkisfesti í, kynnu að heimila, ef hann hefir ekki átt heimilisfang í landinu síðustu fimm árin. Þeir gerningar, sem lög ríkisfestislandsins fela skiptarétti eða öðru opin-beru yfirvaldi að framkvæma, framkvæmast þá af hinum venjulega undirrætti í því ríki, sem hinn látni átti heimilisfang í. Nú er eftirlifandi maki einnig bú-settur þar, þá skal, ef lög ríkisfestislandsins fyrirskipa eftirlit með stjórn bú-sins, eftirlitið framkvæmt af eftirlitsmanni (god man), sem til þess er skipaður af réttinum. Ef rétturinn hefir gert skrá yfir eignir búsin og skuldir (bouppteckning), þá skal ekki farið eftir lagafyrirmælum ríkisfestislandsins um, hvernig slíkar skrár skulu færðar.

4. gr.

Nú er í dönskum lögum sett ákvæði um, að skipaður skuli forráðamaður með ekkju, sem vill sitja í óskiptu búi, þá skal því aðeins farið eftir þessu ákvæði, að ekkjan hafi, við lát manns síns, verið búsett í Danmörku. Nú bú-setur ekkjan sig síðar í einhverju hinna ríkjanna, og fellur forráðamennskan þá niður.

5. gr.

Ákvæðin í 2., 3. og 4. gr. um heimildina til setu í óskiptu búi með lögerf-ingjum gilda á hliðstæðan hátt um heimildina til setu í óskiptu búi með kjör-barni eða lögerfingjum þess.

6. gr.

Sá sem samkvæmt 1., 2. eða 3. gr. krefst þess, að farið verði eftir lögum ríkisfestislandsins, skal, ef það er nauðsynlegt, sanna, að umrædd skilyrði séu fyrir hendi, og gefa upplýsingar um efni laga ríkisfestislandsins.

108

8. maí

Við skipti á félagsbúi hjóna við lát annars eða beggja þeirra, skal, ef ekki leiðir annað af ákvæði 2. málsg. 2. gr., farið eftir þeim reglum, sem settar eru um fjármál hjóna í 3. og 6. gr. í samningnum frá 6. febrúar 1931.

7. gr.

Arfleiðsluskrá gerð af arfleiðanda, sem við lát sitt var ríkisborgari í einhverju samningsríkjanna, og búsettur í einhverju þeirra, skal, að því er formsatriðin snertir, álitast gild, ef við arfleiðslugerninginn er farið eftir lögnum í því ríki, sem arfleiðsluskráin er gerð í, eða sem arfleiðandi átti heimilisfang í, eða ríkisfesti, við arfleiðslugerninginn. Ógilding arfleiðsluskrár telst gild, ef arfleiðandi hefir farið eftir lögnum í því ríki, sem hann átti heimilisfang eða ríkisfesti í við ógildinguna.

8. gr.

Um aldur og lögræði, sem krafizt er til þess að geta gert arfleiðsluskrána, eða ógilt hana, skal farið eftir lögnum í því ríkjanna, sem arfleiðandi átti heimilisfang í við arfleiðslugerninginn eða við afturköllunina. Hafi arfleiðandi þá ekki átt heimilisfang í því ríki síðustu fimm árin, er arfleiðsluskráin, eða afturköllunin, einnig gild, ef uppfyllt eru þau skilyrði, sem sett eru í lögum ríkisfestislandsins.

9. gr.

Um það, hvort arfleiðsluskrá eða ógilding arfleiðsluskrár sé gild vegna sálarástands arfleiðanda, eða vegna svika, blekkinga, þvingunar eða annara óleyfilegra áhrifa, skal dæmt eftir lögum þess ríkjanna, sem arfleiðandi átti heimilisfang í við arfleiðslugerninginn eða ógildingu hans.

10. gr.

Ákvæði í finnskum eða sænskum lögum um að arfleiðsluskrá skuli, eftir lát arfleiðanda, afhent til réttarins innan ákveðins tíma (testamentsbevakning), gilda einnig um arfleiðsluskrá eftir ríkisborgara í einhverju hinna samningsríkjanna, ef arfleiðandi var búsettur í Finnlandi eða Svíþjóð við lát sitt. Sama gildir um ákvæði í finnskum eða sænskum lögum um að erfingi, sem vill mótmæla gildi arfleiðsluskrár, skuli hefja málssókn innan ákveðins tíma frá því að arfleiðsluskráin hafði verið birt honum (testamentsklander).

11. gr.

Um það, hvort dánargjafir, erfðasamningar og erfðaafsöl hafi gildi gagnvart arfleiðanda, skal, ef arfleiðandi var ríkisborgari í einhverju ríkjanna við lát sitt, dæmt eftir lögnum í því ríkjanna, sem hann átti heimilisfang í þegar gerningurinn var gerður.

Á sama hátt skal dæma um það, hvort fjármunir, sem erfingi hefir þegið af arfleiðanda meðan hann var enn á lífi, skuli taldir fyrirframgreiðsla upp í arf.

13. gr.

108

8. maí

Þær sérstöku reglur, sem gilda í einhverju ríkjanna um rétt einhvers erfingja til fasteignar með öllu tilheyrandi, eða um heimild arfleiddanda til þess að ráðstafa slíkri eign með ákvæði í arfleiðsluskrá til handa einstökum erfingjum, gilda um eignir í því ríki.

Um réttinn til þess að gera ráðstafanir í arfleiðsluskrá varðandi óðalsrétt yfir fasteign (fideikommissariske Bestemmelser) eða aðrar ráðstafanir um slíka eign vegna ófæddra, skal einnig dæmt eftir lögunum í því ríki, sem eignin er í. Um réttinn til þess að gera slíkar ráðstafanir um annað en fasteignir gildir þessi samningur ekki.

14. gr.

Nú hefir ríkisborgari í einhverju ríkjanna eignast kjörbarn, en ættleiðingarleyfið er veitt í einhverju þessara ríkja með fyrirvara um rétt kjörforeldra til þess að ráða yfir eftirlátnum munum sínum án tillits til ættleiðingarinnar, og skal þá þessi fyrirvari einnig hafa gildi í hinum ríkjunum.

15. gr.

Um það, hvort einhver hafi fyrirgert rétti sínum til arfs, eða dánargjafar, og um heimild til þess að svipta erfingja arfi, skal, hafi arfleiddandi verið ríkisborgari í einhverju ríkjanna, dæmt eftir lögunum í því ríkjanna, sem hann var búsettur í við látið.

16. gr.

Um fyrningu réttar til arfs eða dánargjafar eftir ríkisborgara í einhverju ríkjanna skal dæmt eftir lögunum í því ríkjanna, sem hann var búsettur í við látið.

II. Skuldir arfleiddanda.

17. gr.

Um ábyrgð erfingja á skuldum ríkisborgara í einhverju samningsríkjanna, og um ábyrgð þeirra á, að dánargjöf verði innt af hendi, eða fyrirmæli arfleiðsluskrár uppfyllt, skal farið eftir lögunum í því ríkjanna, sem arfleiddandi var búsettur í við lát sitt. Sama gildir um ábyrgðina á fullnægju meðlagsskyldu, sem hvílir á hinum látna gagnvart óskilgetnu barni eða móður óskilgetins barns.

18. gr.

Áskorun (proklama) til lánardrottna að viðlagðri ógildingu kröfu, ef henni er ekki lýst í tækan tíma, sem gefin hefir verið út í búi eftir ríkisborgara í einhverju ríkjanna, gildir ekki að því er snertir kröfur, sem kunnugt er um, ef kröfuhafi er búsettur í einhverju hinna ríkjanna, og hann hefir ekki í tæka tíð fengið sérstaka tilkynningu um áskorunina og afleiðingar hennar, eða hefir á annan hátt fengið vitneskju um hana.

III. Skiptameðferð.

19. gr.

Um skiptameðferð á dánarbúi, og um skipti milli erfingja hins látna og eftirlifandi maka, skal, ef hinn látni var ríkisborgari í einhverju ríkjanna, og var búsettur í einhverju þeirra, farið eftir lögnum í því ríki, sem hann var búsettur í við lát sitt, og slík mál heyra undir dómstólana í sama ríki, ef búsmæðferðin heyrir undir dómstólana samkvæmt þargildandi lögum.

Nú hefir eftirlifandi maki, sem er ríkisborgari í einhverju ríkjanna, setið í óskiptu búi, og skal nú skipta búinu, þá fer um búskiptin samkvæmt lögum þess ríkjanna, sem eftirlifandi maki er búsettur í, eða var búsettur í við lát sitt, og búskiptin skulu heyra undir dómstóla þess ríkis að svo miklu leyti, sem svo er fyrir mælt í lögum sama ríkis. Skiptameðferð búins skal einnig ná til eigna, sem eru í einhverju hinna ríkjanna.

20. gr.

Um rétt eftirlifandi maka til þess að velja sér sérstaka muni við búskipti, gegn greiðslu eða endurgjaldslaust, skal farið eftir þeim lögum, sem gilda samkvæmt 19. gr. um skiptameðferð búins. Sama gildir um heimild maka til þess að fá við búskiptin frest til greiðslu arfshluta gegn því að erfinginn fái veð fyrir kröfu sinni, þó þannig, að veðrétti í eignum, sem eru í hinum ríkjunum, er aðeins hægt að skipta samkvæmt þargildandi reglum.

21. gr.

Ágreiningur um réttinn til arfs eða dánargjafar eftir einhvern, sem var ríkisborgari í einhverju ríkjanna og búsettur í einhverju þeirra, um réttindi eftirlifandi maka, og um kröfur, sem gerðar eru á hendur dánarbúinu, en ekki á hendur arfþegum persónulega, heyrir undir dómstólana í því ríki, sem hefir í gildi lög þau, sem farið er eftir við búskiptin samkvæmt 19. gr.

Með samþykki aðiljanna er þó hægt að höfða málið í einhverju hinna ríkjanna, nema skiptaréttur annist um búskiptin, skiptaforstjóri, eða skiptaráðandi (boutredningsman eða skifteman), tilnefndur af réttinum, eða málið varði sjálf skiptin á slíku búi. Dómstólamál um gildi arfleiðsluskrár, sem gerð hefir verið af einhverjum búsettum í Finnlandi eða Svíþjóð (testamentsklander), verður ekki höfðað í hinum ríkjunum. Sama gildir um mál, sem höfðað er til þess að reyna að ógilda skipti eftir einhvern, sem búsettur var í Finnlandi (klander).

22. gr.

Nú eru eignir búinu tilheyrandi í einhverju öðru ríkjanna en því, sem hefir í gildi lög þau, sem farið er eftir við búskiptin, og skulu þá dómstólarnir í því ríki, sem eignirnar eru í, ef þess er farið á leit, annast um uppskrift þeirra og geymslu til bráðabirgða, og um sölu þeirra eigna, sem ekki er ráðlegt að séu geymdar. Að öðru leyti skulu yfirvöldin í síðarnefndu ríki veita aðstoð við bú-

skiptin, ef um er beðið, í þeim efnum, sem heimilt er samkvæmt lögum sama ríkis. **108**

8. maí

Beiðnina má senda beint til hlutaðeigandi yfirvalds. Krefjast má fyrirframgreiðslu kostnaðar vegna aðstoðarinnar, ef það telst nauðsynlegt. Skjölum, sem rituð eru á íslenzku eða finnsku, skal fylgja löggilt þýðing á dönsku, norsku eða sænsku.

Nú hefir látið orðið í öðru ríki en búseturíki hins látna, og skulu þá þar eftirláttnar eignir, jafnvel þó engin beiðni komi fram um það, teknar til geymslu samkvæmt þeim fyrirmælum, sem gilda á staðnum.

23. gr.

Nú er dánarbú, sem um ræðir í 19. gr., undir opinberum skiptum í Danmörku, á Íslandi eða í Noregi, og skulu þá lagaákvæði, sem takmarka heimild kröfuhafa til þess að leita fullnægju í búinu með málssókn, einnig gilda að því er snertir eignir, sem eru í einhverju öðru ríkjanna en því, þar sem skiptin fara fram. Þetta gildir þó ekki um heimildina til þess að innheimta skatta og önnur opinber gjöld, sem eru lögð á í því ríki, þar sem eignirnar eru, eða um heimildina til þess að leita fullnægju í eignum, sem kröfuhafi hefir veðrétt eða haldsrétt í.

24. gr.

Nú er dánarbú, sem um ræðir í 19. gr., undir opinberum skiptum í Danmörku, á Íslandi eða í Noregi, og skal þá farið, á hliðstæðan hátt, eftir 7. gr. í samningi um gjaldþrotaskipti, frá 7. nóvember 1933, við ákvörðun á spurningum um forgangsrétt krafna.

25. gr.

Lagaákvæði í einhverju ríkjanna um, að þinglýsing sé nauðsynleg til þess að varðveita gagnvart dánarbúi réttindi, sem aflað hefir verið með réttargerningi eða með fjárnámi eða lögtaki, skulu ekki gilda um eignir, sem eru í hinum ríkjunum við látið.

26. gr.

Að svo miklu leyti sem framkvæmd undanfarandi ákvæða er því háð, hvar fjármunur er, skal krafa, sem tilheyrir arfleiddanda, álitast vera í því ríki, sem hefir í gildi lög þau, sem farið er eftir samkvæmt 19. gr. um skipti á dánarbúinu. Sé krafan bundin við skuldabréf eða annað skjal sem framvísa þarf til þess að koma fram kröfunni, þá skal hún álitast vera í því ríki, þar sem skjalið er.

Skrásett skip, eða flugvél, telst vera í því ríki, þar sem það á heimilisfang.

IV. Almenn ákvæði.

27. gr.

Nú hefir dómstóll í einhverju samningsríkjanna felld úrskurð um, að búi, sem um ræðir í 19. gr., skuli skipt af skiptaréttinum, af skiptaforstjóra, eða af skiptaráðanda (boutredningsman), eða að búinu skuli skipt með aðstoð skiptamanns (skiftesman), eða að það skuli afhent til einkaskipta, og skal þá sá úrskurður einnig vera bindandi í hinum ríkjunum.

Sama gildir um úrskurð um réttindi eftirlifandi maka til setu í óskiptu búi.

28. gr.

Ákvæðin um viðurkenningu dóma og sátta og um fullnægju þeirra, í samningi frá 16. marz 1932, gilda einnig um dóma og sættir um rétt til arfs eða dánargjafir, um réttindi eftirlifandi maka, og um ábyrgð á skuldum arfleiddanda, ef hinn látni átti ríkisfesti í einhverju ríkjanna og var búsettur í einhverju þeirra.

Hin sérstöku ákvæði í 3. gr. og í 6. gr. 3. lið í sama samningi um útivistar dóma yfir stefndum, sem ekki mætti, gilda aðeins ef dómurinn varðar ábyrgð eftirlifandi maka, eða hinna einstöku erfingja, á skuldum hins látna.

29. gr.

Ekki skal farið eftir ákvæðunum í samningi þessum, ef arfleiddandi hefir látizt áður en samningurinn gekk í gildi, og heldur ekki, ef eftirlifandi maki hefir setið í óskiptu búi, og hið fyrrlátna hjóna hefir látizt áður en samningurinn öðlaðist gildi.

30. gr.

Samning þennan skal fullgilda, og fullgildingarskjölin skulu sett til vörzlu í skjalasafni utanríkismálaráðuneytisins danska, eins fljótt og auðið er.

Samningurinn gengur í gildi milli þeirra ríkja, er þá hafa fullgilt hann, 1. janúar eða 1. júlí næstan eftir að þrír mánuðir eru liðnir frá því að minnst þrjú samningsríkjanna hafa afhent fullgildingarskjöl sín að samningnum. Með tilliti til þeirra ríkja, er seinna fullgilda samninginn, gengur hann í gildi 1. janúar eða 1. júlí næstan eftir að þrír mánuðir eru liðnir frá því að fullgildingarskjalið var afhent.

Sérhvert samningsríki getur, gagnvart sérhverju hinna ríkjanna, sagt upp samningnum til þess að ganga úr gildi 1. janúar eða 1. júlí eftir að eitt ár er liðið frá uppsögninni.

Þessu til staðfestingar hafa umboðsmennirnir undirritað samning þennan og sett undir hann innsigli sín.

Gert í Kaupmannahöfn í einu eintaki á íslenzku, dönsku, finnsku, norsku og sænsku, og að því er finnskuna snertir í tveimur textum, öðrum fyrir Finnland og öðrum fyrir Svíþjóð, hinn 19. nóvember 1934.

(Undirskriftir.)

Fylgiskjal II.

108

8. maí

Í sambandi við undirskriftina í dag undir samninginn milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um erfðir og skipti á dánarbúum hafa umboðsmenn samningsríkjanna gert eftirfarandi yfirlýsingu:

Samningsríkin eru ásátt um, að beiðnir um upplýsingar um efni laga, sem í gildi eru í einhverju ríkjanna, skuli sendar af hlutaðeigandi dóms- eða utanríkismálaráðuneyti, og ef spurt er um dönsk, finnsk, íslensk eða norsk lög, þær sendar til dómsmálaráðuneytisins, en ef spurt er um sænsk lög, til réttardeildar utanríkismálaráðuneytisins (Utrikesdepartementets Rättsavdeling). Upplýsingar skal alltaf gefa að svo miklu leyti sem skýr lagafyrirmæli eru fyrir hendi, og að öðru leyti eftir því, sem ástæður leyfa.

Kaupmannahöfn, hinn 19. nóvember 1934.

(Undirskriftir.)

L Ö G

109

18. maí

um framlenging á gildi laga um verðtoll og bráðabirgðaverðtoll.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Lög nr. 47 15. júní 1926, um verðtoll af nokkrum vörum, lög nr. 5 3. apríl 1928, um breyting á þeim lögum, með þeim breytingum, sem leiðir af lögum nr. 11 2. júní 1933, svo og lög nr. 11 2. júní 1933, um bráðabirgðaverðtoll, skulu gilda til ársloka 1936.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 18. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

110

18. maí

L Ö G

um afnám laga nr. 19 9. jan. 1935, um lántöku fyrir ríkissjóð.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Lög nr. 19 9. jan. 1935, um lántöku fyrir ríkissjóð, eru numin úr gildi.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 18. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

111

18. maí

L Ö G

um breytingar á lögum nr. 22 6. okt. 1919, um hæstarétt, og lögum nr. 37
4. júní 1924, um breyting á þeim lögum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Hæstarétt skipa 5 dómara, og er einn þeirra forseti dómsins. Konungur
skipar dómarana, en þeir kjósa sér forseta til ekki skemmri tíma en árs í senn.

2. gr.

111

18. maí

5. gr. laga nr. 22 1919 orðist þannig:

Eigi má dóm setja með færri dómendum en 3. Með konunglegri tilskipun skal kveðið á um, hvenær dóm skal setja með 5 dómendum.

Ef autt verður sæti forseta, kjósa hinir dómendurnir forseta í stað hans þann tíma, sem eftir er af kjörtímabili hans. Ef forseti vikur sæti í máli eða forfallast, þá kjósa hinir dómendurnir forseta, meðan hins reglulega forseta er ekki kostur.

Nú verður dómur ekki fullskipaður, sakir þess að dómari eða dómaraar vikja sæti í máli, og velur þá dómsmálaráðherra, að fengnum tillögum dómsins, einhvern kennara lagadeildar háskólans eða einhvern meðal hæstaréttarmálflutningsmanna eða einhvern héraðsdómara, sem fullnægir skilyrðum þessara laga, til þess að vera skipaður dómari í hæstarétt, og er þeim skylt að taka við þeirri kvaðningu.

Nú forfallast dómari, eða sæti hans verður laust af öðrum ástæðum, og velur þá dómsmálaráðherra, að fengnum tillögum dómsins, einhvern lagakennara háskólans til að taka sæti í dómnum, þar til hinn reglulegi dómari tekur þar aftur sæti eða þar til nýr dómari verður skipaður.

Hæstiréttur ákveður þóknun handa dómurum, er taka sæti í dómnum í einstöku máli eða til bráðabirgða eftir þessari grein, fyrir hvert mál, er þeir taka þátt í dómi eða úrskurði.

3. gr.

6. gr. laga nr. 22 1919 breytist þannig:

a. Við 1. tölul. bætist:

Þó má veita þeim, er fengið hafa 2. einkunn við lagapróf, dómaraembætti, ef hæstiréttur mælir með honum, enda hafi hann sýnt sérstaka hæfileika sem fræðimaður í lögum eða lögfræðistörfum að öðru leyti.

b. 2. tölul. orðist þannig:

Hafi verið 3 ár hið skemmsta kennari í lögum við háskólann, hæstaréttarmálflutningsmaður, hæstaréttarritari, skrifstofustjóri í stjórnarráðinu, héraðsdómari, eða 5 ár fulltrúi í dómsmálaráðuneytinu, lögmanns eða bæjarfógeta í Reykjavík, við samningu dóma og úrskurða, eða fulltrúi lög-reglustjórans í Reykjavík við rannsóknir opinberra mála og samningu dóma í þeim, eða sýnt verulega yfirburði í lögfræði með fræðimennsku eða á annan hátt.

c. 4. tölul. fellur niður.

d. Aftan við greinina komi ný málsg., svo látandi:

Áður en dómaraembætti í hæstarétti er veitt, skal leita umsagnar dómsins um dómaraefni.

4. gr.

9. gr. laga nr. 22 1919 og 4. gr. laga nr. 37 1924 hljóði svo:

Hæstiréttur skipar dómnum ritara og ræður aðra starfsmenn dómsins.

- 111** Hæstaréttarritari skal hafa lokið embættisprófi í lögum og fullnægja að öðru leyti almennum dómarskilyrðum. Laun ritara skulu ákveðin í launalögum. Þóknun annara starfsmanna skal ákveðin í fjárlögum.

5. gr.

Á eftir 13. gr. laga nr. 22 1919 komi nýr liður, 4. liður, svo hljóðandi:

Þó má dómsmálaráðherra veita þeim, er fengið hefir 2. einkunn við laga-próf, leyfi til þess að þreyta prófraun samkv. 3. lið gr., ef hann hefir, að áliti lagadeildar háskólans, sýnt sérstaka hæfileika sem fræðimaður í lögum eða lögfræðistörfum að öðru leyti.

6. gr.

21. gr. laga nr. 22 1919 breytist þannig:

- a. Fyrir „3 vikum“ í 1. tölul. komi: viku.
- b. Fyrir „Fresturinn skal vera ... einkamálum í héraði“ í 1. málsg. 2. tölul. komi: Frestur skal fara eftir lögum um stefnufrest í almennum einkamálum í héraði.
- c. Orðin „en eigi má hann lengri vera ... í þeim lögum“ í niðurlagi 2. málsg. 2. tölul. falli burt.

7. gr.

22. gr. laga nr. 22 1919 breytist þannig:

Setningin „Skal sækjandi og verjandi ... þingfesting“ falli niður.

8. gr.

24. gr. laga nr. 22 1919 breytist þannig:

Fyrir „25 krónum“ í 2. og 3. málsg. komi: 50 krónum.

9. gr.

37. gr. laga nr. 22 1919 breytist þannig:

Fyrir „14 dögum áður en mál skal þingfesta“ komi: viku áður en mál skal flytja munnlega.

10. gr.

44.—47. gr. laga nr. 22 1919 og 6. gr. laga nr. 37 1924 falli niður. En í stað þeirra komi nýr kafli, er verði VII. kafli, með fyrirsögn: Um uppsögu dóma og úrskurða o. fl.

11. gr.

44. gr. laga nr. 22 1919 orðist þannig:

Dóma og úrskurði skal kveða upp svo fljótt sem unnt er, þegar málflutningi er lokið. Ef mál er munnlega flutt, má að jafnaði ekki fyrir taka munnlegan flutning annars máls fyrr en dómur er ákveðinn.

12. gr.

45. gr. laga nr. 22 1919 og 6. gr. laga nr. 37 1924 orðist þannig:

Áður en dómur eða úrskurður er uppkveðinn í máli, sem flutt hefir verið

munlega, skulu dómendur ræða með sér fyrir luktum dyrum ástæður og niðurstöðu dóms eða úrskurðar, nema útivistardómur sé, og fer þá atkvæðagreiðsla fram. Atkvæði greiðir sá fyrstur, sem til er kjörinn hverju sinni, enda færi hann atkvæði sitt í letur, er verður frumvarp að dómi eða úrskurði. Nú greinast dómendur í meiri og minni hluta, og ákveður meiri hlutinn þá þann dómara, er frumvarp að dómi semur, en minni hlutinn semur þá sératkvæði. Síðan gengur dómurinn í heild eða þeir, er sammála verða, ef ágreiningur verður, frá dómi eða úrskurði.

111
18. maí

Forseti stýrir ráðagerðum, ber fram spurningar og telur atkvæði. Afl atkvæða ræður úrslitum.

13. gr.

46. gr. laga nr. 22 1919 orðist svo:

Nú er mál skriflega flutt, og skal þá sá dómari, sem þar til verður kjörinn, gera frumvarp að dómi eða úrskurði. Síðan ganga skjöl málsins og frumvarpið milli hinna dómendanna, er gera svo tillögur sínar um málið. Ef breytingartillögur koma fram við frumvarpið eða ágreiningur verður um forsendur eða niðurstöðu, skal fund halda um málið og ákveða dóm eftir því, er í 45. gr. segir.

14. gr.

Sá dómari, sem greitt hefir atkvæði með heimvísun máls, ómerkingu eða frávísun, en orðið í minni hluta, skal atkvæði greiða um efni máls eftir því, sem við á, og gildir það jafnt, hvort sem mál er flutt munnlega eða skriflega.

Öll atkvæði skal rita á samskonar arkir, er dómurinn leggur til, og skulu þær geymdar og innbundnar að lokum með sama hætti sem afsals- og veðmála-bækur samkvæmt lögum nr. 30 7. maí 1928, og eru það atkvæðabækur dómsins.

15. gr.

47. gr. laga nr. 22 1919 orðist þannig:

Í dómi skal greina:

1. Nöfn aðilja, heimili og stöðu, ef unnt er.
2. Greinargerð um kröfur aðilja í einkamálum. Að því leyti, sem greinargerð um málsatvik í hinni áfrýjuðu dómsathöfn þykir ábótavant, skal úr því bætt í forsendum hæstaréttardóma. Ef og að því leyti, sem niðurstöðu áfrýjaðrar dómsathafnar er breytt í hæstarétti, skal hann rökstyðja breytinguna. Nú fellst hæstiréttur á niðurstöðu áfrýjaðrar dómsathafnar, og greinir hann þá rök sín í forsendum.

16. gr.

Á eftir 47. gr. komi ný (48.) gr., svo látandi:

Niðurlag dóms eða úrskurðar skal lesa upp í dómi í heyranda hljóði. Að því loknu skal þess getið, ef ágreiningur hefir verið um niðurstöðu, og lesa þá upp á sama hátt niðurlag ágreiningsatkvæðis.

Alla dóma hæstaréttar og úrskurði og öll ágreiningsatkvæði skal orðrétt birta jafnharðan í dómasafni hans, enda fylgi hverju bindi af því rækilegt efnis-

111 yfirlit. Sá af dómendum, sem dómurinn felur það, annast útgáfu dómasafnsins 18. maí og fyrir þá þóknun, sem dómurinn ákveður.

17. gr.

Eftir 48. gr. komi ný (49.) gr., svo hljóðandi:

Dómar og úrskurðir skulu byggðir á því, sem fram hefir komið af hendi málflytjenda og sannað er eða viðurkennt.

Í opinberum málum er hæstiréttur þó ekki bundinn við kröfur málflytjenda, og er rétt að hækka refsingu eða lækka, sýkna eða sakfella, hvernig sem kröfur eru gerðar og hvort sem dómi er áfrýjað að tilhlutun ríkisvalds eða sökunauts.

18. gr.

Á eftir 49. gr. komi ný (50.) gr., svo hljóðandi:

Aðfararfrest skal engan setja í hæstaréttardóma, nema maður sé dæmdur til að vinna verk. Skal þá ákveða hæfilegan frest í dómi.

Dómsgerðir hæstaréttar skal gefa út í nafni dómsins og með innsigli hans og nafni forseta undir.

Hæstaréttarritari undirritar dómseftirrit og önnur endurrit úr bókum eða skjölum dómsins.

19. gr.

VII. kafli laga nr. 22 1919 verði VIII. kafli og 48.—50. gr. verði 51.—53. gr.

20. gr.

VIII. kafli laga nr. 22 1919 fellur niður, að því leyti sem ákvæði hans eru enn í gildi.

21. gr.

IX. kafli laga nr. 22 1919 verði VIII. kafli, og breytist greinatalan samkvæmt því, er að framan segir.

22. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi. Dómarar skulu þó aðeins vera 3 þangað til fé er veitt í fjárlögum til fjölgunar dómurum.

Þá er lög þessi hafa öðlzt staðfestingu konungs, skal fella texta þeirra og þess, sem enn er í gildi af lögum nr. 37 1924, inn í texta laga nr. 22 1919 og gefa þau lög, þannig breytt, út sem lög um hæstarétt, og skal þá upphaf núverandi 57. gr. laga nr. 22 1919 hljóða svo:

Lög þessi koma til framkvæmdar þegar í stað. Með lögum um hæstarétt eru úr gildi numin eftirfarandi lagaákvæði.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 18. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

um hæstarétt.

112

18. maí

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að Vér samkvæmt 22. gr. laga, dagsettra í dag, um breytingar á lögum nr. 22 6. okt. 1919, um hæstarétt, og lögum nr. 37 4. júní 1924, um breyting á þeim lögum, höfum látið fella texta þeirra og þess, sem enn er í gildi af lögum nr. 37 1924, inn í texta laga nr. 22 1919, og gefum þau lög út, þannig breytt, sem lög um hæstarétt:

I. KAFLI

Almenn ákvæði.

1. gr.

Stofna skal hæstarétt á Íslandi, og er dómsvald hæstaréttar Danmerkur í íslenskum málum jafnframt afnumið.

2. gr.

Landsyfirdóminn í Reykjavík skal leggja niður, þegar hæstiréttur tekur til starfa. Til hæstaréttar má skjóta málum þeim, sem dæmd hafa verið eða úrskurðuð í héraði, samkvæmt því, er í lögum þessum segir.

3. gr.

Synodalréttinn skipa 5 dómendur, forseti hæstaréttar sem formaður, 2 hæstaréttardómarar, hinir elztu að embættisaldri í dóminum, og 2 guðfræðingar, er forseti kveður til. Dómur þessi skal vera æðsti dómstóll í málum þeim, sem að lögum liggja undir prófastadóm í héraði, og í málum gegn biskupum út af samsvarandi afbrotum og þeim afbrotum annara kennimanna þjóðkirkjunnar, er prófastadómur tekur yfir.

II. KAFLI

Um skipun hæstaréttar o. fl.

4. gr.

Hæstarétt skipa 5 dómarar, og er einn þeirra forseti dómsins. Konungur skipar dómarana, en þeir kjósa sér forseta til ekki skemmri tíma en árs í senn.

5. gr.

Eigi má dóm setja með færri dómendum en 3. Með konunglegri tilskipun skal kveðið á um, hvenær dóm skal setja með 5 dómendum.

112 Ef autt verður sæti forseta, kjósa hinir dómendurnir forseta í stað hans
18. maí þann tíma, sem eftir er af kjörtímabili hans. Ef forseti vikur sæti í máli eða forfallast, þá kjósa hinir dómendurnir forseta, meðan hins reglulega forseta er ekki kostur.

Nú verður dómur ekki fullskipaður, sakir þess að dómari eða dómara vikja sæti í máli og velur þá dómsmálaráðherra, að fengnum tillögum dómsins, einhvern kennara lagadeildar háskólans eða einhvern meðal hæstaréttarmálflutningsmanna eða einhvern héraðsdómara, sem fullnægir skilyrðum þessara laga, til þess að vera skipaður dómari í hæstarétti, og er þeim skylt að taka við þeirri kvaðningu.

Nú forfallast dómari, eða sæti hans verður laust af öðrum ástæðum, og velur þá dómsmálaráðherra, að fengnum tillögum dómsins, einhvern lagakennara háskólans til að taka sæti í dóminum, þar til hinn reglulegi dómari tekur þar aftur sæti eða þar til nýr dómari verður skipaður.

Hæstiréttur ákveður þóknun handa dómurum, er taka sæti í dóminum í einstöku máli eða til bráðabirgða eftir þessari grein, fyrir hvert mál, er þeir taka þátt í dómi eða úrskurði.

6. gr.

Hæstaréttardómari hver skal, auk almennra dómaraskilyrða, fullnægja eftirfarandi skilyrðum:

1. Hafa lokið lagaprófi með 1. einkunn. Þó má veita þeim, er fengið hafa 2. einkunn við lagapróf, dómaraembætti, ef hæstiréttur mælir með honum, enda hafi hann sýnt sérstaka hæfileika sem fræðimaður í lögum eða lögfræðistörfum að öðru leyti.
2. Hafa verið 3 ár hið skemmsta kennari í lögum við háskólann, hæstaréttarmálflutningsmaður, hæstaréttarritari, skrifstofustjóri í stjórnarráðinu, héraðsdómari, eða 5 ár fulltrúi í dómsmálaráðuneytinu, lögmanns eða bæjarfógeta í Reykjavík, við samningu dóma og úrskurða, eða fulltrúi lögreglustjórans í Reykjavík við rannsóknir opinberra mála og samningu dóma í þeim, eða sýnt verulega yfirburði í lögfræði með fræðimennsku eða á annan hátt.
3. Sé 30 ára gamall.
4. Skyldir menn eða mægðir að feðgatali eða niðja eða hjón, kjörforeldri og kjörbarn, fósturforeldri og fósturbarn, eða skyldir að öðrum eða mægðir að fyrsta eða öðrum til hliðar, mega ekki samtímis eiga dómarasæti í hæstarétti.

Áður en dómaraembætti í hæstarétti er veitt, skal leita umsagnar dómsins um dómaraefni.

7. gr.

Eigi má hæstaréttardómari taka þátt í meðferð máls:

1. Ef hann er sjálfur aðili eða úrslit þess skipta hann máli.
2. Ef hann er skyldur eða mægður aðilja í einkamáli eða ákærðum í opin-

beru máli að feðgatali eða niðja eða að öðrum til hliðar eða nánari, eða ef **112**
hann er maki aðilja eða ákærða, fjárhaldsmaður, kjörforeldri eða kjör- 18 maí
barn, fósturforeldri eða fósturbarn.

3. Ef hann er skyldur eða mægður málflutningsmanni að feðgatali eða niðja, eða maki hans, kjörforeldri eða kjörbarn, fósturforeldri eða fósturbarn.
4. Ef hann hefir leiðbeint aðilja í málinu eða flutt það eða verið vitni í því eða matsmaður.
5. Ef hann hefir felld dóm eða úrskurð í málinu í héraði.
6. Ef svo er að öðru leyti ástatt, að telja má hætt við, að hann liti eigi óhlutdrægt á málavexti.

8. gr.

Bæði aðiljar, dómari sjálfur og aðrir dómendur í hæstarétti geta krafist þess eða átt frumkvæði að því, að dómari viki úr sæti í einstöku máli af ástæðum þeim er í 7. gr. segir.

Dómurinn úrskurðar þau atriði allur í heild sinni.

9. gr.

Hæstiréttur skipar dóminum ritara og ræður aðra starfsmenn dómsins. Hæstaréttarritari skal hafa lokið embættisprófi í lögum og fullnægja að öðru leyti almennum dómarskilyrðum. Laun ritara skulu ákveðin í launalögum. Þóknun annara starfsmanna skal ákveðin í fjárlögum.

10. gr.

Hæstaréttarritari hefir þessi störf á hendi:

1. Gefur út stefnur til hæstaréttar.
 2. Heldur bækur hæstaréttar.
 3. Annast upplestur skjala í dóminum og tilkynningar frá honum, þinglýsingar o. s. frv.
 4. Lætur í té eftirrit af bókum dómsins og skjölum.
 5. Varðveitir skjöl dómsins og bækur.
 6. Tekur við dómgjöldum og stendur skil á þeim og heldur aðra reikninga dómsins.
 7. Innir þau önnur störf af hendi, er lög mæla, í þarfir dómsins.
- Samsvarandi störf öll vinnur hæstaréttarritari fyrir synodalrétt.

11. gr.

Hæstiréttur heldur þessar bækur:

1. Þingbók, og skal skrá í hana ágrip af því, er í hverju þinghaldi gerist.
2. Dómabók, og skal rita í hana dóma alla og úrskurði.
3. Atkvæðabók, og skal skrá í hana dómsatkvæði og úrskurða.
4. Málaskrá, og skal rita í hana skýrslu um öll mál, sem til dómsins er skotið, hvenær stefna hafi verið gefin út í hverju máli, í hvaða mánuði það skuli þingfesta, og hvaða dag það hafi verið þingfest og hvenær dæmt, hvort ný gögn o. s. frv. hafi verið fram lögð, hvenær það hafi verið dæmt o. s. frv.

- 112** 5. Dagbók.
 18. maí 6. Bréfabók.
 7. Aukatekjubók.
 8. Þinglýsingabók og yfirlýsinga.
 Dómsmálaráðherra getur sett nánari reglur um bókhald.

12. gr.

Hæstiréttur skal haldinn í Reykjavík.

Dómsmálaráðherra ákveður að öðru leyti, að fengnum tillögum hæstaréttar, hvar og hvaða daga og á hvaða tíma dags halda skuli dómþing, svo og hve nær þingleyfi skuli vera.

III. KAFLI

Um málflutningsmenn fyrir hæstarétti.

13. gr.

Dómsmálaráðherra getur veitt hverjum þeim, sem er 25 ára gamall, hefir ríkisborgararétt, er fjár síns ráðandi og hefir óflekkað mannorð, leyfi til málflutningsstarfa í hæstarétti, ef hann hefir:

1. Lokið lagaprófi með I. einkunn.
2. Gegnt málflutningsstörfum að afloknu prófi 3 ár, annaðhvort á eigin hönd eða á skrifstofu hæstaréttarmálflutningsmanns sem fulltrúi hans, eða um jafnlangan tíma gegnt embætti eða stöðu, sem lagapróf þarf til.
3. Sýnt það með flutningi 4 mála, og sé eitt þeirra að minnsta kosti opinbert mál, að hann sé að dómi hæstaréttar hæfur til að verða hæstaréttarmálflutningsmaður. Enginn má oftari en þrisvar þreyta þá raun, og skal hann, áður en hann gerir það, leggja fyrir dóminn yfirlýsingu dómsmálaráðherra um það, að hann fullnægi öðrum lögmæltum skilyrðum til að verða málflutningsmaður fyrir hæstarétti.
4. Þó má dómsmálaráðherra veita þeim, er fengið hefir 2. einkunn við laga-próf, leyfi til þess að þreyta prófraun samkv. 3. lið gr., ef hann hefir, að áliti lagadeildar háskólans, sýnt sérstaka hæfileika sem fræðimaður í lögum eða lögræðistörfum að öðru leyti.

14. gr.

Áður en manni sé veitt leyfi til málflutningsstarfa í hæstarétti skal hann heita því skriflega, og leggja þar við drengskap sinn, að flytja með trúmennsku og samvirkusemi mál þau, er hann tekur að sér.

15. gr.

Fyrir leyfi til málflutnings fyrir hæstarétti skal greiða 500 kr. í ríkissjóð.

16. gr.

Hafa skulu hæstaréttarmálflutningsmenn skrifstofu í Reykjavík og vera þar búsettir eða í grennd.

Skýlt er þeim að inna sjálfum af hendi þau störf fyrir dómi, er aðiljar hafa falið þeim; þó er þeim rétt, ef nauðsyn krefur, að fela þau öðrum hæstaréttarmálflutningsmanni. Þegar mál er skriflega flutt eða ef hæstaréttarmálflutningsmaður getur eigi sjálfur sótt þing sakir skyndilegra nauðsynja, er honum og rétt að senda fulltrúa sinn í sinn stað til að taka frest eða leggja fram skjöl. 112
18. maí

17. gr.

Skýlt er hæstaréttarmálflutningsmönnum að flytja opinber mál, er forseti skipar þá til að sækja eða verja. Önnur mál er þeim eigi skýlt að annast fyrir hæstarétti.

Nú óskar sökunautur í opinberu máli, eða gjafsóknarhafi eða gjafvarnar sér skipaðan ákveðinn hæstaréttarmálflutningsmann, og skal honum þá sá maður skipaður, nema einhverjar sérstakar ástæður mæli því í gegn.

18. gr.

Rétt er aðilja, þar á meðal fjárhaldsmanni ólögráðs manns og stjórnanda félags eða stofnunar, að flytja sjálfur mál sitt fyrir hæstarétti. Einnig er honum rétt að fela flutning máls síns maka sínum, frændum að feðgatali eða niðja, systkinum sínum, tengdforeldrum eða tengdabörnum. Eigi má maður flytja mál í annars nafni eða fyrir annars hönd, eða annars mál í sínu nafni, nema hæstaréttarmálflutningsmaður sé, eða samband við aðilja sé slíkt, sem nú var mælt.

19. gr.

Rétt er hæstaréttarmálflutningsmönnum að áskilja sér hæfilegt endurgjald fyrir störf sín, þar á meðal hluta af málsupphæð, og hærri endurgjald ef mál vinnst en ef það tapast.

20. gr.

Ef hæstaréttarmálflutningsmaður missir einhvers þeirra skilyrða, sem í 13. gr. segir, þá hefir hann fyrirgert leyfi sínu meðan svo er ástatt. Sama er, ef hann hefir eigi skrifstofu í Reykjavík eða flyzt búferlum. Ennfremur skal dómsmálaráðherra, ef hæstiréttur leggur það til, svipta málflutningsmann leyfi, ef hæstiréttur hefir þrisvar sinnum sektað hann fyrir óhæfilegan drátt á opinberum málum, visvitandi ósannindi í sókn eða vörn eða önnur stórkostleg skyldubrot.

IV. KAFLI

Um stefnur og stefnufrest.

21. gr.

Í einkamálum fer um stefnur til hæstaréttar sem hér segir:

1. Stefnur skal gefa út í nafni dómsins, enda skal innsigli hans vera undir þeim og nafn hæstaréttarritara.

Í stefnu skal taka fram, í hvaða mánuði árs málið skuli þingfest. Síðan ákveður forseti í samráði við ritara, hvaða dag það skuli gert, og aug-

112
18. maí

lýsir ritari það, að minnsta kosti viku fyrir þingfestingardag, á þann hátt, er dómsmálaráðherra ákveður.

2. Stefnufrest skal miða við 1. dag þess mánaðar, er þingfesta á málið í samkvæmt 1. lið greinar þessarar. Frestur skal fara eftir lögum um stefnufrest í almennum einkamálum í héraði.

Hæstaréttarritari ákveður frestinn, þegar svo er ástætt, að dómari skyldi gera það samkvæmt áðurnefndum lögum um stefnufresti.

22. gr.

Í opinberum málum, þar á meðal synodalréttarmálum, fer um útgáfu stefnu, stefnufresti og stefnubirtingu eftir þeim reglum, er gilt hafa hingað til um áfrýjun slíkra mála til landsyfirdóms. Dómsgerðir þeirra mála skulu sendar forseta, en hann skipar sækjanda málsins og verjanda. Þingfesting skal ákveðin og auglýst svo fljótt sem unnt er, og skal þeim, sem það varðar, skýrt sérstaklega frá henni.

V. KAFLI

Um það, hvaða mál megi bera undir hæstarétt.

23. gr.

Skjóta má öllum opinberum málum til hæstaréttar, enda fer um skyldu framkvæmdavaldsins til að áfrýja slíkum málum eftir þeim reglum, sem giltu um áfrýjun þeirra til landsyfirdóms.

24. gr.

Einkamálum öllum má áfrýja til hæstaréttar, ef sakarefni verður eigi metið til peninga, svo sem mál um þjóðfélagsrétt manns eða þjóðfélagsskyldu, atvinnuréttindi, hjúskap, ættfærslu, foreldravald yfir börnum o. s. frv.

Dómi eða úrskurði um fjárkröfu, sem mál er risið af, verður skotið til hæstaréttar, ef krafan nemur 50 krónum. Leggja má saman tvær kröfur eða fleiri, ef þær eru af sömu rót runnar. Sérákvæði í lögum, þar sem eigi er áskilin áfrýjunarupphæð í málum um fjárkröfur, skulu haldast.

Nú orkar það tvímælis, hvort dómkrafa eða dómkröfur nemi 50 krónum, og skal þá dæma málið að efni til allt að einu.

Hvarvetna, þess er heimilt er að áfrýja aðalmáli, er og rétt að áfrýja aukamálum þess, svo sem úrskurðum, vitnamálum, eiðsmálum eða matsmálum, svo og aðfarargerðum og uppboðsgerðum, bæði í sambandi við aðalmálið og án þess. Þegar slík mál eru sjálfstæð mál, fer um heimild til að áfrýja þeim samkvæmt 1.—3. málsgr., eftir því sem við á.

25. gr.

Dómsmálaráðherra getur veitt leyfi til að áfrýja máli til hæstaréttar, þótt dómkrafa eða dómkröfur nemi minna en 24. gr. segir, eftir þeim reglum, sem hingað til hefir verið fylgt um áfrýjunarleyfi til yfirdóms.

26. gr.

112

18. maí

Taka skal út áfrýjunarstefnu til hæstaréttar, í hvaða skyni sem áfrýjað er, áður 6 almanaksmánuðir séu liðnir frá dómsuppsögn eða úrskurðar, ef honum verður áfrýjað sjálfstætt, eða frá því að dómsathöfn var lokið. Haldast skulu sérákvæði þau, er í lögum segir um áfrýjunarfrest í einstökum málum, enda sé frestur jafnan talinn frá þeim tíma, er í upphafi greinar þessarar segir.

27. gr.

Nú hefir maður tekið út áfrýjunarstefnu samkvæmt 26. gr., en máli hans hefir verið vísað frá dómi í hæstarétti, og er honum þá rétt að skjóta því þangað aftur, þótt áfrýjunarfrestur samkvæmt 26. gr. sé liðinn, enda taki hann út áfrýjunarstefnu af nýju innan 3 mánaða frá uppsögn frávisunardóms.

28. gr.

Dómsmálaráðherra getur veitt leyfi til áfrýjunar, þótt frestur sé liðinn, þar til 12 almanaksmánuðir eru liðnir frá þeim tíma, er í 26. gr. segir. Enn fremur getur hann veitt leyfi til áfrýjunar næstu 3 ár frá áðurnefndum tíma, ef aðilja hefir eigi verið unnt að áfrýja máli sínu fyrr, enda verði sjálfum honum eigi um kennt.

Áfrýjunarstefnu skal taka út á 4 vikum eftir dagsetningu leyfisbréfs. Annars kostar er áfrýjunarheimild samkvæmt því leyfi fyrirgert.

Ákvæði 27. gr. skal hér gilda, svo sem við á.

29. gr.

Ákvæði þessara laga um áfrýjunarfrest taka eigi til opinberra mála.

30. gr.

Dómsmálaráðherra getur, að fengnum tillögum hæstaréttar, leyft, að mál, sem þar hefir verið dæmt, verði af nýju tekið til meðferðar, ef það hefir sannazt eða mikil líkindi eru til þess, að það hafi verið svo rangt flutt, að niðurstaðan mundi hafa orðið önnur í verulegum atriðum, ef svo hefði eigi verið, enda megi beiðandi eigi sjálfum sér um kenna.

31. gr.

Dómsathöfnum, er dómnefnd hefir framkvæmt, má skjóta til hæstaréttar samkvæmt ákvæðum þessa kafla.

32. gr.

Mál, er höfða má eftir þeim lögum, sem hingað til hafa gilt, fyrir landsyfirdómi, sem lægsta dómi, má með sama hætti höfða fyrir hæstarétti.

33. gr.

Eigi verður dómari látinn sæta ábyrgð fyrir málsmeðferð sína eða dóm, þegar máli er áfrýjað, ef liðinn er 6 mánaða frestur sá, er í 26. gr. segir, þegar áfrýjunarstefna er tekin út.

112 Eigi þarf að stefna dómara, þegar máli er áfrýjað, nema kröfur eigi að 18. maí gera á hendur honum um refsingar, skaðabætur eða aðfinningar.

VI. KAFLI

Um meðferð mála fyrir hæstarétti.

34. gr.

Skjóta má dómsathöfn til hæstaréttar í því skyni, að hún verði staðfest eða henni breytt. Krefjast þá breytinga á þá leið, að máli verði vísað frá undirdómi, að því verði vísað heim til löglegri meðferðar eða að dómsathöfn verði ómerkt, þar sem ómerking á annars við, eða að dómi verði aðeins breytt að efni til.

35. gr.

Aðiljar einkamála hafa forræði á málum sínum og ráðstöfunarrétt sakarfnis, svo sem tíðkamt hefir, eftir því sem samrímlegt er lögum þessum.

36. gr.

Gögn, varnir, málsatvik og kröfur má eigi bera fram í hæstarétti í einkamálum, ef þau hafa eigi áður komið fram í málinu, framar en tíðkamt hefir áður. Dómsmálaráðherra getur veitt leyfi til þess að bera fram ný gögn o. s. frv., með sama hætti sem áður gildi um yfirdómsmál.

Ef maður vill bera fram ný gögn, nýjar varnir, ný málsatvik eða nýjar kröfur, þá skal hann áskilja sér rétt til þess í stefnu. Ennfremur skal hann leggja fram ný gögn, eða eftirrit af þeim, og skýrslu um þær nýjar varnir, kröfur eða málsatvik, er hann ætlar að bera fram, á skrifstofu hæstaréttar að minnsta kosti 14 dögum áður mál verði þingfest, til afnota handa hinum aðiljanum, nema málflytjendur verði á annað sáttir.

37. gr.

Málsaðiljar eða umboðsmenn þeirra gera ágrip úr dómsgerðum þess máls, er áfrýjað hefir verið, um það, er þeir telja máli skipta, og leggja það fram á skrifstofu hæstaréttar, að minnsta kosti viku áður en mál skal flytja munnlega, svo mörg eintök sem dóminum nægir, ásamt einu eintaki af dómsgerðum, enda þarf eigi fleiri eintök af þeim, þótt máli sé gagnáfrýjað.

38. gr.

Sókn máls hvers og vörn fyrir hæstarétti skal munnleg vera, á íslenzku og í heyrenda hljóði.

Mál skal þó flytja skriflega:

1. Ef stefndur sækir eigi þing, og
2. Ef rétturinn leyfir það, enda hafi að minnsta kosti annar aðilja eða umboðsmanna óskað þess.

39. gr.

112

18. maí

Málsmeðferð hefur á því, að stefna er fram lögð og lesin upp. Síðan heldur áfrýjandi frumræðu sína og lætur lesa upp ágríp dómsgerða; þá svarar stefndur, ef hann vill. Eigi skal hvor aðilja oftara tala en tvisvar. Ef aðili flytur eigi mál sitt sjálfur, er honum þó rétt að tala sjálfur einu sinni.

Þegar mál er skriflega flutt, er rétt, að sókn og vörn sé tvisvar flutt.

40. gr.

Nú er máli gagnáfrýjað, og skal þá steypa saman báðum áfrýjunarmálunum. Um sókn og vörn fer sem í 39. gr. segir.

41. gr.

Fresti skal venjulega enga veita, nema dómari eða málflytjandi forfallist svo skyndilega áður en málsmeðferð byrjar, að eigi hafi verið unnt að gera nauðsynlegar ráðstafanir nægilega snemma, eða meðan á málflutningi stendur, eða hann verði eigi til lykta leiddur á sama degi. En eigi skal þá byrja á öðru máli, sem munnlega er flutt, fyrr en það mál er til lykta leitt.

Ákvæði 1. málsg. gilda þó eigi, ef hæstiréttur frestar opinberu máli til þess, að nýrra gagna verði aflað.

Aðalsök skal og fresta, ef þess er þörf til þess, að gagnsök verði henni sameinuð.

Nú er mál skriflega flutt, og ákveður hæstiréttur þá fresti til sóknar og varnar.

42. gr.

Ef aðili ætlar að krefjast frávisunar máls frá hæstarétti, þá skal hann skýra hæstaréttarritara frá því og greina ástæður, að minnsta kosti viku áður en mál skal þingfesta. Skal það atriði sótt, varið og dæmt eða úrskurðað sér.

43. gr.

Forseti stýrir þinghaldi, og er honum rétt að heimta það, að málflytjandi haldi sér við efnið, og að hefja það, að ræður verði langar úr hófi fram.

VII. KAFLI

Um uppsögn dóma og úrskurða o. fl.

44. gr.

Dóma og úrskurði skal kveða upp svo fljótt sem unnt er, þegar málflutningi er lokið. Ef mál er munnlega flutt, má að jafnaði ekki fyrir taka munnlegan flutning annars máls fyrr en dómur er ákveðinn.

112

18. maí

45. gr.

Áður en dómur eða úrskurður er uppkveðinn í máli, sem flutt hefir verið munnlega, skulu dómendur ræða með sér fyrir luktum dyrum ástæður og niðurstöðu dóms eða úrskurðar, nema útivistardómur sé, og fer þá atkvæðagreiðsla fram. Atkvæði greiðir sá fyrstur, sem til er kjörinn hverju sinni, enda færi hann atkvæði sitt í letur, er verður frumvarp að dómi eða úrskurði. Nú greinast dómendur í meiri og minni hluta, og ákveður meiri hlutinn þá þann dómara, er frumvarp að dómi semur, en minni hlutinn semur þá sératkvæði. Síðan gengur dómurinn í heild eða þeir, er sammála verða, ef ágreiningur verður, frá dómi eða úrskurði.

Forseti stýrir ráðagerðum, ber fram spurningar og telur atkvæði. Afl atkvæða ræður úrslitum.

46. gr.

Nú er mál skriflega flutt, og skal þá sá dómari, sem þar til verður kjörinn, gera frumvarp að dómi eða úrskurði. Síðan ganga skjöl málsins og frumvarpið milli hinna dómendanna, er gera svo tillögur sínar um málið. Ef breytingartillögur koma fram við frumvarpið eða ágreiningur verður um forsendur eða niðurstöðu, skal fund halda um málið og ákveða dóm eftir því, er í 45. gr. segir.

47. gr.

Sá dómari, sem greitt hefir atkvæði með heimvísun máls, ómerkingu eða frávísun, en orðið í minni hluta, skal atkvæði greiða um efni máls eftir því, sem við á, og gildir það jafnt, hvort sem mál er flutt munnlega eða skriflega.

Öll atkvæði skal rita á samskonar arkir, er dómurinn leggur til, og skulu þær geymdar og innbundnar að lokum með sama hætti sem afsals og veðmála-bækur samkvæmt lögum nr. 30 7. maí 1928, og eru það atkvæðabækur dómsins.

48. gr.

Í dómi skal greina:

1. Nöfn aðilja, heimili og stöðu, ef unnt er.
2. Greinargerð um kröfur aðilja í einkamálum. Að því leyti, sem greinargerð um málsatvik í hinni áfrýjuðu dómsathöfn þykir ábótavant, skal úr því bætt í forsendum hæstaréttardóma. Ef og að því leyti, sem niðurstöðu áfrýjaðrar dómsathafnar er breytt í hæstarétti, skal hann rökstyðja breytinguna. Nú fellst hæstiréttur á niðurstöðu áfrýjunar dómsathafnar, og greinir hann þá rök sín í forsendum.

49. gr.

Niðurlag dóms eða úrskurðar skal lesa upp í dómi í heyranda hljóði. Að því loknu skal þess getið, ef ágreiningur hefir verið um niðurstöðu, og lesa þá upp á sama hátt niðurlag ágreiningsatkvæðis.

Alla dóma hæstaréttar og úrskurði og öll ágreiningsatkvæði skal orðrétt birta jafnharðan í dómasafni hans, enda fylgi hverju bindi af því rækilegt efnis-

yfirlit. Sá af dómendum, sem dómurinn felur það, annast útgáfu dómasafnsins og fyrir þá þóknun, sem dómurinn ákveður. **112**
18. maí

50. gr.

Dómar og úrskurðir skulu byggðir á því, sem fram hefir komið af hendi málflytjenda og sannað er eða viðurkennt.

Í opinberum málum er hæstiréttur þó ekki bundinn við kröfur málflytjenda, og er rétt að hækka refsingu eða lækka, sýkna eða sakfella, hvernig sem kröfur eru gerðar og hvort sem dómi er áfrýjað að tilhlutun ríkisvalds eða sökunauts.

51. gr.

Aðfararfrest skal engan setja í hæstaréttardóma, nema maður sé dæmdur til að vinna verk. Skal þá ákveða hæfilegan frest í dómi.

Dómsgerðir hæstaréttar skal gefa út í nafni dómsins og með innsigli hans og nafni forseta undir.

Hæstaréttarritari undirritar dómseftirrit og önnur endurrit úr bókum eða skjölum dómsins.

VIII. KAFLI

Um gjöld, sektir o. fl.

52. gr.

Dómsmálagjöld í hæstarétti skulu vera sem hér segir:

Fyrir útgáfu stefnu	5 krónur
Fyrir þingfestingu	10 —
Fyrir dómsuppsögn	20 —
Fyrir úrskurð	10 —
Fyrir frest	5 —
Fyrir dómkvaðningu hvers manns	5 —

Greiða skal sama gjald í gagnsökum, framhaldssökum, meðalgöngumálum og sakaukamálum.

Í málum, sem ekki nema 100 kr., greiðast hálf gjöld.

Gjöldin renna í rikissjóð.

53. gr.

Um sektir, er aðili eða málflytjandi bakar sér fyrir framferði sitt fyrir dómi, fer eftir þeim reglum, sem hingað til hafa gilt um yfirdóminn. Þó skal sekt aldrei lægri vera en 50 krónur. Allar slíkar sektir skulu renna í rikissjóð.

54. gr.

Ef áfrýjandi sækir eigi eða lætur sækja dómþing, skal hann greiða 50 króna aukagjald til rikissjóðs, ef hann vill fá mál sitt tekið fyrir af nýju.

IX. KAFLI

Niðurlagsákvæði.

55. gr.

Að því leyti, sem eigi eru fyriræli í lögum þessum um einhver atriði, skal fara eftir eldri lögum og dómvenjum, eftir því sem við verður komið.

56. gr.

Nú er landsyfirdómi, eða einstökum yfirdómara, falið í lögum að framkvæma einhverja ráðstöfun, svo sem þinglýsingar, kvaðning matsmanna, þátttöku í matsgerð eða gerðardómi o. s. frv., og kemur þá hæstiréttur í staðinn. Þar sem í lögum er ákveðin eða nefnd áfrýjun til hæstaréttar Danmerkur eða yfirdóms, eða þeim er skipað að gæta einhvers o. s. frv., þá kemur hæstiréttur í stað þeirra, er lög þessi koma til framkvæmda.

Hæstaréttardómarar eiga sæti í landsdómi.

57. gr.

Lög þessi koma til framkvæmda þegar í stað. Dómarar skulu þó aðeins vera 3 þangað til fé er veitt í fjárlögum til fjölgunar dómurum. Með lögum um hæstarétt eru úr gildi numin eftirfarandi lagaákvæði:

N. L. 1—2—3, um stefnur til undirdómara, er málum er áfrýjað, og 11, um varnarþing biskupa.

N. L. 1—6—7, 10, 14, 16 og 19, og N. L. 1—9—14, allar gr. sbr. við kgsbr. 2. maí 1732, tilsk. 19. ág. 1735, 10. gr. og kgsbr. 19. des. 1749, um áfrýjunarfresti, tilsk. 7. júní 1760, um áfrýjun sakamála til hæstaréttar Danmerkur, tilsk. 1. des. 1797, um málskot frá prestastefnum, tilsk. 11. júlí 1800, um landsyfirdóminn, 1.—18., 21. og 22. gr., opið bréf 2. júlí 1819, um áfrýjunarleyfi, tilsk. 15. ág. 1832, 16. gr., ákvæðið um áfrýjunarfrest, tilsk. 24. jan. 1838, 16. gr.

Lög nr. 19, 2. okt. 1895, 3. gr., um stefnur til hæstaréttar Dana í skipta-málum, lög nr. 15, 20. okt. 1905, um stefnufrest til hæstaréttar Danmerkur, og lög nr. 32, 20. okt. 1905, með viðaukal. nr. 17, 20. okt. 1913, um málflutningsmenn fyrir landsyfirdómi, svo og önnur ákvæði, sem lög þessi brjóta bág við.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Sorgenfrihöll, 18. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

OPIÐ BRÉF

113

19. maí

um að hans konunglega tign Knud prins af Danmörku, sé settur ríkisstjóri.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Þarð Vér höfum í hyggju að ferðast til útlanda og með því að hans konunglega tign ríkisarfi þá um leið dvelur erlendis, setjum Vér ríkisstjóra, samkvæmt 1. gr. í lögum nr. 25, 11. febrúar 1871, um ríkisstjórn, er svo stendur á, að konungur er ekki orðinn fulltíða, eða er sjúkur eða fjarverandi, sbr. 3. gr. dansk-íslenzkra sambandslaga, son Vorn elskulegan, hans konunglegu tign prins Knud Christian Frederik Michael, og hefir hann ríkisstjórn á hendi í Voru nafni frá þessum degi, þangað til Vér komum heim aftur.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 19. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

KONUNGLEG AUGLÝSING

114

25. maí

um að konungur sé kominn heim aftur og tekinn við ríkisstjórn.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Eftir að Vér erum aftur heim kominn úr ferð Vorri til útlanda, kunngjörum Vér hérmeð Vorum kærú og trúú þegnum, að Vér höfum í dag sjálfur tekið við ríkisstjórninni, sem Vér 19. þ. m., samkvæmt 1. gr. í lögum 11. febrúar 1871, sbr. 3. gr. dansk-íslenzkra sambands-

114
25. maí

laga, höfðum falið syni Vorum elskulegum, hans konunglegu tign prins Knud Christian Frederik Michael að hafa á hendi í fjarvist Vorri.

Gjört á Amaliuborg, 25. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

115
28. maí

BRÁÐABIRGÐALÖG

um breytingu á lögum nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Atvinnu- og samgöngumálaráðherra Vor hefir tjáð Oss, að við athuganir í sambandi við stofnun sölufélags fiskframleiðenda, samkvæmt því sem ráð er fyrir gert í 2. málsg. 4. gr. laga 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl., hafi það komið í ljós, að æskilegt væri að lækka nokkuð það lágmarksákvæði, sem þar er sett um þátttöku, og enn fremur að nauðsynlegt sé að kveða nokkuð nánar, en gert er í fyrnefndri lagagrein, á um það, hverjir geti verið þátttakendur í slíku félagi, og réttindi þeirra, svo og um íhlutunarrétt ríkisstjórnarinnar, jafnframt því að rýmkað yrði nokkuð um atkvæðisrétt einstakra meðlima félagsins. Þá er það og æskilegt, að ákveðið verði nánar um samstarf fiskimálanefndar og slíks sölufélags, einkum að því er varðar sölu saltfiskjar á nýja markaði, eða með breyttum verkunaraðferðum. Með því að svo er ástatt, sem að ofan segir, teljum Vér brýna nauðsyn bera til þess að gefa út bráðabirgðalög samkv. 23. gr. stjórnarskrárinnar 18. maí 1920, til þess að ráða bót á þessu.

Fyrir því bjóðum Vér og skipum:

1. gr.

2. málsgrein 4. gr. nefndra laga orðist svo: Nú hefir félag fiskframleiðenda fengið löggildingu sem saltfiskútflýttjandi og hefir umráð yfir 65% eða meiru af saltfiskframleiðslu landsmanna og getur þá atvinnumálaráðherra ákveðið að veita því útflutningsleyfi fyrir jafnháum eða hærri hundradshluta af framleiðslunni og það hefir umráð yfir, en fullnægja skal félagið þeim skilyrðum, er hér fara á eftir, sé það eigi stofnað og starfrækt samkvæmt lögum nr. 36, 27. júní 1921, um samvinnufélög: Félagið skal vera opið fiskframleiðendum

þannig, að skrásett samlagsfélög þeirra, sem ná yfir eina eða fleiri veiðistöð-
ar eða tiltekin svæði, samvinnufélög og sambönd þeirra, sem selja fisk með-
lima sinna, samvinnuútgerðarfélög og útgerðarfyrtæki bæjar- og sveitarfé-
laga, hafi rétt til þátttöku og til að senda fulltrúa á fundi þess, enda hafi hvert
þeirra til umráða að minnsta kosti 1000 skpd. saltfisks. Önnur útgerðarfélög,
einstakir útgerðarmenn og fiskeigendur skulu og eiga rétt til að gerast með-
limir og mæta eða láta mæta á fundum félagsins ef þeir ráða yfir að minnsta
kosti 1500 skpd. saltfisks. Æðsta vald í félagsmálum sé hjá félagsfundum.
Aðalfundur sé haldinn ár hvert og kýs hann stjórn félagsins, úrskurðar reikn-
inga þess og kveður á um starfsemi þess. Stjórnin ræður framkvæmdastjóra. Nú
ákveður atvinnumálaráðherra að félaginu skuli veitt útflutningsleyfi fyrir
meiru en 65% af saltfiskframleiðslunni, og hefir hann þá rétt til að tilnefna
eða skipa 2 menn í stjórn þess til viðbótar hinum félagskosnu. Hver þátttak-
andi hefir eitt atkvæði á félagsfundum og auk þess viðbótaratkvæði, er miðist
að nokkru leyti við það fiskmagn er hann hefir umfram tilskilið lágmark
þannig, að viðbótaratkvæðisréttur þeirra, sem geta orðið þátttakendur með
1000 skpd. verði jafnan minnst þeim mun riflegri en hinna, sem svarar til mis-
munar á tilsildu lágmarksfiskmagni. Enginn þátttakandi má fara með meira
en 8% af atkvæðamagni félagsins fyrir sjálfan sig og aðra. Sama gildir um
atkvæðisrétt innan félaga sem eru þátttakendur.

2. gr.

Orðin „og njóta um það jafnréttis við hið almenna fisksölusamlag“ í lok
3. málsgreinar 4. gr. skulu falla niður.

3. gr.

Við 6. gr. laganna bætist ný málsgrein svohljóðandi: Nú ákveður atvinnu-
málaráðherra að veita félagi fiskframleiðenda samkvæmt 2. málsgrein 4. gr.
útflutningsleyfi fyrir 65% eða meiru af saltfiskframleiðslunni og á þá stjórn
félagsins rétt til að fá allar þær upplýsingar, er hún óskar, um sölu og útflutn-
ing fisks, fiskimálanefnd kann að sjá um sölu á, samkv. 2. gr., og aðgang að
skjölum þar að lútandi, enda skal félagið láta fiskimálanefnd fá til umráða
nægan fisk til nauðsynlegra tilraunasendinga á nýja markaði og annarar ný-
breytni samkvæmt 2. gr.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 28. maí 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

116

25. júní

AUGLÝSING

um að Ísland hafi gengið að alþjóðasamningi um bætta aðstöðu sjómanna á verzlunarskipum til þess að fá læknishjálp við kynsjúkdómum, er hér með birtist í íslenskri þýðingu.

SAMÞYKKT

lútandi að bættri aðstöðu sjómanna á verzlunarskipum til að fá læknishjálp við kynsjúkdómum.

Forseti argentínska lýðveldisins, Hans Hátign Belgakonungur, forseti lýðveldisins Kuba, Hans Hátign konungur Danmerkur og Íslands, forseti finska lýðveldisins, forseti franska lýðveldisins, Hans Hátign konungur hins sameinaða konungsríkisins Stóra-Bretlands og Írlands og hinna brezku nýlendna fyrir handan höf, keisari Indlands, forseti gríska lýðveldisins, Hans Hátign Ítalíakonungur, Hans Hágöfgi furstinn af Mónakó, forseti Perú-lýðveldis, Hans Hátign Svíakonungur, viðurkenna að tími sé til kominn að hefjast sameiginlega handa í þeim tilgangi að veita sjómönnum á verzlunarskipum æskilega aðstöðu til að fá læknishjálp við kynsjúkdómum, og hafa ákveðið að gera með sér samþykkt þess efnis og tilnefnt sem umboðsmenn sína þá, sem hér greinir: Forseti argentínska lýðveldisins:

Hr. A. Blancas, sérstakan sendimann sinn og ráðherra með umboði hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Hans Hátign Belgakonungur:

Hr. Hymans, utanríkisráðherra sinn.

Forseti lýðveldisins Kuba:

Hr. Luis de Miranda y de la Rua, sérstakan sendimann sinn og ráðherra með umboði hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Hans Hátign konungur Danmerkur og Íslands:

Hr. Otto Krag, sérstakan sendimann sinn og ráðherra með umboði hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Forseti finska lýðveldisins:

Hr. Yrjö Saastamoinen, erindreka Finnlands hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Forseti franska lýðveldisins:

Hr. Maurice Herbet, sendiherra franska lýðveldisins hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Hans Hátign konungur hins sameinaða konungsríkis Stóra-Bretlands og Írlands og hinna brezku nýlendna fyrir handan höf, keisari Indlands:

The Right Honourable Sir George Grahame, sérstakan sendiherra sinn með umboði hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Forseti gríska lýðveldisins:

116

25. júní

Hr. *Nicolas Politis*, sérstakan sendimann sinn og ráðherra með umboði hjá forseta franska lýðveldisins.

Hans Hátign Ítaliukonungur:

Hr. *Orsini Baroni*, sérstakan sendiherra sinn með umboði hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Hans hágöfgi furstinn af Mónakó:

Hr. *Gustave E. Vandenbroock*, ræðismann Mónakó í Antwerpen.

Forseti Perúlýðveldisins:

Hr. *Swayne y Mendoza*, erindreka Perú hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Hans Hátign Rúmeníukonungur:

Hr. *Henry Cartagi*, sérstakan sendimann sinn og ráðherra með umboði hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Hans Hátign Sviakonungur:

Hr. *de Dardel*, sérstakan sendimann sinn og ráðherra með umboði hjá Hans Hátign Belgakonungi.

Og er greindir fulltrúar höfðu sýnt hverir öðrum umboð sín og þau reynzt góð og gild, komu þeir sér saman um eftirfarandi ákvæði:

1. gr.

Hinir háu samningsaðilar skuldbinda sig til að setja á stofn og reka á hverri aðalhöfn í þeirra landi, hvort heldur við sjó eða fljót, sjúkrastofur fyrir kynsjúkdóma, er opnar séu öllum farmönnum á verzlunarskipum og bátamönnum, án tillits til þjóðernis.

Við sjúkrastofur þessar skulu starfa sérfróðir læknar og útbúnaður þeirra skal jafnan vera í samræmi við nýjustu vísindalegar framfarir. Þær skulu reistar á þeim stað og starfa með þeim hætti, að hlutaðeigendur hafi þar greiðan aðgang. Stærð þeirra verður í hverri höfn í hlutfalli við siglingar þar, og skulu þær hafa nægilega mörg sjúkrarúm til umráða.

2. gr.

Læknishjálp og lyf skulu látin í té ókeypis, sömuleiðis sjúkrahúsvist, þegar læknir stofnunarinnar telur, að hún hafi verið nauðsynleg.

Sjúklingar skulu ennfremur fá ókeypis þau lyf, sem nauðsynleg eru til að fylgja gefnum lækningareglum þann tíma, sem þeir eru á leiðinni til næsta viðkomustaðar.

3. gr.

Hverjum sjúklingi verður afhent skirteini, algerlega persónulegt, þar sem nægir að nefna hann einhverri tölu og þar sem læknar hinna ýmsu sjúkrastofnana, sem hann hefir komið á, færa inn:

- a) sjúkdómslýsingu ásamt stuttu yfirliti yfir hin sérstöku sjúkdómseinkenni, sem skoðunin leiðir í ljós;

- 116** b) aðgerðir þær, sem framkvæmdar eru á sjúkrastofunni;
 25. júní c) reglur þær, sem sjúklingurinn skal fara eftir á leiðinni;
 d) árangurinn af blóðvatnsrannsóknunum, sem framkvæmdar eru, ef um sárassótt er að ræða (Wassermann).

Þessi skirteini skulu gerð eftir meðfylgjandi fyrirmynd. Síðar má breyta þeim af hlutaðeigandi yfirvöldum.

Til þess að gera samanburð auðveldari, er æskilegt að rannsókn með Wassermanns-prófum sé alstaðar framkvæmd eftir sömu reglum, ef auðið er.

4. gr.

Skipstjórar og bátaeigendur eru skyldir að láta áhafnir sínar vita um sjúkrastofur þær, sem við er átt með samþykkt þessari.

Þegar sóttgæzlumaður framkvæmir læknisskoðun sína eða fer í fyrsta sinn um borð, skal hann afhenda skipsmönnum bréfmiða, þar sem skýrt sé frá, hvar og hvenær þeir geti náð fundi læknis.

5. gr.

Ríki þau, sem hafa ekki tekið þátt í þessari samþykkt, geta undirskrifað hana með ósk þar um. Þátttakan skal sem annað utanríkismál tilkynnt belgísku stjórninni, og hún tilkynnir hana aftur hinum stjórnunum, sem að samþykktinni standa.

6. gr.

Samþykkt þessi skal öðlast gildi að þrem mánuðum liðnum frá þeim degi, er skipzt hefir verið á lögfestingu hennar. Nú segir einn samningsaðili upp samþykkt þessari, og kemur þá sú uppsögn aðeins til framkvæmda gagnvart þeim aðila og það ekki fyrr en að ári liðnu frá þeim degi að telja, er uppsögnin hefir verið tilkynnt belgísku stjórninni.

7. gr.

Sé engin gagnstæð ákvörðun tekin af þeim undirrituðu ríkjum, sem hlut eiga að máli, skulu ákvæði þessarar samþykktar ekki ná til sjálfstjórnarnýlendra, nýlendra eignarlanda og verndarlanda hinna háu samningsaðila, né heldur til þeirra landa, sem samningsaðilar hafa tekið að sér að hafa umsjón með í nafni Þjóðabandalagsins.

Þó áskilja hinir háu samningsaðilar sér rétt til að undirrita samþykktina eftir fyrirmælum 5. gr. í nafni sjálfstjórnarnýlendra, eða jafnvel þeirra landa, sem þeir hafa tekið að sér umsjón með í nafni Þjóðabandalagsins. Þeir áskilja sér einnig rétt til að segja upp samþykktinni fyrir hvert land fyrir sig samkvæmt skilyrðum 6. gr.

8. gr.

Samþykkt þessi skal fullgilt og fullgildingin lögð fram í Brüssel svo fljótt sem auðið er.

Þessu til staðfestingar hafa fulltrúar hlutaðeigandi ríkja undirritað sam- **116**
þykkt þessa með nöfnum sínum og innsigli. 25. júní

Bert í Brüssel 1. desember 1924 í einu eintaki, sem geymt verður í skjala-
safni belgíska utanríkisráðuneytisins, og verður staðfest afrit þess afhent hverj-
um samningsaðila.

Fyrir Argentínu:

Undirritun þessi er bundin samþykki ríkisstjórnarinnar („ad referen-
dum“) (L. S.) undirr.: Alberto Blancas.

Fyrir Belgíu:

(L. S.) undirr.: Hymans.

Fyrir Kuba:

(L. S.) undirr.: L. R. de Miranda.

Fyrir Danmörku:

(L. S.) undirr.: O. Krag.

Fyrir Finnland:

(L. S.) undirr.: Yrjö Saastamoinen.

Fyrir Frakkland og Túnis:

(L. S.) undirr.: Maurice Herbet.

Fyrir Stóra-Bretland og Norður-Írland:

„Ég lýsi því yfir, að undirritun mín varðar aðeins Stóra-Bretland og Norð-
ur-Írland. Sérhverri brezkri sjálfstjórnarnýlendu, nýlendu, eignarlöndum
handan við hafið og verndarlöndum, sem og einnig hverju því landi, sem
Hans brezka Hátign hefir tekið að sér umsjón með í nafni Þjóðabandalags-
ins, áskil ég rétt til að gangast undir þessa samþykkt samkvæmt 7. gr.“
(L. S.) undirr.: George Grahame.

Fyrir Grikkland:

(L. S.) undirr.: Politis.

Fyrir Ítalíu:

(L. S.) undirr.: Orsini Baroni.

Fyrir furstadæmið Mónakó:

(L. S.) undirr.: Gustave E. Vanderbroock.

Fyrir Perú:

(L. S.) undirr.: G. Swayne y Mendoza.

Fyrir Rúmeníu:

(L. S.) undirr.: Henry Cartagi.

Fyrir Svíþjóð:

(L. S.) undirr.: G. de Dardel.

Lokabókun.

Lokabókunin í sambandi við undirskriftir samkomulagsins um kynsjúk-
dómalækningar fyrir farmenn á verzlunarskipum, fór fram í utanríkismála-
ráðuneytinu 1. desember 1924.

116 Við undirskriftina á ofangreindu samkomulagi gefa fulltrúar Frakklands, 25. júní Perú og Rúmeníu, hver í nafni sinnar ríkisstjórnar, eftirfarandi yfirlýsingar:

I) Yfirlýsing frönsku ríkisstjórnarinnar:

Franska ríkisstjórnin lýsir því yfir, að þessu samkomulagi verði, að því er Túnis snertir, aðeins framfylgt í höfninni Túnis.

II) Yfirlýsing ríkisstjórnarinnar í Perú:

Ríkisstjórnin í Perú lýsir því yfir, að þessu samkomulagi verði, að svo stöddu, aðeins framfylgt í höfninni Callaos. Jafnskjótt og hún sér sér fært að láta það ná til annara hafna, mun hún tilkynna það belgísku stjórninni, sem mun skýra hinum samningsaðilunum frá því.

III) Yfirlýsing rúmensku ríkisstjórnarinnar:

Rúmenska ríkisstjórnin tekst ekki við undirskrift samkomulags þessa á herðar aðrar skuldbindingar en þær, sem hér fara á eftir:

1. Að taka inn á sjúkrahús og veita ókeypis læknishjálp erlendum farmönnum, er sýktir eru af kynsjúkdómum, í þeim sjúkrahúsum, sem nú eru til í hafnar- og fljótaborgum Rúmeníu, og fara með þá eins og venjulega sjúklinga, sem veitt er ókeypis læknishjálp.

2. Að veita ókeypis nauðsynleg læknislyf þangað til skip kemur í næstu höfn.

3. Að fyrirskipa heilbrigðisyfirvöldunum á staðnum að gera fyrirmyndir af heftum og færa þar inn hinar ýmsu upplýsingar, sem mælt er fyrir um í samkomulaginu.

4. Að taka inn á sjúkrahús alla þá farmenn, sem læk'nirinn á staðnum álitur að megi leggja á sjúkrahús, án þess þó að takast á herðar þá skuldbindingu að útbúa sérstakar sjúkrastofur fyrir farmenn.

Til staðfestingar á þessu hafa undirritaðir gert þessa lokabókun.

Gert í Brüssel, 1. desember 1924, í einu eintaki, og verður staðfest afrit þess afhent hverju því ríki, sem undirritar lokabókunina.

Fyrir Argentínu:

undirr.: Alberto Blancas.

Fyrir Belgíu:

undirr.: Hymans.

Fyrir lýðveldið Kúba:

undirr.: L. R. de Miranda.

Fyrir Danmörku:

undirr.: O. Krag.

Fyrir Finnland:

undirr.: Yrjö Saastamoinen.

Fyrir Frakkland og Túnis:

undir.: Maurice Herbet.

Fyrir Stóra-Bretland og Norður Írland:

undirr.: George Grahame.

Fyrir Grikkland:

116

Ég lýsi því yfir að ég undirrita þetta samkomulag með sama fyrirvara og 25. júní
rúmenska stjórnin hefir gert. Undirr.: Politis.

Fyrir Ítalíu:

undirr.: Orsini Baroni.

Fyrir furstadæmið Mónakó:

undirr.: Gustave E. Vandenbroock.

Fyrir Perú:

undirr.: G. Swayne y Mendoza.

Fyrir Rúmeníu:

undirr.: Henry Cartagi.

Fyrir Svíþjóð:

undirr.: G. de Dardel.

Fullgildingarskjal að ofangreindu samkomulagi og bókun var afhent í
belgíska utanríkismálaráðuneytinu þann 1. maí 1928.

Tilkynning um þátttöku Íslands í þessu samkomulagi, að því er Reykja-
víkurhöfn varðar, var tilkynnt belgísku utanríkismálastjórninni þann 20. nóv-
ember 1928. Þess skal jafnframt getið, að Stóra-Bretland, Mónakó, Finnland,
Danmörk, Grikkland, Belgía, Rúmenía, Frakkland, Ítalía og Svíþjóð hafa af-
hent fullgildingarskjöl sín að samkomulaginu en hinsvegar hefir Holland gengið
að samkomulaginu, að því er snertir þann hluta af ríkinu, sem liggur í Ev-
rópu, og enn fremur Pólland og Chile. Stóra-Bretland hefir tilkynnt, að Kana-
da, Nýja-Sjáland, Bahamaeyjar, brezka Honduras, Ceylon, Falklandseyjar,
Fidji, Gambia, Gibraltar, Gilbert- og Elliceeyjar, Granada, brezka Guyana,
Jamaica, Leewardseyjar, Mauritius, Salomonseyjar, St. Lucia, St. Vincent, Sey-
cheller, Straits Settlements og Trinidad, Irak, Ástralía, Cypren, Írska fríríkið,
Hongkong og Norður-Borneo, hafi gengið að samkomulaginu, en Belgía hefir
gefið samskonar tilkynningu að því er varðar belgísku Kongo. Loks hefir
Frakkland tilkynnt, að franskí hlutinn af Marokko, Algier, franska Mið-Afrika,
franska Vestur-Afrika, Guadeloupe, Martinique, franska Guyana, Madagaskar,
frönsku nýlendurnar í Indlandi, Indó-Kína, Tahiti og verndarríkið Kamerun
hafi gengið að samkomulaginu.

Þetta er hérmeð gert almenningi kunnugt.

Í ríkisstjórn Íslands, 25. júní 1935.

Haraldur Guðmundsson.

117

1. júlí

AUGLÝSING

um að samningurinn, sem prentaður er sem fylgiskjal með lögum nr. 108 8. maí 1935, um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum, skuli koma í gildi.

Fullgildingarskjöl að samningi þeim, sem gerður var í Kaupmannahöfn þann 19. nóvember 1934 milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar, um erfðir og skipti á dánarbúum, voru, af hálfu allra samningsaðilanna, afhent í Kaupmannahöfn þann 14. júní 1935.

Samkvæmt 30. grein samningsins gengur hann í gildi fyrir öll samningsríkin þann 1. janúar 1936.

Þetta er hérmeð gert almenningi kunnugt.

Í ríkisstjórn Íslands, 1. júlí 1935.

Haraldur Guðmundsson.

118

25. sept.

KONUNGSBRÉF

um að Alþingi skuli koma saman til framhaldsfunda
fimmtudaginn 10. okt. 1935.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að Vér, samkvæmt stjórnarskrá konungsríkisins Íslands 18. maí 1920, allramildilegast höfum ákveðið, að Alþingi skuli koma saman til framhaldsfunda fimmtudaginn 10. október 1935.

Gjört á Amaliuborg, 25. september 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

119

12. des.

um breyting á lögum nr. 40 19. júní 1933, um breyting á lögum nr. 23. 15. júní 1926, um bæjargjöld í Vestmannaeyjum.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

2. gr. í lögum nr. 40 19. júní 1933 orðist svo:
Lög þessi skulu gilda til ársloka 1936.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Fredensborg, 12. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

L Ö G

120

12. des.

um breyting á lögum nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

2. málsgrein 4. gr. nefndra laga orðist svo:

Nú hefir félag fiskframleiðenda fengið löggildingu sem saltfiskútflytjandi og hefir umráð yfir 65% eða meiru af saltfiskframleiðslu landsmanna, og getur

120 þá atvinnumálaráðherra ákveðið að veita því útflutningsleyfi fyrir jafnháum 12. des. eða hærri hundraðshluta af framleiðslunni og það hefir umráð yfir, en fullnægja skal félagið þeim skilyrðum, er hér fara á eftir, sé það eigi stofnað og starfrækt samkvæmt lögum nr. 36 27. júní 1921, um samvinnufélög: Félagið skal vera opið fiskframleiðendum þannig, að skrásett samlagsfélög þeirra, sem ná yfir eina eða fleiri veiðistöðvar eða tiltekin svæði, samvinnufélög og sambönd þeirra, sem selja fisk meðlima sinna, samvinnuútgerðarfélög og útgerðarfyrirtæki bæjar- og sveitarfélaga hafi rétt til þátttöku og til að senda fulltrúa á fundi þess, enda hafi hvert þeirra til umráða að minnsta kosti 1000 skpd. saltfisks. Önnur útgerðarfélög, einstakir útgerðarmenn og fiskeigendur skulu og eiga rétt til að gerast meðlimir og mæta eða láta mæta á fundum félagsins, ef þeir ráða yfir að minnsta kosti 1500 skpd. saltfisks. Æðsta vald í félagsmálum sé hjá félagsfundum. Aðalfundur sé haldinn ár hvert, og kýs hann stjórn félagsins, úrskurðar reikninga þess og kveður á um starfsemi þess. Stjórnin ræður framkvæmdarstjóra. Nú ákveður atvinnumálaráðherra, að félaginu skuli veitt útflutningsleyfi fyrir meiru en 65% af saltfiskframleiðslunni, og hefir hann þá rétt til að tilnefna eða skipa 2 menn í stjórn þess til viðbótar hinum félagskosnu. Hver þátttakandi hefir eitt atkvæði á félagsfundum og auk þess viðbótaratkvæði, er miðist að nokkru leyti við það fiskmagn, er hann hefir umfram tilskilið lágmark, þannig, að viðbótaratkvæðisréttur þeirra, sem geta orðið þátttakendur með 1000 skpd., verði jafnan minnst þeim mun ríflegri en hinna, sem svarar til mismunar á tilskildu lágmarksfiskmagni. Enginn þátttakandi má fara með meira en 8% af atkvæðamagni félagsins fyrir sjálfan sig og aðra. Sama gildir um atkvæðisrétt innan félaga, sem eru þátttakendur.

2. gr.

Orðin „og njóta um það jafnréttis við hið almenna fiskisölusamlag“ í lok 3. málsgreinar 4. gr. skulu falla niður.

3. gr.

Við 6. gr. laganna bætist ný málsgrein, svo hljóðandi:

Nú ákveður atvinnumálaráðherra að veita félagi fiskframleiðenda samkvæmt 2. málsgrein 4. gr. útflutningsleyfi fyrir 65% eða meiru af saltfiskframleiðslunni, og á þá stjórn félagsins rétt til að fá allar þær upplýsingar, er hún óskar, um sölu og útflutning fisks, er fiskimálanefnd kann að sjá um sölu á, samkv. 2. gr., og aðgang að skjölum þar að lútandi, enda skal félagið láta fiskimálanefnd fá til umráða nægan fisk til nauðsynlegra tilraunasendinga á nýja markaði og annarar nýbreytni samkvæmt 2. gr.

4. gr.

13. gr. laganna orðist svo:

Stofna skal sjóð, er nefnist fiskimálasjóður, og skal hann vera undir umsjón atvinnumálaráðherra. Fé sjóðsins skal verja samkv. ákvæðum 14. gr. laga þessara.

Afla skal sjóðnum tekna sem hér segir:

Ríkisstjórninni er heimilt að verja úr ríkissjóði allt að 1 milljón króna, og heimilast henni að taka þá upphæð að láni, eða jafngildi hennar í erlendri mynt.

Ennfremur er ríkisstjórninni heimilt, meðan takmarkaður er innflutningur á íslenskum fiski til eins eða fleiri markaðslanda, að ákveða, að við útflutning fisks og fiskafurða, annara en síldarafurða, skuli greiða gjald í sjóðinn, er nemi $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ — hálfum til þrem fjórðu — af hundraði af verðmæti þeirra, miðað við fob-verð. Þó getur ríkisstjórnin ákveðið að undanskilja fisk og fiskafurðir, sem sendar eru til útlanda í tilraunaskyni. Kostnaður við störf fiskimálanefndar greiðist eingöngu af þessu gjaldi.

Við aðrar greiðslur úr fiskimálasjóði skal gæta þess, að minnst jafnhátt framlag komi af þeim hluta sjóðsins, er ríkissjóður leggur fram, og þeim hluta, er greiðist af útfluttum fiskafurðum ár hvert.

Skilagrein fyrir því, hvernig sjóðnum er varið, skal árlega fylgja landsreikningi.

5. gr.

14. gr. laganna orðist svo:

Ríkisstjórninni er heimilt að veita stofnunum, einstaklingum og félögum lán eða styrk úr fiskimálasjóði til þess, er hér greinir:

1. Að stunda veiði með nýjum aðferðum eða leita nýrra aflamiða.
2. Að verka fisk eða aðrar sjávarafurðir með nýjum aðferðum, svo sem með herðingu, hraðfrystingu, niðursuðu o. fl.
3. Að gera tilraunir með útflutning og sölu sjávarafurða á nýja markaðsstaði, svo og til að auka sölu þeirra á hinum eldri.

Ríkisstjórninni er heimilt, ef henta þykir, að fela fiskimálanefnd einni ýmsar framkvæmdir samkvæmt framanskráðu, eftir nánari fyrirætlum ráðherra í hvert sinn.

Fiskimálanefnd annast um veitingu lána og styrkja úr fiskimálasjóði samkv. þessari grein, eftir reglum, er ríkisstjórn setur, að fengnum tillögum fiskimálanefndar, og mega lánin vera vaxtalaus um ákveðið árabil.

6. gr.

15. gr. laganna orðist svo:

Lög nr. 75 29. des. 1934, um markaðs- og verðjöfnunarsjóð, og 1. gr. laga nr. 79 16. apríl 1935, um breyting nokkurra laga, sem varða sölu og meðferð íslenskra afurða, eru úr gildi felld.

7. gr.

15. gr. laganna verður 16. grein og hljóðar svo:

Lög þessi öðlast þegar gildi, og skal að lokinni staðfestingu færa texta þessara breytinga inn í meginmál laga nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl., og gefa út sem ný lög.

120

12. des.

Ákvæði til bráðabirgða.

Fé því, sem til kann að vera í markaðs- og verðjöfnunarsjóði eftir að sjóðurinn hefir innt af hendi áhvílandi skuldbindingar, skal varið til verðjöfnunar milli fiskúttflytjenda, en síðan, ef enn verður afgangur, skipt milli þeirra í réttu hlutfalli við greiðslur þeirra í sjóðinn. Núverandi stjórn markaðs- og verðjöfnunarsjóðs annast úthlutun þessa.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Fredensborg, 12. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

121

12. des.

L Ö G

um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Að Vér samkvæmt 7. gr. laga, dagsettra í dag, um breytingu á lögum nr. 76 29. des. 1934, um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl., höfum látið færa texta þessara breytinga inn í meginmál téðra laga nr. 76, 29. des. 1934, og gefum þau hérmeð út sem ný lög um fiskimálanefnd, útflutning á fiski, hagnýtingu markaða o. fl.

1. gr.

Ríkisstjórnin skipar sjö manna fiskimálanefnd. Skipar atvinnumálaráðherra einn mann, en hinir sex skulu tilnefndir af þessum aðilum, einn af hverjum: Alþýðusambandi Íslands, botnvörpuskipaeigendum, Fiskifélagi Íslands, Landsbanka Íslands, Útvegsbanka Íslands h/f og Sambandi ísl. samvinnufélaga.

Nefndin skal skipuð til þriggja ára í senn, og skulu jafnframt skipaðir jafn margir varamenn eftir tilnefningu sömu aðilja. Nefndarmenn skulu allir vera búsettir í Reykjavík, eða svo nærri, að þeir geti auðveldlega sótt þar fundi. Stofnanir þær, sem tilnefna menn í nefndina, geta þó skipt um aðalmenn og varamenn að ári liðnu frá síðustu tilnefningu, enda komi samþykki ráðherra til.

Nú vanrækir einhver framangreindra stofnana að tilnefna mann í nefndina, og skipar þá ráðherra mann í hans stað.

Nefndin kýs sér formann og varaformann til eins árs í sem.

Nefndin getur ráðið sér fulltrúa til að annast dagleg störf, svo og aðstoðarfólk, eftir því sem nauðsyn krefur. Nefndarkostnaður greiðist úr ríkissjóði.

121

12. des.

2. gr.

Fiskimálanefnd hefir með höndum úthlutun verkunarleyfa, ef þau verða fyrirskipuð. Hún skal gera ráðstafanir til þess, að gerðar séu tilraunir með nýjar veiðiaðferðir og útflutning á fiski með öðrum verkunaraðferðum en nú eru mest tíðkaðar. Hún skal hafa forgöngu um markaðsleit og tilraunir til að selja fisk á nýja markaði og annað það, er lýtur að viðgangi sjávarútvegsins. Getur ríkisstjórnin veitt nefndinni fé úr markaðs- og verðjöfnunar-sjóði í þessu skyni með samþykki sjóðstjórnarinnar.

3. gr.

Enginn má bjóða til sölu, selja eða flytja fisk til útlanda, nema með leyfi atvinnumálaráðherra. Eigi má afgreiða farmskirteini fyrir fisksendingum til útlanda, nema slíkt leyfi liggi fyrir. Leyfi til útflutnings á saltfiski skulu aðeins veitt þeim, sem fengið hafa löggildingu sem saltfiskútflytjendur. Þó getur atvinnumálaráðherra veitt undanþágu fyrir smásendingar af óverkuðum saltfiski, ufsa, keilu og úrgangsfiski, og enn fremur á verkuðum saltfiski til annara landa en aðalmarkaðslandanna.

Atvinnumálaráðherra getur falið fiskimálanefnd úthlutun útflutningsleyfa. Einnig getur ráðherra falið nefndinni eða almennu fiskisölufélagi (sbr. 2. málsg. 4. gr.) framkvæmd þeirra annara starfa, er ráðlegt þykir og undir hann heyra samkvæmt lögum þessum.

4. gr.

Atvinnumálaráðherra löggildir saltfiskútflytjendur, ákveður tölu þeirra og löggildingartíma, allt að fengnum tillögum fiskimálanefndar.

Nú hefir félag fiskframleiðenda fengið löggildingu sem saltfiskútflytjandi og hefir umráð yfir 65% eða meiru af saltfiskframleiðslu landsmanna, og getur þá atvinnumálaráðherra ákveðið að veita því útflutningsleyfi fyrir jafnbáum eða hærri hundraðshluta af framleiðslunni og það hefir umráð yfir, en fullnægja skal félagið þeim skilyrðum, er hér fara á eftir, sé það eigi stofnað og starfrækt samkvæmt lögum nr. 36 27. júní 1921, um samvinnufélög: Félagið skal vera opið fiskframleiðendum þannig, að skrásett samlagsfélög þeirra, sem ná yfir eina eða fleiri veiðistöðvar eða tiltekin svæði, samvinnufélög og sambönd þeirra, sem selja fisk meðlima sinna, samvinnuútgerðarfelög og útgerðarfyrirtæki bæjar- og sveitarfélaga hafi rétt til þátttöku og til að senda fulltrúa á fundi þess, enda hafi hvert þeirra til umráða að minnsta kosti 1000 skpd. saltfisks. Önnur útgerðarfelög, einstakir útgerðarmenn og fiskeigendur skulu og eiga rétt til að

121 gerast meðlimir og mæta eða láta mæta á fundum félagsins, ef þeir ráða yfir
 12. des. að minnsta kosti 1500 skpd. saltfisks. Æðsta vald í félagsmálum sé hjá félagsfundum. Aðalfundur sé haldinn ár hvert, og kýs hann stjórn félagsins, úrskurðar reikninga þess og kveður á um starfsemi þess. Stjórnin ræður framkvæmdarstjóra. Nú ákveður atvinnumálaráðherra, að félaginu skuli veitt útflutningsleyfi fyrir meiru en 65% af saltfiskframleiðslunni, og hefir hann þá rétt til að tilnefna eða skipa 2 menn í stjórn þess til viðbótar hinum félagskosnu. Hver þátttakandi hefir eitt atkvæði á félagsfundum og auk þess viðbótaratkvæði, er miðist að nokkru leyti við það fiskmagn, er hann hefir umfram tilskilið lágmark, þannig, að viðbótaratkvæðisréttur þeirra, sem geta orðið þátttakendur með 1000 skpd., verði jafnan minnst þeim mun riflegri en hinna, sem svarar til mismunar á tilskildu lágmarksfiskmagni. Enginn þátttakandi má fara með meira en 8% af atkvæðamagni félagsins fyrir sjálfan sig og aðra. Sama gildir um atkvæðisrétt innan félaga, sem eru þátttakendur.

Þeir, sem kynnu að fá löggildingu til útflutnings á eftirstöðvum fiskmagnsins, skulu uppfylla skilyrði síðustu málsgreinar þessarar greinar, enda skulu þeir hlíta fyrir mælum atvinnumálaráðherra um framboð, lágmarksverð og útflutningstíma á saltfiski.

Ef ekkert almennt félag fiskframleiðenda, sem ræður yfir fiskmagni því, sem að framan greinir, sækir um löggildingu, getur atvinnumálaráðherra lög-gilt tiltekna tölu saltfiskútflytjenda, enda hafi hver þeirra til umráða að minnsta kosti 20000 skpd. af fiski og fullnægi ákvæðum laga nr. 52 27. júní 1925, um verzlunaratvinnu, ef um einstakling er að ræða, eða ef um félag er að ræða, að það sé skrásett lögum samkvæmt sem hlutafélag, samvinnufélag eða sölusamlag fiskframleiðenda, opið öllum fiskframleiðendum.

5. gr.

Þeir, sem samkvæmt síðustu málsg. 4. gr. fá löggildingu atvinnumálaráðherra sem útflytjendur, verða að skuldbinda sig til að hlíta fyrir mælum fiskimálanefndar um framboð og lágmarksverð á fiski, sem seldur er til útlanda, um skiptingu markaðsstaða, útflutningstíma, afhendingu gjaldeyris og annað það, sem nefndin setur að skilyrði fyrir veitingu útflutningsleyfa samkvæmt lögum þessum. Með reglugerð má ákveða, að fiskútflytjendur skuli skyldir að taka fisk til sölu af framleiðendum, gegn hæfilegri hámarkspóknun, og annað það, sem greiðir fyrir því, að allir fiskframleiðendur njóti sem fyllsts jafnréttis um sölu framleiðslu sinnar.

6. gr.

Útflytjendur eru skyldir að gefa fiskimálanefnd allar upplýsingar, sem hún óskar, um allt, sem snertir sölu og útflutning fiskjar, og hefir nefndin frjálsan aðgang að verzlunarbókum og skjölum þeirra hér að lútandi. Nefndin er bundin þagnarheiti um viðskiptamál útflytjenda, er hún verður áskynja

um á þennan hátt. Er nefndinni skylt að gefa atvinnumálaráðherra þær skýrslur, er hún telur nauðsynlegt til að varðveitt verði jafnrétti fiskframleiðenda.

121
12. des.

Nú ákveður atvinnumálaráðherra að veita félagi fiskframleiðenda samkvæmt 2. málsgrein 4. gr. útflutningsleyfi fyrir 65% eða meiru af saltfiskframleiðslunni, og á þá stjórn félagsins rétt til að fá allar þær upplýsingar, er hún óskar, um sölu og útflutning fisks, er fiskimálanefnd kann að sjá um sölu á, samkv. 2. gr., og aðgang að skjölum þar að lútandi, enda skal félagið láta fiskimálanefnd fá til umráða nægan fisk til nauðsynlegra tilraunasendinga á nýja markaði og annarar nýbreytni samkvæmt 2. gr.

7. gr.

Nú verður það nauðsynlegt að dómi fiskimálanefndar, til þess að tryggja sölu á fiskframleiðslu landsmanna, að takmarka veiði, og getur þá atvinnumálaráðherra, eftir tillögum nefndarinnar, mælt svo fyrir með reglugerð, að takmarka skuli veiði verðlitis fiskjar, svo og að banna megi eða draga úr aukningu fiskiskipaflotans og úrskurða um það, hvar aukning megi eiga sér stað.

8. gr.

Ef atvinnumálaráðherra mælir svo fyrir, skulu allir fiskframleiðendur fyrir þann tíma, er fiskimálanefnd ákveður, sækja um verkunarleyfi til fiskimálanefndar. Í leyfisbeiðnum skulu fiskframleiðendur tilgreina tölu, einkennis-tölur og stærð fiskiskipa, sem þeir ætla að halda til veiða næsta ár, og áætla afla. Skulu framleiðendur skyldir að láta nefndinni í té allar upplýsingar, sem hún krefst og stuðlað geta að því að áætla veiðina sem næst sanni, og ennfreður gefa nefndinni mánaðarlega nákvæmar aflskýrslur, eftir að veiði byrjar ár hvert, og jafnframt tilgreina, hver hafi fiskinn til sölumeðferðar.

Í leyfisbeiðni skal tekið fram, hvernig framleiðandi óskar að verka afla sinn.

9. gr.

Fiskimálanefnd úthlutar verkunarleyfum, og skal, eftir því sem við verður komið, úthluta leyfum eftir óskum fiskframleiðenda. Nú er, að dómi nefndarinnar, ekki líklegt, að hægt verði að selja alla fiskframleiðslu landsmanna með þeirri verkun, sem framleiðendur óska, vegna innflutningstakmarkana í markaðslöndunum, og getur þá nefndin ákveðið, að tiltekinn hluti af afla fiskframleiðenda skuli seldur í því ásigkomulagi og með þeirri verkun, sem hún álitur, að tryggi það bezt, að fiskmarkaðurinn komi að sem fyllstum notum. Skal nefndin hafa um þetta sem nánasta samvinnu við fiskframleiðendur og útflytjendur.

10. gr.

Ráðherra setur með reglugerð nánari fyrirmæli um framkvæmd undanfarandi ákvæða, svo sem að hver fiskeigandi beri ábyrgð á gæðum síns fiskjar, ákvæði um jafnaðarverð á fiski sömu gæða, umboðslaun til að standast kostnað við sölu og öll þau atriði önnur, er hann telur þurfa.

121

12. des.

Brjóti löggiltur útflytjandi ákvæði laga þessara eða reglugerða, sem settar eru samkvæmt þeim, getur atvinnumálaráðherra svipt hann löggildingu og kært hann til fjársekta.

12. gr.

Nú telur ríkisstjórnin og fiskimálanefnd, með tilliti til markaðslanda og innanlandsástands, að betur muni notast útflutningsmöguleikarnir með því að taka upp einkasölu á saltfiski, og getur ríkisstjórnin þá, með samþykki fiskimálanefndar, ef félag fiskframleiðenda, sem uppfyllir ákvæði 2. málsg. 4. gr. æskir þess, veitt því um ákveðinn tíma einkarétt til að selja og flytja saltfisk til útlanda.

Sé slíkur félagsskapur fiskframleiðenda eigi til, getur ríkisstjórnin falið fiskimálanefnd einkasölu á fiski til útlanda, enda komi samþykki nefndarinnar til. Ræður þá fiskimálanefnd þrjá framkvæmdarstjóra til þess að annast fisksölu og gerir aðrar þær ráðstafanir, sem nauðsyn krefur. Skal með reglugerð, er atvinnumálaráðherra gefur út, ákveða fyrirkomulag einkasölu, verksvið framkvæmdarstjórnar og annað það, er leiðir af ákvæðum þessarar greinar.

Sé fiskimálanefnd falin einkasala á fiski, telst kostnaður við störf hennar með rekstrarkostnaði einkasölu.

Nú verður slík einkasala fyrirskipuð, og skal þá ríkisstjórnin gefa fiskframleiðendum kost á að taka hana í sínar hendur þegar er stofnað verður félag fiskframleiðenda, er fullnægir 2. málsg. 4. gr.

13. gr.

Stofna skal sjóð, er nefnist fiskimálasjóður, og skal hann vera undir umsjón atvinnumálaráðherra. Fé sjóðsins skal verja samkv. ákvæðum 14. gr. laga þessara.

Afla skal sjóðnum tekna sem hér segir:

Ríkisstjórninni er heimilt að verja úr ríkissjóði allt að 1 milljón króna, og heimilast henni að taka þá upphæð að láni, eða jafngildi hennar í erlendri mynt.

Ennfremur er ríkisstjórninni heimilt, meðan takmarkaður er innflutningur á íslenskum fiski til eins eða fleiri markaðslanda, að ákveða, að við útflutning fisks og fiskafurða, annara en sildarafurða, skuli greiða gjald í sjóðinn, er nemi $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ — hálfum til þrem fjórðu — af hundraði af verðmæti þeirra, miðað við fob-verð. Þó getur ríkisstjórnin ákveðið að undanskilja fisk og fiskafurðir, sem sendar eru til útlanda í tilraunaskyni. Kostnaður við störf fiskimálanefndar greiðist eingöngu af þessu gjaldi.

Við aðrar greiðslur úr fiskimálasjóði skal gæta þess, að minnst jafnhátt framlag komi af þeim hluta sjóðsins, er ríkissjóður leggur fram, og þeim hluta, er greiðist af útfluttum fiskafurðum ár hvert.

Skilagrein fyrir því, hvernig sjóðnum er varið, skal árlega fylgja landsreikningi.

14. gr.

121

12. des.

Ríkisstjórninni er heimilt að veita stofnunum, einstaklingum og félögum lán eða styrk úr fiskimálasjóði til þess, er hér greinir:

1. Að stunda veiði með nýjum aðferðum eða leita nýrra aflamiða.
2. Að verka fisk eða aðrar sjávarafurðir með nýjum aðferðum, svo sem með herðingu, hraðfrystingu, niðursuðu o. fl.
3. Að gera tilraunir með útflutning og sölu sjávarafurða á nýja markaðsstaði, svo og til að auka sölu þeirra á hinum eldri.

Ríkisstjórninni er heimilt, ef henta þykir, að fela fiskimálanefnd einni ýmsar framkvæmdir samkvæmt framanskráðu, eftir nánari fyrirmælum ráðherra í hvert sinn.

Fiskimálanefnd annast um veitingu lána og styrkja úr fiskimálasjóði samkvæmt þessari grein, eftir reglum, er ríkisstjórn setur, að fengnum tillögum fiskimálanefndar, og mega lánin vera vaxtalaus um ákveðið árabil.

15. gr.

Lög nr. 75 29. des. 1934, um markaðs- og verðjöfnunarsjóð, og 1. gr. laga nr. 79 16. apríl 1935, um breyting nokkurra laga, sem varða sölu og meðferð íslenzkra afurða, eru úr gildi felld.

16. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Ákvæði til bráðabirgða.

Fé því, sem til kann að vera í markaðs- og verðjöfnunarsjóði eftir að sjóðurinn hefir innt af hendi áhvílandi skuldbindingar, skal varið til verðjöfnunar milli fiskútflytjenda, en síðan ef enn verður afgangur, skipt milli þeirra í réttu hlutfalli við greiðslur þeirra í sjóðinn. Núverandi stjórn markaðs- og verðjöfnunarsjóðs annast úthlutun þessa.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Fredensborg, 12. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og Innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

122

27. des.

L Ö G

um heimild fyrir veðdeild Landsbanka Íslands til að gefa út
nýja flokka bankavaxtabréfa.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Veðdeild Landsbankans skal vera heimilt að gefa út bankavaxtabréf, allt
að 12 milljónum króna. Vaxtabréfunum má skipta í flokka, og nefnist sá þeirra,
er fyrst kemur til framkvæmda, 11. flokkur veðdeildarinnar, og hinir í áfram-
haldandi töluröð þar á eftir. Fjármálaráðherra ákveður, hvenær hverjum
flokki skuli lokið, er stjórn Landsbankans hefir gert tillögur um það. Heim-
ilt er, með samþykki fjármálaráðherra, að hafa 2 flokka með mismunandi
vöxtum starfandi í senn. En eigi má hvor flokkur vera stærri en 5 milljónir
króna.

2. gr.

Veðdeildin gefur út skuldabréf, er hljóða á handhafa (bankavaxtabréf),
en nafnskrá má þau í bókum bankans. Stjórn Landsbankans kveður á um
lögun, útlit og fjárhæð bankavaxtabréfanna. Fjármálaráðherra og bankastjór-
ar Landsbankans undirskrifa bankavaxtabréfin.

Aldrei má gefa meira út af bankavaxtabréfum en nemur fjárhæð þeirri,
er veðdeildin á í veðskuldabréfum.

3. gr.

Auk veðskuldabréfa þeirra, sem veðdeildin fær frá lántakendum, skal
trygging fyrir vaxtabréfum þessara flokka vera:

1. Varasjóður hvers flokks.
2. Sameiginleg ábyrgð lántakenda, er nemi allt að 10%, sbr. 8. gr.
3. Ábyrgð ríkissjóðs.

Ef taka þarf til trygginganna 1—3, skal gera það í þeirri röð, sem að ofan
er greint.

4. gr.

Í reglugerð fyrir hvern flokk, er bankastjórnin semur og ráðherra stað-
festir, skal ákveðið, hversu háum vöxtum skuli svarað af bankavaxtabréfun-

um og hvar þeir skuli greiðast, svo og hvernig haga skuli auglýsingum um greiðslu þeirra. **122**

27. des.

Vaxtamiðar, sem komnir eru í gjalddaga, skulu gjaldgengir til lúkningar sköttum og öðrum gjöldum ríkissjóðs, og skulu gjaldheimtumenn ríkissjóðs innleysa þá, ef þeir hafa fé fyrir hendi, er greiðast á í ríkissjóð.

5. gr.

Veðdeildin er undanþegin öllum tekjuskatti, útsvari, stimpilgjaldi og öðrum sköttum. Svo á hún rétt til að fá ókeypis eigna- og veðbókavottorð, til afnota fyrir sjálfa sig.

6. gr.

Fé veðdeildarflokkanna má lána gegn veði í jarðeignum, erfðafestulöndum og húseignum með lóð, eftir því sem nánar verður ákveðið í reglugerð, en gegn veði í húseignum því aðeins, að þær séu váttryggðar í váttryggingarstofnun, er bankastjórnin telur góða og gilda.

Lánsupphæð má ekki fara fram úr $\frac{3}{4}$ af virðingarverði fasteignarinnar.

7. gr.

Eignir þær, sem veðdeildarflokkarnir taka að veði, skal á kostnað lánpæga virða á þann hátt, er nánar verður tiltekið í reglugerð fyrir flokkana. Í reglugerðinni má meðal annars ákveða, að stjórn Landsbankans megi nefna til þá menn, er virða skuli veðin, og að hreppsnefnd eða bæjarstjórn sú, er í hlut á, samþykki virðinguna. Svo skal lántakandi, að minnsta kosti á hverjum fimm ára fresti, meðan lánið stendur, sýna skirteini, sem bankastjórnin tekur gild, fyrir því, að veðið hafi eigi rýrnað í verði, svo að veðdeildarflokknum geti verið nein hættu búin. Láti lántakandi farast fyrir að senda bankastjórn Landsbankans þetta skirteini, má stjórn bankans láta skoðunargerð af innanhéraðsmönnum fram fara á kostnað lántakanda.

8. gr.

Lántakendur veðdeildarflokkanna skulu, auk þess að bera ábyrgð á sínum eigin skuldum, ábyrgjast sameiginlega (in solidum) skuldbindingar hvers flokksins, þó eigi meira en 10% af því, sem lán þeirra námu á síðasta gjalddaga, áður en taka þurfti til ábyrgðarinnar. Skal í reglugerð deildarinnar ákveða, hvenær grípa skuli til þessarar sameiginlegu ábyrgðar og hvernig henni að öðru leyti skuli vera fyrir komið.

9. gr.

Eigi má lána nema gegn 1. veðrétti. Minnsta lán skal vera 300 kr., og skulu lán jafnan standa á hundraði króna.

Lánstíminn má vera allt að 40 árum, sé veðið jarðeign eða vandað steinsteypuhús eða steinhús, og allt að 30 árum, sé veðið vandað timburhús.

122

27. des.

10. gr.

Lán þau, sem veðdeildin veitir, má hún greiða í bankavaxtabréfum sínum eftir ákvæðisverði þeirra, en lánþegi hefir rétt til að heimta, að bankastjórnin annist um að koma bankavaxtabréfunum í gjalddanga peninga endurgjaldslaust, ef þess er kostur, en borga verður hann kostnað þann, sem af því leiðir, og verðfall.

Veðdeildin hefir þó jafnan rétt til að greiða lánin í peningum með þeirri upphæð, sem hún getur fengið fyrir þau, að fráðregnum öllum kostnaði. Semja má um sölu bankavaxtabréfa þessara flokka fyrirfram í einu eða fleiru lagi, enda samþykki fjármálaráðherra söluverðið.

11. gr.

Hver lántakandi skal greiða 1% af lánsupphæðinni í varasjóð flokksins um leið og hann tekur lánið.

Þó er heimilt að ákveða í reglugerð, að lántökugjaldið greiðist í tvennu eða fernu lagi.

Heimilt er veðdeildinni við hver eigendaskipti að heimta lánið borgað aftur að öllu eða nokkru leyti.

Verði eigendaskipti að fasteign, sem veðsett er veðdeildinni, skal kaupandi þegar um leið og kaupin gerast tilkynna veðdeildinni eigendaskiptin.

12. gr.

Vilji nýr kaupandi taka að sér greiðslu á láni úr þessum flokkum, skal hann leita samþykkis landsbankastjórnarinnar um það. Samþykki hún, að hinn nýi kaupandi taki lánið að sér, skal hann innan sex mánaða frá kaupdegi sanna eignarrétt sinn fyrir bankastjórninni og taka lánið að sér.

13. gr.

Lánum þeim, sem veðdeildin veitir, má hún ekki segja upp, meðan lánþegi gegnir að öllu leyti skyldum þeim, sem hann hefir undirgengið. En ef ákvæðisgjöld hans verða ekki greidd á réttum gjalddaga, eða veðið gengur svo úr sér, að það er eigi lengur svo tryggjandi sem vera skal, eða haldi skuldunautur ekki vátryggðum húseignum, er að veði eru og talin eru með í matinu, eða falli á veðið eftirstöðvar af sköttum eður afgjöldum, er ganga fyrir kröfum veðdeildarinnar, eða nýr kaupandi vanrækir að taka lán að sér, er bankastjórninni heimilt að telja eftirstöðvar lánsins komnar í gjalddaga undir eins án uppsagnar.

14. gr.

Skuldunautar veðdeildarinnar skulu greiða vexti, afborganir og tillög til að borga kostnað við þessa flokka og til varasjóðs í einu lagi með jafnri upphæð samtals hvern gjalddaga. Árlegt tillag til að borga kostnað við flokkana og til varasjóðs er ½% á ári af upphæð lánsins eins og það var fyrir hvern gjalddaga. Á ákveðnum gjalddögum má hver lántakandi, án undangenginnar

uppsagnar, greiða aukaafborganir af skuld sinni, þó svo, að ávallt standi á 100 krónum, eða endurborga hana að öllu leyti. Gjald þetta má hann greiða með bankavaxtabréfum hlutaðeigandi flokks, eftir ákvæðisverði þeirra. Á öðrum tíma árs má og borga lán að fullu, ef bankastjórnin samþykkir, þó því aðeins, að það sé veðdeildarflokknum að skaðlausu. 122
27. des.

15. gr.

Heimilt er í reglugerð að ákveða dráttarvexti á afborgunum og vöxtum, sem ekki greiðast á gjalddaga.

16. gr.

Afborgunum þeim og endurborgunum, er greiddar eru í peningum á hverjum gjalddaga, skal varið til að innleysa skuldabréf þau, er hlutaðeigandi veðdeildarflokkur hefir gefið út, eftir hlutkesti, sem notarius publicus hefir umsjón með og fram fer í viðurvist tveggja manna; annan kveður ráðherra til þess, hinn bankastjórnin. Þá er hlutkesti hefir fram farið, skal auglýsa með níu mánaða fyrirvara tölurnar á bankavaxtabréfum þeim, er upp hafa komið til innlausnar, og á hverjum gjalddaga þau verði útborguð. Nánari ákvæði um auglýsingar þessar skal setja í reglugerð veðdeildarflokkanna. Bankinn má og á þann hátt og með þeim fyrirvara, er áður segir, innleysa bankavaxtabréf í stærri stíl.

17. gr.

Eigendur bankavaxtabréfa þeirra, er innleysa skal, geta, gegn því að afhenda þau með vaxtamiðum, er þeim fylgja, fengið útborgaðan höfuðstól þeirra á ákveðnum gjalddaga, og er eigi skylt að greiða vexti af höfuðstólnum upp frá því. Sama rétt hafa handhafar bréfanna, þótt eigi séu eigendur.

18. gr.

Höfuðstóll og vaxtafé, sem komið er í gjalddaga til útborgunar, rennur í varasjóð hlutaðeigandi veðdeildarflokks, sé þess eigi vitjað innan 20 ára frá gjalddaga.

19. gr.

Nú glatast bankavaxtabréf, sem nafnskráð er í bókum veðdeildarinnar, og getur þá bankastjórnin innkallað handhafa bréfsins með 12 mánaða fyrirvara, með auglýsingu, er birt sé þrisvar sinnum samfleytt í blaði því á Íslandi, er flytur opinberar auglýsingar, og í samsvarandi auglýsingablöðum erlendis, þar sem ætla má, að bréfin séu í umferð. Ef enginn gefur sig fram með bréfið í tæka tíð, getur bankastjórnin útgefið handa hinum skráða eiganda þess nýtt bankavaxtabréf með sömu upphæð sem það, er glataðist, án þess nokkur annar, er bankavaxtabréfið kann að hafa verið afsalað, geti þar fyrir búið kröfu á hendur veðdeildinni. — Um ógilding annara bankavaxtabréfa fer eftir almennum lögum.

122

27. des.

Bankavaxtabréf þau, er innleyst hafa verið með hlutkesti, eða hafa verið notuð til að borga eða afborga lán, má eigi frammar setja í veltu, heldur skal ónýta þau undir eins ásamt vaxtamiðum og stofnum þeirra, á þann hátt, að þau með því verði ógild, og leggja þau til geymslu í fjárhirzlu deildarinnar, og svo skal við lok næsta reikningsárs brenna þau í viðurvist endurskoðenda ásamt vaxtamiðum þeim, er innleystir hafa verið það reikningsár.

21. gr.

Vaxtamiða og vaxtabréf, sem komin eru í gjalddaga, skal borga út í veðdeildinni í Reykjavík.

Í reglugerð veðdeildarflokkanna skal ákveða, á hvern hátt borga skuli út erlendis vaxtamiða og bankavaxtabréf, sem komin eru í gjalddaga.

22. gr.

Þegar lán er komið í gjalddaga (sbr. 13. gr.), hefir veðdeildin heimild til að láta selja veðið við opinbert uppboð, án undanfarandi dóms, sáttar eða fjárnáms, samkvæmt ákvæðum í tilskipun um fjárforráð ómyndugra, 18. febr. 1847, 10. gr., eða láta leggja það veðdeildinni út til eignar, ef þörf er á. — Veðdeildin þarf ekki að láta neinn vera fyrir sína hönd við uppboðið, og skal þar ekki taka mótmæli skuldunauts til greina, nema þau séu auðsjáanlega á rökum byggð, og eigi er heldur hægt að stöðva eða ónýta uppboðið með neinskonar dómskoti.

Veðdeildin hefir aftur á móti ábyrgð á því, að skuldin sé rétt og komin í gjalddaga, og skuldunaut er frjálst að höfða mál til endurgjalds á öllu því, er hann hefir skaðast á uppboðinu, og öllum málskostnaði að skaðlausu. Veðdeildin getur löglega samið svo um við skuldunauta sína, að uppboð á veðsettum fasteignum megi fram fara í skrifstofu uppboðshaldara.

23. gr.

Fé ómyndugra manna og opinberra stofnana og sjóða má verja til að kaupa bankavaxtabréf þessara veðdeildarflokka, en þó eigi hærra verði en skráðu gangverði, og aldrei hærra en ákvæðisverð þeirra er.

24. gr.

Þá er lokið er skuldbindingum hvers þeirra veðdeildarflokka, er stofnaðir verða samkvæmt lögum þessum, rennur varasjóður hans til næsta flokks, og svo áfram. Þegar lokið er skuldbindingum síðasta flokksins, rennur varasjóðurinn til þess eða þeirra veðdeildarflokka eða veðlánsstofnana, sem stofnsettar verða til að halda áfram veðlánastarfseminni eftir að lokið er síðasta flokki samkvæmt þessum lögum. Verði slíkum nýjum flokkum eða veðlánsstofnunum fengin aðgreind starfssvið, skiptist varasjóðurinn milli þeirra, svo að hvert starfssvið njóti réttar itölu þeirrar, er varasjóðnum hefir þaðan aflast.

25. gr.

122

Veðdeildinni skal stjórnað af stjórn Landsbankans, og reikningar hennar endurskoðaðir af endurskoðendum þess banka.

27. des.

26. gr.

Lög þessi ganga í gildi nú þegar.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 27. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

123

um gelding húsdýra.

27. des.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Gelding húsdýra, sem eldri eru en veturgömul, skal framkvæmd af dýralæknum eða sérstökum geldingamönnum, sem með vottorði frá héraðslækni eða dýralækni sanna, að þeir hafi lært að fara með staðdeyfingarlyf eða svæfingarlyf og aflað sér þeirrar þekkingar og leikni, sem nauðsynleg er til að inna verk-ið vel af hendi.

2. gr.

Sýslunefndir sjá um, að nægilega margir geldingamenn séu í hverri sýslu og setur þeim skipunarbréf, er gefur rétt til starfa innan sýslu, en eigi annarsstaðar. Ákvæði þetta skerðir þó eigi réttindi skipaðra dýralækna.

3. gr.

Póknun fyrir verk sitt ber geldingamönnum, öðrum en dýralæknum, samkvæmt gjaldskrá, er sýslunefndir setja, hver fyrir sína sýslu.

123

27. des.

4. gr.

Húsdýr þau, er um getur í 1. gr., skal staðdeyfa eða svæfa áður en gelding fer fram. Til geldingar á yngri húsdýrum skal nota Burdizzo geldingatöng eða aðrar tengur af eigi lakari gerð.

Landbúnaðarráðherra setur reglur um sölu og afhending deyfingarlyfja. Hann hlutast og til um, að dýralæknar landsins gefi mönnum kost á því að læra geldingar og meðferð deyfingarlyfja.

5. gr.

Brot gegn lögum þessum varða sektum til ríkissjóðs, 50—500 kr., nema þyngri refsing liggi við samkvæmt öðrum gildandi lögum. Mál út af brotum skulu sæta meðferð almennra lögreglumála.

6. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1936, en framkvæmd þeirra má fresta til 1. maí 1937, að svo miklu leyti sem skortur hæfra geldingamanna gerir það nauðsynlegt.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 27. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Hermann Jónasson.

124

31. des.

L Ö G

um bæjargjöld á Ísafirði.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Fé það, sem þarf til að standa straum af útgjöldum Ísafjarðarkaupstaðar, skal, að því leyti, sem aðrar tekjur hrökkva ekki til, fengið með því að leggja gjald á allar fasteignir í lögsagnarumdæminu, hús, bryggjur, uppfyllingar,

lóðir, byggðar og óbyggðar o. s. frv., að undanskildum fasteignum ríkissjóðs 124
og bæjarsjóðs, kirkjum, sjúkrahúsum, skólahúsum, bókasafnshúsum og öðr- 31. des.
um menningar- og líknarstofnunum.

2. gr.

Fasteignagjaldið skal vera:

- a. Af húsum og bryggjum 0.4%—1%.
- b. Af lóðum og öðrum fasteignum 0.1%—1%.
- c. Af lóðum og löndum, sem með sérstökum samningi við bæjarstjórn eða með samþykki hennar eru ætlaðar til ræktunar, fiskreita eða annara hliðstæðra afnota, og ekki eru byggingarlóðir, 0,1%.

Gjaldið skal miða við fasteignamat, og skal það vera mismunandi, eftir því til hvers eignirnar eru notaðar, og af húsum enn fremur mismunandi eftir verðmæti þeirra, miðað við fasteignamatsverð og íbúafjölda, allt eftir nánari fyrir- mælum í reglugerð.

3. gr.

Gjalddagi á gjöldum samkv. 1. og 2. gr. er 1. febrúar ár hvert, og hvíla gjöldin sem lögveð á fasteign þeirri, sem þau eru lögð á, og skulu ásamt dráttarvöxtum í tvö ár frá gjalddaga ganga fyrir öllum öðrum kröfum á eigninni.

Brenni hús eða skattskyldt mannvirki eyðileggist, hafa þessi gjöld forgangs- rétt í bruna- eða skaðabótum.

4. gr.

Séu gjöld þessi ekki greidd áður en 2 mánuðir eru liðnir frá gjalddaga, skal eigandi fasteignar greiða bæjarsjóði dráttarvexti, er nemi einum af hundraði fyrir hvern mánuð eða hluta úr mánuði, er liður frá gjalddaga, unz gjaldið er að fullu greitt.

5. gr.

Bæjarstjórn Ísafjarðar setur með reglugerð, er atvinnumálaráðherra staðfestir, nánari fyrirmæli um gjöld þessi, eftir því sem þurfa þykir.

6. gr.

Lög þessi öðlast gildi nú þegar, og er þá jafnframt úr gildi numin 18. gr. laga um bæjarstjórn á Ísafrði.

Bráðabirgðaákvæði.

Fasteignagjald samkv. lögum þessum greiðist hið fyrsta sinn árið 1936, og er gjalddagi þess ákveðinn hinn 1. júlí það ár.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

125

31. des.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 52 8. sept. 1931 [Útflutningsgjald af sild o. fl.].

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Aftan við 2. gr. laganna bætist ný málsgrein, svo hljóðandi:

Á sama hátt má endurgreiða innflutningstoll af sykri, sem notaður er við verkun þorskhrogna (gotu) til útflutnings, enda sé sannað með vottorði fiskimatsmanns, um hve mikið sykurmagn sé að ræða.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

126

31. des.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 73 29. des. 1934, um breyting á 1. gr. tolllaga.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

1. gr. 7. b. í lögum nr. 73 29. desember 1934 hljóði svo:
Af vindlingum (sigarettum) kr. 20.80 af hverju kg.

2. gr.

126

Lög þessi öðlast gildi 1. jan. 1936, og gilda svo lengi sem rikiseinkasala er á tóbaki. 31. des.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

127

um breyting á lögum nr. 50 31. maí 1927, um gjald af innlendum tollvörutegundum. 31. des.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

Aftan við 4. gr. laganna bætist:

Þær innlendar tollvörutegundir, sem fluttar eru til útlanda, til sölu þar, skulu þó undanþegnar að öllu leyti því gjaldi, sem lög þessi ákveða.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

128

31. des.

L Ö G

um bráðabirgðatekjuöflun ríkissjóðs.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Péttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

Til þess að greiða með sérstök framlög úr ríkissjóði til atvinnuveganna,
verklegra framkvæmda, nýbýlamyndunar og alþýðutrygginga er ríkisstjórninni
heimilt að afla tekna á þann hátt, er greinir hér á eftir.

2. gr.

Með því að leggja á tekjuskatt á árinu 1936 eftir þeim skattstiga, sem
hér fer á eftir, í stað þess skattstiga, sem greinir í 6. gr. laga nr. 6 9. jan. 1935,
um tekjuskatt og eignarskatt, og þess viðauka, sem heimilaður er í 1. gr. laga
nr. 82 26. apríl 1935:

Af 1000– 2000 kr. skattskyldum tekjum greiðast 10 kr. af				1000 kr. og 2% af afg.			
— 2000– 3000 —	—	—	30	— 2000 —	—	5—	—
— 3000– 4000 —	—	—	80	— 3000 —	—	7,5—	—
— 4000– 5000 —	—	—	155	— 4000 —	—	10—	—
— 5000– 6000 —	—	—	255	— 5000 —	—	15—	—
— 6000– 7000 —	—	—	405	— 6000 —	—	20—	—
— 7000– 8000 —	—	—	605	— 7000 —	—	30—	—
— 8000– 9000 —	—	—	905	— 8000 —	—	31—	—
— 9000– 10000 —	—	—	1215	— 9000 —	—	31,5—	—
— 10000– 11000 —	—	—	1530	— 10000 —	—	32—	—
— 11000– 12000 —	—	—	1850	— 11000 —	—	33—	—
— 12000– 13000 —	—	—	2180	— 12000 —	—	34—	—
— 13000– 14000 —	—	—	2520	— 13000 —	—	35—	—
— 14000– 15000 —	—	—	2870	— 14000 —	—	36—	—
— 15000– 16000 —	—	—	3230	— 15000 —	—	37—	—
— 16000– 18000 —	—	—	3600	— 16000 —	—	38—	—
— 18000– 20000 —	—	—	4360	— 18000 —	—	39—	—
— 20000– 22000 —	—	—	5140	— 20000 —	—	40—	—
— 22000– 24000 —	—	—	5940	— 22000 —	—	41—	—
— 24000– 26000 —	—	—	6760	— 24000 —	—	42—	—
— 26000– 28000 —	—	—	7600	— 26000 —	—	42—	—
— 28000 og þar yfir	—	—	8460	— 28000 —	—	44—	—

Af skattskyldum tekjum þeirra félaga, er um ræðir í 3. gr. b-lið laga nr. 6 128
9. janúar 1935, greiðist 10%, ef skattskyldar tekjur þeirra nema 7000 kr. eða 31. des.
þar yfir.

Sá skattauki, sem lagður kann að verða á 6000 króna skattskyldar tekjur eða þar yfir samkvæmt þessum lögum, skiptist í tvo jafna hluta, og skal öðrum hlutanum varið til þeirra framkvæmda, sem taldar eru í 1. gr., en hinn hlutinn skal renna til bæjar- eða sýslusjóðs kaupstaðar þess eða þeirrar sýslu, þar sem skatturinn er á lagður.

3. gr.

Með því að innheimta á árinu 1936 gjald til ríkissjóðs af vörum þeim, sem fluttar eru hingað til lands og ekki eru undanþegnar því í þessum lögum. Gjaldið skal greiða af innkaupsverði varanna, kominna um borð í skip, sem flytja á vörurnar hingað til lands. Skal hlutaðeigandi lögreglustjóri, í Reykjavík tollstjóri, stimpla á þann hátt, er ræðir um í lögum nr. 75 27. júní 1921, innkaupsreikninga yfir vörurnar með þeim hundraðshlutum í gjald af innkaupsverðinu, sem hér greinir:

1. Með 2% stimplast reikningar yfir allar aðrar vörur en þær, sem tilgreindar eru í 2., 3. og 4. tölulið hér á eftir, eða eru sérstaklega undanþegnar samkv. næstsíðustu málsg. þessarar greinar.
2. Með 5% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur: Bifhjól, blákka, borðbúnaður, annar en sá, er fellur undir 4. tölulið þessarar greinar. Burstavörur, búsaðhöld allskonar, eldhúsaðhöld allskonar, fólksflutningsbifreiðar, fægiefni allskonar, glervarningur, greiður, hreinlætisvörur allskonar, húsgögn og húsgagnahlutar, kaffi, lásar, skrár, lamir og tilheyrandi, leirvarningur, postulínsvarningur, ræstiduft, sápa allskonar, sápuþuft og spænir. Smávarningur úr alpakka, alumíníum, beikalít, beini, blýi, eir, hvítmálmi, járn, látúni, málmblandingi, steintegundum, tini og tré. Speglar, stívelsi, straubretti, straujárn, syk, tauklemmur, taurullur, tausnútur, tauvindrur, vogir og tilheyrandi, þvottabretti og þvottaefni allskonar.
3. Með 10% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur: Fatnaður allskonar, band, garn, kakaó, kryddvörur, sagó, skófatnaður annar en gúmmískófatnaður. Sýróp, te, vefnaðarvörur og vefnaður allskonar. Þó er vefnaður og fatnaður, sem tilgreindur er í viðskiptasamningi við Breta, undanþeginn þessum lið, svo lengi sem sá samningur er í gildi.
4. Með 25% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur: Ávaxtamauk, ávaxtasulta, ávextir niðursoðnir, ávextir nýir, ávextir þurrkaðir, brjóstsýkur, grænmeti niðursoðið, grænmeti nýtt, grænmeti þurrkað, gullvarningur, gull og silfur óunnið, hljóðfæri og músikvörur, konfekt, leðurvörur, platinuvarningur, silfurvarningur, snyrtivörur, súkkulaði, úr og klukkur, vörur úr gull, silfur- og platinu-pletti.

Undanþegnar gjaldi eru vörur þær, er nú skal greina: Áburðarefni, akkeri og akkerisfestar, baðlyf, björgunartæki, blýsökkur, blöð, bækur, tímarit, drátt-

128 artaugar fyrir plóga og herfi, endursendar islenzkar afurðir, endursendar
 31. des. tómar umbúðir, fiskábreiður, fiskilínur, fiskinet, fiskmottur, fiskpressur, forardælur, frystivélar, fræ og trjáplöntur, girðingarefni, grastó, hafragrjón, hafrar, notaðir heimilismunir manna, er flytja vistferlum til landsins og hafa verið minnst eitt ár búsettir erlendis, heyvinnsluvélar, hrífur, hrífutindaefni, hrísgrjón, húðir saltaðar, kjöttunnur og efni í þær, kjötumbúðir, kol, landbúnaðarvélar, ljáir og blöð, lóðarbelgir, lóðartaumar, lóðarteinar, lóðarönglar, lýsistunnur og efni í þær, manilla, mjaltavélar, mótórvélar, netagarn, netakork, netakúlur, notaðir munir, sem sendir hafa verið til aðgerðar, oliulampar og tilheyrandi, plógar og herfi, prjónavélar, rúgmjöl, rúgur, sáðvélar, salt, saumavélar, sildarkrydd, sildartunnur og efni í þær, skóflur og landbúnaðarverkfæri allskonar, sláttuvélar, smávarningur á og til fata, svo sem tölur, krókapör, smellur, spennur, leggingar, tvinni, snúrur og teygjubönd, smjörpappír, steinolia, umbúðastrigi, venjulegur farangur farþega, varahlutir til mótórvéla, veiðarfæri og efni í þau, vélaolur í tunnum og brúsum, vörpugarn, vörpuhlerar, vörpujárn og vörpur. Ennfremur eru undanþegnar viðskiptagjaldi vörur þær, sem tilgreindar eru í auglýsingu um viðskiptasamkomulag milli Íslands og sameinaða konungsríkisins Stórabretlands og Norður-Írlands, nr. 106 29. júní 1933, þó ekki lengur en sá samningur er í gildi. Sömuleiðis eru undanþegnar gjaldinu vélar, tæki og efni vegna virkjunar Sogsins, samkv. lánssamningi, gerðum í Stockholm 8. desember 1934, svo og tæki og efni vegna rafveitu á Siglufirði, samkv. þegar gerðum sérleyfissamningi.

Heimilt er fjármálaráðherra að undanþiggja gjaldi samkv. lögum þessum vélar og áhöld allskonar til nýs atvinnurekstrar og nýrra rafstöðva, sjóklæði, verkamannaföt og efnivörur í þau. Ennfremur er fjármálaráðherra heimilt að undanþiggja gjaldinu nýtt og þurrkað grænmeti og nýja og þurrkaða ávexti.

Verði ágreiningur um flokkunina, fellir fjármálaráðherra um það fullnaðarúrskurð.

4. gr.

Með því að innheimta á árinu 1936 8 aura innflutningsgjald af hverjum lítra af benzíni, í stað þess innflutningsgjalds, sem ákveðið er í a-lið 1. gr. laga nr. 84 6. júlí 1932.

Nefnt 8 aura gjald skal einnig greiða af öllum benzínbirgðum, sem til eru í landinu þegar lög þessi öðlast gildi; þó skulu gjaldfrjálsir 300 lítrar hjá hverjum eiganda. Sé við gildistöku laganna þegar greitt af birgðum 4 aura gjald það, sem ákveðið er í a-lið 1. gr. laga nr. 84 6. júlí 1932, greiðist 4 aura gjald af birgðunum til viðbótar. Gjaldið skal greiða hvort heldur benzínið er í vörzlum eiganda sjálfs eða ekki. Sérhver sá, er á eða hefir umráð yfir 300 litrum af benzíni eða meira þann dag, er lög þessi ganga í gildi, skal skyldur að tilkynna það innheimtumanni innan 10 daga. Skal hann skyldur til að aðstoða við að kanna birgðir hans og mæla, ef til kemur. Innheimtumaður getur krafizt upplýsinga hjá benzininnflytjendum og benzinsölum um sölu samkvæmt verzlunarbókum til viðskiptamanna áður en lög þessi ganga í gildi.

Þeim tekjuauka, sem leiða kann af framangreindri hækkun innflutnings- **128**
gjaldsins af benzíni, skal varið til að greiða kostnað við lagningu akvega og 31. des.
malbikun þjóðvega svo sem hér greinir:

1. Til Suðurlandsbrautar	allt að 70000 kr.
2. Til malbikunar á veginum frá Reykjavík að Elliðaám — —	50000 —
3. Til Hafnarfjarðarveggar	— — 50000 —
4. Til Holtavörðuheiðarveggar	— — 40000 —
5. Til Austfjarðavegar	— — 20000 —
6. Til Geysisveggar frá Múla	— — 20000 —

Það, sem ofangreindur tekjuauki kann að fara fram úr 250000 krónum, legg-
ist í sérstakan sjóð, er verði ráðstafað til lagningar Suðurlandsbrautar á árinu
1937.

Endurgreiða skal innflutningsgjald af benzíni, sem umfram er 4 aura á lítra
og notað er við akstur á efni til virkjunar Sogsins, eftir reglum, er fjármála-
ráðherra setur.

Að öðru leyti gilda ákvæði laga nr. 84 6. júlí 1932 um innheimtu og endur-
greiðslu innflutningsgjalds af benzíni samkvæmt þessum lögum.

5. gr.

Lög þessi raska að engu leyti gildandi lögum um verðtoll. Ákvæðin um
sýning innkaupsreikninga í 1. gr. laga nr. 5 3. apríl 1928, svo og ákvæðin í gild-
andi reglugerð um verðtoll og ákvæði 4.—15. gr. laga nr. 54 15. júní 1926 og
4. gr. laga nr. 11 2. júní 1933 skulu gilda, eftir því sem við á, um gjald samkv.
1. gr. þessara laga.

Sérstök skilagrein skal gerð fyrir þessu gjaldi. Fjármálaráðherra getur með
reglugerð sett nánari fyrirmæli um greiðslu gjaldsins af vörum, sem sendar eru
til landsins í pósti, og um annað, er snertir framkvæmd laganna, og má í reglu-
gerðinni ákveða sektir fyrir brot á henni.

6. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1936.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

129

31. des.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 75 27. júní 1921, um stimpilgjald.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

Við 52. gr. Greinin orðist þannig:

Sektir samkvæmt lögum þessum er þó stjórnarráðinu heimilt að lækka,
og jafnvel láta þær niður falla, ef sérstakar málsbætur eru, til 1. júlí 1937.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

130

31. des.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 54 15. júní 1926, um vörutoll.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

2. töluliður 1. gr. laga nr. 54 15. júní 1926 hljóði svo:

Af akkerisfestum (hlekkjafestum), akkerisvindum, akkerum, baðlyfum,
baðmullarfræsolíu (cottonseedoil), barkarlit, bátsuglum (Davider), bifvélum
(motorum) heilum og í hlutum, bjarghringum, björgunarbeltum, blásteini, blikki,

blýi, blýlóðum, botnrúllum, botnrúllukeðjum, botnvörpuhlerum og efni í þá, brýnum, bókum prentuðum og ljósprentuðum erlendis fyrir íslenzka útgefendur, bandi af íslenskum bókum, sem eru innbundnar erlendis, eldavélum, feitissýrum (fatty acids) til sápugetar, fiskifóðurmjöli, færum, garni til fiskumbúða, gipsi, girðingarnetum, girðingarstólum úr járn, girðingarvir, glaubersalti, gluggagleri, gólfbræðingi (linotol) og gólfdukkum (linoleum), herfum, hitunartækjum, hjólásam, hjólkjöfum (blökkum), hjólum, húsapappa allskonar, jarðhnetuolíu (groundnutoil), járnbitum og járnbrautarteinum, járngríði, járnþípum, kerrum, kjötfóðurmjöli, kokolit, kokosfeiti (kokosnutoil), korki, kvíslum, köðlum allskonar, körfum til uppskipunar, lausum umbúðum, lóðabelgjum, lóðavindum, litum til málningar (þurrum litum) nema menju, jarðlitum, þurrum, til málningar, melasse, melassemjöli, merkispjöldum, mómylsnu, netagarni nema hampgarni, netum, olíufatnaði, olíum í tunnum eða dunkum öðrum en steinolíu eða benzíni, pappír og pappa til bókbands, pappír innbundnum og heftum, áprentuðum eyðublöðum, hverskonar sem er, áprentuðum bréfsesnum og umslögum, bréfsesnum og umslögum í öskjum, plógum, rafmagnsvökum, saum, segldúk, skilvindum og öðrum smjörgerðartækjum og ostagerðar, skipaskrúfum (úr járn), skóflum, sláttuvélum og öðrum heyrinnslutækjum, smíðajárn, spöðum og öðrum jarðyrkjuáhöldum, stáli, steinmulningi (terrazzo), striga, strigaábreiðum (Presenninger), stýriskeðjum, söltuðum húðum, tilbúnum seglum, tini, togvindum (trawlwinch), tómun pokum, tómun tunnum, tréolíu (woodoil), þykkri tréolíu (prepared woodoil), tvistúrgangi, vatnhreyfivélum, veiðarfæralásam allskonar, virkðlum, virtrossum, vélaáburði, vögnum, þakjárn, önglum, öngul-taumum, 1 króna af hverjum 50 kg.

2. gr.

Á undan næstsíðasta málslið 1. gr. komi ný málsgrein, svo hljóðandi:

Ef vélar, sem eingöngu eru notaðar til innlendrar framleiðslu, eru yfir 1000 kg. að þyngd hver vél, greiðist vörutollur af því, sem er yfir 1000 kg., aðeins með kr. 1.00 af hverjum 50 kg.

3. gr.

Næstsíðasti málsliður 1. gr. sömu laga hljóði svo:

Undanþegnar gjaldi þessu eru vörur, sem sérstaklega er lagður tollur á, prentaðar bækur og blöð, með þeim undantekningum, sem getur í 2. tölulið 1. gr., ósmíðað gull og silfur, skip, bátar, tígulsteinar, eldfastir steinar, óhreinsað járn í klumpum, notaðir heimilismunir manna, er flytja vistferlum til landsins og hafa verið minnst eitt ár búsettir erlendis, vanalegur farangur ferðamanna, pappír, sem ekki fellur undir 2. tölulið 1. gr., tilbúin áburðar-efni, oliukökur, hey, beitusild, steinlimspípur, leirpípur, sandur og endursendar fiskumbúðir, ennfremur kornvörur. Auk þess eru undanþegnar allar íslenskar vörur, sem endursendar eru til landsins frá útlöndum, ef þær eru endursendar í sömu umbúðum, sem þær voru sendar í burtu, enda sé gjaldheimtu-

- 130** manni ríkissjóðs, þar sem heimsend vara er sett á land, afhent vottorð frá toll-
 31. des. gæzlustóð, þar sem varan er flutt á skip til heimsendingar, um að hún sé ís-
 lenzk vara. Notaðir munir, er sendir hafa verið til aðgerðar, endursendar um-
 búðir um útfluttar iðnaðarvörur eru og undanskildar vörutolli.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

131

31. des.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 6 9. jan. 1935, um tekjuskatt og eignarskatt.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
 Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
 Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
 með samþykki Voru:

1. gr.

Síðari málsg. d-liðs 7. gr. laganna skal orða svo:

Til arðs af verðbréfum (t. d. skuldabréfum og vixlum) teljast afföll af slík-
 um bréfum, og skulu afföllin talin til tekna með hlutfallslegri fjárhæð ár hvert
 eftir árafjölda afborgunartímans, ef afborgunartíminn er skemmri en 5 ár, en
 ef afborgunartíminn er 5 ár eða lengri, skulu afföllin talin til tekna með jöfnum
 fjárhæðum í 5 ár.

2. gr.

Í stað „og hún hefir verið í eign hans skemur en 5 ár, ef um fasteign er að
 ræða, en annars skemur en 3 ár“ í e-lið 7. gr. laganna komi: eða hún hefir verið
 í eign hans skemur en 5 ár, ef um fasteign er að ræða, en annars skemur en 3 ár.

3. gr.

Orðin „dráttarvexti af sköttum eða útsvörum“ í f-lið 10. gr. laganna
 falli burt.

4. gr.

Fyrri málsl. 2. málsgr. 32. gr. laganna hljóði þannig:

Skýrslur þessar skulu komnar í skattstofuna í Reykjavík og til skattanefnda eða skattstjóra í kaupstöðum fyrir lok janúarmánaðar, en í hendur skattanefnda eða skattstjóra annarsstaðar á landinu fyrir lok febrúarmánaðar.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

131

31. des.

L Ö G

132

31. des.

um viðauka við og breyting á lögum nr. 11 2. júní 1933, um bráðabirgðaverðtoll.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Innkaupsreikninga yfir eftirtaldar vörur, sem fluttar eru hingað til lands og ekki eru af innlendum uppruna (endursendar íslenzkar afurðir) né teljast til farangurs ferðamanna, skal hlutaðeigandi lögreglustjóri, í Reykjavík tollstjóri, stimpla á þann hátt, sem segir í 1. gr. laga nr. 5 3. apríl 1928, með þeim hundraðshlutum af innkaupsverði þeirra, kominna um borð í skip, er flytja á vörurnar hingað til lands, sem hér greinir:

A. Með 100% stimplast reikningar yfir spil (playing cards).

B. Með 50% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur:

Fatnaður úr silki, nema sokkar. Karlmannafatnaður búinn með silki eða skinni.

132

31. des.

C. Með 30% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur:

Albúm. Hanzkar úr skinni og silki. Skinntöskur, skinnveski, skinnbelti. Fatnaður úr skinni, öðru en loðskinni, og húfur allskonar, nema enskar húfur. Gólfklútar.

D. Með 15% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur:

Botnvörpuhlerar og tilheyrandi. Bracket. Ístöð. Beizlisstengur og beizlismél. Túrbínupípur, túrbínur allt að 100 hestafla. Jarðstrengjamúffur fyrir rafkabala. Öryggisdósir. Stauraskór. Kolaausur. Strekkítengur. Þverslár á símastaura. Lausasmíðjur. Decimalvogir. Toppplötur á símastaura. Brunahanar. Brunnkarmar í holræsi og vatnsveitur. Hestrekur, Húsalistar, borðskápar og hillur í hús og annað smíði til húsa. Húsagrindur. Húsahlutar, hálf- eða altílbúnir. Blikkdósir, lóðaðar og smelltar. Gerduft. Strigaskór með gúmmísólum. Pappakassar, -öskjur, -hylki, -bakkar og pappírspokar. Pappír innbundinn og heftur, hverskonar áprentuð eyðublöð, áprentuð bréfs efni og umslög. Bréfsefni og umslög í öskjum. Prentaðir merkimiðar. Bundnar bækur, prentaðar eða ljósprentaðar erlendis fyrir ísl. útgefendur. Band af ísl. bókum, sem eru innbundnar erlendis.

E. Með 10% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur:

Segl. Óbundnar bækur, sem eru prentaðar eða ljósprentaðar erlendis fyrir ísl. útgefendur. Þó er fjármálaráðherra heimilt að undanskilja frá verðtolti fræðirit ljósprentuð erlendis og þær bækur, sem samið hefir verið um ljósprentun á erlendis fyrir árslok 1934.

F. Með 5% stimplast reikningar yfir eftirtaldar vörur:

Málning, oliurifin málning. Kittí. Perriolía. Lakkfernis. Lóðabelgir.

G. Verðtollsfrjáls: Hringjur. Beizliskeðjur. Björgunartæki allskonar. Taumlásar. Strigaborðar og strigagjarðir. Harpix. Penslar til málaraíðnar. Lino-leum- og gúmmídúkalím. Flóki. Hnappar. Krókar. Smellur. Spennur. Kóssar. Vagnhjól, kerrur og heyvagnar. Vélar, sem eingöngu eru notaðar til iðju og iðnaðar, og varahlutar til þeirra.

Þar sem verðtollurinn er hærri eftir þessum lögum, er tollurinn eftir eldri verðtollslögum innifalinn í honum, en þar sem verðtollurinn er lægri, er tollurinn eins og segir í þessum lögum.

Verði ágreiningur um flokkunina, fellir fjármálaráðuneytið um það fullnaðarúrskurð.

2. gr.

Fjármálaráðherra er heimilt með reglugerð að lækka eða fella niður verðtoll af útlendum vörum samskonar og þeim, sem framleiddar eru innanlands, ef verðlag á innlendu vörunni reynist, við rannsókn, er ráðherra lætur framkvæma á innlendu vörunni, hærra en honum þykir sanngjarnt í samanburði við verð á samskonar vöru innfluttri frá útlöndum, án verðtolls.

3. gr.

Ákvæði 1. gr. laga nr. 5 1928, um sýning innkaupsreikninga, og ákvæði 2. gr. sömu laga og gildandi reglugerð um verðtoll gilda einnig um gjald og innheimtu

samkvæmt 1. gr. þessara laga. Svo gilda og ákvæði laga nr. 82 26. apríl 1935 **132**
um verðtoll, sem ákveðinn er í 1. gr. þessara laga. Ráðherra getur með reglu- 31. des.
gerð sett nánari reglur um þetta gjald, og má þar ákveða sektir fyrir brot á
ákvæðum laganna eða reglugerðarinnar.

4. gr.

Ef óeðlilega lágt eða grunsamlegt verð er gefið upp á innfluttri verðtolls-
skyldri vöru, er tollheimtumanni rétt að ákveða sanngjarnt verð á þeirri vöru
til verðtollsákvörðunar.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi, og gilda til ársloka 1936.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

um viðauka við lög nr. 85 26. apríl 1935, um bráðabirgðabreyting nokkurra laga. **133**
31. des.

Vér Christian hinn Tiundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

1. gr.

1. Á árinu 1936 leggur ríkissjóður ekki fram til Ræktunarsjóðs Íslands þann
hluta útflutningsgjalds, sem ræðir um í 12. gr. laga nr. 63 28. janúar 1935.
2. Á árinu 1936 greiðir ríkissjóður dýrtíðaruppbót eftir sömu reglum og
árið 1935.
3. Á árinu 1936 skal aðeins greiða prestum 35 þús. kr. þess embættiskostn-
aðar, sem ræðir um í 1. gr. laga nr. 36 8. sept. 1931. Skal, að svo miklu
leyti sem við verður komið, haga úthlutun þessa fjár þannig, að prestar,

133

31. des.

- sem ekki eru komnir í hæstu laun, skuli einskis í missa af embættiskostnaðargreiðslum fyrr en laun og greiðsla vegna embættiskostnaðar samantlagt fara fram úr hæstu prestslaunum.
4. Á árinu 1936 fellur niður starf gengisnefndar og launagreiðsla til hennar, sbr. l. nr. 48 4. júní 1924 og l. nr. 9 27. maí 1925.
 5. Á árinu 1936 skal ekki verja hærri fjárhæð úr ríkissjóði til verkfæra-kaupa, sbr. l. nr. 40 7. maí 1928 og l. nr. 75 19. júní 1933, en 60000 kr. Landbúnaðarráðherra setur reglur um skiptingu verkfæra-kaupastyrks, að fengnum tillögum Búnaðarfélags Íslands.
 6. Á árinu 1936 skal ekki verja hærri fjárhæð úr ríkissjóði til búfjárræktar, sbr. l. nr. 32 8. sept. 1931, en 42000 kr. Landbúnaðarráðherra ákveður í samráði við Búnaðarfélag Íslands, hvernig þessum sparnaði verður náð.
 7. Á árinu 1936 má ekki verja úr ríkissjóði meiru en 28000 kr. til kaupa á erlendum áburði, sbr. l. nr. 51 28. jan. 1935.
 8. Á árinu 1936 leggur ríkissjóður ekki fram fé til bókasafna prestakalla, sbr. l. nr. 17 7. júlí 1931.
 9. Á árinu 1936 greiðir ríkissjóður ekki herra framlag til sýsluvegasjóða en það, sem ákveðið er til móts við 5% úr héruðum, sbr. l. nr. 102 19. júní 1933.
 10. Árið 1936 skulu ekki vera launaðir prófdómendur við ríkisskólana eða skóla, sem njóta ríkisstyrks, nema við embættispróf í háskólanum og burtfararpróf í menntaskólunum, kennaraskólanum, stýrimannaskólanum og vélstjóraskólanum, siglingafræðinámskeiðum og vélgæzlunámskeiðum.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

FJÁRLÖG

fyrir árið 1936.

134

31. des.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjöllum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

I. KAFLI.

Tekjur:

1. gr.

Árið 1936 er ætlazt til, að tekjur ríkisins verði svo sem talið er í 2.—5.
gr., og að þeirra verði aflað með tekjugreinum, sem þar eru taldar.

2. gr.

Ætlað er á, að þessir skattar og tollar nemi:

	kr.	kr.
1. Fasteignaskattur... ..	380000	2180000
2. Tekjuskattur og eignarskattur..	1550000	
3. Hátekjuskattur	200000	
4. Lestagjald af skipum .	50000	
5. Aukatekjur	620000	2385000
6. Erfðafjárskattur	50000	
7. Vitagjald	470000	
8. Leyfisbréfastagjöld	25000	
9. Stimpilgjald ..	500000	
10. Stimpilgjald af ávísunum og kvittunum	100000	
11. Bifreiðaskattur	370000	
12. Benzínaskattur	250000	
13. Útflutningsgjald	700000	4565000
14. Áfengistollur (þar á meðal óáfengt öl, áfengislaus vín, ávaxtasafi og gosdrykkir)..	1000000	
Flyt ...	1700000	

134

31. des.

	kr.	kr.
Flutt ...	1700000	4565000
15. Tóbakstollur	1200000	
16. Kaffi- og sykurtollur	900000	
17. Annað aðflutningsgjald	80000	
18. Vörutollur	1250000	
19. Verðtollur	1000000	
20. Gjald af innfluttum vörum	750000	6880000
21. Gjald af innlendum tollvörum		400000
22. Skemmtanaskattur		120000
23. Veitingaskattur		100000
Samtals ...		12065000

3. gr.

	kr.	kr.
A.		
Tekjur af rekstri ríkisstofnana eru áætlaðar:		
1. Rekstrarhagnaður póstsjóðs	53860	
2. — landssimans	473000	
3. — áfengisverzlunar	1200000	
4. — tóbakseinkasölu	600000	
5. — ríkisútvarps	87000	
6. — ríkisprentsmiðju	60000	
7. — landssmiðju	10000	
8. — Vífilsstaðabús	5000	
9. — Kleppsbús	5000	
10. — Reykjabús	4000	
11. — bílaeinkasölu	75000	
12. — raftækjaverzlunar	50000	
Samtals ...		2622860
Sundurliðun.		
1. Póstsjóður.		
I. Tekjur		650000
II. Gjöld:		
1. Laun:		
a. Eftir launalögum	100000	
Flyt ...	100000	650000

				134
		kr.	kr.	31. des.
	Flutt ...	100000	...	650000
b.	Póstafgreiðslumenn utan Reykjavíkur	75000		
c.	Bréfhirðingamenn	23000		
			198000	
2.	Póstflutningar		250000	
3.	Annar kostnaður:			
a.	Skrifstofukostnaður i Reykjavík, eftir reikningi	22500		
b.	Skrifstofukostnaður og aðstoð utan Reykjavíkur... ..	28500		
c.	Húsaleiga utan Reykjavíkur á stærri pósthöfum og póstafréiðslum	13000		
d.	Önnur gjöld	80000		
e.	Fyrning húsa (sjá 20. gr.)	4140		
			148140	
				596140
	Fært á 3. gr. A. I. 1		...	53860
	2. Landssíminn.			
I.	Tekjur			2070000
II.	Gjöld:			
a.	Til einkasíma i sveitum		10000	
b.	Til starfrækslu landssímanna m. m.:			
1.	Kostnaður af aðalskrifstofu landssímanna	70000		
2.	Ritsímastöðin i Reykjavík	175000		
3.	Loftskýrtastöðin i Reykjavík	35000		
4.	Stuttbylgjustöð i Reykjavík	50000		
5.	Bæjarsíminn i Reykjavík og Hafnarfirði	500000		
6.	Áhaldahúsið..	15000		
7.	Ritsímastöðin á Akureyri	50000		
8.	Ritsímastöðin á Seyðisfirði	60000		
9.	Ritsímastöðin á Ísafirði	33000		
10.	Símastöðin á Borðeyri	16000		
11.	Símastöðin i Vestmannaeyjum	30000		
12.	Símastöðin á Siglufirði	30000		
13.	Til annara símastöðva og eftirlitsstöðva	130000		
			1194000	
	Flyt ...		1204000	2070000

	kr.	kr.
Flutt ...	1204000	2070000
Uppbót á launum greiðist eftir sömu reglum sem verið hefir, önnur en samtalauppbót, er greiðist eftir reglum, er ráðherra setur, að fengnum tillögum fjárveitinganefndar, enda fær-ist þær greiðslur á framangreinda liði viðkom- andi stöðva.		
c. Eyðublöð, prentkostnaður, ritföng m. m.	55000	
d. Viðbót og viðhald stöðvanna	50000	
e. Kostnaður af ferðalögum etc.	10000	
f. Viðhald landssimanna... ..	220000	
g. Framhaldsgjald	23000	
h. Til kennslu handa símamönnum	2000	
i. Tillag til alþjóðaskrifstofunnar í Bern	3000	
j. Ýms gjöld	5000	
k. Fyrning á húsum og áhöldum... ..	25000	
		1597000
Fært á 3. gr. A. I. 2		473000
Eignabreytingar.		
Út.		
I. Afborgun af lánum L. M. Ericsson, Marconi o. fl.		210000
II. Til viðauka simakerfa, smærri efnis- og áhaldakaupa		45000
III. Til nýrra símalína		50000
að því tilskildu, að samkomulag náist við héruð, er hlut eiga að máli.		
Fært á 20. gr. Út I. 2. a og II. 1		305000
3. Áfengisverzlun ríkisins.		
I. Tekjur (brúttó hagnaður)		1365000
II. Gjöld:		
Laun starfsmanna og vinnulaun	98500	
Útsvar og flutningsgjöld	35000	
Húsaleiga, ljós, hiti	6000	
Annar kostnaður	18000	
Fyrning á fasteign og áhöldum	7500	
		165000
Fært á 3. gr. A. I. 3		1200000

		kr.	kr.	134 31. des.
4. Tóbakseinkasalan.				
I. Tekjur (brúttó hagnaður)			785000	
II. Gjöld:				
Rekstrarkostnaður		140000		
Útsvar, áætlað tap á skuldum o. fl.		45000		
			185000	
Fært á 3. gr. A. I. 4			600000	
5. Ríkisútvarpið.				
I. Tekjur:				
a. Afnotagjöld		330000		
b. Ágóði viðtækjaverzlunar		75000		
c. Aðrar tekjur		40000		
d. Tekjur af viðgerðarstofu		30000		
			475000	
II. Gjöld:				
a. Starfræksla:				
1. Starfsmannalaun	137000			
2. Útvarpsefni (1000 kr. á viku 52 vikur)	52000			
3. Skrifstofukostnaður	42000			
4. Húsaleiga, ljós, hiti	27000			
5. Útvarpsstöðin á Vatnsenda	45000			
6. Til hleðslu- og viðgerðarstöðva og til að greiða fyrir útvarpsnotum	20000			
7. Óviss útgjöld	15000			
		338000		
b. Afborgun og vextir		21000		
c. Fyrning á húsi og vélum		29000		
			388000	
Fært á 3. gr. A. I. 5			87000	
B.				
Tekjur af fasteignum ríkissjóðs eru taldar:				
1. Eftirgjald eftir jarðeignir ríkissjóðs			20000	
Flyt ...			20000	

134

31. des.

	kr.	kr.
Flutt ...		20000
2. Arnarhvoll:		
a. Tekjur	60000	
b. Gjöld:		
1. Vextir (6,2% af 350000)	21700	
2. Ýmiskonar rekstrarkostnaður	30000	
3. Fyrning hússins (sjá 20. gr.)	3650	
	55350	4650
Samtals ..		24650

4. gr.

Tekjur af bönkum og vaxtatekjur eru áætlaðar:

	kr.	kr.
1. Vextir af bankavaxtabréfum og jarðræktarbréfum ...		20000
2. Vextir af stofnfé Landsbankans, 6% af þrem millj.		180000
3. Vextir af veðd.bréfum Búnaðarbankans, 6% af 1410000		84600
4. Aðrir vextir		230875
Samtals ...		515475

5. gr.

Óvissar tekjur eru taldar 50000 kr.

II. KAFLI.

Gjöld:

134

31. des.

6. gr.

Árið 1936 eru veittar til gjalda fjárhæðir þær, sem tilgreindar eru í 7.—19. gr.

7. gr.

Vextir af lánum rikissjóðs eru taldir:

	kr.	kr.
1. Innlend lán... ..		180700
2. Dönsk lán		82300
3. Ensk lán		1215500
4. Vextir af lausaskuldum		80000
Samtals		1558500

8. gr.

	kr.	kr.
Borðfé Hans Hátignar konungsins		60000

9. gr.

Til alþingiskostnaðar og yfirskoðunar ríkisreikninga er veitt:

	kr.	kr.
1. Til alþingiskostnaðar		245000
2. Til yfirskoðunar ríkisreikninga		3750
3. Fyrning á alþingishúsi (sjá 20. gr.)		2170
Samtals		250920

Til ríkisstjórnarinnar er veitt:

	kr.	kr.
I. Ráðuneytið, ríkisféhirðir o. fl.		
1. Til ráðherra:		
a. Laun 30000		
b. Til risnu 6000		
	36000	
2. Til utanferða ráðherra 6000	6000	
3. Laun starfsmanna stjórnarráðsins 88000	88000	
4. Annar kostnaður 65000	65000	
5. Fyrir að gegna ríkisféhirðisstörfum 38000	38000	
6. Pappír, prentun og hefting ríkisreikninga 4000	4000	
7. Til þess að gefa út stjórnartíðindi:		
a. Þóknun fyrir ritstjórn tíðindanna o. fl. 700	700	
b. Til pappírs og prentunar 20000	20000	
c. Til kostnaðar af sendingu með póstum 1000	1000	
	21700	
8. Til umbóta og viðhalds á stjórnarráðshúsinu og ráðherrabústaðnum og til hitunar og lýsingar hans	10000	
9. Fyrning á stjórnarráðshúsi og ráðherrabústað (sjá 20. gr.) 2046	2046	
		270746
II. Hagstofan:		
1. Laun 11000	11000	
2. Pappír, prentun og hefting hagskýrslna 14000	14000	
3. Prentun eyðublaða 2000	2000	
4. Húsaleiga, hiti og ljós m. m. 6000	6000	
5. Aðstoðar- og skrifstofukostnaður 25000	25000	
		58000
III. Utanríkismál o. fl.		
1. Til sendiráðs í Kaupmannahöfn:		
a. Laun sendiherra 10000	10000	
b. Húsaleiga 7000	7000	
c. Kostnaður við embættið 25000	25000	
d. Til skrifstofuhalds 20000	20000	
	62000	
Flyt ...	62000	328746

134

31. des.

	kr.	kr.
Flutt ...	62000	328746
2. Til meðferðar utanríkismála	17000	
3. Ríkisráðskostnaður	4000	
4. Kostnaður af sambandslaganefnd	2000	
5. — vegna samninga við erlend ríki... ..	60000	
		145000
Samtals ...		473746

11. gr.

Til dómgæzlu, lögreglustjórnar o. fl. er veitt:

	kr.	kr.
A.		
Dómgæzla og lögreglustjórn.		
1. Hæstiréttur:		
a. Laun	26000	
b. Annar kostnaður	11000	
		37000
2. Laun bæjarfógeta, sýslumanna og lögreglustjóra ...		126500
3. Laun hreppstjóra		22000
4. Skrifstofukostnaður lögmansins í Reykjavík:		
a. Laun 3 fulltrúa og 2 skrifara	23600	
b. Húsaleiga, hiti, ljós og ræsting	5500	
c. Ýms gjöld	6500	
		35600
5. Skrifstofukostnaður tollstjórans í Reykjavík:		
a. Laun og aðstoð	103380	
b. Húsaleiga, ljós og hiti	8400	
c. Ýms gjöld	14000	
		125780
6. Skrifstofukostnaður lögreglustjórans í Reykjavík:		
a. Laun 2 fulltrúa og 5 skrifara	34300	
b. Ljós, hiti og ræsting	4500	
c. Ýms gjöld	9000	
		47800
Flyt ...		394680

134

31. des.

	kr.	kr.
Flutt ...		394680
7. Toll- og löggæzla		154000
8. Skrifstofukostnaður sýslumanna og bæjarfógeta ...		122100
Þar af 10 þús. kr., er skiptast milli bæjarfógeta eftir fyrirmælum dómsmálaráðherra.		
9. Til landhelgisgæzlu		450000
Þar af til landhelgissjóðs 20000 kr.		
10. Til hegningarhússins í Reykjavík og viðhaldskostnaður fangelsa		15000
(Þar af fyrning kr. 1770, sjá 20. gr.).		
11. Til vinnuhælisins á Litla-Hrauni		55000
Þar af til endurbóta 5000 og til fyrningar 5300 (sjá 20. gr.).		
12. Sakamálakostnaður og lögreglumála		60000
13. Borgun til sjóðósmanna		2000
14. Borgun til setu- og varadómara		10000
15. Til endurskoðunar réttarfarslöggjafarinnar		3000
16. Kostnaður við löggildingu vogar- og mælitækja, samkv. lögum nr. 13 1924		5500
17. Til kaupa á nýjum löggildingartækjum		2500
18. Kostnaður við barnavernd, samkv. l. nr. 43 1932 ...		2000
19. Laun sáttasemjara í vinnudeilum, sbr. l. nr. 55 1925		1500
Samtals A ...		1277280
B.		
Sameiginlegur kostnaður við embættisrekstur.		
1. Burðareyrir og embættiskeyti:		
a. Endurgjald handa embættismönnum fyrir burðareyri undir embættisbréf	55000	
b. Fyrir embættiskeyti	75000	
		130000
2. Brunaábyrgðar- og fasteignagjald nokkurra ríkisfasteigna		27000
3. Til embættiseftirlitsferða		6000
4. Gjöld til yfirséttanefnda, skattstofu Reykjavíkur og fyrir skattvirðingar		77000
5. Til ríkisskattanefndar		10000
6. Eyðublöð, bókband, auglýsingar o. fl.		34000
Samtals B. ...		284000

12. gr.

134

31. des.

Til læknaþskipunar og heilbrigðismála er veitt:

		kr.	kr.
1. Laun			215000
2. Til skrifstofukostnaðar landlæknis, eftir reikningi ...			8000
3. Styrkur til læknisvitjana handa sveitum, sem eiga sérstaklega erfiða lækniðsókn, eftir reikningum ...			9450
Í Borgarneshéraði:			
Kolbeinsstaðahreppur	200		
Eyjahreppur	200		
Í Ólafsvíkurhéraði:			
Staðarsveit	200		
Breiðavíkurhreppur	300		
Neshreppur utan Ennis	300		
Í Stykkishólmsheiráði:			
Eyrarsveit	500		
Miklaholtshreppur	200		
Í Dalahéraði:			
Klofningshreppur og Fellsstrandahreppur utan Kjarlaksstaðáar	150		
Skarðshreppur	150		
Í Flateyjarhéraði:			
Múlahreppur	250		
Í Patreksfjarðarhéraði:			
Rauðasandshreppur	150		
Barðastrandarhreppur	150		
Í Flateyrarhéraði:			
Suðureyrarhreppur	200		
Í Ögurhéraði:			
Reykjarfjarðarhreppur	200		
Nauteyrarhreppur	300		
Snæfjallahreppur	250		
Í Hesteyrarhéraði:			
Grunnavíkurhreppur	300		
Sléttuhreppur	300		
Í Reykjarfjarðarhéraði:			
Árneshreppur (sé héraðið lækniðlaust) ...	600		
Í Miðfjarðarhéraði:			
Bæjarhreppur	300		
Flyt ...	5200		232450

134

31. des.

			kr.	kr.
	Flutt ...	5200		232450
Í Blönduóshéraði:				
Vindhælishreppur fyrir norðan Björg ...	200			
Í Sauðárkrókhéraði:				
Skefilsstaðahreppur	200			
Í Hofsóshéraði:				
Haganeshreppur	150			
Holtshreppur	150			
Í Húsavíkurhéraði:				
Flateyjarhreppur	200			
Grimseyjarhreppur	400			
Í Öxarfjarðarhéraði:				
Fjallahreppur	200			
Presthólahreppur, til læknisvitjana af Austur-Sléttu	300			
Í Hróarstunguhéraði:				
Borgarfjarðarhreppur	300			
Í Fljótsdalshéraði:				
Jökuld.hr. (vegna byggðar í Möðrudalsheiði)	200			
Í Seyðisfjarðarhéraði:				
Loðmundarfjarðarhreppur	150			
Í Berufjarðarhéraði:				
Breiðdalshreppur	300			
Í Hornafjarðarhéraði:				
Hofshreppur	400			
Í Síðuhéraði:				
Skaftártunguhreppur	300			
Álftavershreppur	250			
Í Mýrdalshéraði:				
Austur-Eyjafjallahreppur	100			
Í Rangárhéraði:				
Vestur-Eyjafjallahreppur	100			
Í Eyrarbakkahéraði:				
Selvogshreppur	150			
Í Grímsneshéraði:				
Þingvallahreppur	200			
Samtals ...	9450			232450

		kr.	kr.	134 31. des.
	Flutt ...		232450	
4.	Til lækni í Reykjavík, er skylt sé að gegna sjúkra- vitjunum í Kjós, Kjalarnesi, Mosfellssveit, Þingvalla- sveit og Reykjavíkurbéraði, utan kaupstaðarins, og fara eftir taxta héraðslækna		1200	
5.	Til augnlækningaferða skv. l. nr. 12 1934		2400	
6.	Styrkur til tannlækni Vilhelms Bernhöfts í Reykjavík		800	
7.	Styrkur til háls-, nef- og eyrnalækni Ólafs Þorsteins- sonar í Reykjavík		800	
Styrkur lækna Vilhelms Bernhöfts og Ólafs Þor- steinssonar er bundinn því skilyrði, að þeir, hvor um sig, segi stúdentum í læknadeild háskólans til í sinni sérfræði og veiti fátæku fólki ókeypis læknishjálp á tilteknum stað, ekki sjaldnar en 4 sinnum á mánuði, og gefi skýrslu um það.				
8.	Til að kaupa toracoskop		1600	
9.	Til styrktar lækni til að nema lyfjafræði, gegn að minnsta kosti 1000 kr. framlagi annarsstaðar að, lokagreiðsla		2000	
10.	Til læknskandidats, til að nema geðveikrafræði er- lendis		1500	
11.	Landsspítalinn:			
	Rekstrarkostnaður sundurliðast þannig:			
	A. Laun lækna	42000		
	B. Annar kostnaður:			
	1. Laun	96000		
	2. Matvæli	99000		
	3. Lyf og sáraumbúðir	21500		
	4. Ljós og eldsneyti	28000		
	5. Þvottur og hreinlætisvara	39000		
	6. Viðhald húsa og fastra muna	17000		
	7. — lausra muna (þar með fatnaður)	24000		
	8. Lóðin	1700		
	9. Skattar og tryggingar	5400		
	10. Simi og skrifstofa	7000		
	11. Röntgenfilmur og röntgenáhöld	20000		
	12. Ýms gjöld	6000		
	13. Fyrning	36500		
	Flyt ... 401100	42000	242750	

		kr.	kr.
	Flutt ... 401100	42000	242750
Par frá dregst:			
1. Meðlög sjúklinga 260000			
2. Geislalækn. (tekjur af rönt- gendeild) 54000			
3. Skurðstofugjald 9000			
4. Fæðingarstofugjald 4200			
5. Aukatekjur 400			
	327600		
	Mismunur ...	73500	
C. Til ljósmæðra- og hjúkrunarkvennaskólans, þar í fæði ljósmæðranema		9500	
		125000	
12. Holdsveikraspítalinn:			
Rekstrarkostnaður sundurliðast þannig:			
A. Laun yfirlæknis		3600	
B. Önnur gjöld:			
1. Matvæli 15000			
2. Laun 11000			
3. Lyf og umbúðir 1500			
4. Ljós og eldsneyti 10500			
5. Þvottur og hreinlætisvara 1200			
6. Fatnaður allur 2000			
7. Viðhald húsa og fastra muna 6500			
8. Viðhald lausra muna 2000			
9. Simi 500			
10. Skattar og tryggingar 2800			
11. Flutningskostnaður 800			
12. Ýmisleg gjöld... .. 2000			
13. Fyrning 4482			
		60282	
13. Geðveikrahælið á Kleppi:		63882	
I. Gamli spítalinn:			
Rekstrarkostnaður sundurliðast þannig:			
A. Laun yfirlæknis		5000	
B. Önnur gjöld:			
1. Matvæli 36500			
2. Laun 18500			
3. Lyf og umbúðir 800			
	Flyt 55800	5000	242750

							134
					kr.	kr.	31. des.
	Flutt ...	55800			5000	242750	
4.	Ljós og hiti	10500					
5.	Þvottur og hreinlætisvara ..	4500					
6.	Viðhald húsa og fastra muna ...	9000					
7.	Viðhald lausra muna ..	3000					
8.	Sími og skrifstofa	1500					
9.	Flutningskostnaður..	2000					
10.	Skattar og tryggingar	2000					
11.	Fatnaður allur ..	5000					
12.	Ýms gjöld ..	3500					
13.	Fyrning... ..	3064					
					99864		
					104864		
Þar frá dragast þessar tekjur:							
Meðgjöf með sjúklingum					40000		
Mismunur ...					64864		
II. Nýi spítalinn.							
Rekstrarkostnaður sundurliðast þannig:							
A. Laun yfirlæknis					5000		
B. Önnur gjöld:							
1.	Matvæli	62000					
2.	Laun	48000					
3.	Lyf og sáraumbúðir	7000					
4.	Ljós og hiti	14000					
5.	Þvottur og hreinlætisvara	12500					
6.	Viðhald húsa og fastra muna ...	5500					
7.	Viðhald lausra muna	7500					
8.	Sími og skrifstofa	2500					
9.	Flutningskostnaður ..	2800					
10.	Skattar og tryggingar	2200					
11.	Fatnaður allur ..	7200					
12.	Ýms gjöld... ..	5000					
13.	Fyrning	3355					
					179555		
Flyt ...					184555	242750	

134

31. des.

		kr.	kr.
	Flutt ...	184555	242750
Par frá dragast þessar tekjur:			
Meðgjöf með sjúklingum		60000	
	Mismunur ..	124555	
14. Heilsuhælið á Vífilsstöðum:			
Rekstrarkostnaður sundurliðast þannig:		10000	
A. Laun lækna			
B. Önnur gjöld:			
1. Matvæli	115000		
2. Laun	53000		
3. Lyf og hjúkrunargögn	13000		
4. Ljós og eldsneyti	28000		
5. Þvottur og hreinklætisvara	22000		
6. Viðhald húsa og fastra muna	12000		
7. Viðhald lausra muna	15000		
8. Sími og skrifstofa	4500		
9. Flutningskostnaður (þar af ca. helm- ingur til kaupa á nýjum bíl)	8000		
10. Tryggingar	1200		
11. Ýms gjöld	5000		
12. Fyrning	3350		
		280050	
		290050	
Par frá dragast þessar tekjur:			
Meðgjöf með sjúklingum		272000	
	Mismunur ...	18050	
15. Heilsuhælið á Reykjum í Ölfusi:			
Rekstrarkostnaður sundurliðast þannig:		4500	
A. Laun lækna			
B. Önnur gjöld:			
1. Matvæli	24000		
2. Laun	17000		
3. Lyf og hjúkrunargögn	2000		
Flyt ..	43000	4500	242750

		kr.	kr.
	Flutt ...	43000	4500
4. Ljós ...	1000		242750
5. Þvottur og hreinlætisvara ..	2000		
6. Viðhald húsa og fastra muna ...	5000		
7. Viðhald lausra muna ...	3500		
8. Simi ...	600		
9. Flutningar ...	1500		
10. Ýms gjöld ...	2500		
11. Fyrning ...	1600		
		60700	
		65200	
Par frá dregst:			
Daggjald sjúklinga, 14400 sjúkrad. á 4,50 ...		64800	
	Mismunur ...	400	
16. Heilsuhælið í Kristnesi:			
Rekstrarkostnaður sundurliðast þannig:			
A. Laun lækni og kandidats ...		7450	
B. Önnur gjöld:			
1. Laun starfsmanna ...	26700		
2. Fæði ...	46500		
3. Lyf og hjúkrunargögn ...	5000		
4. Ljós og hiti ...	12500		
5. Þvottur og hreinlætisvara ...	4200		
6. Viðhald húsa og fastra muna ...	5500		
7. Viðhald lausra muna ...	5500		
8. Flutningskostnaður ...	3725		
9. Ýms gjöld ...	4200		
10. Fyrning ...	8370		
		122195	
		129645	
Par frá dregst:			
Daggjald 71 sjúkl., 5 kr. á dag ...		129575	
	Mismunur ...	70	
	Flyt ...	...	242750

	kr.	kr.
Flutt ...	...	242750
17. Kostnaður samkv. 12.—17. lið þessarar greinar er:		
1. Landsspítalinn	443100	
2. Holdsveikraspítalinn	63882	
3. Kleppur, eldri spítalinn	104864	
4. Kleppur, nýi spítalinn	184555	
5. Víflsstaðahælið	290050	
6. Heilsuhælið á Reykjum	65200	
7. Kristneshælið	129645	
	1281296	
Frá dragast tekjur samkvæmt sömu liðum:		
1. Landsspítalinn	327600	
2. Holdsveikraspítalinn		
3. Kleppur, eldri spítalinn... ..	40000	
4. Kleppur, nýi spítalinn	60000	
5. Víflsstaðahælið... ..	272000	
6. Heilsuhælið á Reykjum... ..	64800	
7. Kristneshælið	129575	
	893975	
	387321	
Ennfremur dregst frá:		
Áætlaður sparnaður á rekstri ofan nefndra 7 spítala	128129	
	259192	
Til gjalda færist því á þessum liðum		259192
18. Önnur gjöld:		
a. Styrkur til að reisa læknisbústaði og sjúkraskýli	16000	
b. Styrkur til greiðslu vaxta af skuldum vegna læknisbústaða í Ögurhéraði og Grímsneshéraði, 1200 kr. til hvors, og til greiðslu vaxta og afborgana af skuld Reykhólahéraðs 1200 kr.	3600	
c. Styrkur til fávita, er dvelja í hælum	5000	
d. Til fávitahælis á Sólheimum, byggingarstyrkur	3000	
e. Bólusetningarkostnaður	3500	
f. Gjöld samkv. lögum nr. 66 19. júní 1933, um varnir gegn útbreiðslu næmra sjúkdóma	15000	
g. Gjöld samkv. lögum nr. 65 19. júní 1933, um varnir gegn því, að næmir sjúkd. berist til Íslands	2000	
h. Gjöld samkv. lögum nr. 16 1923, um varnir gegn kynsjúkdómum	30000	
Flyt ...	78100	501942

		134	
		kr.	kr.
			31. des.
	Flutt ...	78100	501942
i.	Kostnaður við heilbrigðiseftirlit lækna með alþýðuskólum	2000	
j.	Til annara heilbrigðisráðstafana	2000	
k.	Styrkur til heilsuverndarstöðva í kaupstöðum, gegn tvöföldu framlagi annarsstaðar að	15000	
Heilsuverndarstöð, sem styrks vill verða að-njótandi, skal reka berklavarnastarfsemi undir yfirstjórn og eftirliti berklayfirlæknis ríkisins og haga störfum sínum öllum eftir reglum, er heilbrigðisstjórnin samþykkir.			
l.	Til styrktar mænuóttarsjúklingum	10000	
m.	Styrkur til Súgfirðinga til að hafa lærða hjúkrunarkonu	1000	
n.	Til styrktar mönnum, er þurfa að fá sér gervilimi	4000	
o.	Viðbótarlaun yfirsetukonu í Grimsey, gegn jafnmikilli launabót annarsstaðar að	300	
p.	Til Halldórs Arnórssonar umbúðasmiðs	2000	
q.	Til Páls Sigurðssonar fyrrv. héraðslæknis, biðlaun	1800	
r.	Til ýmsra sjúklinga, eftir úthlutun landlæknis ..	3500	
s.	Sjúkrastyrkur til séra Jakobs Ó. Lárussonar ...	2000	
t.	Til Jóns Einarssonar í Rauðhúsum, styrkur til framfærslu fávita	300	
			122000
19.	Hluti ríkissjóðs af launum ljósmæðra		65000
Samtals ...			688942

13. gr.

Til samgöngumála er veitt:

		kr.	kr.
A.			
Vegamál.			
I. Stjórn og undirbúningur vegagerða:			
1.	Laun vegamálastjóra	6000	
2.	Laun aðstoðarverkfræðings	5750	
Flyt ...		11750	

		kr.	kr.
	Flutt ...	11750	
3.	Ferðakostnaður þeirra og fæðispeningar, eftir reikningi	6000	
4.	Til aðstoðarmanna og mælinga	28000	
5.	Skrifstofukostnaður	18000	
			63750
II.	Þjóðvegir.		
a.	Til nýrra akvega:		
1.	Kjósarvegur... ..	10000	
2.	Hafnarfjallsvegur	10000	
3.	Mýravegur	6000	
4.	Stykkishólmsvegur	7500	
5.	Ólafsvikurvegur	3000	
6.	Laxárdalsvegur	1500	
7.	Suðurdalavegur	6000	
8.	Saurbæjarvegur	3000	
9.	Geiradalsvegur	3000	
10.	Patreksfjarðarvegur til Bildudals ...	7500	
	Unnið sé fyrir sinn helming upp- hæðarinnar frá hvorum stað.		
11.	Breiðadalsheiðarvegur	10000	
12.	Bolungavíkurvegur, gegn $\frac{1}{4}$ ann- arsstaðar að... ..	4000	
13.	Langadalsvegur	4000	
14.	Steingrímsfjarðarvegur	3500	
15.	Kollafjarðarvegur	3000	
16.	Bitruvegur	4000	
17.	Holtavörðuheiðarvegur	30000	
18.	Hrútafjarðarvegur í Húnavatnssýslu	6000	
19.	Vesturhópsvegur	3000	
20.	Til Húnavetningabrautar frá Hóla- baki norðan Vatnsdalshóla að Hnausakvísl	6000	
21.	Blönduhliðarvegur	5000	
22.	Hofsósvegur... ..	8000	
23.	Fljótavegur	4000	
24.	Síglufjarðarskarð	10000	
25.	Öxnadalsvegur	7000	
26.	Ljósavatnsskarðsvegur	15000	
27.	Raufarhafnarvegur	5000	
	Flyt ...	185000	63750

					kr.	kr.	134 31. des.
				Flutt ...	185000		63750
28.	Brekknahliðarvegur	...	...	...	5000		
29.	Bakkafjarðarvegur	..	...	...	3000		
30.	Vopnafjarðarvegur	...	...	...	5000		
31.	Jökulsárhliðarvegur	...	...	...	3000		
32.	Úthéraðsvegur	...	...	...	5000		
33.	Fjarðarheiðarvegur	...	...	...	8000		
34.	Norðfjarðarvegur	...	...	...	15000		
35.	Skriðdalsvegur	...	...	...	5000		
36.	Fáskrúðsfjarðarvegur frá Reyðarfirði				3000		
37.	Breiðdalsvegur	...	...	...	6000		
38.	Suðursveitarvegur	...	...	...	5000		
39.	Öræfavegur	...	...	...	3000		
40.	Síðuvegur	...	...	...	3000		
41.	Mýrdalsvegur	...	...	...	5000		
42.	Eyjafjallavegur	...	...	...	5000		
43.	Landvegur	...	...	...	5000		
44.	Gnúpverjahreppsvegur	...	...	...	5000		
45.	Hrunamannahreppsvegur	...	...	...	8000		
46.	Sogsvegur	...	...	...	15000		
						297000	
b.	Viðhald og umbætur	...	...	...	...	650000	
c.	Til þjóðvega af benzínskatti:						
1.	Til malbikunar á Elliðaárvegi, allt að				50000		
2.	— Hafnarfjarðarvegar, allt að	...			50000		
3.	— Suðurlandsbrautar, allt að	...			70000		
4.	— Holtavörðuhliðarvegar, allt að				40000		
5.	— Austurlandsvegar, allt að	...	...		20000		
6.	— Geysisvegur, allt að	...	...	...	20000		
						250000	
							1197000
III.	Til brúargerða	...	...	...	...		70000
IV.	Fjallvegir	...	...	...	...		25000
V.	1. Til áhalda	...	...	...	...	15000	
	2. Til bókasafns verkamanna	...	...	...	...	300	
	3. Til fyrrverandi vegaverkstjóra, eftir tillögum vegamálastjóra	...	...	...	...	1000	
							16300
Flyt ...					...	...	1372050

	kr.	kr.
Flutt ...		1372050
VI. Til sýsluvega:		
1. Tillög til akfærra sýsluvega, allt að	12000	
gegn að minnsta kosti jafnmiklu tillagi annars- staðar að og öðrum þeim skilyrðum, sem at- vinnumálaráðherra setur.		
2. Tillag til akfærra sýsluvega, af bifreiðaskatti ...	30000	
3. Til sýsluvegasjóða eftir lögum nr. 10 1923 ...	70000	112000
VII. Til malbikunar á vegum í kaupstöðum og verzl- unarstöðum, af bifreiðaskatti		30000
VIII. Til dragferjuhalds:		
1. Á Lagarfljóti	300	
2. - Blöndu	300	600
IX. 1. Til ferju á Hrosshyl í Þjórsá	250	
2. Til ferju á Hvítá hjá Auðsholti	100	350
X. Styrkur til þess að halda uppi vetrarflutningum:		
a. Hellisheiði	5000	
b. Holtavörðunheiði	1000	6000
XI. Styrkur til þess að halda uppi byggð og gistingu handa ferðamönnum		3750
Atvinnumálaráðuneytið veitir styrkinn ábúendum á afskekktum bæjum í Þjóðbraut.		
XII. Iðgjöld til slysatryggingar verkamanna samkv. lög- um nr. 44 27. júní 1925		10000
XIII. Fyrning áhaldahússins (sjá 20. gr.)... ..		552
Samtals A. ...		1535302
B.		
Samgöngur á sjó.		
1. Til strandferða:		
a. Ríkissjóðs	330000	
(Þar af fyrning kr. 50000, sjá 20. gr.).		
b. Eimskipafélags Íslands	180000	
enda haldi félagið uppi siglingum í sama horfi og áður og með eigi minni skipastól, ef efnahagur þess leyfir, og greiði á árinu eftirstöðvar af skuld sinni við ríkissjóð vegna kaupa á Selfossi.		
Flyt ...	510000	

		kr.	kr.	134 31. des.
	Flutt ...	510000		
c. H/f Skaftfellings, allt að		22000		
d. H/f Skallagríms		10000		
			542000	
2. Til bátaferða á flóum, fjörðum og vötnum			76000	
Skipaútgæð ríkisins hefir yfirumsjón með ferðum flóabáta, sem fara eftir fastri áætlun. Skilyrði fyrir greiðslu styrksins er, að fyrir liggi efnahags- og rekstrarreikningur 1935 frá útgæð þessara báta, ef styrkupp-hæð til þeirra það ár hefir numið yfir 1000 kr. Ferða-áætlun 1936 og flutningagjaldskrá sé samþykkt af skipaútgæð ríkisins og reikningar ársins sendir henni, enda athugi hún, hversu rík sé þörf á ferðum hvers þess báts, er styrks nýtur úr ríkissjóði. Skip og bátar, sem njóta styrks úr ríkissjóði, eru skyld til að flytja póst endurgjaldslaust, sé þess krafizt.				
	Samtals B. ...		618000	
C.				
Vitamál og hafnargerðir.				
I. Stjórn og undirbúningur vita- og hafnarmála:				
1. Laun vitamálastjóra		7200		
Þar af 1200 kr. persónuleg launaviðbót til núv. vitamálastjóra. Hann sé umsjónarmaður vitamála og hafnargerða og ókeypis ráðunautur landsstjórnar, héraðsstjórna og bæja í öllu því, er varðar vitamál og hafna.				
2. Laun aðstoðarverkfræðings		5750		
3. Húsaleiga, ljós og hiti		6000		
4. Til skrifstofuhalds, eftir reikningi		9800		
5. Ferðakostnaður og fæðispeningar, eftir reikningi		3000		
6. Til aðstoðarmanna og mælinga		8000		
			39750	
II. Laun vitavarða, þar af uppbót á laun vitavarðar á Gróttu 300 kr.			32000	
III. Rekstrarkostnaður vitanna			140000	
	Flyt ...		211750	

	kr.	kr.
Flutt ...		211750
IV. 1. Sjómerki, þar með talið viðhald sæluhúsa ...	10000	
2. Til að setja upp hljóð- og ljósdufl við Sandgerðissund, fyrsta greiðsla af fjórum	5000	15000
V. Til áhaldakaupa		7000
VI. Ýmislegt		20000
VII. Til hafnargerða:		
1. á Akranesi	25000	
2. - Húsavík	25000	
3. - Ísafirði	20000	
4. - Skagaströnd	8000	
5. - Sauðárkróki, 2. fjárveiting af 10, þó ekki alls yfir $\frac{2}{5}$ kostnaðar.	25000	
6. - Hornafirði	5000	
7. Vestmannaeyjahöfn, til dýpkunar og uppfyllingar við höfnina, fyrsta greiðsla af fjórum ...	30000	138000
VIII. Gegn tvöföldu framlagi annarsstaðar að veitist til hafnarbóta:		
i Ólafsvík	7500	
á Sandi	5000	
á Blönduósi	11000	23500
IX. Til bryggjugerða og lendingarbóta, allt að $\frac{1}{3}$ kostnaðar, gegn $\frac{2}{3}$ annarsstaðar að, veitist:		
1. Til Hólmavíkur	15000	
2. — Hofsóss, fyrsta greiðsla af fjórum	8000	
3. — Þorlákshafnar	4000	
4. — Kirkjuvogs í Höfnum	3000	
5. — Unaóss	3000	
6. — Flateyjar á Breiðafirði	2000	
7. — Arnarstapa	1500	36500
Ríkissjóðstillagið er bundið því skilyrði, að framlag sé tryggt á móti, ráðherra samþykki áætlun verksins og vitamálastjóri hafi eftirlit með framkvæmd þess.		
X. Til öldubrjóts austur af Siglufjarðareyri, gegn tvöföldu tillagi frá hafnarsjóði Siglufjarðar. Önnur greiðsla af fjórum... ..		50000
Flyt ...		501750

	kr.	kr.	134 31. des.
Flutt ...		501750	
XI. Til aðgerða á brimbrjótnum í Bolungavík, gegn jöfnu framlagi annarsstaðar að, fyrsta greiðsla af 70 þús. kr.		30000	
XII. Til sjómælinga		10000	
XIII. Fyrning (sjá 20. gr.),		80000	
Samtals C. ...		621750	

14. gr.

Til kirkju- og kennslumála er veitt:

	kr.	kr.
A. Kirkjumál.		
a. Biskupsdæmið:		
1. Laun biskups	7000	
2. Skrifstofukostnaður, eftir reikningi	4500	11500
b. Önnur gjöld:		
1. Hluti rikissjóðs af lífeyrisgjaldi presta samkvæmt lögum nr. 49 1907	120	
2. Viðbót við eftirlaun þau, er fátækir uppgjafaprestar og prestsekkjur njóta samkvæmt lögum	8000	
3. Framlag til prestlaunasjóðs	260000	
4. Til dómkirkjuprestsins í Reykjavík, fyrir skýrslugerðir	1000	
5. Embættiskostnaður presta	35000	
6. Til húsabóta á prestssetrum	12000	
7. Kostnaður við kirkjuráð, samkv. lögum nr. 21 1931	500	316620
Samtals A. ...		328120
B.		
I. Háskólinn:		
a. Laun	85000	
b. Til kennslu í augnlækningum (Kjartan Ólafsson)	700	
c. Til kennslu í réttarlæknisfræði	400	
d. Til kennslu í söng	800	
e. Til kennslu í bókhaldi	400	
f. Námsstyrkur	15000	
g. Húsaleigustyrkur	9000	
Flyt ...	111300	

134

31. des.

		kr.	kr.
	Flutt ...	111300	
h. Til kennsluáhalda læknadeildar	...	800	
i. Til kennslu í efnafræði	...	1600	
j. Hiti, ljós, ræsting og vélgæzla	...	5000	
k. Önnur gjöld:			
1. Til ritara og dyravarðar... ..	4000		
auk hlunninda, er dyravörður hefir áður notið.			
2. Ýms gjöld	10000		
		14000	
1. Ferðakostnaður vegna stúdentaskipta		750	
m. Til stúdentaráðs Háskóla Íslands, til þess að starfrækja leiðbeiningaskrifstofu		1000	
n. Til sendikennara í þýzku		1000	
o. Til sendikennara í frakknesku		1000	
p. Til sendikennara í ensku		1000	
q. Fyrning á Kirkjustræti 12 (sjá 20. gr.)		188	
			137638
II. Námsstyrkur erlendis:			
a. Til íslenzkra stúdenta í erlendum háskólum		19200	
b. Námsstyrkur samkvæmt ákvörðun menntamálaráðs		10000	
Styrkinn má veita konum sem körlum til hvers þess náms, er menntamálaráðið telur nauðsyn að styrkja.			
			29200
III. Fræðslumálastjórnin:			
1. Laun fræðslumálastjóra		7000	
2. Til eftirlitsferða, eftir reikningi, allt að ...		800	
3. Skrifstofukostnaður, eftir reikningi		14000	
			21800
IV. Menntaskólinn almenni:			
a. Laun		56500	
b. Húsaleiga rektors hálf árið		1250	
c. Önnur gjöld:			
1. Til bókasafns skólans	800		
2. Til eldiviðar, ljósa og ræstingar	9500		
3. Til viðhalds	5000		
	Flyt ...	15300	
		57750	188638

134

31. des.

		kr.	kr.
Flutt ...	15300	57750	188638
4. Til stundakennslu, allt að ...	7000		
5. Húsaleigustyrkur handa 15 læri- sveinum, 75 kr. handa hverjum	1125		
6. Námsstyrkur ...	2800		
7. Til kennslutækja ...	1000		
8. Ýmisleg gjöld ..	3500		
9. Til verðlaunabóka ...	200		
10. Vegna kostnaðar við skólastjórn	2000		
11. Til bókasafnsins Íþöku ...	200		
12. Fyrning (sjá 20. gr.) ...	3540		
		36665	

Húsaleigustyrk og námsstyrk má aðeins veita efnilegum, reglusömum og efnalitlum nemendum. Húsaleigustyrkur sé venjulega aðeins veittur utanbæjarmönnum, og að námsstyrk gangi utanbæjarmenn fyrir innanbæjarmönnum, að öðru jöfnu.

94415

V. Menntaskólinn á Akureyri:

a. Laun 40000

b. Önnur gjöld:

1. Til aukakennara og stundakennslu	18000
2. Vegna kostnaðar við skólastjórn	2000
3. Til bóka og kennsluáhalda ...	1200
4. Til eldiviðar og ljósa ...	10000
5. Námsstyrkur ...	1000

Utanbæjarnemendur gangi að styrk fyrir innanbæjarnemendum, að öðru jöfnu.

6. Til dyravörzlu ...	2000
7. Til viðhalds og endurbóta ...	6000
8. Til ýmislegra gjalda ...	4500
9. Til verðlaunabóka ...	200
10. Fyrning (sjá 20. gr.) ...	3160

48060

88060

Flyt ... 371113

		kr.	kr.
	Flutt ...		371113
VI. Kennaraskólinn:			
a. Laun		17000	
b. Önnur gjöld:			
1. Stundakennsla	5000		
2. Eldiviður og ljós	3000		
3. Bókakaup og áhöld	700		
4. Námsstyrkur	2500		
Utanbæjarnemendur gangi að styrk fyrir innanbæjarnemendum, að öðru jöfnu.			
5. Til viðhalds	1000		
6. Ýmisleg gjöld	3500		
7. Fyrning (sjá 20. gr.)	1090		
		16790	33790
VII. Stýrimannaskólinn:			
a. Laun		14000	
b. Húsaleiga skólastjóra		2500	
c. Önnur gjöld:			
1. Til stundakennslu	2500		
2. Til eldiviðar og ljósa	1200		
3. Til Sveinbjarnar Egilson, til fyrirlestra	300		
4. Ýmisleg gjöld	2500		
5. Til áhaldakaupa	1000		
6. Fyrning (sjá 20. gr.)	700	8200	24700
VIII. Vélstjóraskólinn:			
a. Laun		13200	
b. Önnur gjöld:			
1. Til stundakennslu	9200		
2. Húsnæði skólastjóra og skrifstofa skólans	3000		
3. Ljós, hiti og ræsting	2100		
4. Ýms gjöld	650		
5. Til áhaldakaupa	500		
		15450	28650
	Flyt ...		458253

		kr.	kr.	134 31. des.
	Flutt ...		458253	
IX. Bændakennsla:				
1. Til bændaskólans á Hólum:				
a.	Laun	7750		
b.	Til smíða-, leikfimi- og dráttlistar- kennslu	1450		
c. Önnur gjöld:				
1.	Til verklegs náms ...	2000		
2.	Til kennsluáhalda ...	600		
3.	Til eldiviðar og ljósa	3500		
4.	Ýmisleg gjöld	3000		
		9100		
d.	Fyrning húsa (sjá 20. gr.)	1034		
			19334	
2. Til bændaskólans á Hvanneyri:				
a.	Laun	9440		
b.	Til smíða- og leikfimikennslu ...	1300		
c. Önnur gjöld:				
1.	Til verklegs náms ...	3500		
2.	Til kennsluáhalda ...	500		
3.	Til eldiviðar og ljósa	5000		
4.	Ýmisleg gjöld	3500		
		12500		
d.	Fyrning húsa (sjá 20. gr.)	1790		
			25030	
Styrkurinn til verklegs náms i bændaskól- unum á Hólum og Hvanneyri veitist nemend- um, sem stunda verknám samkvæmt samningi, eigi skemur en 8 vikur á ári, og skila skólun- um dagbókum um vinnubrögðin yfir náms- tímann, enda sjái skólastjóri nemendum fyrir ókeypis fæði og kennslu. Nemi styrkur- inn aldrei hærri upphæð á hvern nemanda en 18 kr. fyrir hverja viku námstímans.				
Styrkinn má aðeins greiða eftir á, samkvæmt skýrslu um námið, og sé i henni getið, hve háan vikustyrk hver nemandi skal fá.				
	Flyt ...		502617	

	kr.	kr.
Flutt ...		502617
X. Iðnfræðsla:		
a. Til iðnaðarmannafélagsins í Reykjavík, til þess að reka iðnskóla í Reykjavík, undir yfirumsjón landsstjórnarinnar	6500	
b. Til iðnaðarmannafélagsins á Akureyri, til kvöldskólalahalds	2000	
c. Til iðnaðarmannafél. á Ísafirði, til skólalahalds	1500	
d. Til iðnaðarmannafélagsins í Hafnarfirði, til kvöldskólalahalds	1700	
e. Til iðnaðarmannafélagsins í Vestmannaeyjum, til kvöldskólalahalds	1700	
Styrkurinn til þessara 5 skóla má þó ekki fara yfir $\frac{4}{5}$ rekstrarkostnaðar.		
Skólar þessir skulu senda ráðuneytinu skýrslu um starf sitt.		
f. Til verklegs framhaldsnáms erlendis	6000	
		19400
XI. Verzlunarskólar o. fl.:		
a. Til kaupmannafélagsins og verzlunarmannafélagsins í Reykjavík, til að halda uppi skóla fyrir verzlunarmenn, undir umsjón landsstjórnarinnar, þó ekki yfir $\frac{3}{4}$ kostnaðar ...	5000	
b. Til sambands samvinnufélaganna, til þess að halda uppi verzlunarskóla, undir yfirumsjón landsstjórnarinnar, þó ekki yfir $\frac{3}{4}$ kostnaðar ...	5000	
c. Kostnaður við próf löggildra endurskoðenda, sbr. lög nr. 9 1926	500	
		10500
XII. Kvennaskólar:		
1. Til kvennaskólans í Reykjavík:		
a. Húsnæðisstyrkur	5000	
b. Rekstrarstyrkur	18000	
c. 40 kr. fyrir hverja námsmey, sem er allt skólaárið, allt að	4000	
d. Námsstyrkur til sveitastúlkna —	1000	
	28000	
2. Til kvennaskólans á Blönduósi	12500	
Þar af til fjósbyggingar 1500 kr.		
Skólar þessir standa undir yfirumsjón landsstjórnarinnar.		40500
Flyt ...		573017

		kr.	kr.	134 31. des.
	Flutt ...		573017	
XIII. Almenn barnafræðsla:				
1. Laun kennara í föstum skólum og dýrtíðaruppb.		440000		
2. Laun farkennara og dýrtíðaruppbót		80000		
3. Til farkennslu og eftirlits með heimafræðslu, með sömu skilyrðum sem verið hefir		4000		
4. Styrkur til byggingar barnaskóla utan kaupst.		30000		
5. Til fyrrverandi barnakennara, eftir tillögum fræðslumálastjóra... ..		2000		
6. Styrkur til tímaritsins »Menntamál«		800		
7. Til kennaranámskeiðs		2000		
			558800	
XIV. Unglinga- og alþýðuskólar:				
1. Til alþýðuskólans á Eiðum:				
a. Laun	10450			
Þar af 700 kr. persónuleg launauppbót til núverandi skólastjóra.				
b. Til hannyrða-, leikfimi- og smíðakennslu	3000			
c. Önnur gjöld:				
1. Til kennsluáhalda ...	800			
2. Til eldiviðar og ljósa	2500			
3. Ýmisleg gjöld	3500			
4. Til viðhalds... ..	1000			
5. Til að ljúka við rafstöð skólans	27000			
	34800			
d. Fyrning húsa (sjá 20. gr.)	800			
		49050		
2. Til héraðsskóla samkv. l. nr. 32 1929				
a. Rekstrarstyrkur	100000			
b. Stofnkostnaður... ..	10500			
		110500		
3. Til gagnfræðaskóla samkv. l. nr. 48 1930 ...		45000		
4. Til gagnfræðaskóla Reykvinga		2500		
5. Til Flensborgarskólans, byggingarstyrkur ...		30000		
6. Til unglingafræðslu utan kaupstaða, samkv. 20. gr. l. nr. 48 1930		15000		
Þar af til skóla Sigurðar Greipssonar í Haukadal 1000 kr.				
	Flyt ...	252050	1131817	

	kr.	kr.
Flutt ...	252050	1131817
7. Til bókasafna við unglingaskóla	1600	
8. Ritstyrkur fyrir kennslubækur handa skólum	1600	
9. Til alþýðuskólans í Reykjavík... ..	2000	257250
XV. Húsmæðrafræðsla:		
1. Til húsmæðrad. við alþýðuskóla Þingeyinga	5500	
2. Til húsmæðrafræðslu á Hallormsstað	9500	
Styrkir samkvæmt tölul. 1.—2. eru bundnir því skilyrði hvor um sig, að atvinnumálaráðherra samþykki reglugerðir skólanna.		
3. Til kvenfél. Óskar í Ísafjarðarkaupstað, til húsmæðrafræðslu, gegn 1000 kr. annarsstaðar að Notí félagið ekki styrkinn, má greiða hann öðrum á Ísafirði eða í Ísafjarðarsýslu, að óbreyttum skilyrðum.	6000	
4. Til húsmæðrafræðslu í Vík í Mýrdal	800	
5. Til rafveitu á Hallormsstað	5000	
6. Til Staðarfellsskóla, styrkur til raflýsingar ...	2500	
7. Til byggingar húsmæðraskóla á Laugalandi, gegn jafnmiklu framlagi annarsstaðar að ...	15000	44300
XVI. Til kennslu heyrnar- og málleysingja m. m. ...		40000
Par af fyrning húss kr. 550,00 (sjá 20. gr.) Stjórnin annast um, að vandamenn nemendanna eða nemendurnir sjálfir greiði kostnað, ef efni þeirra leyfa, samkv. tilsk. 28. febr. 1872, 2. g.		
XVII. Til blindravinafélags Íslands... ..		6500
Par af 3000 kr. til að annast kennslu blindra barna.		
XVIII. Sundkennsla o. fl.:		
1. Til sundkennslu í Reykjavík	300	
Styrkur þessi er bundinn því skilyrði, að kennsla þessi fari fram að minnsta kosti 2 mánuði að vorinu og 1 mánuði að haustinu og að lærisveinar ríkisskólanna og skóla fyrir unglinga og fullorðna, sem styrktir eru af ríkisfé, njóti kennslunnar ókeypis.		
Flyt ...	300	1479867

	kr.	kr.	134 31. des.
Flutt ...	300	1479867	
2. Laun Ólafs Pálssonar og Jóns Pálssonar fyrir sundkennslu þá, sem getur í 1. lið, og til að kenna öðrum sundkennurum björgunarsund	2400		
3. Til sundkennslu o. fl. annarsstaðar en í Rvík	2400		
Styrkurinn veitist bæjarstjórnnum og sýslunefndum með því skilyrði, að annarsstaðar að sé lagt til sundkennslunnar eigi minna en ríkissjóðsstyrknum nemur.			
4. Styrkur til sundlaugar á Akureyri	5000		
5. Til þess að gera nýjar, steinsteyptar sundlaugar og sundskýli, enda séu þær til afnota fyrir almenning og landsstjórnin samþykki uppdrátt og kostnaðaráætlun, helmingur kostnaðar, allt að	5000		
6. Til sundskólahússins á Sveinseyri, byggingarstyrkur	500		
		15600	
XIX. Til sjóvinnunámskeiðs		2000	
Atvinnumálaráðherra ráðstafar styrknum, að fengnum tillögum Fiskifélags Íslands.			
XX. Til Ríkarðs Jónssonar, til þess að halda uppi kennslu í teikningu og tréskurði í þjóðlegum stíl		1500	
XXI. Til Geirs Þormars tréskurðarmeistara á Akureyri, til að halda uppi kennslu á Norðurlandi í teikningu og tréskurði í þjóðlegum stíl		600	
XXII. Til Björns Jakobssonar á Laugarvatni, til ípróttakennslu og leikfimiprófs, samkv. l. nr. 24 1932		2400	
XXIII. Til ípróttasambands Íslands		5000	
XXIV. Til Skáksambands Íslands		1600	
XXV. Til ípróttaskólans á Laugarvatni, til áhaldakaupa		1000	
XXVI. Til Jóns Þorsteinssonar ípróttakennara, byggingarstyrkur		3000	
XXVII. Til ípróttaskólans á Álafossi		2000	
Samtals B. ...		1514567	

Til vísinda, bókmennta og lista er veitt:

	kr.	kr.
1. Landsbókasafnið:		
a. Laun	20000	
b. Launabót til 2. bókavarðar	1000	
c. Til aðstoðar	4200	
d. Til þess að kaupa bækur og handrit og til bókbands	13000	
e. Til þess að semja spjaldskrá	800	
f. Til þess að semja og prenta skrá um handrit ...	2400	
g. Til ritaukaskrár	900	
h. Brunaábyrgðargjald fyrir safnið	360	
i. Húsaleiga	2000	
j. Ýmisleg gjöld	1500	
		46160
2. Þjóðskjalasafnið:		
a. Laun	4950	
b. Til bókbands, bóka- og handritakaupa, umbúnaðar skjala og aðstoðarmanns	5000	
c. Ýms gjöld	1000	
		10950
3. Þjóðminjasafnið og verndun fornminja:		
a. Laun þjóðminjavarðar (fornminjavarðar)	5500	
b. Til aðstoðar, eftir reikningi	2500	
c. Til þess að útvega forngripi	1200	
d. Til áhalda og aðgerða	1200	
e. Til rannsókna og ferðakostnaðar	800	
f. Til kaupa og viðgerðar á Viðimýrarkirkju	2400	
Þjóðminjasafnið sé opið 6 stundir á viku, eftir nánari fyrirmælum stjórnarráðsins.		13600
4. Náttúrufræðifélagið:		
a. Tillag	2000	
b. Til aðstoðarmanns	1400	
Styrkurinn veitist með því skilyrði, að safnið sé til sýnis almenningi, ekki sjaldnar en einu sinni á viku.		3400
5. Landsbókasafnshúsið:		
a. Til eldiviðar, ljósa og ræstingar	5500	
b. Til viðhalds og áhalda	3800	
c. Fyrning (sjá 20. gr.)	3639	
		12939
Flyt ...	...	87049

		134	
		kr.	kr. 31. des.
	Flutt ..		87049
6.	Til minningarbókasafns Matthíasar Jochumssonar á Akureyri, önnur greiðsla af þremur, gegn jafnmiklu framlagi frá Akureyrarbæ á sama tíma		10000
7.	Til kaupstaðabókasafna, gegn eigi minna tillagi úr bæjarsjóði og sýslusjóði		1800
8.	Aukastyrkur til sex bókasafna:		
a.	Til amtsbókasafnsins á Akureyri, að því tilskildu, að Davíð skáld frá Fagraskógi hafi þar bókavörzlu með a. m. k. 2000 kr. launum auk verðstuðulsuppbótar	2500	
b.	Til bókasafnsins á Ísafirði, að því tilskildu, að Guðmundur Gíslason Hagalín rithöfundur hafi þar bókavörzlu með a. m. k. 2000 kr. launum auk verðstuðulsuppbótar	2500	
c.	Til amtsbókasafnsins á Seyðisfirði	1000	
d.	Til bókasafns Hafnarfjarðar	1000	
e.	Til bókasafns Neskaupstaðar	800	
f.	Til iðnbókasafnsins í Reykjavík	1000	
			8800
9.	Til Alþýðubókasafns Reykjavíkur		5000
10.	Til bókasafns Flateyjar á 100 ára afmæli þess ...		500
11.	Til sýslubókasafna, gegn eigi minna tillagi frá sýslusj.		2500
12.	Til hins íslenzka bókmenntafélags		2800
	enda haldi það áfram útgáfu hins íslenzka fornbréfasafns sem að undanförmu.		
13.	Til Þjóðvinafélagsins		1400
14.	Til Fornleifafélagsins		800
15.	Til Sögufélagsins, til þess að gefa út alþingisbækur, landsyfirdóma o. fl.		2400
16.	Til hins íslenzka fræðafélags, til að gefa út jarðabók Árna Magnússonar og Páls Vídalíns		1000
17.	Til Fornritaútgáfunnar		4000
18.	Til Björns K. Þórólfssonar, til þess að semja skrá um skjöl, er Ísland varða og geymd eru í skjalasöfnum í Kaupmannahöfn, enda fái Þjóðskjalasafnið eftirrit af skránni		1200
19.	Til leikfélags Reykjavíkur, gegn að minnsta kosti jafnmiklu framlagi úr bæjarsjóði Reykjavíkur ..		4000
	Styrkurinn er og því skilyrði bundinn, að menntamálaráðið samþykki starfsskrá félagsins.		
	Flyt ..		133219

134

31. des.

	kr.	kr.
Flutt ...		133249
20. Til leikfélags Akureyrar, gegn að minnsta kosti jafnmiklu framlagi frá Akureyrarkaupstað		1000
21. Til leikfélags Ísafjarðar, gegn að minnsta kosti jafnmiklu framlagi frá Ísafjarðarkaupstað		600
22. Til Norræna félagsins		600
23. Til tónlistarskólans, gegn að minnsta kosti 2000 kr. framlagi frá bæjarsjóði Reykjavíkur		2500
24. Til Páls Ísólfssonar, til þess að veita kirkjuorgelleikurum og barnakennurum utan Reykjavíkur og guðfræðinemum háskólans ókeypis kennslu í orgelleik, tóni, hljómfærði og söngstjórn í kirkjum og barnaskólum		2000
25. Til Sambands íslenzkra karlákora		4500
26. Til styrktar sænsku vikunni 1936		1500
27. Styrkur til skálda og listamanna, þó eigi minna en 500 kr. til hvers		5000
28. Til útgáfu fransk-íslenzkrar orðabókar		2500
29. Til Magnúsar Ásgeirssonar, til ljóðapýðinga		1500
30. Til Guðmundar Gíslasonar Hagalíns, til ritstarfa		1500
31. Til Jóhannesar úr Kötlum		1000
32. Til Guðmundar Finnbogasonar, til ritstarfa		1000
33. Til Árna Pálssonar prófessors, til þess að ljúka við samningu sagnarits um kirkjusögu Íslands á lýðveldistímanum		1200
34. Til Tómasar Guðmundssonar skálds		1000
35. Til séra Jóns Thorarensens, til ritstarfa		500
36. Til Helga Guðmundssonar kennara frá Austmannsdal, til þjóðsagnasöfnunar		500
37. Til Péturs Jónssonar söngvara		1000
38. Til Eggerts Stefánssonar söngvara		1000
39. Til Bjarna Sæmundssonar, til fiskirannsóknar:		
a. Föst laun	5000	
b. Til ferða og annara útgjalda við rannsóknirnar	1000	
		6000
40. Til Guðbrands Jónssonar, til þess að semja miðaldamenningarsögu		1500
41. Til Frimanns B. Arngrímssonar		1200
42. Til jöklamælinga		600
Flyt ...		172949

		kr.	kr.	134 31. des.
	Flutt ...		172949	
43.	Til listasafnshúss Einars Jónssonar (Par af fyrning kr. 711 (sjá 20. gr.)).		3711	
44. a.	Til Einars Jónssonar myndhöggvara enda hafi hann forstöðu og umsjón listasafns síns, er sé almenningi til sýnis endurgjaldslaust 4 stundir á viku.	5000		
b.	Til sama, til aðstoðar... ..	1000	6000	
45.	Til Ásmundar Sveinssonar myndhöggvara		2500	
46.	Til Gunnlaugs Blöndals listamanns		1500	
47.	Til Eggerts Guðmundssonar málara		1200	
48.	Til Búnaðarbanka Íslands, þriðja greiðsla vaxta og afborgana af viðlagasjóðslánum málara Ásgrims Jónssonar og Jóns Stefánssonar, með þeim skilyrð- um, er segir í 57. lið 16. gr. fjárlaga 1934... ..		3300	
49.	Kostnaður við friðun Þingvalla, sbr. lög nr. 59 1928		5000	
	Samtals ...		196160	

16. gr.

Til verklegra fyrirtækja er veitt:

		kr.	kr.
1.	Til atvinnubóta i kaupstöðum og kaupúnum... .. gegn tvöföldu framlagi frá bæjar- og sveitarfélög- um, enda sé ríkisstjórn heimilt að krefjast þess, að unnið sé að $\frac{1}{3}$ við framkvæmdir fyrir rikissjóð og þar af fyrir 100000 krónur að stofnun nýbýla. Enn- fremur sé það skilyrði fyrir framlagi, að hlutaðeig- andi bæjar- eða sveitarfélag verji eðlilegri fjárhæð, að dómi ríkisstjórnarinnar, til verklegra framkvæmda auk atvinnubótafjársins.		500000
2.	Til Búnaðarfélags Íslands Styrkurinn til búnaðarsambandanna lækki ekki um meira 10%.		180000
	Flyt ...		680000

	kr.	kr.
Flutt ...		680000
3. Til nýbýla og samvinnubyggða		180000
4. Til sandgræðslu... ..		27000
Þar af 3000 kr. upp í kostnað við framkvæmdir til verndar flæðiengjum Sandsbæja í Öxarfirði		
5. Gjöld samkvæmt jarðræktarlögunum:		
a. Jarðabótastyrkur	585000	
b. Til verkfærakaupasjóðs	60000	645000
6. Til búfjárræktar samkv. l. nr. 32 1931		42000
7. Tillag til búnaðarbanka Íslands:		
a. Til byggingar- og landnámssjóðs	200000	
b. Til sama af tekjum tóbakseinkasölu	50000	
c. Til ræktunarsjóðs:		
1. Afgjöld þjóðjarða 20000		
2. Kostnaðartillag... .. 2000		
	22000	272000
8. Tillag til kreppulánasjóðs		250000
9. Tillag til byggingarsjóða kaupstaða og kauptúna,		
a. Samkv. lögum um verkamannabústaði, nr. 27 1931	100000	
b. Af tekjum tóbakseinkasölu	30000	
		130000
10. Vegna ráðstafana um tilbúinn áburð, allt að		28000
11. Til garðyrkjufélags Íslands:		400
12. Til kartöfluverðlauna		30000
13. Til fóðurtryggingarsjóða		15000
14. Til skógræktar:		
a. Laun	9300	
Þar af 600 kr. húsaleiguuppbót til Einars Sæmundsens.		
b. Til skóggræðslu	23000	
c. Til skógræktarfélags Íslands	2000	
Ógreiddur kostnaður af Þingvallagirðingu greiðist úr kirkjujarðasjóði		34300
15. Tillag til mannvirkja á Flóaáveitusvæðinu, samkv. l. nr. 68 1918 og l. nr. 10 1926		4000
16. Til ræktunarveggar í Vestmannaeyjum... ..		6000
17. Til Halldórs Pálssonar, til fjárræktarnáms		1000
18. Til Ingólfs Davíðssonar grasafraeðings, til framhaldsnáms í jurtasjúkdómafræði		800
Flyt ...		2345500

		134	
		kr.	kr.
		...	...
Flutt ...		...	2345500
19. Til dýralækninga:			
a. Laun handa 5 dýralæknum	19000		
b. Til Hólmgeirs Jenssonar, til dýralækninga	700		
c. Til Guðmundar Andréssonar, til að stunda dýralækningar í Skagafirði og Austur-Húnavatnssýslu, gegn jafnmiklu framlagi annarsstaðar að	700		
d. Til Halldórs Jónss., til að stunda dýralækningar, gegn jafnmiklu framlagi frá Svarfaðardalshreppi	300		
e. Til Eggerts Magnússonar, til að stunda dýralækningar við Gilsfjörð, gegn jafnmiklu framlagi annarsstaðar að	200		
f. Til Ásgeirs Guðmundssonar í Æðey, til þess að stunda dýralækningar við Ísafjarðardjúp, gegn jafnháu framlagi annarsstaðar að	400		
g. Kostnaður við rannsókn á ormaveiki í sauðfé ...	1000		
h. Til læknskandidats, til þess að nema dýralækningafræði erlendis	2000		
i. Til Ágústs Jónssonar, til að kaupa smásjá, gegn jafnmiklu framlagi frá Austur-Húnavatnssýslu ...	350		
			24650
20. Til kláðalækninga (útrýmingarstöðun)			24000
21. Til efnarannsóknarstofu í Reykjavík:			
a. Laun forstöðumanns, auk 10% af öllum tekjum stofnunarinnar, 4300 kr. með dýrtíðaruppbót ...	4800		
b. Til aðstoðar	5600		
c. Húsaleiga	3000		
d. Til ljósa, eldsneytis og ræstingar	1200		
e. Til áhaldakaupa	3000		
			17600
22. Til veðurstofu Íslands:			
a. Laun forstöðumanns og fulltrúa	13300		
b. Til aðstoðar	18000		
c. Til veðurathugana utan Reykjavíkur, áhalda o. fl.	12000		
d. Til veðurskeyta o. fl.	13500		
e. Til loftskeytataækja	1000		
f. Húsaleiga, ljós, hiti og ræsting	3600		
g. Eftirlit með veðurathugunarstöðvum o. fl.	500		
h. Til jarðskjálftamælinga og vegna auka- og næturvinnu við móttöku og útvarp veðurfregna, til frú			
Flyt ...	61900		2411750

134

31. des.

	kr.	kr.
Flutt ...	61900	2411750
Teresíu Guðmundsson, Björns L. Jónssonar og Jóns Eyþórssonar	1800	63700
23. Til Þykkbæinga, styrkur til að nota skurðgröfu við framræslu Safamýrar, enda fái þeir ekki styrk eftir lögum nr. 59 1930		5000
24. Gjöld vegna laga nr. 83 1932, um raforkuvirki ...		4000
25. Gjöld vegna laga um eftirlit með verksm. og vélum		600
26. Til landmælinga		40000
27. Til jöklarannsókna		4000
28. Til Fiskifélagsins, enda samþykki atvinnumálaráðu- neytið fjárhagsáætlun fiskipingsins og félagið sjái um á sinn kostnað útgáfu fiskimanna-almanaks		72000
29. Kostnaður vegna laga nr. 61 1932, um lax- og sil- ungsveiði		4000
30. Til þess að annast birtingu útvarpaðra veðurfregna í verstöðvum landsins		5000
31. Laun yfirmatsmanna o. fl.:		
a. 5 fiskifyfirmatsmanna	22350	
b. Laun 4 ullarmatsmanna	2000	
c. — 4 kjötmatsmanna	2625	
d. — lýsismatsmanns, samkv. l. nr. 42 1933 ...	3000	
e. Ferðakostnaður yfirmatsmanna	12000	41975
32. Til eftirlits með skipum og bátum og öryggi þeirra:		
a. Laun skipaskoðunarstjóra, enda hafi hann eftirlit með skipum ríkisins án sérstaks endurgjalds ...	6000	
b. Til skrifstofukostnaðar	8400	
c. Ferðakostnaður, allt að	2500	16900
33. Til fiskifulltrúa í Miðjarðarhafslöndunum, gegn tvö- földu fjárframlagi annarsstaðar að		8000
34. Kostnaður vegna laga um fiskimatsstjóra		10000
35. Kostnaður vegna sérstakra ráðstafana um inn- og út- flutning, gegn jöfnu fjárframlagi annarsstaðar að ...		40000
36. Til Iðnsambands Íslands		1200
37. Til sambands islenzkra heimilisiðnaðarfélaga		4000
38. Til Guðmundar Jónssonar frá Mosdal, til þess að halda uppi kennslu og námskeiðum í tréskurði og heimilisiðnaði		900
Flyt ...		2733025

		134	
		kr.	kr. 31. des.
	Flutt ...	...	2733025
39.	Til Halldóru Bjarnadóttur, til þess að vinna að eflingu heimilisiðnaðar		1500
40.	Til Guðrúnar Finnsdóttur		300
41.	Til kvenfélags Hvamshrepps í Vik í Mýrdal, til þess að halda uppi kennslu í handavinnu kvenna		500
42.	Til kvenfélagasambands Íslands		1000
43.	Til sambands norðlenskra kvenna		400
44.	Til sambands austfízkra kvenna		400
45.	Til sambands sunnlenskra kvenna		400
46.	Til sambands vestfirzkra kvenna		400
47.	Til kvenfélagasambands Mýra- og Borgarfjarðarsýslu		400
48.	Til sambands breiðfirzkra kvenna		400
49.	Til bandalags kvenna		400
50.	Til sambands sunnlenskra kvenna, styrkur til að halda uppi námskeiðum fyrir húsmæður og húsmæðraefni		2500
51.	Til Helgu Thorlacius, í viðurkenningarskyni fyrir að útbreiða þekkingu á íslenskum nytjajurtum ...		500
52.	Til kvenréttindafélags Íslands		400
53.	Til landssambands bænda		500
54.	Til vinnumiðlunar		7000
55.	Til mæðrastyrksnefndar		2000
56.	Til vörumerkjaskrásetjara		1600
57.	Handa ungmennafélagi Íslands, til eflingar íþróttum, skóggæðslu og bindindi Félagið gefi landsstjórninni skýrslu um, hvernig fénu er varið.		4000
58.	Til bandalags skáta		400
59.	Til dýraverndunarfélags Íslands, til dýraverndunarstarfsemi		1000
60.	Til fiskræktarfélagsins Blöndu, $\frac{1}{3}$ rekstrarkostnaðar, allt að		500
61.	Til fiskræktarfélags Fljótsdalshéraðs, $\frac{1}{3}$ rekstrarkostnaðar, allt að		1000
62.	Húsameistari ríkisins:		
	a. Laun	6000	
	b. Skrifstofukostnaður 18000		
	Þar frá dregst:		
	Tekjur af teikningum, sem húsameistari		
	Flyt ... 18000	6000	2760525

134

31. des.

		kr.	kr.
Flutt ..	18000	6000	2760525
lætur gera, 25% af venjulegum taxa			
húsameistara ..	10000	8000	14000
63. Til vatnsrennslismælinga ..			1000
64. Gjöld vegna laga um skipulag bæja og sjávarþorpa, gegn jafnmiklu framlagi annarsstaðar að ..			5000
65. Til vatnsveitu í Hrisey, vegna jarðskjálftanna ..			3000
66. Til húsabygginga á Breiðumýri vegna jarðskjálfta 1934 ..			2000
67. Til kaupa á spildu úr Hólalandi til handa Breiðumýri			1500
68. Til Skuldaskilasjóðs útvegsmanna ..			160000
69. Til mjólkurbúa ..			77000
70. Til greiðslu vaxta af fasteignaveðslánum bænda ..			75000
71. Til iðnlánasjóðs ..			25000
72. Til greiðslu ofviðristjóns á Norðurlandi ..			60000
73. Til greiðslu upp í bátatjón á Ólafsfirði ..			15000
74. Til frystihúsa ..			20000
75. Til skipulagsnefndar atvinnumála ..			5000
76. Kostnaður við eftirlit með opinberum sjóðum ..			1200
Samtals ..		...	3225225

17. gr.

Til almennrar styrktarstarfsemi er veitt:

	kr.	kr.
1. Styrkur til berklasjúklinga ..	...	850000
Af þessum lið má greiða laun læknis, sem heilbrigðissjúkurnin ræður til þess að hafa yfirumsjón með öllum berklavörnum á landinu.		
2. Gjöld samkv. l. nr. 68 1932, um br. á fátækralögunum		200000
3. Til alþýðutrygginga ..		410000
4. Styrkur til sjúkrasamlaga ..		10000
Flyt ..	...	1470000

	kr.	kr.	134 31. des.
Flutt ...		1470000	
Af þessum lið má greiða sjúkrasamlagi hins isl. prentarafélags styrk í samræmi við styrk til annara sjúkrasamlaga.			
5. Til styrktarsjóðs verkamanna- og sjómannafélaganna í Reykjavík		4000	
6. Til verkakvennafélagsins Framtíðin í Hafnarfirði, til að halda uppi dagheimili fyrir börn		2000	
7. Til sjúkra- og styrktarsjóðs vitavarða		400	
8. Til slysatryggingar samkv. 2. gr. laga nr. 73 1928 ...		13000	
9. Til slysavarna		8000	
enda sé stjórnarráðinu send skýrsla um starfsemina.			
10. Til þess að hjálpa nauðstöddum Íslendingum erlendis		1000	
11. Til Stórstúku Íslands, til bindindisstarfsemi		15000	
Þar af til sambands bindindisfélaga í skólum landsins 2500 kr.			
12. Til áfengismálaráðunautar		3000	
13. Til Stórstúku Íslands:			
Styrkur til húsbyggingar		15000	
14. Til slysatryggingarsjóðs félagsins Dagsbrúnar		400	
15. Til sjúkrasjóðs Fellshrepps		300	
16. Til sjúkrasjóðs Hofshrepps		300	
17. Til sjúkrasjóðs Súgufirðinga		300	
18. Til styrktar- og sjúkrasjóðs verkakvennafélagsins Framsóknar í Reykjavík		600	
19. Til sjúkrasjóðs Félags járnsmíðanema í Reykjavík		200	
20. Til styrktarsjóðs verkamannafélagsins Snót í Vestmannaeyjum		300	
21. Til styrktarsjóðs sjómannafélagsins Jötunn í Vestmannaeyjum		300	
22. Til sjúkrasjóðs verklýðsfélags Akureyrar		300	
23. Til styrktarsjóðs verklýðsfél. í Flatey á Breiðafirði		200	
24. Til styrktarsjóðs sjómannafélagsins á Ísafirði		300	
25. Til styrktarsjóðs verkamannafél. Baldur á Ísafirði		300	
26. Til sjúkrasjóðs kvenfélagsins á Hellusandi		300	
27. Til styrktarsjóðs verklýðsfélagsins á Patreksfirði ...		200	
28. Til sjúkrasjóðs verkamannafélagsins á Þingeyri ...		300	
29. Til sjúkra- og styrktarsjóðsins Líkn í Ögurhreppi ..		150	
30. Til sjúkra- og styrktarsjóðsins Hjálpi í viðlögum í Reykjarfjarðarhreppi		150	
Flyt ..		1536300	

134

31. des.

	kr.	kr.
Flutt ...		1536300
31. Til sjúkrasjóðs hjúkrunarfélags Ólafsvíkur		300
32. Til sjúkra- og styrktarsjóðs verkalýðsfélagsins á Seyðisfirði		300
33. Til Ekknasjóðs Vestmannaeyja		800
Fjárveitingarnar undir 14.—31. tölul. eru bundnar því skilyrði, að jafnmikið fé að minnsta kosti komi annarsstaðar að, og að stjórnarráðinu sé send skýrsla um starfsemina.		
34. Til gamalmennahælis á Ísafirði		1000
35. Til gamalmennahælis á Seyðisfirði		1000
Samtals ...		1539700

18. gr.

Til eftirlauna og styrktarfjár er veitt:

	kr.	kr.
I. Samkvæmt eftirlaunalögum:		
a. Embættismenn	69679,28	
b. Embættismannaekkjur og börn	15483,99	
c. Prestsekkjur	6835,76	
d. Lifeyrir samkvæmt lögum nr. 49 1923... ..	2500,00	
e. — — — — 51 1921... ..	4090,00	
		98589,03
II. Styrktarfé og eftirlaun, auk lögboðinna eftirlauna:		
a. Embættismenn:		
1. Til Sigurðar Magnússonar lækni	600,00	
2. — Sigurðar Kvarans héraðslækni	405,00	
3. — Þorvalds Pálssonar lækni	300,00	
4. — próf. Sæmundar Bjarnhéðinssonar	3650,00	
5. — Sigurðar Thoroddsens	2000,00	
	6955,00	
b. Embættismannaekkjur og börn:		
1. Til Magneu Ásgeirsson	200	
2. — Ólivu Guðmundsson	175	
3. — Theodóru Thoroddsen	800	
Flyt 1175	6955,00	98589,03

		134	
		kr.	kr. 31. des.
	Flutt ...	1175	6955,00 98589,03
4.	Til Sigríðar Hjaltadóttur	400	
5.	— Ingileifar Snæbjarnardóttur ...	400	
6.	— Sigríðar Fjeldsted læknisekkju ...	450	
7.	— Sigríðar Finnbogadóttur	800	
8.	— Rannveigar Tómasdóttur	600	
9.	— Önnu Gunnlaugsson	900	
10.	— Kristbjargar Marteinsdóttur ...	1200	
11.	— Kristínar Jacobson	600	
12.	— Kirstínar Þ. Blöndal	400	
13.	— Guðlaugar Magnúsdóttur	2000	
14.	— barns hennar	100	
15.	— Rögnu Gunnarsdóttur læknisekkju	600	
16.	— Jenny Forberg	600	
17.	— Ástu Hallgrímsson	600	
18.	— Ástu Einarson	600	
19.	— Aðalbjargar Sigurðardóttur	1200	
20.	— Dómhildar Jóhannsdóttur	1200	
21.	— Önnu Þorgrímdóttur læknisekkju, 600 kr., auk 100 kr. með hverju barni hennar í ómegð	1100	
22.	— Soffíu Johnsen læknisekkju ...	500	
23.	— Kristínar Þórarinsd. læknisekkju	400	
24.	— Sigríðar Blöndal læknisekkju ...	300	
25.	— Hrefnu Einarisdóttur læknisekkju	600	
26.	— Sigríðar Jónsdóttur læknisekkju	400	
27.	— Súsönnu Friðriksdóttur	500	
28.	— Önnu Jónsson, ekkju Klemens Jónssonar	450	
29.	— Margrétar Lárusd. læknisekkju	400	
30.	— Eriku Gíslason, ekkju Odds Gísla- sonar bæjarfógeta	1000	
31.	— Ingibjargar Jónsdóttur, ekkju Björns Magnússonar simstjóra ...	300	
32.	— Sigrúnar Bjarnason	600	
33.	— Mörtu Þorvaldsson	340	
		20715,00	
c. Uppgjafaprestar:			
1.	Til Bjarna prófasts Einarssonar ...	780,00	
2.	— Sigurðar prófasts Gunnarssonar	662,25	
Flyt ...		1442,25	27670,00 98589,03

134

31. des.

				kr.	kr.
	Flutt...	1442,25		27670,00	98589,03
3.	Til Guttorms Vigfússonar ...	600,00			
4.	— Jóns Árnasonar ...	445,00			
5.	— Þórðar Ólafssonar...	370,00			
6.	— Helga P. Hjálmarssonar ...	475,00			
7.	— Einars Pálssonar ...	430,00			
8.	— Kristins Danielssonar ...	520,00			
9.	— Jóns Finnssonar ...	385,00			
10.	— Magnúsar prófasts Bjarnarsonar	355,00			
11.	— Pálma Þóroddssonar ...	265,00			
12.	— Árna Þórarinssonar ...	280,00			
13.	— Þorvarðar Þorvarðarsonar...	475,00			
14.	— Jakobs Lárussonar ...	3019,40			
15.	— Ólafs Sæmundssonar fyrrv. prests	340,00			
16.	— Þorvalds Jakobssonar ...	475,00			
17.	— Hálfðáanar Guðjónssonar vigslu- biskups ...	800,00			
18.	— Gísla Einarssonar...	295,00			
19.	— Arnórs Árnasonar...	310,00			
20.	— Hallgríms Thorlacius ...	295,00			
21.	— Einars Thorlacius...	355,00			
22.	— Bjarna Þorsteinssonar...	295,00			
				12226,65	
d. Prestsekkjur:					
1.	Til Auðar Gísladóttur ...	300,00			
2.	— Bjargar Einarsdóttur ...	500,00			
3.	— Guðrúnar Björnsdóttur ...	500,00			
4.	— Guðrúnar J. Jóhannesdóttur ...	300,00			
5.	— Guðrúnar Pétursdóttur ...	300,00			
6.	— Guðrúnar Torfadóttur ...	300,00			
7.	— Ingunnar Loftsdóttur ...	300,00			
8.	— Hlifar Bogadóttur ...	300,00			
9.	— Kirstínar Pétursdóttur ...	300,00			
10.	— Sigrúnar Kjartansdóttur ...	300,00			
11.	— Steinunnar Pétursdóttur ...	300,00			
12.	— Sigríðar Halldórsdóttur Jónsson	300,00			
13.	— Guðlaugar Vigfúsdóttur ...	209,20			
14.	— Ingibjargar Magnúsdóttur ...	157,90			
15.	— Guðfinnu Jensdóttur ...	300,00			
16.	— Guðrúnar Sigurðardóttur ...	181,07			
Flyt ...				4848,17	39896,65
					98589,03

		134	
		kr.	kr.
		31. des.	
	Flutt ... 4848,17	39896,65	98589,03
17.	Til Guðbjargar Hermannsdóttur ... 181,70		
18.	— Þórunnar Bjarnadóttur ... 155,56		
19.	— Guðrúnar S. Jónsdóttur ... 250,00		
20.	— Önnu Stefánsdóttur ... 200,00		
21.	— Helgu Skúladóttur... 227,06		
22.	— Guðriðar Ólafsdóttur ... 164,26		
23.	— Guðriðar Helgadóttur, ekkju Jóh. L.L.Jóhannssonar, 228 kr., auk 100 kr. með einu barni hennar í ómegð 382,00		
24.	— Arndísar Pétursdóttur ... 137,90		
25.	— Guðnýjar Þorsteinsdóttur ... 173,56		
26.	— Valgerðar K. Guðmundsdóttur frá Grenivík ... 135,37		
27.	— Jakóbínu Sigurgeirsd. frá Borg 157,44		
28.	— Kristínar Jónsdóttur prófastsekkju á Brjánslæk ... 300,00		
29.	— Sigríðar Þórðardóttur ... 144,00		
30.	— Sigurlaugar Knudsen ... 300,00		
31.	— Þóru Jónsdóttur ... 217,28		
32.	— Margrétar Jónasdóttur... 300,00		
33.	— Sigríðar Jónasdóttur ... 146,71		
34.	— Sigríðar Jóhannesdóttur ... 300,00		
35.	— Ástriðar Petersen prófastsekkju 200,00		
36.	— Margrétar Sigurðard. prófastsekkju .. 500,00		
37.	— Jóhönnu Magnúsd. prófastsekkju 300,00		
38.	— Guðrúnar Mettu Sveinsdóttur ... 300,00		
39.	— Vilborgar Jónsdóttur prestsekkju 300,00		
40.	— Líneyjar Sigurjónsd. prófastsekkju 500,00		
41.	— Bergljótar Blöndal ... 200,00		
42.	— Sigríðar Helgadóttur ... 300,00		
43.	— Steinunnar Eiríksdóttur ... 200,00		
44.	— Guðbj. Guðmundsdóttur, ekkju séra Gísla Kjartanssonar ... 400,00		
45.	— Bjargar Jónsdóttir frá Vallanesi 300,00		
		12221,01	
e. Kennarar, kennaraekkjur og börn:			
1.	Til Önnu Ásmundsdóttur ... 300,00		
2.	— Guðlaugar Zakaríasdóttur ... 360,00		
	Flyt ... 660,00	52117,66	98589,03

134

31. des.

		kr.	kr.
	Flutt ...	660,00	52117,66
3.	Til Aðalbj. Steinsdóttur, ekkju Magn- úsar Einarssonar	500,00	98589,03
4.	— Elínar Briem Jónsson	600,00	
5.	— Steinunnar Frimannsdóttur ...	450,00	
6.	— Guðmundar Björnssonar	300,00	
7.	— Baldvins B. Bárðdals	300,00	
8.	— Jóns Strandfelds	150,00	
9.	— Einars Hávarðssonar	150,00	
10.	— Elísabetar Jónsdóttur	300,00	
11.	— Ragnheiðar Torfadóttur	400,00	
12.	— Ásdísar Þorgrímsdóttur, 300 kr., auk 100 kr. með einu barni hennar í ómegð	400,00	
13.	— Sigurjóns Rögnvaldssonar	200,00	
14.	— Ástu Magnúsdóttur kennaraekkjju	200,00	
15.	— Ögmundar Sigurðssonar	3000,00	
16.	— Jósefs Björnssonar fyrrv. kennara	1577,14	
17.	— Cathineu Sigfússon	600,00	
18.	— Ragnh. Guðjónsdóttur	300,00	
19.	— Lárusar Rists kennara	600,00	
20.	— Jóhanns P. Péturssonar kennara	200,00	
21.	— Helgu Finnsdóttur	1200,00	
22.	— Ingivalds Nikulássonar kennara	300,00	
23.	— Victoríu Bjarnad. kennaraekkjju	150,00	
			12537,14
f. Póstmenn, póstar og ekkjur þeirra:			
1.	Til Böðvars Jónssonar	400	
2.	— Þóru Matthíasdóttur	300	
3.	— Vigdísar Steingrímsdóttur	300	
4.	— Þórunnar Sigurðardóttur, ekkju Halldórs Bjarnasonar pósts ...	200	
5.	— Anínu Arinbjarnardóttur	200	
6.	— Eliesers Eiríkssonar	200	
7.	— Jóhannesar Þórðarsonar	300	
8.	— Guðm. Kristjánssonar	300	
9.	— Stefáns Stefánssonar, Eskifirði ...	600	
10.	— Höllu Árnadóttur, ekkju Böðvars Sigurðssonar pósts	300	
11.	— Halldórs Benediktssonar pósts ...	200	
	Flyt ...	3300	64654,80
			98589,03

				134
		kr.	kr.	31. des.
	Flutt ...	3300	64654,80	98589,03
12.	Til Ragnheiðar Bjarnadóttur, ekkju Þorleifs Jónssonar... ..	1000		
13.	— Friðriks Jónssonar pósts	450		
14.	— Einaris Ólasonar fyrrum pósts ...	300		
15.	— Þórodds Bjarnasonar pósts ...	600		
16.	— Sigríðar Guðmundsdóttur, ekkju Böðvars Þorlákssonar	300		
17.	— Kristjáns Jónssonar pósts	200		
18.	— Hedvig Blöndal, ekkju Óla Blöndals póstrítara, 300 kr., auk 100 kr. með hverju barni hennar í ómegð	500		
19.	— Guðmundar Ólafssonar fyrrv. pósts á Akureyri	300		
20.	— Torfa Sæmundssonar pósts ...	200		
21.	— Guðjóns Kjartanssonar pósts ...	250		
22.	— Jóns Jónssonar í Galtarholti f. pósts	300		
23.	— Álfheiðar Blöndal, ekkju Kristjáns Blöndals póstaígreiðslumanns ...	300		
24.	— Mariu Jónsdóttur, ekkju Fr. Klemssonar	300		
25.	— Jóhönnu Þ. Jónsdóttur, ekkju Steindórs Hinrikssonar pósts ...	200		
26.	— Tryggva Hallgrímssonar pósts ...	200		
27.	— Guðbjargar Ólafsdóttur, ekkju Guðmundar Kristjánssonar pósts	300		
28.	— Edvalds Eyjólfssonar pósts ...	500		
29.	— Reynalds Kristjánssonar pósts ...	200		
30.	— Árna Sighjörnsóssonar pósts... ..	200		
			9900,00	
g. Rithöfundar og listamenn:				
1.	Til Indriða skrifstofustj. Einarssonar	3500		
2.	— Einaris Hjörleifssonar Kvarans ...	5000		
3.	— Þorsteins Gíslasonar	2000		
4.	— Guðmundar Friðjónssonar... ..	1800		
5.	— dr. Helga Péturss	5000		
6.	— Kristínar Sigfúsdóttur skáldkonu	1000		
7.	— Einaris Benediktssonar... ..	5000		
8.	— Sigurðar Sigurðssonar skálds ...	1000		
	Flyt ...	24300	74554,80	98589,03

		kr.	kr.
	Flutt ...	24300	74554,80
9.	Til Jakobs Thorarensens ...	1200	
10.	— Sigurjóns Friðjónssonar ...	1000	
11.	— Guðmundar Kambans ...	1800	
12.	— Unnar Benediktsdóttur skáldkonu	1000	
13.	— Brietar Bjarnhéðinsdóttur ...	1000	
14.	— Herðisar Andrésdóttur ..	500	
15.	— Halldórs Kiljan Laxness ...	5000	
16.	— Indriða Þorkelssonar á Fjalli ...	500	
17.	— Jóns Þorsteinssonar á Arnarvatni	500	
18.	— Kristleifs Þorsteinssonar ...	500	
19.	— Theódórs Friðrikssonar ...	500	
20.	— Kristmanns Guðmundssonar ...	1800	
21.	— Magnúsar Stefánssonar ...	1000	
22.	— Sigurðar Nordals ...	2000	
23.	— Þórbergs Þórðarsonar ...	2500	
24.	— Jóns Stefánssonar málara ...	3000	
25.	— Þórarins Jónssonar tónskálds ...	1800	
26.	— Odds Oddssonar ...	500	
			50400,00
h. Ekkjur og börn skálda og rithöfunda:			
1.	Til Jakobínu Pétursdóttur ..	200	
2.	— Guðrúnar Jónsdóttur ...	300	
3.	— Arnbjargar Einarsdóttur ...	300	
4.	— Guðrúnar Sigurðardóttur ...	300	
5.	— Ólinu Þorsteinsdóttur ...	300	
6.	— Eleanor Sveinbjörnsson ...	1200	
7.	— Kristínar Jakobsdóttur ..	800	
8.	— Sigríðar Jónsdóttur ...	500	
			3900,00
i. Ýmsir starfsmenn og ekkjur;			
1.	Til Petreu Jónsdóttur ...	300	
2.	— Kristínar Sigurðardóttur júbil- ljósmóður... ..	500	
3.	— Matthildar Þorkelsd. júbilljósm.	500	
4.	— Lússíu Þorsteinsd. júbilljósmóður	200	
5.	— Þórunnar Gísladóttur ljósmóður	500	
6.	— Önnu Þorsteinsdóttur ljósmóður	400	
7.	— Nikólinu Björnsdóttur ljósmóður	300	
8.	— Sigurfljóðar Einarsd. ljósmóður	300	
	Flyt ...	3000	128854,80
			98589,03

		134		31. des.
		kr.	kr.	
	Flutt ...	3000	128854,80	98589,03
9.	Til Jórunnar Guðmundsd. ljósmóður	300		
10.	— Margrétar Grímsdóttur ljósmóður	200		
11.	— Kristínar Guðmundsdóttur ljósm.	200		
12.	— Hólmfríðar Friðfinnsd. ljósmóður	200		
13.	— Áslaugar Bjarnadóttur ljósmóður	300		
14.	— Hildar Jónsdóttur ljósmóður ...	300		
15.	— Guðrúnar Guðmundsd. ljósmóður	300		
16.	— Halldóru Metúsalemsd. ljósmóður	300		
17.	— Jensínu Pálsdóttur ljósmóður ..	200		
18.	— Margrétar Jónsdóttur ljósmóður	200		
19.	— Guðrúnar Magnúsd. ljósmóður ..	200		
20.	— Gróu Jónsdóttur ljósmóður ...	200		
21.	— Guðriðar Guðmundsdóttur ljós- móður	200		
22.	— Guðrúnar Einarsdóttur ljósmóður	200		
23.	— Guðrúnar Jóhannesd. ljósmóður	300		
24.	— Sigríðar Narfadóttur ljósmóður	300		
25.	— Vilborgar Sigurðard. ljósmóður	200		
26.	— Kristínar Jónsdóttur ljósmóður	300		
27.	— Hólmfríðar Björnsdóttur, ekkju Guðm. Hjaltasonar	300		
28.	— Önnu Sigurðardóttur, Fjöllum ...	300		
29.	— Páls Erlingssonar	1200		
30.	— Ólafs Ísleifssonar, Þjósartúni ...	600		
31.	— Kristins Jónssonar, vegavinnu- stjóra á Akureyri	300		
32.	— Ólafs Guðmundssonar, fyrrum ferjumanns	400		
33.	— Guðmundar Þorfinnssonar fyrr- um ferjumanns	300		
34.	— Guðlaugar Jónsdóttur, ekkju Jóns sildarmatsm. Stefánssonar ..	200		
35.	— Sigríðar Sveinsdóttur, ekkju Jakobs Björnssonar sildarmatsm.	300		
36.	— Kristólínu Kragh	300		
37.	— Árna Guðmundssonar, fyrrum fiskimatsmanns á Bildudal ..	200		
38.	— Gests Guðmundssonar, fyrrum vitavarðar... ..	400		
	Flyt ..	12200	128854,80	98589,03

		kr.	kr.
	Flutt ...	12200	128854,80
39. Til Vigfúsar Sigurðssonar, fyrrum vitavarðar ...	300		98589,03
40. — Steinunnar Sigurðardóttur, ekkju Magnúsar Vigfússonar ...	600		
41. — Margrétar Jónsdóttur, ekkju Þórðar vitavarðar Þórðarsonar ...	300		
42. — Ágústu Ólafsdóttur, ekkju Magnúsar Gunnarssonar ...	300		
43. — Halldóru Pétursdóttur Briem ...	600		
44. — Kristjönu Benediktsdóttur ...	400		
45. — Bjargar Gnðmundsdóttur ...	400		
46. — Guðbjargar A. Þorleifsdóttur í Múlakoti ...	400		
47. — Henriette Kjær ...	600		
48. — Helgu Ófeigsdóttur, ekkju Árna Zakariassonar ...	400		
49. — Guðrúnar Egilson, 2000 kr., auk 100 kr. með 3 börnum hennar í ómegð	2300		
50. — Guðjóns Guðlaugssonar ...	1200		
51. — Önnu Bjarnad., ekkju Hjálmars Lárussonar ...	300		
52. — Jóhannesar Jörundssonar hafn-sögumanns, Hrísey ...	300		
53. — Snæbjarnar Kristjánssonar hafn-sögumanns í Hergilsey... ..	200		
54. — Halldóru Þórðardóttur ...	600		
55. — Vigdisar Bergsteinsdóttur fyrrv. spítalaráðskonu ...	300		
56. — Sigríðar Magnúsd. hjúkrunarkonu	500		
57. — Jóninu Marteinsd. hjúkrunarkonu	300		
58. — Guðleifar Erlendsdóttur, fyrrv. hjúkrunarkonu ...	300		
59. — Arndisar Sigurðardóttur, þvotta-konu í Laugarnesspítala ...	300		
60. — Sigurðar Péturssonar fangavarðar	1000		
61. — Ragnheiðar Erlendsdóttur, ekkju Valdimars Daðasonar tollþjóns ..	300		
62. — Susie Briem, ekkju Halld. Briems	800		
	Flyt ...	25200	128854,80
			98589,03

		134	
		kr.	kr.
		31. des.	
	Flutt ... 25200,00	128854,80	98589,03
63.	Til Valgerðar Steinsen fyrrv. spítala-ráðskonu 500,00		
64.	— Benedikts Þ. Gröndals 800,00		
65.	— Jóns Runólfssonar sýsluskrifara 600,00		
66.	— Sigríðar Pálsdóttur, ekkju Gunn-laugs Indriðasonar 400,00		
67.	— Halldórs Brynjólfssonar blinda 350,00		
68.	— Halldórs Þórðarsonar fyrrv. dyra-varðar Alþingis 300,00		
69.	— Friðfinns Guðjónssonar leikara 800,00		
70.	— Kofoed-Hansen skógræktarstjóra 1546,80		
71.	— Margrétar Vigfúsdóttur, ekkju Jóh. Baldvinssonar vitavarðar 300,00		
72.	— Sigríðar Gíslaðóttur, ekkju Krist-jáns Kristjánssonar skjalavarðar Alþingis, 300 kr., og með hverju barni þeirra til 16 ára aldurs 100 kr. 1200,00		
73.	— Kristinar Guðmundsdóttur, ekkju Einars Helgasonar 600,00		
74.	— Jónatans Jónssonar 400,00		
75.	— Tómasar Gunnarss. fiskimatsm. 200,00		
76.	— Helga Árnas. fyrrv. safnahúsvarðar 600,00		
77.	— Einars Markúss. fyrrv. ríkisbókara 2000,00		
		35796,80	
	Á styrkveitingar í II. a.—i. greiðist dýr-tiðaruppbót eftir sömu reglum og á laun embættismanna.		
j.	Lífeyrir hjónanna á Staðarfelli 3000,00		
k.	Eftirlaun Sig. Sigurðssonar búnaðarmálastjóra ... 4500,00		
			172151,60
III.	Dýrtiðaruppbót 50680,37		
	Samtals 321421,00		

19. gr.

Til óvissra útgjalda eru veittar 100000 kr.

III. KAFLI.
Eignahreyfingar.

20. gr.

										kr.	kr.
Inn.											
I. Fyrningar:											
1.	Samkvæmt	3. gr.	A...	...	...	...	...	...	...	65640	
2.	—	3. —	B...	...	...	...	...	...	...	3650	
3.	—	9. —	...	...	...	...	...	...	...	2170	
4.	—	10. —	...	...	...	...	...	...	...	2046	
5.	—	11. —	..	...	...	...	...	...	...	7070	
6.	—	12. —	...	...	...	...	...	...	...	60721	
7.	—	13. —	...	...	...	...	...	...	...	130552	
8.	—	14. —	...	...	...	...	...	...	...	12852	
9.	—	15. —	...	...	...	...	...	...	...	4350	
											289051
II. Væntanlega útdregið af bankavaxtabréfum og veðdeildarbréfum											50000
III. Endurgreiddar fyrirframgreiðslur											10000
IV. Endurgreidd lán og andvirði seldra eigna											155000
Samtals ...											504051
Út.											
I. Afborganir lána ríkissjóðs og ríkisstofnana:											
1. Ríkissjóðslán:											
a.	Innlend lán...	...	...	...	...	...	...	...	...	287400,00	
b.	Dönsk lán ...	...	...	...	...	...	...	...	...	325000,00	
c.	Ensk lán ...	...	...	...	...	...	...	...	...	316700,00	
										929100	
2. Lán ríkisstofnana:											
Landssíminn (sjá 3. gr. A. 2.)										210000	
											1139100
Flýtt ..											1139100

					kr.	kr.	134 31. des.
Flutt ...						1139100	
II. Til eigna-aukningar ríkisstofnana:							
1.	Landssíminn (ný símakerfi o. fl.)	...	...	...	95000		
2.	Ríkisprentsmiðjan	...	...	...	20000		
3.	Landssmiðjan	...	...	...	10000		
						125000	
III. Til byggingar nýrra vita						65000	
IV. Til lögboðinna fyrirframgreiðslna						10000	
Samtals ...						1339100	

		kr.	kr.
Tekjur:			
2. gr.	Skattar og tollar		12065000,00
3. gr. A.	Tekjur af rekstri ríkisstofnana	2622860	
— B.	Tekjur af fasteignum ríkissjóðs	24650	
			2647510,00
4. gr.	Tekjur af bönkum og vaxtatekjur		515475,00
5. gr.	Óvissar tekjur		50000,00
Samtals ...			15277985,00

II. Sjóðs-

		kr.
Inn:		
2.—5. gr.	Rekstrartekjur samkvæmt rekstraryfirliti	15277985,00
Aðrar innborganir og fyrningar ¹⁾ :		
20. gr. I.	Fyrningar	289051,00
— II.	Væntanlega útdregið af bankavaxtabréfum	50000,00
— III.	Endurgreiddar fyrirframgreiðslur	10000,00
— IV.	Endurgreidd lán og andvirði seldra eigna	155000,00
	Greiðslujöfnuður	150697,00
Samtals ...		15932733,00

1) Fyrningar færðar hér til jafnaðar sömu upphæð, sem talin er í rekstrarútgjöldum.

Yfirlit.
yfirlit.

134
31. des.

		kr.	kr.
Gjöld:			
7. gr.	Vextir		1558500,00
8. gr.	Borðfé konungs		60000,00
9. gr.	Til alþingiskostnaðar og yfirskoðunar ríkis- reikninga		250920,00
10. gr.	Til ríkisstjórnarinnar		473746,00
11. gr. A.	Til dómgæzlu og lögreglustjórnar	1277280,00	
— B.	Sameiginlegur kostnaður við embættisrekstur	284000,00	1561280,00
12. gr.	Til læknaSKIPunar og heilbrigðismála		688942,00
13. gr. A.	Vegamál	1535302,00	
— B.	Samgöngur á sjó	618000,00	
— C.	Vitamál og hafnargerðir	621750,00	2775052,00
14. gr. A.	Kirkjumál	328120,00	
— B.	Kennslumál	1514567,00	1842687,00
15. gr.	Til vísinda, bókmennta og lista		196160,00
16. gr.	Til verklegra fyrirtækja		3225225,00
17. gr.	Til almennrar styrktarstarfsemi		1539700,00
18. gr.	Til eftirlauna og styrktarfjár		321421,00
19. gr.	Óviss útgjöld		100000,00
	Rekstrarafgangur		684352,00
Samtals ..		...	15277985,00

yfirlit.

		kr.
Út:		
7.—19. gr.	Rekstrarútgjöld samkvæmt rekstraryfirliti	14593633,00
Aðrar útborganir:		
20. gr. I.	Afborganir lána	1139100,00
— II.	Til eignaaaukningar ríkisstofnana	125000,00
— III.	Til byggingar nýrra vita	65000,00
— IV.	Lögboðnar fyrirframgreiðslur	10000,00
Samtals ..		15932733,00

Ríkisstjórninni er heimilt:

- I. Að verja fé úr ríkissjóði til launagreiðslu tveggja dómara í hæstarétti, ef dómurum verður fjölgað á árinu 1936 samkvæmt lögum um hæstarétt, nr. 112 14. maí 1935.
- II. Að láta Blindravinafélag Íslands fá að láni allt að 10 útvarpsviðtæki til afnota fyrir blinda menn, og sé kostnaður, er af þessu leiðir, færður á fjárhagsáætlun Viðtækjaverzlunar ríkisins.
- III. Að kaupa Kaldaðarnestorfuna í Árnessýslu, ef aðgengilegir samningar takast um verð og greiðsluskilmála.
- IV. Að kaupa jörðina Syðstabæ í Hrisey, ef aðgengilegir samningar nást um verð og greiðsluskilmála.
- V. Að kaupa jarðirnar Keldudal, Álftagróf og Holt í Mýrdal, er sæta ágangi Hafursár vegna fyrirhleðslu, sem vegamálastjórnin hefir látið gera þar, við verði, sem Búnaðarfélag Íslands metur, enda greiðist það út á 4 næstu árum.
- VI. Að verja allt að 6000 kr. af tekjuafgangi landssmiðjunnar til að láta smíða þar ýmsa muni, er islenzkir hugvitsmenn finna upp og líklegt þykir, að gagn megi að verða fyrir framleiðsluna í landinu, enda sé ríkisstofnunum og fyrirtækjum, sem njóta rekstrarstyrks af almannafé, skylt að skipta við landssmiðjuna, eftir því sem hún getur afkastað.
- VII. Að gera ráðstafanir til þess að láta auka og endurbæta senditæki Ríkisútvarpsins, svo að þau fullnægi þörfum landsmanna. Skulu þær endurbætur fara eftir nánari ákvörðunum stjórnarinnar, enda beri Ríkisútvarpið sjálft allan kostnað af framkvæmdinni.
- VIII. Að endurgreiða úr lífeyrissjóðum barnakennara og embættismanna eftirtöldum mönnum, án vaxta, það fé, sem þeir hafa lagt í sjóðina: Páli Kr. Pálssyni fyrrv. póstmanni í Reykjavík, Jónasi Hallgrímssyni fyrrv. póstmanni í Reykjavík, Gunnari Benediktssyni fyrrv. presti, Magnúsi Jónssyni fyrrv. kennara í Skógi á Rauðasandi, Þóri Tryggvassyni fyrrv. kennara í Reykjavík, Guðgeir Jóhannssyni fyrrv. kennara á Eiðum, Valdimar Sveinbjörnssyni kennara í Reykjavík, Gunnari A. Jóhannessyni fyrrv. kennara á Ísafirði, og Sólveigu Albertsdóttur fyrrv. kennslukonu á Patreksfirði.
- IX. Að selja eða leigja, ef viðunandi boð fást, skipin Óðin og Hermóð, enda biði landhelgisgæzlan ekki hnekki við breytinguna.
- X. Að endurgreiða skemmtanaskatt af fé því, sem aflað er með samkomum og rennur til eflingar slysavörnum hér við land.
- XI. Að undanþiggja aðflutningsgjöldum 4000 eintök af steinprentuðum myndum, sem nokkrir menn í Reykjavík hafa látið gera eftir andlits-teikningum Jóhannesar Kjarvals málara.
- XII. Að leggja fram á næstu 5 árum allt að 10 þús. krónum til kaupa á bókasafni Tryggva Þórhallssonar handa Reykholtsskóla, gegn 5000 króna framlagi frá skólanum sjálfum.

- XIII. Að endurgreiða tolla, 150 krónur, af hljóðfæri, sem blindur maður hefir **134**
keypt og notar sér til lífsframtæris. 31. des.
- XIV. Að verja af tekjum landssímans allt að 5000 krónum til þess að smíða talstöðvar til að leigja íbúum afskekktu eyja á Breiðafirði.
- XV. Að ganga í ábyrgð fyrir allt að 350 þús. kr. láni fyrir innlent félag til þess að reisa sildarbræðslustöð á Seyðisfirði, er geti unnið úr ca. 600 málum sildar á sólarhring, enda fari lánið eigi fram úr 90% stofn-
kostnaðar, sé tryggt með 1. veðrétti í eigninni og ábyrgð Seyðisfjarð-
arkaupstaðar, en samþykktir og starfsreglur félagsins og ráðning for-
stjóra þess háð samþykki atvinnumálaráðherra. (Endurveiting).
- XVI. Að ábyrgjast fyrir Ísafjarðarkaupstað og Eyrarhrepp, gegn þeim tryggingum, er stjórnin metur gildar, allt að 510 þús. kr. lán til raf-
virkjunar, þó ekki yfir 85% kostnaðarverðs. (Endurveiting).
- XVII. Að ábyrgjast fyrir Sauðárkrókshrepp allt að 270000 kr. lán, til hafnar-
gerðar á Sauðárkróki, gegn því, að héraðsbúar útvegi óendurkræft
framlag til verksins ekki undir 100000 kr., enda fari allur kostnaður
ekki fram úr 620000 kr. Lánið verði tekið innanlands.
- XVIII. Að ábyrgjast allt að 35000 kr. lán fyrir Ísafjarðarkaupstað til greiðslu
á lausaskuldum bæjarsjóðs.
- XIX. Að ábyrgjast fyrir tunniverksmiðju Siglufjarðar allt að 150 þús. kr.
rekstrarlán, gegn ábyrgð Siglufjarðarkaupstaðar og öðrum þeim
tryggingum, er stjórnin metur gildar, enda sé lánið greitt að fullu fyrir
áramót.
- XX. Að ábyrgjast fyrir Hólshrepp í Norður-Ísafjarðarsýslu 30000 króna lán
til viðgerðar á brimbrjótnum í Bolungavík.
- XXI. Að ábyrgjast fyrir Stokkseyrarhrepp allt að 3500 kr. til greiðslu ógold-
inna vinnulauna vegna bryggjugarðar.
- XXII. Að ábyrgjast fyrir Akureyrarkaupstað allt að 150 þús. kr. til rekstrar
tunniverksmiðju þar, gegn þeim tryggingum, sem stjórnin metur gild-
ar, enda greiðist lánið fyrir áramót.
- XXIII. Að ábyrgjast allt að 15 þús. kr. lán til vatnsveitu á Dalvík, gegn trygg-
ingu, er stjórnin metur gilda.
- XXIV. Að ábyrgjast allt að 18 þús. kr. lán til vatnsveitu í Skagastrandar-
kaupþúni, gegn tryggingu, er stjórnin metur gilda.
- XXV. Að krefjast þeirra trygginga, sem stjórnin metur gildar, fyrir hverri
ábyrgð, sem hún gengur í f. h. ríkissjóðs, enda séu allar slíkar lántökur
framkvæmdar af ráðuneytinu, eða Landsbanka Íslands og Útvegsbanka
Íslands í samráði við ráðuneytið. Þó getur ráðuneytið falið einstökum
mönnum útvegum lánanna.

23. gr.

Stjórn Landsbankans veitist heimild til að greiða Steinunni Kristjánsdóttur, ekkju Alberts Þórðarsonar bankabókara, 500 kr. 1936, svo og uppbót á þá fjár-
hæð, eftir sömu reglu sem bankinn veitir hana á laun starfsmanna sinna, og
að greiða Birni Kristjánssyni uppbót á eftirlaun hans, eftir sömu reglu.

134 Stjórninni er heimilt að greiða Þóru Beck, ekkju Þórólfs Becks skipstjóra, 31. des. eftirlaun eftir svipuðum reglum sem Eimskipafélag Íslands greiðir ekkjum skipstjóra sinna, og sé upphæðin færð á útgerðarreikning Esju.

Stjórninni er heimilt að greiða Jóni Bergsteinssyni, fyrrverandi bústjóra á Kleppi, 300 kr. auk dýrtíðaruppbótar, og sé upphæðin færð á reikning Klepps-búsins.

Stjórn Búnaðarbankans veitist heimild til þess að greiða frú Önnu Klemsdóttur, ekkju Tryggva Þórhallssonar bankastjóra, 25% af launum manns hennar sem aðalbankastjóra Búnaðarbankans, og dýrtíðaruppbót að auki.

Stjórn sama banka veitist heimild til þess að greiða frú Aðalbjörgu Albertsdóttur, ekkju Þorsteins Sigurgeirssonar bankagjaldkera, 1000 kr., og til tveggja barna hennar innan 16 ára aldurs, 300 kr. til hvors.

24. gr.

Ef lög verða staðfest, er afgreidd hafa verið frá Alþingi 1935 og hafa í för með sér tekjur eða gjöld fyrir rikissjóð, breytast fjárhæðirnar tekju- og gjaldamegin samkvæmt þeim lögum.

Allar þær fjárveitingar, sem eigi eru ákveðnar í lögum, öðrum en fjárlögum, tilskipunum, konungsúrskurðum eða öðrum gildandi ákvörðunum, gilda aðeins fyrir fjárhagstímabilið.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

FRAMFÆRSLULÖG

135

31. des.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur,
Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski,
Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau
með samþykki Voru:

I. KAFLI

Um framfærsluskyldu.

1. gr.

Framfærslustyrk skal veita hverjum þeim manni, er sökum fátæktar, vanheilsu, atvinnuskorts eða af öðrum orsökum getur eigi aflað sér þess, er sjálfur hann og skyldulið hans má eigi án vera til lífsframfærslu, og telst þar til lækni-shjálp og aðhjúkrun í veikindum, enda verði eigi bætt úr þörf hans á annan hátt.

Framfærslustyrkur skal vera svo mikill sem nauðsyn krefur, að dómi sveitarstjórnar eða framfærslunefndar, og honum haga svo, sem hún telur rétt vera, nema öðruvísi sé sérstaklega fyrir mælt í þessum lögum eða öðrum.

2. gr.

Skylt er hjónum að framfæra hvort annað, meðan hjónabandi þeirra er eigi slitið að lögum.

3. gr.

Skylt er foreldrum í félagi og hvoru fyrir sig að framfæra og ala upp börn sín þangað til þau eru 16 ára.

4. gr.

Nú gengur maður að eiga konu þá, er átt hefir áður með öðrum manni barn eða börn, og er honum þá skylt að framfæra og ala upp til 16 ára aldurs það eða þau börn hennar, er ekki hafa náð þeim aldri, enda hafi hún foreldraráð yfir þeim, og helst sú skylda hans, þótt konan deyi, en hverfur, ef hjónabandinu er slitið að lögum af öðrum orsökum. Framfærsluskylda föður slíkra barna er eins fyrir það söm og áður en konan giftist þessum manni sínum.

Sömu skyldu að sínu leyti hefir og kona við börn eiginmanns síns, þau er hann hefir átt, áður en hún giftist honum, með annari konu. Framfærsluskylda móður þeirra barna er einnig hin sama og áður en maðurinn kvæntist aftur.

5. gr.

Skylt er kjörforeldri að ala upp og framfæra kjörbarn sitt sem eigið barn, og verður eigi krafizt framfæris og uppeldis af sönnum foreldrum barnsins, nema kjörforeldrin þrjóti.

135

31. des.

Börn skulu, svo sem þau eru fær um, ala önn fyrir foreldrum sínum, og mega foreldrar ekki verða framfærsluþurfar, meðan þau eiga þau börn á lífi, sem eru þess umkomin að annast þau. Á sama hátt skulu foreldrar ala önn fyrir börnum sínum 16 ára og eldri.

6. gr.

Framfærslumaður á rétt á að taka framfærsluþurfa frændur sína, þá er honum er skylt fram að færa, heim til sín og ala þar önn fyrir þeim, ef hann fer vel með þá. Móðir óskilgetins barns hefir jafnan rétt og foreldri skilgetins barns til að hafa barn sitt hjá sér eða ráða verustað þess (sbr. þó 15. gr.).

Ef framfærsluþurfi er giftur og framfærslumaður eigi skyldur að framfæra hitt hjóna, þá skal framfærslumanni skylt að greiða meðlag af hendi, nema hann kjósi heldur að taka bæði hjónin á heimili sitt. Nú á framfærsluþurfi tvo eða fleiri jafnmána framfærslumenn, er eigi kemur saman um, hver þeirra skuli taka hann heim til sín og hver gjalda meðlag, og skal þá yfirvald, þar sem framfærsluþurfi á lögheimili eða er staddur, skera úr.

Nú vill framfærslumaður taka á heimili sitt framfærsluþurfa eldri en 16 ára, er honum er skylt fram að færa samkvæmt ákvæðum þessarar greinar, en framfærsluþurfi vill eigi samþykkja þá ráðstöfun, og má þá eigi flytja framfærsluþurfann þangað án samþykkis hans. Skal þá framfærslumanni gert að greiða meðlag með styrkþega, samkvæmt fyrirmælum 8. gr., ef næg rök liggja til undanfærslu framfærsluþurfa, en sé ella laus undan framfærsluskyldu; eigi má ákvarða meðlag herra vera en sem nema mundi framfærslukostnaði styrkþega, ef hann dveldist á heimili framfærslumanns.

8. gr.

Nú fullnægir framfærslumaður eigi framfærsluskyldu sinni, eða hann fer illa með framfærsluþurfa sinn, og er þá dvalarsveitinni skylt að annast framfærsluna gegn endurgjaldi frá framfærslumanni, ef hann eftir úrskurði yfirvalds er fær um að greiða meðlagið, en úrskurði þeim má skjóta til atvinnu-málaráðherra.

Ákvæði þessarar greinar á ekki við um framfærslu hjóna í milli, barna yngri en 16 ára, né um framfærslu þá, er getur í 11. gr.

9. gr.

Með þeim takmörkunum, sem leiðir af ákvæðum næstu greinar á undan, ákveður yfirvald, þar er framfærslumaður á heima, eða dvelur, ef hann á hvergi fast aðsetur, meðlag barna með foreldrum, foreldra með börnum, stjúpbörnum eða kjörbörnum, hjóna hvors með öðru og upphæð barnsfararkostnaðar.

10. gr.

Nú er meðlagsúrskurður samkvæmt framansögðu löglega birtur og meðlag eða barnsfararkostnaður eigi greitt í tæka tíð, og er þá rétt að taka fúlguna lög-

taki samkv. lögum 16. des. 1885, um lögtak og fjárnám án undanfarins dóms **135**
eða sáttar.

31. des.

Ef ekki er greidd í gjalddaga fúlga sú, sem framfærslumaður á að greiða með skilgetnu barni sínu yngra en 16 ára, er ekki fylgir honum, eða stjúp barni sínu á sama aldri, þá skal um greiðslu fúlgunnar fara sem segir í lögum um greiðslu meðlags af hálfu barnsföður með óskilgetnu barni sínu.

Þó á fráskilin kona eigi kröfu á að fá greitt af heimilissveit sinni hærri upphæð en sem svarar meðalmeðlagi fyrir það eða þau börn hennar, er hún hefir á framfæri.

11. gr.

1. Um réttindi og skyldur sveitarstjórna út af framfærslu hjóna og skilgetinna barna og óskilgetinna fer eftir sífjalögum, að því leyti, sem lög þessi ná ekki til.
2. Um framfærsluskyldu húsbænda gagnvart hjúum sínum fer eftir hjúalögum.
3. Um framfærsluskyldu útgerðarmanns gagnvart skipverjum fer eftir sjómannalögum.
4. Um framfærsluskyldu lærimeistara gagnvart iðnnemum fer eftir lögum um iðnaðarnám.

Framfærslumaður eða framfærslusveit hjúa, skipverja og iðnnema á sömu framfærslukröfu á hendur húsbónda, útgerðarmanni og lærimeistara eins og aðili sjálfur, ef hann neytir ekki réttar síns.

II. KAFLI

Um framfærslurétt.

12. gr.

Sérhver íslenzkur ríkisborgari, eldri en 16 ára, á framfærslurétt í heimilissveit sinni, en heimilissveit er sá kaupstaður eða hreppur, þar sem maður á lögheimili. Þar er lögheimili manns, er hann hefir fast aðsetur og greiðir almenn gjöld.

Verði eigi upplýst um lögheimili manns, er leitar framfærslustyrks, þá skal sú sveit, er hann dvelur í, þegar hann verður styrkþurfi, teljast framfærslusveit hans.

13. gr.

Nú flyzt maður milli sveita, og skal hann þá eiga framfærslurétt í þeirri sveit, er hann flytur í, þegar er hann hefir tekið sér þar fast aðsetur. Á þetta jafnt við um þá, sem framfærslustyrks hafa notið, þótt eigi sé endurgreiddur, og aðra. Enginn öðlast þó framfærslurétt í annari sveit með dvöl sinni þar í skóla, sjúkrahúsi, heilsuhæli eða annari slíkri stofnun, vinnuhæli eða fanga-

- 135** húsi. Meðan þeir dvelja þar eiga þeir framfærslurétt í þeirri sveit, er þeir áttu
 31. des. lögheimili í, þegar dvöl þeirra á stofnunum þessum hófst, en öðlast þegar framfærslurétt í þeirri sveit, er þeir taka sér bólfestu í, að dvölinni lokinni.

14. gr.

Um framfærslurétt hjóna, sem skilið hafa samvistir, gilda ákvæði 12. og 13. greinar. Skilgetin börn undir 16 ára aldri eiga framfærslurétt í heimilissveit foreldra sinna. Séu hjónin skilin eða sambúð þeirra slitið, á barnið framfærslurétt í heimilissveit þess foreldrisins, er foreldraráðin hefir, eða það fylgir, og helzt sá framfærsluréttur, þótt foreldrið deyí.

Nú hafa hjón skilið samvistir án þess að úrskurðað hafi verið um foreldraráð yfir barni þeirra, er hjá hvorugu dvelur, og á barnið þá framfærslurétt í heimilissveit föður síns, eða þeirri sveit, er hann átti síðast lögheimili í, sé hann dáinn.

Óskilgetin börn innan 16 ára aldurs eiga framfærslurétt í heimilissveit móður sinnar.

15. gr.

Nú hefir lögskyldur framfærslumaður barns komið því í fóstur, og þar er gefið með því samkvæmt meðlagsúrskurði, eða sveitarstjórn hefir ráðstafað barni með ákveðinni meðgjöf, og er þá eigi heimilt að taka barnið frá fósturforeldri, ef þar fer vel um það, að dómi barnaverndarnefndar eða skólanefndar, þar sem barnið dvelur, og fósturforeldrarnir vilja halda barninu, enda krefjast þeir ekki af sveitarstjórn hærri meðgjafar en meðalmeðlags.

Nú vill foreldri barns, sem ráðstafað hefir verið samkvæmt ákvæðum þessarar greinar, taka barnið til sín, en fósturforeldrarnir vilja hafa það áfram, og þeir krefjast ekki meiri meðgjafar en meðalmeðlags, og skal þá barnaverndarráð úrskurða, að fengnum tillögum barnaverndarnefndar eða skólanefndar, þar sem barn og foreldri eiga heima, hjá hvorum aðila barnið skuli dvelja. Áfrýja má úrskurði barnaverndarráðs til ráðherra.

16. gr.

Nú verður barn munaðarlaust, en munaðarlaust telst það barn, sem engan lögskyldan framfærslumann á, þann er vitað sé um eða til verði náð, og er þá sveitarstjórn í dvalarsveit barnsins skylt að annast framfæri þess fyrst um sinn, þar til úr því er skorið, hver sé hin rétta framfærslusveit þess samkvæmt lögum þessum, og skal sú sveit þá taka við framfærslu barnsins, þó með þeim takmörkunum, er segir í næstu grein á undan.

Verði eigi úr því skorið, hver sé hin rétta framfærslusveit barns, er dvalarsveit þess skylt að annast framfærslu þess. Framfærslustyrkur veittur samkv. þessari grein telst styrkur veittur munaðarlausu barni.

17. gr.

135

Danskir ríkisborgarar, heimilisfastir hér á landi, eiga sama framfærslurétt sem íslenzkir ríkisborgarar meðan þeir dvelja hér. 31. des.

Aðrir utanríkismenn eignast framfærslurétt hér á landi, þegar þeir fá íslenzkan ríkisborgararétt.

18. gr.

Maður, sem öðlazi hefir framfærslurétt á Íslandi, missir hann, þá er hann missir íslenzks ríkisfangs, enda hafi hann öðlazi ríkisborgararétt í öðru ríki. En öðlist hann aftur íslenzkan ríkisborgararétt, þá á hann framfærslu í heimilissveit sinni.

19. gr.

Nú verður maður, sem eigi á framfærslurétt hér á landi, þurfandi framfærslustyrks hér, og honum verður eigi vísað til framfærslu í útlöndum, og skal honum þá styrk veita í heimilissveit hans eða dvalarsveit, en endurgreiða skal ríkissjóður framfærslustyrkinn.

20. gr.

Nú er þess krafizt frá útlöndum, að tekið verði hér við framfærslu íslenzks ríkisborgara, og ráðherra álitur, að ekki verði hjá því komizt að veita honum viðtöku, og er þá rétt, að ráðherra vísi honum með fjölskyldu, ef nokkur er, á þá sveit, er framfærsluþurfi til þess kýs, en styrkur sá, er sveitin veitir honum fyrsta árið, er hann dvelur þar, skal henni endurgoldinn úr ríkissjóði.

21. gr.

Nú er manni, sem á framfærslurétt hér á landi, veittur framfærslustyrkur erlendis, og er þá skylt að endurgreiða þann styrk úr ríkissjóði. Sömuleiðis greiðist úr ríkissjóði allur kostnaður við flutning þess styrkþurfa og skylduliðs hans frá útlöndum, ef til slíks flutnings kemur og kostnaðurinn fæst ekki á annan hátt endurgoldinn.

III. KAFLI

Um styrk með börnum ekkna.

22. gr.

Þegar ekkja, sem rétt á til framfærslu hér á landi og börn hefir á framfæri sínu, eitt eða fleiri, á við þau kjör að búa, að hún, að dómi valdsmanns þar, sem hún á heima, er ekki einfær um að kosta framfærslu og uppeldi þeirra, á hún rétt á, að valdsmaðurinn úrskurði henni meðlag samkvæmt lögum þessum. Leita skal valdsmaður álitis framfærslunefndar eða hreppsnefndar þar, sem ekkjan á heima, og annara kunnugra, telji hann þess þörf, um hagi hennar, áður en úrskurður er upp kveðinn.

135

31. des.

23. gr.

Kveða skal upp úrskurð um meðlag með hverju barni um sig, sem er innan 16 ára aldurs og á framfæri ekkjunnar. Þó skal valdsmaður ekki úrskurða meðlag með öllum börnunum, ef fleiri eru en eitt og hann telur, að meðlag með einu þeirra eða einhverjum muni nægja til þess að ekkjan geti kostað framfærslu allra barnanna. Sérhver úrskurður skal hljóða á nafn ákveðins barns, og séu ekki kveðnir upp úrskurðir með öllum börnunum, skulu úrskurðir hljóða á nafn hinna yngstu. Valdsmaður getur fjölgað úrskurðum og einnig fellt úrskurði úr gildi, ef honum þykir ástæða til, sökum breyttra ástæðna ekkjunnar. Neitun valdsmanns á að kveða upp úrskurð og niðurfelling úrskurðar má jafnan áfrýja til atvinnumálaráðherra.

24. gr.

Upphæð meðlags samkvæmt hverjum meðlagsúrskurði skal vera jöfn meðalmeðlagi í þeirri sveit eða kaupstað, þar sem ekkjan á heimili.

25. gr.

Meðlög með börnum ekkna samkvæmt lögum þessum greiðast af heimilisveit ekkjunnar, á sama hátt og meðlög með óskilgetnum börnum. Þó er heimilisveit ekki skylt að inna af höndum greiðslu, sem ekki er krafizt fyrr en ár er liðið frá því að hún varð gjaldkræf. Þegar greiðslu er krafizt, er skylt að sýna úrskurð og lífsvottorð barnsins, sé þess óskað.

26. gr.

Nú giftist ekkja, sem meðlög fær með börnum sínum samkvæmt fyrir-mælum þessara laga, og falla þá meðlagsúrskurðirnir sjálfkrafa úr gildi.

IV. KAFLI

Um stjórn framfærslumála.

27. gr.

Ráðherra hefir yfirstjórn allra framfærslumála í landinu.

28. gr.

Framfærslumálum heima í héraði stjórna bæjarstjórnir og hreppsnefndir, hver í sínu umdæmi.

29. gr.

Í kaupstöðum kýs bæjarstjórn sérstaka nefnd, er nefnist framfærslunefnd, til þess að annast framkvæmdir framfærslumála kaupstaðarins.

Framfærslunefnd skal skipuð 3 eða 5 mönnum, er bæjarstjórn kýs með hlutfallskosningu. Heimilt skal formanni barnaverndarnefndar að sitja fundi fram-

færslunefndar og bera fram tillögur, er sérstaklega varða börn samkvæmt lög- **135**
um um barnavernd.

31. des.

Kjörtímabil framfærslunefndar er hið sama og kjörtímabil bæjarstjórnar.
Nefndin kys sér sjálf formann.

30. gr.

Hreppsnefndum er heimilt að kjósa framfærslunefnd, og fer þá um skipun hennar og verksvið eins og í kaupstöðum, nema að formaður skólanefndar kemur þar í stað formanns barnaverndarnefndar.

31. gr.

Í kaupstöðum og hreppum, þar sem framfærslunefndir eru, skal hver sá, er þarfnast opinberrar hjálpar, snúa sér til formanns framfærslunefndar, eða á skrifstofu nefndarinnar, og skýra frá ástæðum sínum. Framfærslunefnd skal þá, svo fljótt sem við verður komið, halda fund um málið, sé það þannig vaxið, að það geti eigi orðið afgreitt án sérstaks fundar eða beðið reglulegs fundar í nefndinni, og ákveða, hverja hjálp nauðsynlegt sé að veita, og skal sú hjálp látin í té af bæjar- eða sveitarsjóði eftir fyrirmælum nefndarinnar.

32. gr.

Framfærslunefnd skal eigi halda sjaldnar fundi en einu sinni í viku. Skal hún þá afgreiða öll þau erindi, er til hennar hafa borizt, og geta hvers einstaks erindis í gerðabók sinni og hvaða afgreiðslu það hafi hlotið.

Nú þykir styrkþega rétti sínum hallað eða eigi nógu vel fyrir þörfum sínum séð af framfærslunefnd, og má hann þá skjóta máli sínu til bæjarstjórnar eða hreppsnefndar. Sérhverjum, er ekki vill una þeirri afgreiðslu, sem mál hans hefir fengið hjá bæjarstjórn eða hreppsnefnd, er heimilt að áfrýja því til yfir- stjórnar framfærslumálanna, er þá skal fullnaðarúrskurð á leggja.

33. gr.

Framfærslunefnd er skylt að veita hverjum þeim, sem til hennar leitar, allar upplýsingar og leiðbeiningar um framfærslumál, eftir því sem í hennar valdi stendur, og sjá um, að framfærsluþurfi fái komið fram réttmætum kröfum sínum eða fengið þann framfærslustyrk, sem honum ber, óskertan.

Hún skal einnig sjá um, að þeir, sem fara þurfa til dvalar á sjúkrahús eða aðra stofnun, fái ábyrgð fyrir dvöl sinni þar frá sveitarfélagi sínu, eða sjúkrasamlagi, nema því sé áður ráðstafað á annan hátt.

34. gr.

Skylt er framfærslunefnd að stuðla að því eftir megni, að fólk þurfi ekki að leita framfærslustyrks, svo sem með því að hvetja það til að sjúkratryggja sig, brýna fyrir því reglusemi, hjálpa því til að komast í atvinnu, benda hreppsnefnd, bæjarstjórn, atvinnubótanefnd eða vinnumiðlunarskrifstofu á, hvar svo bágar

- 135 séu kringumstæður, að nauðsyn sé fyrir vinnu, koma börnum til sumardvalar
31. des. á góð sveitaheimili og eiga frumkvæði að öðru því, er í einstökum tilfellum og almennt gæti orðið til þess að forða því frá að þiggja framfærslustyrk.

35. gr.

Bæjarstjórn Reykjavíkur setur, að fengnum tillögum framfærslunefndar þar, nánari reglur um tilhögun á framkvæmdum framfærslumála í kaupstaðnum.

36. gr.

Í hreppum, sem eigi kjósa framfærslunefnd, annast hreppsnefnd framkvæmd framfærslumála og gegnir þar skyldum framfærslunefndar samkvæmt lögum þessum, svo sem við á þar.

V. KAFLI

Um tilhögun styrkveitinga.

37. gr.

Framfærslustyrk skal veita á þann hátt, að gætt sé hvorstveggja í einu, hagsmuna almennings og þarfa og velferðar styrkþega.

38. gr.

Ekki má halda undirboð á framfærslu styrkþega.

39. gr.

Framfærsluþurfum skal veita styrk á þann hátt, að styrkurinn sé lagður þeim á heimili þeirra í matvælum, fatnaði og öðrum nauðsynjum, eða greiddur þeim í peningum, allt eftir því, sem framfærslunefnd eða hreppsnefnd telur bezt henta. Húsnæði, sem framfærsluþurfa er útvegað og fyrir er greitt af opinberu fé, eða sveitarstjórn leggur til, skal vera svo útbúið, að dómi héraðslæknis, að heilsu þeirra, er þar eiga að búa, stafi eigi hætta af. Þar sem almenningsmötuneyti er starfrækt, er framfærslunefnd eða hreppsnefnd heimilt að mæla svo fyrir, að framfærsluþurfar skuli fá mat sinn þar, enda sé mötuneytið að dómi heilbrigðisnefndar að öllu svo útbúið, að sómasamlegt sé, og að matur skuli sendur heim þeim fjölskyldum, sem að dómi framfærslunefndar og héraðslæknis eiga erfitt um að sækja mat þangað.

40. gr.

Nú þarf að ráðstafa framfærsluþurfa, og skal honum þá komið fyrir á góðu heimili, þar sem vel fer um hann, hann látinn fara á sjúkrahús, ef lækknir álitur þess þörf, eða honum komið fyrir á vinnuhæli eða framfærslu- eða atvinnustofnun, sem er undir opinberri umsjón.

41. gr.

135

31. des.

Nú þurfa foreldrar að leita framfærslustyrks vegna ómegðar sinnar, og má þá hreppsnefnd eða framfærslunefnd koma börnum þeirra, svo mörgum sem þörf þykir, fyrir á góðum heimilum, hjá siðsömum og ráððeildarsömum húsbændum. Þó þarf samþykki foreldra til þess að taka börnin frá þeim, nema framfærslu og uppeldi barnanna sé áfátt á þann hátt, er segir í 42. gr.

Engu siður skal kosta kapps um að velja góð heimili handa munaðarlausum börnum, er sveitarstjórn annast framfærslu á.

Ekki má sveitarstjórn skilja hjón samvistum nema með leyfi þeirra.

42. gr.

Ef foreldrar, sem ekki þiggja framfærslustyrk, veita eigi börnum sínum, er hjá þeim eru, sómasamlegt uppeldi eða fara illa með þau, þá skal framfærslustjórnin koma börnunum burtu þaðan á góð heimili, þar sem þau fá góðan aðbúnað og lögskipaða fræðslu og venjast algengri vinnu. Meðgjöf með slíkum börnum skal talinn framfærslustyrkur, veittur foreldrum eða öðrum lögskyldum framfærslumönnum barnanna, nema hún sé þegar í stað endurgoldin.

43. gr.

Þegar um ráðstafanir er að ræða eftir 41. og 42. gr., skulu þær eigi framkvæmdar fyrr en barnaverndarnefndir í kaupstöðum og skólanefndir í sveitum hafa haft málið til meðferðar og reynt að leysa það samkvæmt ákvæðum barnaverndarlaga, ef það fellur undir ákvæði þeirra, og skal farið eftir tillögum þeirra að því leyti, sem við verður komið. Hið sama gildir um ráðstöfun fávita og vanþroska unglinga, sem nauðsyn krefur, að hið opinbera ráðstafi eða hafi afskipti af.

44. gr.

Sóknarprestar, kennarar og héraðslæknar skulu líta eftir því, að vel sé farið með alla framfærsluþurfa í umdæmum þeirra. Þyki einhverjum ofangreindra aðilja misbrestur á því vera, og geti hann eigi með umvöndun komið lögum á það, ber þeim að kæra mál það fyrir lögreglustjóra, er halda á sveitarstjórn til að gæta skyldu sinnar.

Innansveitarmenn hafa einnig rétt til að kæra yfir vanrækslu í þessu efni, og er lögreglustjóra skylt að rannsaka kærur þær. Skulu slík mál sæta meðferð almennra lögreglumála.

45. gr.

Sveitarstjórn skal gera sér allt far um að stuðla að því, að börn, sem eru undir hennar umsjá, séu þannig upp alin, að þau geti séð fyrir sér sjálf, þá er þau hafa náð 16 ára aldri.

VI. KAFLI

Um vald sveitarstjórnar yfir styrkþegum.

46. gr.

Sá, sem þegið hefir framfærslustyrk, er endurgjalda skal, er háður valdi sveitarstjórnar að því leyti og á þann hátt, sem fyrir er mælt í lögum þessum.

47. gr.

Fyrir áfallinni framfærsluskuld getur sveitarstjórn beiðzt lögtaks eftir fyriræmælum laga 16. des. 1885 um lögtak og fjárnám án undanfarins dóms eða sáttar.

Lögtaksbeiðni er gild, þótt síðar komi fram en fyrir er mælt í 2. gr. hinna nefndu laga.

48. gr.

Sveitarstjórn getur látið fógeta eða hreppstjóra skrifa upp alla fjármuni þess, er skuldar sveitinni fyrir þeginn framfærslustyrk. Ef þinglýst er tilhlýðilega eftirriti af uppskriftargerðinni ásamt útdrætti úr sveitarbók, að því er styrkin snertir, leggst veðband á hina uppskrifuðu muni skuldinni til tryggingar, er gengur fyrir öllum öðrum kröfum.

Heimilt er sveitarstjórn að fara með fjárkröfur framfærsluþurfa á hendur öðrum mönnum, án þess samþykki hans komi til.

Verkfæri eða búsmunir, sem sveitarstjórn fær framfærsluþurfa í hendur, eru eftir sem áður eign sveitarinnar.

49. gr.

Sannist það fyrir ráðherra, að sá, er þiggur eða þegið hefir framfærslustyrk, sem enn er eigi endurgoldinn eða gefinn eftir, fari ráðlauslega með efni þau, er hann hefir undir höndum, skal ráðherra, eftir beiðni sveitarstjórnar og tillögum lögreglustjóra, svipta hann fjárráðum með úrskurði og setja honum fjárráðamann. Fjárráðamaður skal þegar í stað sjá um, að úrskurður þessi verði birtur á varnarþingi þess, sem fjárráðunum er sviptur.

Sannist það með vottorði frá sveitarstjórninni, að framfærslustyrkurinn sé endurgoldinn, skal ráðherra nema úrskurðinn úr gildi, ef sá beiðist, er fjárráðum er sviptur.

Fyrir þinglýsingar þær og aflýsingar, er koma fyrir samkvæmt þessari grein og næstu grein á undan, skal ekkert gjald greiða.

50. gr.

Sá, sem þiggur framfærslustyrk og er þó vinnufær, er skyldur að fara í viðunanlega vist og vinna hverja þá vinnu, sem sveitarstjórn ákveður og honum er ekki um megn og greidd er með venjulegu kaupgjaldi á þeim stað, meðan hann er ekki fær um án sveitarstyrks að framfleyta sér og þeim, er hann á

fram að færa að lögum. Ákvæði sveitarstjórnar er hann skyldur til að hlýða fyrst um sinn, enda þótt hann vilji ekki kannast við, að vist sú eða vinna sé viðunanleg, er honum var boðin, en málið getur hann jafnframt kært fyrir lögreglustjóra, er sker úr því, eftir að hafa leitað álits tveggja óvilhallra manna og verklýðsfélags á staðnum, ef slíkt er til.

Á sama hátt getur framfærslusveit barnsföður látið hann vinna af sér barnsfúlgu þá, er hún hefir orðið að borga, hafi hann ekki fyrir konu og börnum að sjá, eða látið hann afplána fúlguna í fangelsi við venjulegt fangaviðurværi og við skylduvinnu á vinnuhæli ríkisins, og ákveður hlutaðeigandi lögreglustjóri með úrskurði, hve lengi fangelsisvistin skuli standa, þó svo, að í stað hverra 200 kr. komi aldrei meira en 20 daga fangelsi.

Arður af vinnu fangans fellur til ríkissjóðs, enda greiði hann kostnað allan af fangelsisvistinni.

Nú hefir framfærslusveit ekki fengið meðlag greitt fyrir þá sök, að ókunnugt hefir verið um dvalarstað greiðanda eða hann hefir komið undan lagaaðförum, og er þá þeirri sveit, sem ekki hefir fengið styrk sinn endurgoldinn, heimilt, er greiðandi kemur síðar fram, að ganga að honum að lögum að því er meðlagið snertir.

51. gr.

Nú óhlýðnast þurfamaður skipun sveitarstjórnar, þeirri er getur um í næstu grein hér á undan, og má þá kæra hann um það fyrir lögreglustjóra, er heldur honum til hlýðni, ef þörf gerist, með sektum eða fangelsi, eftir málavöxtum.

Með mál út af brotum gegn þessari grein skal fara sem almenn lögreglumál.

52. gr.

Nú vill maður flytja af landi burt, en hefir vandamenn, sem ekki eru sjálfhjarga og honum ber fram að færa að lögum, og skal hann þá, áður en hann byrjar ferð sína, ef sveitarstjórnin í framfærslusveit þeirra eða barnsmóðir heimtar, skyldur að setja viðunanlega tryggingu fyrir því, að vandamenn hans, er eftir verða, verði eigi sveitarfélaginu til þyngsla að minnsta kosti um næstu 3 ár, nema veikindi eða önnur ófyrirsjáanleg óhöpp valdi, enda banni lögreglustjóri utanförina, nema þessum skilyrðum sé fullnægt, að viðlögðu fangelsi samkvæmt 53. gr.

53. gr.

Nú sýnir framfærsluþurfi mikla óhlýðni eða þrjózku við sveitarstjórn, eða hann sökum leti, drykkjuskapar, illinda eða óknytta eykur sveit sinni sýnileg þyngsli, og má þá sveitarstjórnin láta setja hann í fangelsi við venjulegt fangaviðurværi í allt að 3 mánuðum, þó því aðeins, að lögreglustjóri veiti samþykki sitt til þess í hvert sinn, eða setja hann í nauðungarvinnu, með samþykki lögreglustjóra og eftir reglum, er ráðherra þar um setur.

Kostnaður við fangelsisvist eftir grein þessari greiðist af ríkissjóði.

VII. KAFLI

Um viðskipti sveitarstjórna og endurgreiðslur framfærslustyrks.

54. gr.

Nú þarfnast maður framfærslustyrks, og skal hann þá veittur honum af heimilissveit hans.

55. gr.

Verði maður styrkþurfi utan heimilissveitar sinnar sökum slysa, veikinda, atvinnuleysis eða af öðrum orsökum, er dvalarsveitinni skylt að veita þá aðstoð, sem nauðsynleg er til þess að styrkþurfinn fái þá læknishjálp og hjúkrun, sem þarf, eða hann komist heim til sín, en endurgreiða skal heimilissveitin dvalarsveit þann kostnað að fullu.

56. gr.

Sá, sem þegið hefir framfærslustyrk, er skyldur að endurborga hann sveitinni sem aðra skuld, nema um styrk sé að ræða, sem eigi er endurkræfur eftir þessum lögum eða öðrum. Því aðeins er þó sveitarstjórn heimilt að gera fjárnám í eignum eða tekjum styrkþega, að afkomu hans framvegis sé með því eigi stefnt í þá hættu, að hann þurfi aftur á framfærslustyrk að halda.

Framfærslustyrkur, sem veittur er til framfærslu og uppeldis barns innan 16 ára, telst til skuldar foreldrum barnsins í félagi, ef þau eru gift og bæði á lífi, en því foreldrinu, sem er á lífi, ef annað er dáið, og því foreldri, sem það er hjá, eða síðast var hjá, eða er á vegum þess, ef hjónabandi foreldranna er slitit að lögum.

Nú nægir eigi úrskurðað föðurmeðlag til þess að greiða kostnað við uppeldi og framfærslu barns, og skal þá telja þann styrk, sem umfram þarf að veita, veittan móður barnsins, sé hún á lífi.

57. gr.

Nú hefir einhver, sem samkvæmt dómi eða samningi er skyldur til framfærslugreiðslu lögum samkvæmt, vanrækt að gera skyldu sína í þessu efni, og framfærslustjórn hefir þess vegna orðið að greiða þeim, sem réttinn hefir, framfærslustyrk, og telst þá sá styrkur ekki framfærslustyrkur til framfærsluþurfa, ef styrkurinn fer ekki fram úr hinni umsömdu eða úrskurðuðu upphæð, heldur framfærslustyrkur til þess, sem vanrækt hefir greiðslur.

58. gr.

Nú hafa hjón komizt í sveitarskuld í félagi, eða annað þeirra, meðan þau voru í hjónabandi, og skal þeim þá skylt að endurborga hana, báðum fyrir annað og öðru fyrir bæði; þó skal, ef annað þeirra deyr og ekki er fé til að greiða skuldina, eigi hvíla á því eftirlifanda meira en helmingur sveitarskuldar þeirrar, sem þau þá voru í, og ekkert á ekkju, ef hún hefir einn eða fleiri skylduómaga.

Nú hefir dvalarsveit barnsmóður eða framfærslumanns barns greitt úrskurðað barnsmeðlag samkvæmt ákvæðum þessara laga og sífjalaga, og skal þá heimilissveit barnsföður skylt að endurgreiða dvalarsveitinni meðlagið að fullu, og skal telja það framfærslustyrk, veittan barnsföður.

Það sveitarfélag skal inna greiðsluna af hendi, þar sem barnsfaðirinn á lögheimili, þegar greiðslunnar er krafizt.

59. gr.

Skylt er barnsföður að endurgreiða meðlag heimilissveit sinni eða þeirri sveit, er greitt hefir það fyrir hann til dvalarsveitar barnsins, móður þess eða annars framfærslumanns, sé hann þess unkominn að dómi hreppsnefndar eða bæjarstjórnar.

Heimilt er sveitarstjórn að leggja lögðald á kaup barnsföður eða aðrar tekjur hans til greiðslu slíkra meðlaga, og má hvort heldur er skylda húsbónda hans eða atvinnurekanda þann, er barnsfaðirinn starfar hjá, til þess að halda eftir hluta af mánaðarkaupi mannsins eða allri fúlgunni, er honum ber að greiða.

60. gr.

Þegar dvalarsveit hefir greitt meðlag, sem innheimta ber hjá öðru sveitarfélagi, skal sveitarstjórn dvalarsveitar senda kröfu um endurgreiðsluna til síns lögreglustjóra, sem gerir ráðstafanir til þess, að meðlagið verði innheimt hjá heimilissveit barnsföður. Kröfunni skal fylgja kvittun barnsmóður eða annars framfærslumanns fyrir greiðslunni, afrit af meðlagsúrskurði og lífsvottorð barnsins.

61. gr.

Nú deyr barnsfaðir, er samkvæmt úrskurði yfirvalds átti að greiða meðlag með barni sínu, skilgetnu eða óskilgetnu, og fellur þá niður skylda heimilissveitar þeirrar, er hann síðast átti, til greiðslu meðlags með barni hans, en móðir barnsins eða framfærslumaður eiga rétt á, að heimilissveit þeirra greiði hið úrskurðaða barnsmeðlag, sem þá telst framfærslustyrkur veittur munaðarlausu barni.

62. gr.

Nú giftist móðir barns, er meðlag hefir tekið eftir dauða barnsföður samkvæmt 61. gr., og fellur þá sjálfkrafa úr gildi réttur hennar til að krefjast meðlagsgreiðslna af heimilissveit sinni, nema svo sé ástatt, sem segir í 25. gr. 4. mgr. laga nr. 46 27. júní 1921, um afstöðu foreldra til óskilgetinna barna.

63. gr.

Ekki á sveitarstjórn rétt á að krefjast endurgreiðslu á styrk, veittum af sveitarfé, til að greiða:

1. Gjald fyrir nauðsynlegar bækur og kennsluáhöld handa börnum undir 14 ára aldri.

- 135** 2. Greftrunarkostnað styrkþega, að því leyti sem eftirlátnar eignir þeirra
31. des. hrökkva ekki til.
3. Fæðingarhjálp, sem barnsföður er ekki skylt að endurgreiða.
4. Meðlög, sem samkvæmt lögum þessum verða talin veitt munaðarlausum börnum.
5. Meðlög með börnum ekkna, úrskurðað af valdsmanni.
6. Útgjöld vegna útbúnaðar og sendingar barns, sem komið er til dvalar af barnaverndarnefnd eða framfærslunefnd utan heimilissveitar sinnar.
7. Framfærslustyrk veittan mönnum 60 ára eða eldri.
- Allur sá styrkur, sem hér um ræðir, skal þó í bókum sveitarinnar talinn framfærslustyrkur veittur á því ári, sem hann er greiddur úr sveitarsjóði.

64. gr.

Heimilt er bæjarstjórn og hreppsnefnd að gefa upp þeginn framfærslustyrk, þegar eitt ár er liðið frá því að styrkþurfa var síðast veittur framfærslustyrkur.

65. gr.

Nú hefir framfærslunefnd eða hreppsnefnd ráðstafað styrkþurfa til dvalar í aðra sveit, með eða án meðgjafar um lengri eða skemmri tíma, og ber þeirri sveit, sem ráðstafaði dvöl hans, þá að annast framfærslu styrkþurfans meðan hann þarf á óslitnu sveitarframlagi að halda.

66. gr.

Nú þarfnast maður framfærslustyrks áður en 4 mánuðir eru liðnir frá því hann fluttist til þess sveitarfélags, er hann á heima í, og skal þá hreppsnefnd eða framfærslunefnd láta valdsmann rannsaka eftirfarandi atriði:

1. Hvar framfærsluþurfi átti áður heimilissveit.
2. Hvort hann þáði þar framfærslustyrk, og hve mikinn.
3. Hvenær hann síðast þáði framfærslustyrk þar.
4. Hvort sveitarstjórn fyrrv. heimilissveitar hans eða einstakir sveitarstjórnarmenn, eða aðrir áhrifamenn, hafi hvatt styrkþega til að flytja búferlum, lagt fram fé í því skyni eða á annan hátt beint eða óbeint stutt að för hans, svo sem með gjöfum eða samskotum, svo af því megi ætla, að þær ráðstafanir hafi verið gerðar til þess að losa fyrrverandi heimilissveit við verandi eða væntanleg þyngsli vegna styrkþegans eða fjölskyldu hans.
5. Önnur atriði, er sveitarstjórn eða framfærslunefnd telur nauðsynlegt að upplýsa í þessu sambandi.

67. gr.

Sannist það við rannsókn þessa, að sveitarstjórn fyrrverandi heimilissveitar styrkþegans, eða einstakir áhrifamenn í sveitarfélaginu, hafi komið því til leiðar, að styrkþegi flutti búferlum í aðra sveit í þeim tilgangi að losa fyrrverandi heimilissveit hans við framfærslu styrkþegans, skal þeirri sveit skylt að endur-

greiða dvalarsveit hans allt, er hann eða fjölskylda hans þarf að þiggja í framfærslustyrk fyrstu 3 árin, sem styrkþegi dvelur í hinni nýju heimilissveit sinni. 135
31. des.

Hið sama gildir, ef það sannast, að sveitarstjórn fyrrverandi heimilissveitar hafi lagt fram fé, beint eða óbeint, til þess að styrkþegi gæti komizt hjá því að biðja um framfærsluhjálp hina tilskildu fyrstu 4 mánuði.

68. gr.

Nú verður sveitarstjórn uppvis að því að hafa stuðlað að flutningi manns til annars sveitarfélags í því augnamiði að komast hjá að framfæra hann, og skal þá ríkissjóður endurgreiða dvalarsveit styrkþegans allt, er hún leggur út hans vegna, og innheimta síðan upphæðina hjá fyrrverandi heimilissveit styrkþegans.

VIII. KAFLI

Um jöfnun framfærslukostnaðar.

69. gr.

Í lok hvers reikningsárs, og eigi síðar en 1. marz næsta ár, senda bæjarstjórnir og hreppsnefndir til atvinnumálaráðuneytisins skýrslu yfir framfærslukostnað í kaupstaðnum eða hreppnum umliðið ár og í því formi, sem ráðuneytið ákveður.

Skýrslunni skal fylgja vottorð, staðfest af bæjarfógeta, sýslumanni eða hreppstjóra, um, hve margir karlar og konur á aldrinum 18—60 ára eiga heimili í kaupstaðnum eða hreppnum.

70. gr.

Sýslumenn skulu fyrir 15. júnímánaðar ár hvert senda atvinnumálaráðuneytinu skýrslu um samanlagðar skattskyldar tekjur allra íbúa hvers einstaks hrepps sýslunnar samkvæmt skattskrá fyrir umliðið ár, svo og um skuldlausar eignir samkvæmt sömu skattskrá og loks um skattmat allra fasteigna í hverjum hreppi, sem skatt ber að greiða af síðastliðið ár. Á sama hátt ber bæjarfógetum í kaupstöðum og tollstóranum í Reykjavík að senda ráðuneytinu tilsvareandi skýrslur úr umdæmum þeirra.

71. gr.

Framfærsluhéruðum landsins skal skipa í tvo flokka. Eru í öðrum flokknunum allir kaupstaðirnir og kaupsýslur þau, sem hafa yfir 500 íbúa og eru sérstök sveitarfélög, en í hinum flokknunum eru öll önnur sveitarfélög.

72. gr.

Eftir skýrslum þeim, sem um getur í 70. gr., reiknar atvinnumálaráðuneytið út, hver er meðaltalsframfærslukostnaður í hvorum jöfnunarflokknunum fyrir sig. Skal það gert á þann hátt, að miða að $\frac{1}{3}$ hluta við tölu þeirra karla

- 135 og kvenna, sem eru á aldrinum 18—60 ára, að $\frac{1}{3}$ hluta við skattskyldar tekjur,
31. des. að $\frac{1}{6}$ hluta við skuldlausar eignir og $\frac{1}{6}$ hluta við fasteignamat.

73. gr.

Nú fer samanlagður framfærslukostnaður sveitarfélags fram úr meðaltali framfærslukostnaðar í þeim jöfnunarflokki, sem sveitarfélagið tilheyrir, reiknað á sama hátt og segir í næstu grein á undan, og fá sveitarfélögin þá endurgreiðslu úr ríkissjóði eins og hér segir:

1. Reykjavík greiðir meðaltalsframfærslukostnað í flokki kaupstaðanna og fær endurgreidda $\frac{2}{3}$ hluta þess, sem fram yfir er.
2. Aðrir kaupstaðir og kauptún í þeim flokki greiða meðaltalsframfærslukostnað í sínum flokki, að fráðregnum 10%, og fá endurgreidda $\frac{2}{3}$ þess, sem þar verður fram yfir.
3. Sveitarfélög í öðrum jöfnunarflokki greiða meðaltalsframfærslugjald þess flokks, að fráðregnum 10%, og fá endurgreidda $\frac{2}{3}$ þess, sem þar er fram yfir.

Minni upphæð en 100 krónur greiðist þó aldrei neinu bæjar- eða sveitarfélagi.

Endurgreiðslur úr ríkissjóði samkvæmt þessari grein skulu þó eigi fara fram úr 250 þús. krónum árlega, nema heimild komi til í fjárlögum. Hrökkvi sú upphæð ekki til þess að endurgreiða að fullu samkvæmt reglum þeim, sem settar eru hér að framan, breytast reglurnar þannig, að við meðaltalsframfærslukostnaðinn bætist 5%. Nægi það enn ekki til þess að endurgreiðslan færist niður í hámark, skal bæta við meðaltalsframfærslukostnaðinn öðrum 5%, og svo áfram unz hámarkinu er náð.

74. gr.

Nú eru skýrslur þær, er um getur í 69. gr., ekki komnar til atvinnumálaráðuneytisins fyrir lok marzmanaðar, og skal þá fela sýslumanni eða bæjarfógeta í viðkomandi sýslu eða bæjarfélagi — í Reykjavík tollstjóra — að útvega þær tafarlaust, að viðlögðum dagsektum, ef nauðsyn þykir á vera.

75. gr.

Atvinnumálaráðuneytið skal hafa lokið skiptingu framfærslufjár milli bæjar- og sveitarfélaga í fyrsta flokki eigi síðar en 1. júlí og í öðrum flokki eigi síðar en 1. október.

76. gr.

Atvinnumálaráðuneytið hefir úrskurðarvald um sérstaka reikninga yfir veittan framfærslustyrk og um reikninga sveitarfélaga yfir framfærslukostnað í heild sinni.

Sannist það á einhverja sveitarstjórn, að hún visvitandi gefi rangar skýrslur eða upplýsingar í þeim tilgangi að öðlast endurgreiðslu frá ríkissjóði, missir viðkomandi sveitarfélag rétt til allrar endurgreiðslu úr ríkissjóði það ár, auk þeirrar

hegningar, sem sveitarstjórnin kann að baka sér með slíku athæfi samkvæmt ákvæðum hinna almennu hegningarlaga. 135
31. des.

IX. KAFLI

Niðurlagsákvæði.

77. gr.

Nú hafa sveitarstjórnir gert samninga sín á milli um framfærslu styrkþega, áður en lög þessi koma til framkvæmda, og skulu þeir samningar þá haldast, ef þeir brjóta eigi í bág við ákvæði þessara laga.

Um styrkþurfa, sem ráðstafað hefir verið utan sveitar af sveitarstjórn, áður en lög þessi öðlast gildi, skal fara sem segir í 65. gr. þessara laga.

78. gr.

Nú verður ágreiningur sveitarfélaga á milli um skyldur þær, er á þeim hvíla samkvæmt lögum þessum, og skal þá yfirvald skera úr ágreiningi þeim. Séu sveitarfélög þau, er deila, hvort í sinni sýslu eða lögsagnarumdæmi, skal úrskurð á leggja yfirvald þar, er það sveitarfélag er, sem krafist er. Úrskurði yfirvalds má hvor málsparta skjóta til ráðherra á 6 vikna fresti, talið frá þeim degi, er málsaðilja varð kunnugt um úrskurðinn, til þess dags, er áfrýjunarskjalið er afhent á pósthönd til sendingar með pósti, eða komið til skrifstofu ráðherra, ef ekki er sent með pósti.

Úr deilum út af sveitarframfæri milli sveitar hér á landi og sveitarfélags í Danmörku skal skorið með samkomulagi milli hlutaðeigandi íslensks og dansks ráðherra.

79. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1936, og eru frá sama tíma úr gildi felld lög nr. 43 31. maí 1927, fátækralög, og lög nr. 68 23. júní 1932, um breyting á þeim lögum, svo og önnur ákvæði eldri laga, er brjóta í bága við þessi lög. Um alla þá, sem eru á sveitarframfæri við gildistöku laganna, koma ákvæði þeirra til framkvæmda þegar í stað.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 31. desember 1935.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Haraldur Guðmundsson.

136

14. des.

AUGLÝSING

um gerðardómssamkomulag milli Íslands og sameinaða konungsríkisins
Stóra-Bretlands og Norður-Írlands.

Ríkisstjórn Íslands og ríkisstjórn sameinaða konungsríkisins Stóra-Bretlands og Norður-Írlands hafa, með erindum 10. október 1935, ákveðið að gerðardómssamningurinn frá 25. október 1905 skuli endurnýjaður fyrir fimm ára tímabil í viðbót, frá 4. maí 1931 að telja.

Erindin rituð á ensku birtast hér með, ásamt islenzkri þýðingu.

Legation de Danemark

London, October 10th, 1935.

Sendiráð Danmerkur

London, 10. október 1935.

Sir,

I have the honour to inform you that the Government of Iceland desire that the Anglo-Danish Arbitration Convention signed in London on the 25th October, 1905, and last renewed on the 4th June, 1926, should be regarded as having been renewed for a further period of five years from the 4th May, 1931, in respect of Iceland on the one hand, and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, Canada, the Commonwealth of Australia, New Zealand and all parts of the British Empire which are not separate members of the League of Nations on the other.

It will be understood that in place of reference to the Permanent Court of Arbitration as provided for in Articles 1 and 2 of the aforesaid Convention of the 25th October, 1905, the reference shall, in any case arising, be made to the Permanent Court of International Justice in accordance with the procedure laid down in the Statutes of that Court and in the Rules of Court adopted thereunder.

Herra,

Ég hefi þann heiður að tilkynna yður, að ríkisstjórn Íslands óskar þess, að svo verði litið á, að ensk-danski gerðardómssamningurinn er var undirritaður í London þann 25. október 1905 og síðast endurnýjaður þann 4. júní 1926, hafi verið endurnýjaður fyrir fimm ára tímabil í viðbót frá 4. maí 1931 að telja, að því er varðar Ísland, annarsvegar, og sameinaða konungsríkið Stóra-Bretland og Norður-Írland, Kanada, sambandsríkið Ástralía, Nýja Sjáland, og alla hluta brezka heimsveldisins, sem ekki eru sjálfstæðir meðlimir Þjóðabandalagsins, hinsvegar.

Það er samkomulag um það, að í staðinn fyrir ákvæði um að skjóta skuli máli til fasta gerðardómstólsins, sam-anber 1. og 2. grein áður nefnds samnings frá 25. október 1905, þá skuli máli, í öllum tilfellum, skotið til fasta alþjóðadómstólsins samkvæmt þeim reglum, sem settar eru í stofnlögum dómstólsins, og þeim réttarreglum, sem settar eru samkvæmt stofnlögunum.

If this proposal is agreeable to His Majesty's Governments in the United Kingdom, Canada, the Commonwealth of Australia and New Zealand, I have the honour to suggest that the present note and your reply in similar terms be regarded as constituting a formal agreement between His Majesty's Governments aforesaid on the one hand and the Government of Iceland on the other.

I have the honour to be, with the highest consideration,

Sir,

Your most obedient humble Servant.

For Iceland:

P. F. Ahlefeldt-Laurvig.

The Right Honourable

Sir Samuel Hoare, G.C.S.I., C.B.E.,

C.M.G., M.P.,

Secretary of state for foreign affairs.

Foreign Office,

London, October 10th, 1935.

Sir,

I have the honour to acknowledge the receipt of your note of to-day's date informing me that the Government of Iceland desire that the Anglo-Danish Convention signed in London on the 25th October, 1905, and last renewed on the 4th June, 1926, should be regarded as having been renewed in respect of Iceland for a further period of five years to date from the 4th May, 1931.

Ef ríkisstjórnir Hans hátignar sam- **136**
einaða konungsríkinu, í Kanada, í sam- 14. des.
bandsríkinu Ástralía og í Nýja-Sjá-
landi, geta fallizt á þessar tillögu, þá
hefi ég þann heiður að leggja til, að
þetta erindi, og svar yðar með svipuðu
efni, verði skoðað sem formlegt sam-
komulag milli ofangreindra ríkisstjórna
Hans hátignar annarsvegar og ríkis-
stjórnar Íslands hinsvegar.

(Kveðjuorð).

Fyrir Ísland:

P. F. Ahlefeldt-Laurvig.

Háæruverðugur

Sir Samuel Hoare, G.C.S.I., C.B.E.,

C.M.G., M.P.,

utanríkismálaráðherra.

Utanríkismálaráðuneytið,

London, 10. október 1935.

Herra,

Ég hefi þann heiður að viðurkenna móttöku erindis yðar, dags. í dag, er skýrir mér frá því, að ríkisstjórn Íslands óski þess, að svo verði litið á, að ensk-danski samningurinn, er var undirritaður í London þann 25. október 1905, og síðast endurnýjaður þann 4. júní 1926, hafi verið endurnýjaður að því er Ísland varðar fyrir fimm ára tímabil í viðbót, frá 4. maí 1931 að telja.

136 In reply I have the honour to inform
 14. des. you that His Majesty's Government in the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland agree the said Arbitration Convention of 1905 shall be regarded as having been renewed for a period of five years to date from the 4th May, 1931, in respect of the United Kingdom, and all parts of the British Empire which are not separate members of the League of Nations, on the one hand, and Iceland on the other. I have the honour, also, to inform you that His Majesty's Governments in Canada, in the Commonwealth of Australia and in New Zealand, agree that the said Arbitration Convention of 1905 shall be regarded as having been renewed in the same manner and for the same period in respect of Canada, the Commonwealth of Australia, and New Zealand, respectively, on the one hand, and Iceland on the other.

It will be understood that in place of reference to the Permanent Court of Arbitration, as provided for in Articles 1 and 2 of the aforesaid Convention of the 25th October, 1905, the reference shall, in any case arising, be made to the Permanent Court of International Justice in accordance with the procedure laid down in the Statutes of that Court and in the Rules of Court adopted thereunder.

The present note and your note to which I have the honour to reply will be regarded as constituting a formal agreement to the above effect between His Majesty's Government in the United Kingdom, Canada the Commonwealth of Australia, and New Zealand on the

Sem svar við þessu hefi ég þann heiður að tilkynna yður, að ríkisstjórn Hans hátignar í sameinaða konungsríkinu Stóra-Bretland og Norður-Írland samþykkir, að svo verði litið á, að áðurnefndur gerðardómssamningur frá 1905 hafi verið endurnýjaður fyrir fimm ára tímabil frá 4. maí 1931 að telja, að því er varðar sameinaða konungsríkið og alla hluta brezka heimsveldisins, sem ekki eru sjálfstæðir meðlimir Þjóðabandalagsins, annarsvegar, og Ísland hinsvegar. Ég hefi enn fremur þann heiður að tilkynna yður, að ríkisstjórnir Hans hátignar, í Kanada, í sambandsríkinu Ástralía og í Nýja-Sjálandi, samþykkja, að svo verði litið á, að áðurnefndur gerðardómssamningur frá 1905 hafi verið endurnýjaður á sama hátt og fyrir sama tímabil að því er varðar Kanada, sambandsríkið Ástralía og Nýja-Sjáland, annarsvegar og Ísland hinsvegar.

Það er samkomulag um það, að í staðinn fyrir ákvæði um að skjóta skuli máli til fasta gerðardómstólsins, sam-anber 1. og 2. grein áðurnefnds samnings frá 25. október 1905, þá skuli máli, í öllum tilfellum, skotið til fasta Alþjóðadómstólsins samkvæmt þeim reglum, sem settar eru í stofnlögum dómstólsins og þeim réttarreglum, sem settar eru samkvæmt stofnlögunum.

Þetta erindi og erindi yðar, sem ég hefi þann heiður að svara, verða talin fela í sér formlegt samkomulag um ofangreint efni milli ríkisstjórna Hans hátignar í sameinaða konungsríkinu, í Kanada, sambandsríkinu Ástralía og í

one hand an the Government of Ice-
land of the other.

Nýja-Sjálandi annarsvegar og ríkis-
stjórnar Íslands hinsvegar.

136
14. des.

I have the honour to be, with the
highest consideration,

Sir,

(Kveðjuorð).

Your obedient Servant

Samuel Hoare.

Count Ahlefeldt-Laurvig, G.C.V.O.,
etc. etc. etc.

Samuel Hoare.

Greifi Ahlefeldt-Laurvig, G.C.V.O.,
o. s. frv.

Þetta er hérmeð gert almenningi kunnugt.

Í ríkisstjórn Íslands, 14. desember 1935.

Haraldur Guðmundsson.

